MIRCEA DANELIUC (n. 7 apr. 1943, Hotin) a absolvit Facultatea de Filologie din Iaşi, secţia Franceză (1966) şi secţia de Regie Fikn, din cadrul lă TC Bucureşti (1972).

Filmografie: *Cursa* (1975); *Ediţie specială* (1977); *Proba de microfon* (1980); *Vânătoarea de vulpi* (1980); *Croaziera* (1981); *Glissando* (1984); *Iacob* (1988); *A II-a poruncă* (1991); *Tuşea şi junghiul* (1992); *Patul conjugal* (1993); *Această lehamite* (1994); *Senatorul melcilor* (1995); *Ambasadori, căutăm patrie* (1998 – 2003); *Sistemul Nervos* (2004).

Beletristică: *Pisica ruptă* (roman, 1997, ed. Univers; Premiul ASPRO pentru Cea Mai Bună Carte a Anului). Următoarele sale apariţii editoriale sunt: *Marilene* (roman, 1999, ed. Univers), *Şchiopul binemirositor* (piesă de teatru, 1999, ed. ALLFA), *Doi pinguri* (piesă de teatru, 2000, ed. Cartea Românească), *Apa din cizme* (roman, 2000, ed. Univers), *Strigoi fără ţară* (roman, 2001, ed. ALLFA), *Carlo Carlini, iluzionism* (teatru, 2003, Curtea Veche, Premiul Naţional de Dramaturgie), *Petru şi Pavel* (roman, 2003, ed. Paralela 45).

Regie de teatru: *Emigranţii* de S. Mrozeck (1977, Teatrul Mic, Bucureşti); *Regele Desculţ* de Paul Anghel (1978, Teatrul Bulandra, Bucureşti), O *noapte furtunoasă* de I.L. Caragiale (1998, Teatrul Maria Filotti, Brăila).

MIRCEA DANELIUC
Apa din cizme
Ediţia a II-a revizuită şi adăugită
BUCUREŞTI, 2006
UNU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DAN ELI UC, MIRCEA
Apa din cizme / Mircea Daneliuc
Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2005 19 cm; 408 p. ISBN 973 – 669 – 212 – 4
821.135.1 – 31
Coperta colecţiei: DAN STANCIU Foto copertă: MIRCEA DANELIUC
e Editura Curtea Veche, 2006, pentru prezenta ediţie
ISBN 973 – 669 – 212 – 4

Cine spune că soarele ăla era normal mănâncă… mă rog.

Nu era niciun normal, nimic. Lumina de afară umfla perdelele. Asta era impresia. Tremurau subţire, bosumflându-se, de parcă Angela lăsase deschisă uşa rezervei şi trăgea curentul. Şi ceaţa – cum să-i spun, ceaţă *lăptoasă*, poţi să-i spui cum vrei; lăptoasă, nelăptoasă, pot să-i zic şi lăptoasă pentru că şi laptele când îi vine se face verde, normal – domnule, ceaţa se strecura difuz ca răsuflarea de pe urmă a unui oraş terminat. Dacă e cineva să creadă! Nu se auzea niciun murmur, niciun câine, mă-nţelegi ce vreau să… ia stai undeva jos şi închipuie-ţi mata Pajura, sau măcar Dr. D. Papadopol unde, dintr-odată, trosc, nu mai auzi musca-n plină zi, nicio hurducăială de troleu, nicio alarmă cu perimetru, mormânt! Şi vrabia pe cracă zici că-i bibelou. Ca la eclipsă. Nu înnebuneşti la cap? Te crezi pe lună.

Ce naiba, suntem oameni serioşi! Lumina, sau ce era, balona perdeaua şi cădea pe duşumea ca o abureală făinoasă, cum vine praful după 331. *Era verde şi nu făcea umbră*. Dădeai capul pe spate – tavanul verde. Pereţii, la fel. Mâinile, verzi. Te uitai în oglindă, arătai ca dracu'. Vrei să spui că era ca lumea? Liniştea aia? Nu că era un semn, ceva…?

Angela trânti uşa de perete şi se opri înspăimântată. Ieşise pe hol pentru o ţigară şi o văzu înverzindu-se. Gardianul nu mai era… Duse mâna la spate, în partea dreaptă, acolo unde-i umblaseră. Când o speria ceva, acolo ducea mâna, nu la inimă. Îşi roti privirea şi se apropie tiptil de fereastră. Şchiopăta uşor, tot pe dreapta. O femeie verde într-un culoar verde. Mişcă prudent perdeaua şi aruncă o privire în stradă. Moartă. Ştii cum e mucegaiul… Asta sărea în ochi din prima. Zăpada parcă mucegăise verzui. Se temea să şi respire. Aerul nu mirosea, dar avea consistenţa fumului. Simţi c-o pândeşte ceva rău, dar nu se întâmplă nimic. Prinse curaj şi se aplecă peste pervaz, uitându-se îngrozită într-o parte, apoi în cealaltă. Ridică ochii şi privi soarele.

DOI

Când am intrat, Angela era la fereastră. Pe duşumea, valiza cu roţi şi cele două sacoşe cu fermoarul căscat, eclozând revărsarea unor boarfe bineînţeles inutile. Se uita la mine cu iritarea aceea a femeii în situaţie maritală veche, care ştie să-ţi arate c-o iriţi consecvent. Şi-ţi vorbeşte de parcă ar şterge geamul cu o bucată de şmirghel. Avea şi gura deschisă, pe punctul să spună deja ce ştiam, nu mai era nevoie s-o văd, aşa că i-am luat-o înainte şi m-am auzit în locul ei:

— Ce te uiţi aşa?

— Da ce am? deveni Angela bănuitoare şi o luă către baie să vadă dacă nu i se luase ceva de pe ochi. Trebuie cu o oră înainte, îmi aruncă din uşă. Ai găsit loc în faţă?

O interesa dacă am putut parca la scări. Ce să parchezil… Presupun c-a înţeles că maşina era definitiv moartă şi n-am putut s-o mişc din faţa benzinăriei. Altfel n-ar fi început să-şi blesteme norocul care-i făcea figuri exact când i se părea lumea mai dragă. Se înroşise la faţă, ridica mâinile la ceruri, era ceva reuşit, trebuia s-o vezi. În timpul ăsta se gândea cam cât ar putea să coste taxiul. Dus-întors, că nu era să vin cu cercul!

Şi pe cuvânt dac-am putut s-o urnesc!… Deci. Am pus benzină, frumos, nici nu m-am uitat la preţ ca să nu mă enervez, i-am băgat cheia şi – pâc! l-am mai dat-o de două-trei ori, eram perfect calm, am luat ciocanul de sub scaun şi am tras capota destul de energic, a ta cât consumă? Avea buba la demaror şi nu aştepta decât un impuls de rutină. Trebuia să strecor coada ciocanului printre fişele de la bujii şi să-i rad câteva stimulări scurte. Dacă reuşeam să-i scutur electrozii, bendixul ăla nenorocit de obicei se cupla. Azi n-a vrut, futu-i mama lui şi numai pupi-curi nu i-am dat! Am încercat tot. Cărbuni terminaţi. Am închis-o şi am lăsat-o acolo, ce era să-i fac? Mă durea şi capul, nu mă simţeam cine ştie ce. Săraca Pusă, cum venise ea să mă scoată din repetiţie… Era într-o rochiţă crem; până am urcat-o cu roata pe bordură, a făcut-o ca dracu'. N-aş fi crezut c-o să pună mâna şi să împingă. Nu ştiu cum să fac cu ea… Mă gândesc şi nu ştiu cum să fac. Am ajuns acasă pe la unşpe-jumate, mi-a ieşit şi-un cui în pantof, m-a distrus.

— Mugurel unde-i? am întrebat ca să schimb vorba.

— La şcoală, unde vrei să fie?

Şcoală pe dracu'! Ştia foarte bine că nu de şcoală-i ardea lui, dar zicea şcoală aşa, pentru imaginea familiei, să nu zici că n-avem preocupări. De parcă eram Iolanda de la băcănia din colţ… Nu ştia la ce şcoală? Era pe la călărie pe undeva, maşini, naiba să-l ia, pe la cascadorii lui.

— Să-i iei lapte de cu seară, că dimineaţa ştiu că nu vă sculaţi.

Începeau sfaturile sintetice. Afişa o mină extenuată şi se uita la sacoşe.

— Pe cuvânt dacă am vreun chef să mă duc… Avea, avea! Nu

pleca la Giurgiu, pleca în

Germania. Se băgase într-o fundaţie pentru copii supradotaţi, unul dintre cele câteva lucruri care se mai pot exporta. Nemţii nu-s chiar tăntălăi. Dai o bursă, dai nişte condiţii; ai pus gheara! De ochii lumii se preocupau şi de ceilalţi, cu handicap, deşi îi durea fix în pix. Dar pe chestia asta te puteau ţine în şah cu FMI-ul şi făceau congrese drăguţe. Ca ăsta din Bavaria. Adică, de ce n-ai avea chef de un München?

— Ţi-ai luat tenişii? am trecut eu la chestiuni mai nefăţărite. O să vă plimbe, o să ai de umblat.

— Of…

— Film în aparat?

— Am pus.

— O să-l bage la raze. Mai bine treci cu el în buzunar.

Să-ţi spun ceva: nici nu mă interesa. Nu ştiu dacă se voalează la razele alea, dar aşa am auzit că-i bine, am o Minolta. Trebuia să-i arăt că mă preocup, nu se face! Migrena aia mi se lăsase în ceafă, mi-ar fi trebuit nişte apă minerală sau o murătură. Angela se uita nemilos la sacoşe şi-şi făcea probabil un inventar rezumativ. În cele din urmă, se prăvăli peste una şi-o apucă de poate. M-am urnit s-o ajut, îndesând rufăria cu mâinile şi lăsând-o pe ea să nenorocească bestia de fermoar care de mult pândea momentul, icneam amândoi exact ca-n bancul ăla cu doi pensionari şi-o valiză şi mă uitam la ea cât se îngrăşase. Zicea numai de vreo cinci kilograme, dar, orice ar fi spus, i se lărgiseră umerii şi pieptul, iar gâtul era roşu şi se rotunjea în plăci cărnoase generos irigate. Poate şi din cauza efortului, mă rog, pentru că gentoiul nu se dădea astupat. Era cumva lăţită, dar încă suportabil, echilibrat, aş aprecia. Femeie. Muiere. Se lăţise. Nu pot spune că arăta rău, dar nu mai era de mult ce fusese. Şi liniile feţei cumva mai moi, nu ştiu cum; avea însă un zâmbet frumos şi semăna cu cineva… cum să zic, unii au genul ăsta, poate o găseau simpatică; mai bine mă opresc aici, nu vreau să par subiectiv.

Sigur că fermoarul s-a înţepenit la prima ocazie. Dă-i, smuceşte-l înapoi peste strungăreaţă, îndreaptă-l cu unghia, strânge buzele genţii şi ia-o din nou! Partea de la urmă îmi revenea mie; două mâini nu ajung.

— Îţi trebuie toate bulendrele?

— Îmi trebuie.

— Cadouri, ceva?

Ăia te ating cu tot fel de atenţii, când te prind pe la ei. E bine să fii pregătit. N-ai cum să mergi cu mâna în fund; întâi că te invită pe masă şi casă. Plus diurna. Şi avionul! Se fac ei că nu nimica, dar se uită. Ce să le duci de pe-aici?

— Am luat nişte discuri.

— Ce discuri?

— Ce-am găsit pe etajera de jos. Două cu

Madrigalul şi unul cu Zamfir.

— Nu-s cam vechi?

— Mulţi văd, puţin cunosc. Ce era să iau?

— Nu mai erau de-ale mele?

— Crezi că rock n-au văzut ei?

— Poate că românesc n-au văzut! E prost sau ce are?

— Pot să iau, dacă vrei.

— La ce vrei, treaba ta. Du-le fluiere.

Angela se ridică pe vârfuri şi-l scoase din raft pe ăla cu Amilaze. Cred că l-a ales după poză, i-a plăcut ei mai mult, ştii poza… Scria cu roşu Neme*sis şi* dedesubt: Titi Moţ, Radu Nemescu, Andi Popa, eu şi Soni, când era keyboards la noi, în 93. Cam bătrânel discul, dar avea copertă mişto. Nici nu era rock, cântam Jazz pe vremea aia şi umblam prin turnee cu Harry Tavitian, Johnny Răducanu şi Târcolea. Ne-am lăsat… am vrut o schimbare.

Angela ştergea cartonul de praf. N-avea o privire prea sigură.

— Şi cum le dau discuri?

— De ce?

— ăia n-au decât sidiuri. Or să se uite la mine cam…

— La un sidiu.

— Da’ ce, mai avem?

— Nu mai sunt? Ai căutat şi la Mugurel?

— Nu mai avem, dragă. E unul de la Secession. Îl iau pe ăla?

— Cum să duci de la ăia? Dă-i în mă-sa de tâmpiţi, aia-i muzică!

— Atunci, le duc discuri şi gata.

— Ăştia suntem, ce să fac. ia-le fluiere, dacă nu-ţi place.

Angela se uită la ceas şi începu să se dezbrace. Transpirase de la sacoşe. Nu înţelegeam de ce trăgea în halul ăla de pe ea, pentru că avea

timp berechet, putea să facă şi zece duşuri. Dar trebuia să mă bifeze şi-şi lua timp… Rămăsesem cu ochii la discuri. Până la urmă tot arta salvează obrazul. Tot muzica.

Soţia mă rezolva în fugă, lucru preliminar în vederea unei absenţe de câteva zile. Nu ştiu ce era în mintea ei. Am impresia că voia să mă lase pur şi simplu golit, altfel de ce? Cu simţurile tocite ca să mă ştie pe-acasă. Rezervă inutilă, cât ţine! Două zile, cât? Ştia şi ea foarte bine, dar îi plăcea să se amăgească, îşi închipuia că stors de icre e mai convenabil, oricum, decât să mă lase dispus oricărei alte opţiuni.

— Îţi place, ai? Nemernicule… Te simţi bine, te lăfăi… Pot să-ţi flutur şi-un tramvai, pizdar nenorocit, uite la el cum îi place! Nu-mi lăsa semne.

De parcă-mi făcea un serviciu… Participa repede, nu-mi plac femeile grăbite.

— Să ai grijă de uşă, când te culci. Să fie închisă şi sus şi jos.

— Da, răspundeam cu capul între sânii ei lunecoşi. Avea încă nişte ţâţe remarcabile.

— Doamne, nu ştiu de ce te iubesc! Aveţi pastrama în frigider. Ai înţeles?

— Da.

— Trebuie să fim cu o oră înainte.

— Ajungem.

— Hai, zburdă, zburdă! îmi place să te văd bucuros… Ospătează-te!

Taxiul trecuse de Podul Băneasa şi tipul de la volan îşi sucea gâtul după radare. Evocam relaxat cărniţa de pe fundul ei. Destul de tare. O frământa ceva.

— Nu ştiu, mi-e aşa de frică de Kosovo ăla… Nici nu-mi vine să plec.

— Te duci la nemţi, nu la Kosovo.

— Mă gândesc la chinezi.

— Acuma ce vrei să faci?!

Ştiam că nu-i înghite. Am tăcut amândoi şi ciorile se ridicau din copacii de pe margine. Cam multe pentru vremea asta. Dădeau buzna lărmoase. Mă uitam la cerul pâclit şi la ciori şi mă gândeam la râme. Sigur că se lasă pe arătură dacă-i plin; trebuie să fie o delicatesă. Carne… lese carnea din humus, înţelegi, nu poţi să spui chestia asta, că

te ia lumea de soni. Şi şobolanii la fel. Uită-te în ochii mei: ciorile astea vin pentru râme! Mă crezi nebun? Umbli prin parc, ai văzut gazonul? în şanţ, te uiţi? E plin de râme, ies de la fund, se întâmplă ceva, e un semn. Se strâng toate ciorile din Europa. De şobolani ce spui? De ce ies? Ies dom'le, le spun, odată cu râmele, dar se uită la mine ca la popa Ghenghea. Ăştia presimt cutremur, presimt ceva. Doamne fereşte! Aiurea, şi Pusă, vin de la gunoaie. E plin de mizerie-n oraş. O fi… Oricum nu-i normal, sunt prea mulţi. E plin de mizerie, spunea cu mutrişoara ei de copil cumineţel şi bineînţeles mi-am adus aminte de Angela cealaltă. Cu aia mă mirosise.

M-am uitat iar la ea; stătea lângă mine pe bancheta din spate, căzută pe gânduri. Părea îngrijorată de ceva, n-avea stare. Da, obligatoriu, trebuie să pun punct şi cu Pusă. Încep să mă blochez şi e nenorocire, mă ştiu! Când mă îndrăgostesc, sunt exact ca un bou.

— Hai să luăm nişte clopoţei de la Corbeanca, îmi spuse Angela pe neaşteptate, la semafor.

Şoferul întoarse capul, interesat. Nota avea şanse să crească, îmi dădeam şi eu seama.

— La ce-ţi trebuie?

— Mă gândesc că nişte flori de câmp ar fi mai drăguţ. Două ore, nu se ofilesc.

— Păi n-ai discurile?

— E mai finuţ. Floricele româneşti, înţelegi… Am ridicat din umeri. Or să te coste cât nu fac, ăla taxează, nu stă. Mi-a ghicit gândul. Când trăieşti mult cu cineva în casă, te trezeşti că faci şi telepatie.

— Cinci minute, cât poate să ne ia?

Maşina vira stânga şi intră în Corbeanca. Se vedeau deja pădurea şi alte ciori. Mergeam şerpuit, pentru că şoferul ocolea gropile din asfalt şi beţivii. Nu puteam să-mi iau ochii de la contorul înfipt în bordul mătuit de praf şi mă miram de viteza cu care cădeau miile: pic… pic…

— Unde-i rubinul?! icni Angela, de-mi sări inima-n gât.

Căsca ochii la mâna cu degetele răşchirate, unde, deasupra verighetei se zărea un inel masiv, fără piatră. Doar urme de clei.

— L-ai pierdut.

— A căzut! ţipă în felul acela prietenos, cum numai soţiei mele îi reuşea. Adică, tâmpitule! înţelegi ce vreau să spun, era clipa aceea când

îţi vine să strângi pe cineva de beregată şi cel mai aproape e soţul ori ea. Şi urgenţa e cu atât mai sfredelitoare, cu cât nici nu poţi să-i spui două sau trei lucruri din suflet. Ai în faţă pe unul care se ţine de volan şi se uită-n oglindă.

Asta mai lipsea! Rubinul, n-am voie să mă enervez. Piatra care făcea aproape cât o Dacie, toate economiile noastre nenorocite băgate-n ea de frica inflaţiei şi a băncilor de escroci, ah, mi-a venit un miros de sărat! Ce mişto e să intri în mare şi să te pişi! Doamne! Mi s-a pus ficatul instantaneu.

— Da cum s-a dezlipit? se informă taximetristul. Voia să fie prevenitor, întreba ca idiotul. Oprise maşina şi se uita la noi, întors, cum orbecăiam pe sub scaune. Mă călca pe nervi. Ce să-i răspunzi şi ăstuia?

Deci. Am năduşit ca disperaţii după piatra aia, vreo jumătate de oră, privindu-ne cu ură. Dacă o

Apa din cizme pierduse acolo, trebuia să se vadă, era mărişoară. Între timp, ăla taxa, îl durea în curea. Mă gândeam numai că-l găsea dobitocul după ce scapă de noi şi-l făceam om. Începuse să bâjbâie prin faţă, pe sub covoraşele de cauciuc.

— Lasă, nu te necăji, l-am oprit cât am putut de repede şi m-am repezit într-acolo ca să fiu de faţă.

— Să-mi daţi telefonul, dacă-l găsesc, vă sun.

— Da, da… Poate când ai scos de pe tine la baie, i-am şuierat Angelei, că trăgeai de parcă voiai să le rupi.

— Nu ştiu, caută când ajungi.

Sau I-om fi luat cu picioarele, când am băgat sacoşa. O sacoşă era înăuntru, cealaltă şi valiza în portbagaj. L-am deschis şi pe ăla: de unde! S-a mai scotocit aşa un timp de ca să nu ne dăm senzaţia c-am abandonat prea uşor, dar ştiam că-i degeaba. După care, Angela m-a trimis să smulg flori şi ea a rămas să umble cu mâna pe după spătarul banchetei. Eram negru… îmi venea s-o omor. Uite cui iau eu inel cu rubin! Cretin!

Flori erau, asta, cel puţin, mai avem. ăla oprise în lizieră, unde începea pârloaga, nu mai cultivă nimeni nimic. Poate acum, cu chinezii, ceva, ceva. Erau de tot felul; floricele, buruieni, ce doreai. Am făcut un buchet frumos cu maci, clopoţei, ciulini, un fel de mărar sălbatic cu inflorescenţă albă şi nişte flori mici, galbene, care stau la ud; mi-am

năclăit pantofii. Plin de râme. Floarea Pastelul sau cum le mai cheamă… Moartea nemţilor, se dau ăia pe spate când le văd!

Taxiul a rămas în parcaj să m-aştepte, şi eu am intrat să trag de bagaje. Cum să nu-mi închipui că şoferul abia aştepta? îl şi vedeam lungit pe burtă, cu labele după ceva roşu. Angela avea aerul că realizează plăcerea cu care trăgeam de sacoşe, dar nu de alea îmi era mie, îmi era de inelul ei chel. S-a gândit să-mi spună ceva drăguţ.

— Sper să nu mă confunzi, să te trezeşti cu vreo

Piti prin dormitor…

Şi pauză cu uitătură prelungă. Adică, fierbea deşteptăciunea în ea şi dădea în foc… Nu putea pleca fără asta. Cea pe care o numea Piti se chema, săraca, la fel. Aşa a vrut viaţa, ce să fac. O taxa de Piti, nu era în stare să-i zică tot Angela, că i se punea pe ficat. A avut nas şi m-a simţit. Oricum, era o legătură terminată de mult, dar nu pierdea ocazia să-mi scoată ochii şi-o să mi-i scoată pân-o să mor, de groază ca nu cumva să-i ciupească vreuna ceva ce-i numai al ei, şi ea să nu ştie. Piti… După chestia cu inelul, o treabă ca asta te poate isteriza.

— Ce vrei, dom'le, iar nu ţi-e bine?

— Nu, ziceam aşa, să nu le încurci…

— Bine. Altceva?

Slavă Domnului, de Pusă nu părea să ştie nimic! Mă înţepa numai cu Angela cealaltă ca să-mi aduc aminte că n-a uitat.

— Nu fi supărat. Iubi, ştii că mama te iubeşte, o lăsă ea mai moale înainte să scoată paşaportul.

— Cum ai putut să fii în halul ăsta de bleaga?

— Poate aşa a vrut Dumnezeu. O să facem noi alt rubin.

— Bine.

— Să-l ţii din scurt pe Mugurel. Vezi unde umblă.

— Bine.

Apa din cizme

— Şi-aveţi acolo în frigider pastrama şi parizer, vă tăiaţi dimineaţa cât aveţi nevoie şi restul îl puneţi la loc.

— Da.

— V-am lăsat şi ouă, dar nu mai mult de două ori pe săptămână. Ai colesterol.

— Da.

— Hai să te pup. Să aveţi grijă de voi.

— Distracţie frumoasă.

Ne-am sărutat în aer puţin mai calzi, cu obrajii lipiţi unul de altul, cum se face. Am aşteptat-o până a trecut dincolo de gheretă, i-am făcut cu mâna şi am văzut-o că mă privea aproape cu drag. I-am răspuns la fel. M-am întors şi am ieşit să caut taxiul.

Până la Mioriţa am stat ghemuit între scaune, căutând ceva ce ştiam deja că se află în căptuşeala şoferului. Dar să nu spună nimeni că n-am căutat. Simţeam în urechi câteva măsuri noi, destul de ca lumea, pentru că aşa mă încearcă pe mine muza: în tren, pe closet, sau în taxi, ca acuma.

TREI

Ajuns acasă, Iustin Raeţchi se năpusti în baie şi se lăsă în patru labe. Nu se ştie de ce, începu să pipăie gresia cu palmele, umblând şi prin cotloanele din spatele veceului, până ce mâinile atraseră o cantitate apreciabilă de praf şi fire de păr inobservabile până în momentul acesta. Desfăcu şi rozeta de la chiuvetă, dar se pare că ce văzu acolo îl deprimă. Privi cu îndoială, apoi descurajat sifonul de la cadă, pe urmă cel de pardoseală şi le lăsă neatinse.

Intră în odaia care mai păstra urme de plecare pripită. Oprit la un pas de uşă, privi în jur. Întoarse o ceaşcă de cafea cu gura în jos şi îşi făcu o cruce în faţa iconiţei Sfântului Anton. E de presupus că-l şi rugă ceva, mental. Se târî apoi prin casă în genunchi, milimetru cu milimetru, cam o oră, o oră şi ceva. Când renunţă, nu avea o mină mai reconfortată. Aplecările astea au însă şi o parte bună: te laşi amărât şi te ridici obosit. Căzu pe un scaun şi simţi că nu mai vrea nimic, nici măcar s-o sune pe Pusă. Doamna Cămătaru ardea nişte peşte şi un val gros de putoare grasă intra slobod ca o smântână neagră prin fereastra închisă. Tocuri cu lemnul mâncat, niciodată n-au păsuit ca lumea, de fiecare dată aştepta iarna ca să cheme un tâmplar. Şi totdeauna se făcea prea târziu; când dă frigul mai stai cu ele deschise ca

Apa din cizme să le iei la ciocănit? Le laşi cum erau; la anul! Durerea aceea cleioasă îl pândea tot de-acolo, din ceafă. Inspiră scârbit duhoarea şi se pomeni gândindu-se la saramură şi la peşte. Crap sau ştiucă? Parcă asta-l mânca acum… Avu senzaţia că e vorba de ştiucă şi se ridică spre geam înainte de a fi avut intenţia s-o facă. Înhaţă cremona, dar ce să mai strângi, ţeapănă, nu lasă nimeni geamurile

deschise când pleacă de acasă. Împinse chitara la o parte şi se lungi pe pat. Apoi o căută cu mâna şi, culcat cum era, o pişcă de câteva ori ca să scape de muzica aia care-i umbla prin sinapse, în aburii călduţi ai migrenei.

Era o cameră obişnuită de casă veche, cu tavanul înalt şi urme de stucatură ce scăpa sus, înconjurând pereţii şi alcătuind brâul unei frize năclăite de zugrăveli repetate. În plafon, o insulă circulară de unde atârna o lampă cromată cu două abajururi saşii, prăfuite şi cândva verzi. Lumina cenuşie, la fel ca şi emanaţiile saramuriene ale doamnei Cămătaru, se strecurau prin chitul sărit al ferestrei dinspre stradă, ca să mai piardă apoi din intensitate, filtrându-se în perdeaua cu macrameul puţin sfâşiat, lucrată de mama Angelei în tinereţe, la şcoala ei de arte şi meserii. Le auzeai cum pătrund. Pat comod, scândură de nuc. Furnirul crăpat te tenta să bagi unghia. Câteva mobile mătăhăloase, tot din familia Angelei; te căsătoreşti, stai cât stai la părinţi, o lungeşti provizoriu şi după cele două înmormântări socrate te poţi trezi cu trei camere. Ce să te mai muţi, unde găseşti, cu ce bani? Nici peste bufet şi nici peste scaune vârsta nu se lăsase altfel. Aceeaşi crustă spartă şi umflată la buze, aceeaşi mătuire lăsată de trecerea mâinilor şi a aglutinării de praf în ceea ce odată lucea lăcuit. Mobilă stil ai fi dat la ziar, dacă voiai să-i faci vânt, altceva ar fi fost greu de spus, sufocată cum era de haine aruncate care pe unde şi adormită-n penumbră. Parchetul înnegrit şi o mochetă muştar, spălăcită, luată acum şapte-opt ani, mai roasă pe traseul dintre cele două uşi ale încăperii. Un alt covor, basarabean, cu frunze verzi şi enorme flori roşietice pe un fond negru-mort, era fixat pe peretele opus patului. De pe urma câtorva cuie care-l ţinuseră te priveau orb scobituri nisipoase în tencuială. Trei tablouri mărişoare, dar cernite de fum, nici nu ştiai dacă au vreo valoare sau nu. Poate aveau. Soba somptuoasă, scoasă din uz, din faianţă albă şi plesnită bogat în arborescente de vinişoare, cum mai vezi uneori prin case bătrâne, ocupa locul degeaba. O cameră frumuşică. Dacă te-ai fi aflat în dreptul caloriferului său, şi mai bine, dacă te-ai fi urcat pe el şi ai fi privit în oglinda ovală atârnată deasupra scrinului, ai fi obţinut un unghi drept între axul optic şi trupul bărbatului trântit lângă pernă, cu chitara peste stomac. Un punct de vedere destul de avantajos, chiar dacă lăsa impresia unui uşor *raccourci*.

Lucrul pe care-l vedeai mai întâi la Iustin Raeţchi, în acest tihnit abandon, era talpa pantofului drept. Stângul atingea podeaua, dar piciorul drept, pentru că-şi îndoise genunchiul, se ţinea în aer cumva. Noroiul uscat de pe ramă indica o trecere printr-un loc neplăcut. Tocul scund şi încălţămintea fragilă lăsau să înţelegi că persoana nu se omora nici după ortostatism, nici după mersul pe jos. Intrând apoi pe sub manşetă, ai fi putut examina piciorul lung, negricios, dar cu muşchii subţiri, alungiţi, mai ales croitorii. Inutil a face presupuneri privind celălalt membru inferior. Era de aşteptat să fie la fel, desluşindu-se destul de bine şi prin pantalon, lucru ce nu i se

Apa din cizme părea tocmai plăcut, pentru că îşi trăda imediat lipsa de apetenţă pentru sport. Or, o femeie când se uită la tine vrea să vadă, chiar şi inconştient, reproducătorul robust. Chiar la patruzeci de ani, de ce nu? în situaţiile astea nu se lăsa privit cu supunere, de obicei stătea cu ele încrucişate.

Închidem aşadar ochii pentru a putea trece cu bine peste zona iliacă, spre plexul solar. Plexul era destul de flasc şi gălbui, migrând lateral, ceea ce însemna că în poziţie erectă s-ar fi remodelat frontal, luând forma aceea vag conică ce indică preocuparea persoanei spre evaziuni etilice, nu atât spre fermentative ca berea şi vinul, ci mai curând spre cele esenţiale. Sub chitară se afla pieptul strâmt ce elibera desenul câtorva coaste, deci o alură fără echivoc zveltă, braţele subţiri, bicepşii aţoşi şi cu vene marginale atent conturate, iar degetele care se sprijineau pe instrument: lungi, osoase, neliniştite şi măslinii. Destinate artei… Mai interesant era ce ieşea de sub guler. Puternic, de aceeaşi culoare, fibros şi cu vase chinuite, semn indubitabil că omul munceşte cu gâtul. Faţa la fel de negricioasă, dar nu negrul acela vânăt-coviltiriu, avea o paloare noptoasă, dacă se poate spune aşa, cu bărbia puternică şi nasul bine înfipt, ochii întunecoşi, scufundaţi şi bordaţi de cearcăne sub sprâncenele bine hrănite, părul lung până la umeri şi, desigur, tot negru, dar înspicat. Ascendenţă cumană clarisimă. Cu toate acestea, constituită din reliefuri solide, faţa, în impresia ei generală, osoasă şi suptă. Iustin Raeţchi era o apariţie neagră; se îmbrăca de obicei închis. Sub mormanul de păr bâzâia o muzică ce refuza să se nască, precum şi mahmureala beţiei din ajun care nu trecea cu nimic, decât uneori de la sine.

Tocmai când te-ai fi aşteptat mai puţin, bărbatul se ridică preocupat şi intră în bucătărie. Aici se lăsă iar pe brânci, cu acelaşi interes pentru suprafaţa gresiei. Ocupaţia aceasta îi luă cam cinci minute, după care se ridică pentru a se uita cu atenţie, de pe loc, în mai multe unghere. Nu părea prea vesel, însă acum îl puteai vedea în picioare. Era înalt, subţire şi noros. Încă privind concentrat spre prăjitorul de pâine, deschise frigiderul şi orbecăi după sticla de Dorna. Bău îndelung, răspândind convingerea că lucrul îi face bine, în acelaşi timp se gândi la Soni, involuntar. Asta însemna că o instinctivă, dar pustiitoare nevoie de bani scotea capul din inconştient.

Soni nu era ungur, cum l-ar fi putut trăda numele; nimeni nu era sigur de ce-i spuneau aşa, poate unde-l chema Şonţea. Cântase şi el la Nemesis, fusese keyboards, nu papagal, şi după 96, când s-a retras în afaceri, au rămas ce fuseseră. Continuau să se vadă, pentru că la artişti cele mai multe amiciţii se pierd când dispare contactul. Se lăsase de cântat pentru a nu mai trage mâţa de coadă, asta e sigur. Cu ce se ocupa însă, iar nu se ştie exact, dar făcea bănuţul, se vedea pe el. Softuri, aparatură medicală, lucruri din astea care mai merg. Atent, îl sponsoriza, nu ştiu, îi făcuse o condiţie de protejat. Sigur – Iustin era conştient – când ai un prieten ca ăsta, nu te-apuci să-l bârfeşti, să-l superi, că se duce dracului totul. Trebuie să fii puţin şi atent. Mai ales că era şi ca lumea. Soni, adică. Haios, domn, nicio chestie, dacă putea să-ţi facă un serviciu, erai sigur pe el. Toyota, gagici, avea bani, ce-i trebuia să dârdâie prin turneele lor? Şi pe Angela-Piţi, tot el a găsit-o nu ştiu pe unde.

Sfinte Dumnezeule, cruţă-ne de crucea asta sau dă-o de dus numai celor cu inima întărită ori putredă.

Apa din cizme nu s-o pocnească la nimereală în jur ca pe-o scândură cărată de-un nătărău! Doamna Angela Raeţchi n-a vrut s-audă de divorţ, chiar dac-ai fi tăiat-o cu ferăstrăul. Şi pe bună dreptate. Ce-a greşit ea? Şi-a văzut de casa ei, de copilul ei, ce-a făcut? S-au chinuit toţi trei vreun an şi ceva infernal. Şi la ce-a folosit? Era, adică, de lăsat? Doamna Angela e o femeie foarte bine, pufoasă, cu cărniţă pe ea, cu tot ce-i nevoie. Genul Maricica Dinu, cântăreaţa. Cum să laşi aşa ceva!

Ce suferinţă, Doamne! Chiar aşa stând lucrurile, Angela-Piţi era însă o minune a Creaţiei. Angela-Piţi în zilele ei cele mai obişnuite

mirosea a cozonac cu stafide. Dar avea şi ore binecuvântate când răspândea mireasma cimbrului, a nucii moscate, a busuiocului, a coriandrului sau a piperului de Cayenne. Avea o pielicică fină, atât de fină încât dacă te uitai la ea de foarte aproape, căci altfel era păcat, zăreai o reţea gingaşă de capilare azurii. Iar dacă-ţi lipeai şi obrazul, încet, atât cât puteai de duios – pentru că altfel nu se putea, era peste puterile tale – te înduioşai auzind palpitul aproape imaterial al lichidului rubiniu şi minunat mirositor ce se furişa prin acestea.

Cum să nu fii gelos? Angela era. Oricât i s-ar fi explicat că gelozia e un sentiment degradant şi grosier care umileşte persoana, nu se putea abţine. Era geloasă la sânge. Era geloasă până la moarte. Angela-Piţi se simţea penibil, viaţa lui Iustin devenise un iad, dar nu se putea rupe. Ca un blestem dulce-amărui cu miros de migdală. Nu era în stare nici de divorţ, dintr-un motiv probabil prostesc, căci nu ajungea să-l priceapă. Cum să te uiţi la una ca asta?!… A preferat să lase lucrurile aşa cum erau, temporal, pentru că de undeva, într-o zi, trebuia să apară o soluţie. Dacă temporizezi suficient, până la urmă te

poţi descurca. Un an şi jumătate Angela-Piţi l-a hrănit cu petale de trandafiri şi arome edenice despre care majoritatea abrutizată a trăitorilor acestei lumi nici măcar nu bănuiesc că există. Îşi simţea puterea creatoare permanent ciulită şi în stare de veghe, era un sentiment delicios. A scris vreo treizeci de cântece, a scos două L.P.-uri; cel mai bun an şi jumătate din viaţa lui! Până când s-a pripăşit mortăciunea aia de olandez şi Angela-Piţi, spre uşurarea Angelei căreia Pronia i-a ascultat rugăciunile, a zburat cu el, ce era să mai aştepte aici?

În bucătărie, domnul Raeţchi se lipi cu fruntea de sticla scoasă din frigider. Neaşteptată senzaţie de răcoare. Migrena dădu temporar înapoi. Dar experienţa îi spunea că o durere de cap încuibată n-o mai scoţi decât cu tăria voinţei şi în general cu tărie. Surprinzător, nu deschise din nou frigiderul, pentru că imaginea estompată a Pusei se constitui din nimic, dar alarmant şi introspectiv. Nu, orice ar fi, o dată era prea mult… Destul! Altă tortură ca aia prin care-a trecut n-ar mai fi dorit-o nici duşmanilor duşmanilor lui. Nu ştiu dacă aţi avut parte de lucruri din astea, ai în primul rând o senzaţie supărătoare că nu-ţi ajunge nici aerul, că ceva te sufocă. Începea să se simtă legat; Pusă

risca să devină reîncarnarea Angelei holande. Doamne ferește! Cu tot cu povestea aia de la ginecolog și sori verzi pe pereți… S-a mai scuturat o dată și degeaba. Altceva! Trebuia să iasă cumva, obligat. Altceva!

Angela-Piți era deja o doamnă beneluxă cu posibilități. Din când în când îi mai trimitea câte-o ilustrată – Belize, Boston, unde umbla – pe adresa lui

Apa *din cizme*

Șoni. Farmecul ei era de presupus că se hrănea cu esențe și creme divine, dar nefericit apreciat într-o lume consumistă. A suferit ca un câine, așa cum numai chinul bărbatului poate ajunge cândva: o durere câinească. Există pedepse care te desfac în bucăți și care au mirosul grețos-dulceag al putrefacției, iustin a clacat nervos, dar grav, nu așa, de s-a speriat și Angela. Îi venea să se arunce sub tramvai, ar fi băut șoricioaică, dar negăsind, a fost nevoit să ingereze orice i se nimerise sub mână. L-au dus la Nouă în comă, l-au ținut la dezalcoolizare două săptămâni, a ieșit neom. Singura salvare – i-a spus de altfel și Șoni – singura putință s-o uite era să cadă cloșcă din nou, cu oricine. Nu conta. Numai că îndrăgostirea nu vine când vrei, poți să te dai și cu capul de țeava. Trei luni a bolit până s-a ivit ea, cu fățuca ei de fată cuminte…

Nu, dacă nu găsea acum ceva ca să scape de Pusă, să și-o rupă din suflet, dar ceva eficient, căci mai încercase, intra iar în… cum să spun? Era prăpăd! Ferească Dumnezeu!

Angela aflase de undeva că ăsta-i sindromul bărbatului la patruzeci de ani și c-ar fi bine să-l lase până îi trece. Vede el cu timpul care-i diferența și se întoarce spăsit-conjugal… Ceea ce era, evident, o prostie. O grămadă de lume are patruzeci de ani! Ce-i aia patruzeci de ani? Cântau rock la patruzeci, ei și ce? Important e să secreți muzică, nu acid uric ca ăia de la Secession, de exemplu. Sigur, poate părea neplăcut să vezi o sală de puștani care-și aprind brichetele și fâlfâie din mâini, în timp ce pe scenă patru babalâci zgâlțâie niște chitare. Aparent! Dar ăia au făcut patruzeci cântând rock, tăticu', și jazz-rock încă de pe vremea lui Pupincu, când nu

era voie!… Au unii acuma părul mai rar, mă rog, s-au mai buhăit, s-au mai albit, au neveste grase și copii la liceu, dar fac muzică, domnu', și o fac live*, nu* așa, cântă și se distrug două ore până-i trec toate alea.

Câţi tineri fac asta? câţi tineri cântă în halul ăsta? Ce-i aia patruzeci, dacă în firea ta eşti mai tânăr şi mai frumos ca toţi căcaţii? Pusă n-a dat buzna peste Iustin că se îndrăgostise de el şi de stil? Cât are Pusă? Douăzeci! Ce-i aia patruzeci? Se poate admite că fanii-s ceva mai răriţi ca cei de-acum zece – cinşpe ani, dar care-au rămas sunt exact ăia de calitate, poţi să fii sigur, care ştiu cu ce se mănâncă.

Iustin Raeţchi deschise uşa balconului şi se lăsă nervos în genunchi. Nu se auzi niciun pârâit.

În timpul acesta, Angela îşi schimba încrucişarea picioarelor în cursa de Mijnchen, frământând paharul golit de cafea şi cu gândul la destinaţie: MIJ hihausen… Se expunea alarmată conversaţiei pe care i-o făcea domnul de alături, care nici el nu părea foarte mulţumit.

— Or să intre în Belgrad. Ăştia când declară că intră, intră!

Vorbea de chinezi. Tâmpenia aia de la Kosovo nu se mai termina. N-aveau nici curajul să intre cu trupe terestre, n-aveau nici bunul-simţ să se ducă dracului care de pe unde-a venit şi să oprească bombele alea. Acum vorbea de americani, de NATO, mă rog. Au terciuit toată zona, au kilărit civili, cel mai mare exod al secolului şi-i doare-n pantof. Fac aplicaţii militare în ţara altuia, fără declaraţie de război, fără nimic. De basci, cu ETA aia a lor, nu i-a durut capul, de Irlanda nu, de Transnistria şi Moldova nu; de ăştia

Apa din cizme nu dorm ei, de albanezii lui Miloşevici!… Aici fac ei ordine ca să scape de armament expirat! Să vezi ce iese cu albanezii ăştia, încă puţin!

Angela se foi pe scaun şi-şi aduse picioarele la loc. Nu-i plăcea discuţia. Nu ştii niciodată cu cine stai de vorbă.

— L-aţi văzut la *Ştiri* pe idiotul ăla de Jammie Shea?

— Care?

— ăla de la NATO, purtătorul de cuvânt. Lingăul ăla. ăla şi cu Rubin.

— Nu, răspunse Angela prudentă.

— Cretinul perfect, doamnă! Nu l-aş ţine la mine la firmă nici şase ore! Se bătea cu cărămida în piept câţi au omorât şi câte poduri, nu ştiu ce. Da’ se poate aşa ceva?! Cu papagalul ăla de Solana…

— Nu ştiu, nu prea mă uit la televizor.

Nu-i convenea să vorbească NATO de rău, acuşi trântesc uşa. Simţea că nu-i bine, din moment ce, vorba aia, ne căznim să ne băgăm

în el de o sută de ani, că acolo-i belşugul. Occidentul şi investitorii strategici. NATO-i NATO!... O trăgea de limbă, mai văzuse din ăştia.

— Cum să nu vii, doamnă, să-ţi aperi ambasada, dacă pune ăla racheta pe ea şi ţi-o face moloz! Vorbea de chinezi. Cu ăştia trebuia să se combine Miloşevici, nu cu trombonişti de ucraineni şi de ruşi. Ăştia-s oameni serioşi! Nu te lasă.

— Păi şi-au cerut scuze că din greşeală. Au hărţile vechi.

— Asta-i pentru oligofreni, doamnă, nu pentru noi! Adică-s dirijaţi din satelit cu hărţi vechi... Au băgat de seamă că prea ştiu sârbii când vine raidul şi i-a dus bănuiala la chineji. Păi, cum dracu'! Hărţi vechi, auzi... La NATO! Şi să vedeţi c-or să bage trupe şi-or să-şi apere toate ambasadele şi pe toţi

chinejii ăştia de şi-au făcut angrouri. Şi la Belgrad, şi la noi, şi la Geneva, şi la Madrid, peste tot! Ambasada-i teritoriul tău, nu-ţi poate interzice nici Papa să-l aperi, dacă aşa vrei mata! Păi ce facem aici? S-au pornit, acuma-s pe drum. Şi ăştia-s câteva miliarde, nu se joacă cu nimeni!

Angela îl privea speriată şi se gândea ce-o găsise să plece la drum. Începe războiul!

— Păi asta-i armată, ce au ei? continuă domnul iritat. Să tragi numai cu bombe şi să-ţi fie frică să pui talpa-n teren? Ce, ei nu ştiu că sârbii i-au mâncat pe nemţi în al doilea război? Cine i-a mâncat? Sunt daţi dracului, vă spun! Aia-i armată? ăla-i general, beleregul ăla de Wesley Clark sau cum îl cheamă? Un prăpădit, te uiţi la el numai cum merge, un funcţionar nenorocit! ăla-i strateg?!

Începeau şi ăia din faţă să se întoarcă la ei, se uitau printre scaune. Angela simţea c-o arde faţa.

— Aţi văzut câte ciori erau în drum spre aeroport? schimbă ea vorba cu ce-i veni în minte, gândindu-se şi la şobolani şi la Iustin. N-am mai văzut aşa ceva.

— Sigur c-am văzut. Cioara multă e semn de război, doamnă!

Femeia se făcu palidă şi rămase cu ochii pironiţi asupra mâinii crispate pe paharul din polimeri. Deasupra verighetei, un inel ştirb cu urme de clei uscat se uita în sus.

— Unii spun şi de şobolani, nu ştiu dac-aţi văzut.

— Totdeauna sunt şobolani. Nu mă pricep, aşa am auzit.

— S-au înmulţit şi-s foarte organizaţi. Dacă pui otravă, trimit doi-trei s-o încerce şi restul aşteaptă să vadă ce iese.

— Mi se pare normal.

Apa din cizme

— Ştiţi cum fură ouă? Se lasă pe spate, îl ia între labe şi altul îl trage de coadă până la cuib.

— Îngrozitor.

— Şi uleiul? Bagă coada în sticlă, are nişte solzi pe coadă, şi după aia vine altul şi i-o crănţăne uşor ca s-o stoarcă. Foarte deştepţi!

— Lucraţi în domeniu?

— Nu, cu copiii supradotaţi. Domnul dădu din cap cu înţelegere.

— Odată şi odată, tot trebuia…

Angela îşi simţi gura uscată. Tăcu, i se puse un nod. Ca în ceasul de pe urmă, gândul îi zbură neintenţionat spre buchetul de flori lăsat în apă la stewardese, la casa din Bucureşti, la iustin şi la Mugurel, săracul.

Mugurel-săracul venea tropăind. În clasa a douăsprezecea şi la nouăsprezece ani era deja un malac format, cu ceafa groasă şi nişte umeri de hamal, la care se adăuga o pereche masivă de picioare cu numărul 46, pe care pocneau blugii. Avea un respect nedisimulat pentru meseria de cascador în care se iniţia deja pe la stadion, unde puneau foc la maşini şi le dădeau peste cap. Angela nu agrea deloc povestea asta. Iustin i-a spus o dată, de două ori, s-o dea naibii de fizicaţie şi să ia cartea că vine bacul, dar dacă a văzut că n-are cu cine vorbi, s-a retras obosit.

Mugurel se apropia de casă, şutând nemilos în sticlele de plastic împrăştiate pe stradă. Era un exerciţiu solicitant, pentru că se găseau din belşug. Când ajunse în dreptul gardului, puse o mână şi sări peste poartă.

De pe terasă, Iustin Raeţchi auzi c-a intrat cineva şi se rid a din genunchi. Nou-venitul Paa-and Gândul la Pusă şi grija cea noua pluteau în toa a casa Doamne, încă o Piti!… Deocamdată, ce Puţ-n ma. era posibil. Cu orice preţ! Trebuia ceva. O treabă inteligentă!

PATRU

Era prea de tot, avea şi extaz! Ştia că mă uit la ei, dar ţinea ochii închişi, cu aerul acela concentrat şi atent cu care, în situaţiile astea, o

femeie își ascultă de obicei trupul. Acuitatea aceea specială ce poate surprinde minusculii atomi ai plăcerii aspiraţi din celule spre urletul amânat, totdeauna irepresibil.

Din fotoliul unde şedeam dezbrăcat, îi vedeam chipul micuţ pe sub axila lui. Avea gura întredeschisă şi gemea sub coaja unei răvăşiri egoiste; parcă nici n-aş fi existat. Erau exact aceleaşi scâncete întrerupte şi suspinate de care eram încredinţat. Dumnezeu ştie de ce, că numai eu le pot scormoni şi numai mie îmi sunt destinate ca recunoştinţă sau gratificaţie, dă-mi ceva de băut. Că eram singurul îndreptăţit să le ascult, provocându-le!… Nu vreau să mai spun nimic! Uite, acuma geme foarte normal şi sub Soni, de parcă n-aş fi aici, a şi uitat unde sunt. Câtă silă îmi face, mă gândeam cu toată seriozitatea.

Era ceva care nu-mi plăcea. Intrase în joc şi-l lua în serios, cred că asta. Îşi imagina, te pomeneşti, că aşa mă desfăt… Aici, cu fundul gol în fotoliu! Era în stare, pentru că la început se codise:

— De ce, lusti, de ce vrei tu asta? Ştiam eu de ce.

— Mă iubeşti?

— Ştii că te iubesc.

— Atunci, fă-o pentru că mă iubeşti.

— Da’ de ce-ai tu nevoie de aşa ceva?

— Am mare nevoie, e ceva subliminal, nu pot să-ţi explic. Nu ne putem târgui, ori vrei s-o facem, ori nu. Cum simţi.

Soni, trântit în fotoliul ăsta, înţolit cum venise de la firmă, fuma. Nu zicea nici da, nici nu, aştepta să vadă cum pică zarul. Îi convenea, cred şi eu. Cui nu i-ar fi convenit?

— Nu pot, lusti, o să mă simt ca o târfă, se smior-căia Pusă cu lacrimi în ochi şi mi-a fost deodată atât de milă de ea, că-mi venea să-mi dau palme. Un jeg infernal! Dar ce să fac? Ce să fac?! Sunt om şi eu. Ce era început trebuia terminat.

— O să-mi fie silă de mine.

— Ei, silă!

— Da!

— Nu poţi, nu poţi…

— Cum să mă uit în ochii tăi?

— N-are nicio importanţă. O să te uiţi ca şi până acum, am încurajat-o.

— Da mi-e scârbă!… Nu de Soni, adăugă imediat, da nu pot, lusti, să fac asta, mi-e silă de mine.

— Un corp nu înseamnă nimic, ţi-am mai spus. Nu-I poţi murdări. Dacă mă iubeşti sufleteşte, e totul perfect.

Citisem asta undeva şi i-am plasat-o. Ne-am mai hârâit vreo zece minute, ca în cele din urmă să accepte pe neaşteptate. Ne-am mirat şi noi. Ca să vezi!…

Mă uitam la ea cum se dezbracă şi nu-mi venea să cred ce vedeam. Îi cunoşteam hainele, fiecare avea foşnetul ei, îl ştiam. Şi cu un aer decis pe mutrişoara ei preocupată, unde totul era mic: şi nările mici, dar

Apa din cizme şi buzele. Mici şi plinuţe, o nebunie să le iei uşor între dinţi. Dacă nu ţi-ar fi spus de Universitate, ai fi bănuit-o elevă la un liceu, undeva. Poate ochii erau uşor măriţi şi căprui, dar uşor, atât cât s-o facă exotică. Am impresia c-avea ceva pe la tiroidă, o păştea vreun bazedov, dar mai târziu. Genul acela cochet de fată studioasă, cu părul scurt şi lins, tăiat în colţ pe lângă obraji. Cânta binişor…

Trăgeam cu coada ochiului la Soni şi-l vedeam inspectând-o ca melcul. I se sculaseră ochii în cap. Era perfectă, cum să spun, avea nişte sâni cum numai Angela-Piţi a mai dus în Olanda. Nu vreau să zici c-aş fi subiectiv sau nu ştiu cum, dar era perfectă, absolut perfectă, poţi să-l întrebi şi pe ăla. Nu mai vorbesc de restul, ca să nu ne facem sânge rău, dar era o carne pe ea de aveai impresia că n-a fost netezită niciodată de mână de om. Şi, măcar în ce mă priveşte, pot garanta contrariul. Nu se cunoştea nimic… O zână. O fecioară! Fragedă, neatinsă.

A, ceva tot avea! Dar puţin, şi mai curând un lucru haios: buricuţul… Scotea puţin nasul, ca la Madonna. Dar restul, ştii cum?! Funduleţul înalt şi… Doamne!

Îi ascultam răsuflarea grăbită şi mieunările atât de cunoscute care, vai, se dovedeau a fi aceleaşi pentru oricine. Te stresează urât. Simţi în plex. Unul dintre sâni era ud şi turtit sub apăsarea lui Soni. Mă uitam la şoldurile lui cum pompau şi se adunau înapoi, ghemuindu-se ca să-i scoată geamătul acela supus şi plăpând. Era clar că Pusă voia ca totul să fie ca lumea, iar eu mulţumit.

Mulţumit?! Voia să vadă cât de *fucking* mulţumit poţi să fii, când stai gol în fotoliu şi-ţi priveşti o iubită. Adică să-mi dea peste bot, ce voia? Oricum, n-o făcea de mântuială şi nu-mi puteam dezlipi privirea

de la coapsele ei absolut rugătoare, înflorite ca să-l primească; îndoise picioarele de la genunchi. Simţi înăuntru ceva ca o aspirină înghiţită şi lipită de esofag, un ghem de pâslă umflat.

Când te uiţi la doi care, în sfârşit, treaba asta poate fi caraghioasă sau aţâţătoare, după cât umor ai. Nu încercam să mă concentrez excesiv; eu trebuia să mă scârbesc şi m-am scârbit. Pentru că aşa se smulge dragostea din om: cu îndepărtare şi silă. Aveam condescendenţa de-a mă uita la frământarea prostească a cărnii – o deşertăciune – şi ştiam sigur că n-o s-o mai vreau niciodată, că eram de-acuma desprins. Uite fesele lui cum se strâng ca s-o umple de ceva ce de la mine, gata, salut, nu mai obţii, fată dragă, uite spatele ăla urât şi transpirat, uite subsuorile neplăcut mirositoare, uite faţa ei lăţită şi roşie, lucioasă de sudoare şi urâţită respingător! Mi le arătam mie şi mă umpleam de dezgust. Pe cuvânt dacă nu-i şi scârboasă! Mi-e greaţă, puah! Îmi vine să vărs. Îmi vine să plec. Cum m-am putut uita la ea, ba să mai şi sufăr ca boul!

Nu i-am aranjat eu să cânte la Nord? Cine se uită la o începătoare? Nu eu? Ştiu că nu pentru asta, de acord, nu pentru asta a venit ea la mine s-o bag solistă. Nu i-am vârât eu cântatul în cap, avea deja marota; ba din contră, i-am zis să se ţină de Dreptul ei. I-am făcut blatul, cinstit, pentru că mă iubea. Se urcase pe scenă la un bal de boboci şi a început să mă sărute la gât. Îmi pupa vocea, poţi s-o întrebi. Era deja un semn că se pricepea acceptabil la muzică sau cel puţin avea gust. Nici nu cânta rău, atâta că trăgea pe coardă şi-a trebuit s-o mai învăţ una, alta. Căzuse pe mine, naiba ştie cum, n-oi fi eu făţosul lui peşte, dar se îndrăgostise. Se întâmplă, aşa-i viaţa.

Apa din cizme

Doamne, în ce-am intrat!… Eram ca o lighioană împuşcată, abia ieşisem de la alcoolici şi muream după Angela cealaltă. O cârpă de şters pe jos, mai rău. Nevastă-mea îmi mânca zilele şi-mi venea să mă arunc de pe Inter. ăia-mi spuneau amorezează-te, mă, de o proastă, du-te la una şi pune-i-o, că mori dracului! N-am încercat? Aiurea! Şi tocmai când eşti mai în fundul budei, ţi-o trimite Dumnezeu şi-ţi sare de gât…

Fratele meu, fata asta m-a scos din chestiune într-o lună de zile! Parcă mi-o luase cu mâna. După o lună de zile, Angela-Piţi era undeva

stinsă, transparentă, abia se vedea. Ceva fabulos cum lucrează iubirea, ceva de speriat!… Mă sufoca, făcea tot felul de comicării drăgălaşe; odată eram pe Ferdinand şi a început să arunce cu castane-n maşini. Se prostea, se piţigăia, se alinta, îţi spun, mă înnebunea, scurt! Eram într-un magazin, eram în maşină, nu conta, se urca pe mine şi mă săruta lung, cu limba, de mă trăgeam şi mă uitam în jur; mi-era de soţie, mi-e sete. Aştepta ore întregi la repetiţii, câteodată şi pe la cluburi unde cântam, dacă nu avea programul la Nord. Mă duceam şi eu s-o ascult, după aia mâneam o friptură cu doi olteneşti sau o tochitură cu mămăliguţă – sunt mort după chestia asta, aveau bucătarul chinez – , luam un vin la pachet şi fugeam. Stătea în gazdă cu una Simona, dar îi făceam vânt. O soneală! Dimineaţa, când ajungeam acasă, mă lua în primire Angela, normal.

— Vreau să mă mărit cu tine, îmi zice odată cu lacrimi în ochi, sărbătoream nu ştiu ce şi mă vedea că mă ţin; beam oranjadă. Sigur c-am mângâiat-o pe faţă, pentru că lucrurile astea te apucă de inimă, dar mă gândeam şi eu, am patruzeci, naibii, am un hăndrălău

de copil, ce să fac cu ea, că abia e dezlipită la ochi. Nici nu ştia că făcusem patruştrei.

— Lasă, purceluşu tatii, găseşti tu unul mai tânăr…

— Nu vreau mai tânăr.

Furioasă. Ce să-i mai spui? Era o minune. Dacă nu mi-ar fi spus asta, putea să rămână o chestie fabuloasă între noi, o treabă înaltă, dar m-a făcut să iau seama: stai, băiatu', că te-ncurci… O băgasem la Nord, mă purtam atent, o învăţasem ceva impostaţie vocală, i-am dat şi vreo cinci piese de-ale mele, ceea ce nu prea se face, de ce să-mi spună chestia aia ca să strice tot farmecul? Vor totdeauna să fie sigure, să pună un picior înăuntru, nu-s mulţumite cu ce au; moarte după verighetă. Dar se pare că aveam să mai aud şi altceva.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus, cred că-s în luna a doga.

Am simţit că-mi ia maul. Două luni şi eu eram trandafir! Dă-i, caută ginecologi, caută bani, am dus-o în gardă la doctorul Motancea, la Filantropia. Auzisem eu că-i curvar, dar târziu, după ce i-am dat banul. Credeam că i-o face pe loc, dar nu; că analize, că poate-i încă prea mic, că ecografie, labe din astea. O ţinea deja de vreo săptămână.

— Cum te ţine, mă, ăsta pe bugetul Sănătăţii?

N-are controale?

— Zice că mai vrea nişte rezultate, nu ştiu ce vrea.

— Ce rezultate?

— Ca să fie sigur.

— Da' de ce nu-i sigur?

— Nu ştiu, vorbeşte şi tu cu el…

Am vorbit, tot aia mi-a spus. Între timp, s-a eliberat o rezervă şi a mutat-o. Vin şi-o caut; îl găsesc lângă pat, cu cafeaua. La nouă seara! Cum să mai doarmă fata asta după atâtea ness-uri? Altă dată în

Apa din cizme camera medicilor, la un uischiuleţ, de parcă ăla n-avea şi altceva de făcut.

— Mă, ăsta se dă la tine, i-am spus-o pe bune.

— Ăsta?! sare ea, şi am avut senzaţia că am jignit-o. Nu te-ai uitat la el cum arată? Piticul ăsta? Porcu-leţu … eşti gelos?

Nu puteam să vin nici prea des, mă cunoaşte lumea de la televizor. Şi-aşa postura naturală a Angelei e aia cu urechile ciulite. Era greu să-i dea cineva un telefon?…

L-am aşteptat pe Motancea după vizită şi i-am spus clar că mă grăbesc şi că doresc să asist. Am fost categoric. N-a avut ce face, a ridicat din umeri şi a fixat-o pe a doua zi.

Ştii ce-a făcut nemernicul? A chiuretat-o când avea o grupă de studenţi din anul patru, nişte vlăjgani. Mi-a dat şi mie un halat, stăteam acolo ca măgarul între oi şi dădeam autografe. Şi Pusă, săraca, pe masa aia cu mânere pentru picioare… ce să-ţi mai spun, o jale! Mă uitam la ea şi-mi venea să urlu. Când s-a apucat de lucru, dom'le, nu-ţi povestesc să nu mori… Vedeam cu ochii mei ce cădea în tăviţă şi mă gândeam, totuşi, copilul meu, nu se poate! Mi se urcase stomacu-n gât. Măcelari, ăştia nu-s normali! Păi, umbla cu chiureta aia de parcă învârtea nessu-n pahar; se auzea crâââât, *crââât şi stăt*ea cu urechea la… dă-l în pizda mă-sii!

— Auzi, făcea la studenţi, ăsta-i *strigătul uterului*. Memoraţi!

Futu-ţi strigătul mă-tii să-ţi fut, făcea şcoală pe Pusă, sărăcuţa, şi aia nu îndrăznea să zică nimic! Râcâia cu obiectul şi-l făcea să strige. Am ieşit şi-am vărsat. Când m-am întors, o scoseseră de la Tratamente, am început s-o caut. Am deschis la Sala de naşteri, erau vreo

trei. O nenorocită care născuse pe ea, de la ţară, nici nu le păsa,

şi două mai cucon, grăsulii. Ştii cum roiau lângă alea? Vreo cinci halate! Dar cu grijă, atenţi la fiecare pârţ, omenoşi; le ascultau cu trompeţica. Asta e: ai bani, se uită la tine; n-ai, stai acasă!

O mai ţine o zi în spital, vin cu maşina s-o scot şi dau de Motancea că lasă toată treaba şi ne conduce la poartă. Acuma, când m-am văzut afară, o jigneam, n-o jigneam, am luat-o la fix:

— Ce-ai avut cu ăsta?

— Ce să am?

— Ai avut ceva cu ăsta.

— Pe cuvântul meu!…

— Minţi.

— Pe cuvântul meu dacă te mint. Un afemeiat nenorocit.

— Nu mai spune. De unde ştii că-i afemeiat? S-a dat la tine?

— Se dă la toată lumea. Ce să-i fac, nu-s la mâna lui?

— Şi cum, ce-ţi spunea?

— Prostii, ce să spună?! Ce vrei să-ţi spun?

— Şi tu?

— Eu, ce?

— Tu, ce?

— Nu te uiţi la mine în ce hal sunt, cum îmi spui aşa ceva?

A început să plângă. Arăta jalnic: galbenă, prăpădită, se ţinea de mijloc. Simţeam că mi se face milă, dar pot să mă ţin. Dacă pierdeam şi momentul ăsta ca să scap de ea, le pierdeam pe toate.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Ce vrei, lusti, să-ţi spun?

Apa din cizme

— De ce nu mi-ai spus de chestia asta! Că doar te-am întrebat frumos. Te-am întrebat sau nu te-am întrebat?

— Ce vrei să-ţi spun? plângea Pusă rugător şi mi se făcea o stare de-mi venea să mă spânzur. Ce ticălos e omul, mă gândeam, dar n-am dat înapoi.

— De ce mi-ai ascuns?

— Da’ nu ţi-am ascuns.

— Ba da, mi-ai ascuns. Te-am întrebat frumos, nu?

— N-a fost nimic, m-am făcut că nici nu aud.

— Asta nu mă interesează, puteai s-auzi ce voiai. Mă interesează de ce mi-ai ascuns.

— Nu ţi-am ascuns.

Am ridicat mâna şi ea, puiuţa, a crezut că vreau s-o lovesc. Dar am oprit un getax.

— La! la tu taxiul ăsta, du-te frumos acasă şi lasă-mă-n durerea mea. Hai.

A intrat în panică.

— Nu, lusti, te rog! Te rog frumos! Nu mă lăsa aşa! Te rog!! Te rog!!!

Plângea şi se zbătea disperată. N-am mai stat la discuţii. Am urcat-o, i-am dat ăluia nişte bani şi i-am făcut vânt.

Am intrat în maşina mea şi mi-am pus capul pe volan. Aveam lacrimi în ochi; dacă vrei să crezi, bine, dacă nu, treaba ta. Cât mă iubea şi cât de nemernic pot fi!… Dar nici nu mi-a spus; ce-i drepte drept. Şi dacă începe acum cu copii, cu primărie, gata, se strică! A fost frumos, gata! Nu pot intra în chestia asta. Îmi spuneam că sunt din nou liber şi încercam să mă simt liniştit. Cum s-a omorât sărăcuţa, când am urcat-o!… Cred că fiecare suferim pentru altul, asta-i legea vieţii, n-am inventat-o eu. Rostul ei a fost să mă scape de suferinţa pentru

Angela-Olanda; a făcut-o, gata: *game over*! Poate spui că-i cinic, dar sufeream şi eu, să ştii. Îmi părea şi mie rău, mă simţeam foarte prost, ăsta-i adevărul. Sunt de părerea că despărţirea de o femeie trebuie să fie netă şi hotărâtă ca şi lăsatul de fumat. Altfel nu dă rezultate. E prost, însă, dacă o faci în momentul când e rănită, când nu se poate apăra, când e încolţită de alte necazuri. Atunci te simţi nasol şi josnic, n-ai o stare prea bună, trebuie să te îmbeţi. Am băut, m-am întors acasă pe la două şi am dormit suficient.

După asta, Angela a plecat la birou, eu mai aveam câteva ore până la repetiţie şi am început să mă frichinesc. Nu ştiu, de la mahmureală sau de la ce, dar nimic nu mai avea niciun gust, nu-mi găseam locul şi simţeam nevoia să mă sprijin de ceva tare. Niciodată nu mi-au plăcut sticlele de jumate. Mai aveam un rest, dar nu mult. Totuşi, nu-mi ieşea din minte chipul surâzător şi drăgălaş de copil fericit cu care… în sfârşit, treaba era încheiată. Încercam să mă gândesc la faţa urâţită de lacrimi, ultima imagine care mi-a rămas la plecarea taxiului, dar nu izbuteam decât nesemnificativ, de durată incertă. Zâmbetul ei care nu era din lumea aceasta îmi usca gura.

Deci. Ştia că la ora asta-s singur, aşteptam să sune dintr-un moment în altul ca să se vaiete, să se roage s-o iert. Eram pregătit la ce trebuia să-i răspund; ştiu să fiu şi inflexibil, n-ai ce sta la discuţie. Mă gândeam chiar să scot telefonul din priză şi s-o las până se satură, dar nu ştiu de ce n-am făcut-o. Ori mi-a fost lene să mă ridic, ori mă simţeam în măsură să-i spun recte două, trei chestii. Slavă Domnului, eram liberi Puteam iarăşi să respir până-n stomac.

Dar, ciudat, ăla nu făcea apel, deşi, când m-am hotărât să mă duc după pâine, am ridicat receptorul

Apa din cizme şi avea ton. Mai aveam pâine-n casă, dar mi s-a făcut de una proaspătă, plus că o plimbare pe răcoare e chiar sănătoasă. Am pus robotul şi am ieşit. Na, sună până faci scurtă!

Când m-am întors, l-am găsit tot aşa. Niciun mesaj. Foarte bine. Am deschis fereastra şi mi-am umplut plămânii cu fum. E foarte plăcut să simţi că nu depinzi de nimeni, e o senzaţie extrem de specială. Slavă Domnului! am spus cu glas tare.

— Vezi că te-aşteaptă aia, îmi zice Andi când am ajuns la repetiţie. Am crezut că venise iar după mine, am făcut imediat o mină sastisită, dar nu era ea, era Simona. Asta-i una îndesată şi scurtă, genul de femeie care, dacă ajunge la cinzeci, are negi pe faţă, mustăţi şi-şi epilează bărbia, dar se cunoaşte. M-am apropiat destul de distant ca să-i fie clar că mă nemulţumeşte genul ăsta de intervenţii, dar totuşi politicos, educat.

— Lusti, vino repede că are hemoragie.

— Ce hemoragie?

Prudent, bănuiam o malversaţiune.

— Ne-am trezit noaptea cu hemoragie, am chemat pe cineva să-i facă vitamina K, hai odată!

Nu ştiu de ce mă chema pe mine, ce competenţă am eu în hemoragii! Dar în situaţii ca asta te duci, nu mai întrebi nimic. Puşica stătea ridicată în perne, verde la faţă şi trasă ca un cadavru. Uite cum ar arăta Pusă moartă, nu m-am putut împiedica să gândesc şi m-am îngrozit.

— Ce-ai păţit?

— Nu ştiu, lusti…

— La ceva pe tine, te duc la Motancea.

— Nu, lasă, fac din patru în patru ore vitamina K, mi-e mai bine.

— Trebuie să se uite cineva ia ce ai.

— Lasă, dacă mi-o fi rău, atunci… Nu mai vreau să-l văd.

— Ce-i aia nu mai vrei să-l vezi? am afectat eu puţin supărarea, deşi mi-a plăcut ce-a zis. Dă-l naibii, nu i-am plătit! N-are nicio obligaţie?

— Dac-ai putut să m-alungi pentru imbecilul ăsta, mai bine să n-aud de el.

Îi simţeam iar lăcrămioara în glas.

— N-am, dragă, cu omul, nimic. M-a supărat numai că nu mi-ai spus.

— Da' n-a fost nimic, îţi jur…

— Eu n-am spus c-a fost ceva, eu am spus că nu mi-ai spus.

— Păi dacă n-a fost, ce să spun?

— Ascultă, am părul alb, ce naiba…

Nu era chiar alb, era spicat, dar am zis şi eu aşa ca să nu mă ia de fraier. E bine să fii cool. Arată-mi o femeie şi dă-te la ea, dacă aia nu vrea.

— Da' ce-am făcut?

— L-ai cam încurajat, chiar dacă n-ai făcut mare lucru, asta ai făcut.

— Cum l-am…?

— Pe mine mă întrebi? Dragă, eu îl ştiu pe Motancea ăsta. Ai fi putut să-l repezi.

— Da' cum să-l reped?

— Vezi? Hai, recunoaşte, că oricum te-am iertat.

— Ce să recunosc, lusti?

— L-ai dat de înţeles că ţine. Puţin, spune drept.

— Ce era să-i fac, nu eram internată?

— Vezi? Nu mă interesează, dar recunoaşte. Te-am iertat, ţi-am spus.

— Nu ştiu, poate puţin, ştiu eu ce-a fost acolo, ce vrei de la mine?

Apa din cizme

— Gata, ajunge, nu-i nicio nenorocire.

M-am gândit şi eu; există sindromul ăla, nu ştiu cum îi spune, când femeia se duce la ginecolog şi se îndrăgosteşte ca proasta. Nu ştiu

de ce, ori că ăla se preocupă de tot ce consideră ele că au mai firav şi mai intim, că apucă să se destăinuie, ori se simt protejate masculin. Dumnezeu ştie, dar asta se întâmplă cu majoritatea. Măgarii de doctori ştiu povestea şi unii profită. N-ai ce să-i faci, e un lucru natural şi poate că, săraca, a trecut şi ea pe lângă chestia asta. E o treabă psihică. Să-i scot ochii, acuma, ce să-i fac?

— Hai să te duc la Motancea.

— Nu, să termin întâi cu injecţiile. Poate dacă n-ajută.

Mi s-a părut cam aprinsă la faţă.

— Te rog, piggy, să fim împreună. Nu părăsi fetiţa, că moare. Am visat astă-noapte că ne uitam la un soare verde, asta-i de bine, lusti, te iubesc aşa mult!…

— Soare verde?

— Unul verde, călduţ. Foarte mare. Făceam plajă amândoi.

Prin ce-a trecut, săraca, vai de capul ei!… Mi s-a muiat sufletul, i-am cumpărat calciu, i-am adus vitamine şi supă Knorr, am îngrijit-o ca o mamă şi am rămas cu ea.

Soni se cabrase în mâini şi agoniza în clănţăneala finală. Am auzit-o şi pe ea ţipând de câteva ori, apoi linişte. Nu li se auzeau decât respiraţiile, or fi fost stânjeniţi, se gândeau pesemne cum să dea ochii cu mine. Pe fotoliul meu, gol cum eram, mă făcusem mic. Pe urmă, el se trase puţin, iar Pusă se ridică fără să mă privească şi lipăi către baie. L-am văzut că

Întoarce un scaun şi-şi aprinde o ţigară. Se uita ca la început, atunci când am decis tacit să fie el primul.

— Ai nevoie de chestia asta? mă întrebase în şoaptă, dar serios şi privindu-mă în ochi, ca prieten. Ca şi cum eram vreun găozar care-şi bagă iubita în poştă. Sigur c-aveam nevoie, cum dracu' să mă rup, c-am ajuns de nu mă cunosc! Trebuia să mă dezguste cumva, definitiv, ca s-o pot lăsa. Încă puţin şi mă trezeam iar în situaţia Piti! Iar la dezalcoolizare?! L-am privit oarecum, ce să-i spun? A înţeles şi s-a urcat în pat.

Acum se uita la fel, interogativ, dar aproape imperceptibil bine dispus. Cred şi eu. Voia probabil să ştie dacă toată treaba avusese ceva efect, dacă obţinusem ce mi-am dorit. Ascultam cum curge duşul.

Pusă stinse lumina şi apăru târşâindu-şi picioarele. Găsise nişte

papuci pe-acolo, de-ai lui. Se înfăşurase într-un prosop şi se aşeză între noi, întinzând mâna după paharul pe care am avut grijă să i-l umplu. Dacă ar fi ştiut cât o dispreţuiam… Acuma, despre ce să discuţi? A scos, cu un rest stângaci de familiaritate, o ţigară din pachetul meu şi i-am aprins-o. Tot nu mă privea. Am început să tăcem.

— Dom'le, deschise Soni gura, în sfârşit, pentru că-şi luase şi ziarul. În sinea noastră am respirat uşuraţi. Au ocupat ambasada din Viena.

— Când? întrebă Pusă nefiresc de interesată.

— Zice că ieri.

— Extraordinar… am făcut şi eu.

— Vreo două batalioane. Bagă generalii câte doi pe funcţie, după tradiţia Han, să nu se trădeze. Nu mişcă-n front, se controlează unul pe altul…

Fata trase cu degetele de colţurile pleoapelor, subţiindu-şi privirea. Arăta ca o şintoistă de operetă. Au

Apa din cizme un simţ, simţea instinctiv că trebuie să mă bine dispună.

— O să ne umplem de ăştia…

— Da' pe unde? am fost curios.

— Pe sus, pe unde! Mă, hai. Să nu uităm de ce-am venit. Pierdem vremea. Vine şi-o eclipsă. Treci în pat.

Asta mi-o spunea mie. Pusă n-avea nicio părere. Stâlcea kentul în scrumieră.

Vrei să-ţi spun ceva? Bărbaţii greşesc de fiecare dată în acelaşi fel. Ca şi această ţară fiscalizată. Când simţi că n-o să funcţioneze, abţine-te naibii, că nu te obligă nimeni. Inventează ceva şi evită, nu se sfârşeşte lumea. Dar de fiecare dată spui poate mi se pare, cred c-o să meargă. Şi nu ţi se pare! Când îţi dai seama de dezastru, e întotdeauna mult prea târziu. M-am urcat lângă ea cu toată negreaţă aia de-o aveam pe suflet. Îi recunoşteam gesturile mici cu care mă primea, dar acum parcă erau de plastic, parcă eram în acvariu. Cred că-mi repugna. Am încercat să mă aşez cât mai natural, dar mintea mea era deja la locul prin care trebuia să pătrund şi ştia ce se-ntâmplă: nu se întâmpla, din nefericire, decât o eclipsă. Nu c-ar fi capabil de premoniţiuni, dar mi-a indus treaba asta. De Soni vorbesc. Cătrănit cum arătam, cu ghemul acela rugos din tubul digestiv, mi-am dat seama că dacă nu beau ceva

imediat fac depresie. A trebuit să cobor.

Ce crezi că zice partenerul?

— Mai stai o mână, zice, bea ceva.

Ca şi cum nu vedea că exact pentru asta m-am dat jos din pat. Şi se urcă în locul meu, adică pentru a salva aparenţele şi timpul, probabil. Îl ardea pe el, atunci! Adică, taţi, eşti puţin impotent, ia ceva tare.

Ce să spun… Noroc că Pusă mă cunoştea şi putea să-nţeleagă.

Mi-a trebuit multă stăpânire de mine ca să nu fac scandal. Mă uitam la ei, căci unde era să mă uit şi degustam gustul dezgustului, ca să spun aşa. Parcă rămăsesem la film şi la al doilea spectacol, aceeaşi chestie. Forţa repulsiei mai scăzuse puţin cu ţigara, mai ales când discuţi un pic de politică, dar bineînţeles nu de tot. De data asta era nevoie de un efort de imaginaţie de care, sincer să fiu, sunt în stare. Sigur că vederea acelei împreunări asudate avea ceva detestabil, dar să evoci ceea ce nimeni nu vede, pătrunderea corpilor cavernoşi în întunericul acela jilav şi tubular, loviturile de berbece în beznă, deco-pertarea calotară şi miile de polipi şi cili vibratili şi zemoşi care sar să înghită, asta te poate umple de silă pe tot restul vieţii. Poţi rămâne traumatizat. Asta am făcut şi am privit împietrit, până am simţit că mă mortific, l-am urmărit tresăririle alea ipocrite şi am ştiut că mă aflu deja departe şi de neatins. Mi-era o scârbă, că nu pot să-ţi spun!

CINCI

Opelul Vectra, modelul din 88 la mâna a treia, rula pe sensul unic din stânga Dâmboviţei, cum treci de Operă. Cât a stat la semaforul din spate. Iustin Raeţchi şi-a înfipt Blaupunktul în bord şi căzu pe Mariah Carey. Deschise geamul şi începu să fluiere simultan, lucru ce-i confirmă că nu e tocmai bine dis-pus. Tocmai plecase de un sfert de oră din faţa casei domnului Şonţea. Domnişoara Ionescu o luă într-o direcţie necunoscută, poate spre biblioteca Facultăţii de Drept, iar el s-a urcat în maşină. Ce s-a discutat acolo nu se cunoaşte.

Era un sfârşit de primăvară promiţător; anotimpul care urca se anunţa deja prin miresme contradictorii, Dâmboviţa strălucea elegant, iar la colţul cu Ştirbei îl năpădiră cerşetorii şi trei ştergători imperativi de parbrize. Cunoscutul rocker îşi fixă privirea pe direct-înainte, fără a

da curs vreunei suplicaţii, cu un aer absent şi meditativ ce spunea de la sine că aceste două îndeletniciri nu trebuie niciodată încurajate spre a deveni profitabile. Există riscul serios de a te trezi locuitorul unei curţi a miracolelor în permanentă expandare. Cu cerşetorii o scoase la capăt, chiar şi cu aceia care meritau, foşti ingineri şi profesori amărâţi, dar la ştergători a trebuit să scoată capul pe geam ca să-i zgornească. N-au nicio jenă, vin

CU sticlele alea de plastic surzi şi vindicativi; abia le-a făcut vânt. Parbrizul, totuşi, l-au jegoşit. Când dădu drumul la ştergătoare, auzi o lovitură de pumn în capotă. S-a făcut că n-aude, n-ai cu cine să discuţi. Te mai trezeşti c-un far spart.

S-a pus verdele şi aştepta să se poată urni.

— Dom'le, se repezi unul din spate, am rămas în pană. Du-mă, te rog, până-n Buzeşti să vin s-o trag cu ceva.

Raeţchi închise enigmatic geamul şi porni.

— Plătesc, bre! îl auzi în spate, dar se mai făcu o dată că plouă. Îi iei în maşină, te bagă nu ştiu pe unde şi-ţi pun sârma la gât ca să-ţi ia verigheta. Ţepari… îţi taie şi degetul. Vizualiza o falangă cu inel şi un gând parazitar îi întunecă fruntea. Angela se plimba prin Germania.

Te stresează permanent. În maşină mai e cum e, dar cum pui piciorul pe trotuar, la prima sută de metri te agresează ceva. Chiar dacă nu se întâmplă nimic, calci măcar într-un caca de câine şi tot îţi strici ziua. Făcu la dreapta şi se trezi cu strada blocată de chinezi. Aveau de protestat nu ştiu ce, se pregăteau de un miting. Îi făcură loc mârâind incomodaţi şi încet, încet, ieşi. Îi urmări o vreme cum îi lăsa în spate, ţinându-şi capul ridicat spre retrovizoare. Schimbă câteva posturi până găsi ceva bun de sâsâit şi urcă aşa până-n Berzei. Ceva îl opri din fluierat, de vreo două ori, când o tristeţe subită dar trecătoare îl umbri din nou. De fiecare dată reveni însă alert, cu o nemţească voinţă de a fi bine dispus, atunci când vremea de afară nu are nimic împotrivă. La stopul următor, alţi ştergători, noroc că era pe verde. Îşi aduse aminte de şobolani şi de râme şi întoarse reflex capul spre portiera din dreapta. Şobolani n-aveacum

Apa din cizme să observe, dar croncăneli se auzeau peste tot. Puteai s-o şi vezi, ciorimea, înnegrea toţi copacii. Pe o căldură ca asta!…

— M-a sunat cineva? întrebă neglijent, când intră în garsoniera

lui Nemescu, unde-şi făceau repetiţiile. Mire! Ciorcilă ţâţâi în sus cu o mişcare de cap şi-şi văzu mai departe de clămpăneala lui pe Korg. iustin adoptă un aer satisfăcut, de parcă cine ştie ce veste bună-i dăduse şi intră în bucătărie ca să-şi încălzească puţin vocea.

— Ai să-mi dai un milion, îl avertiză imediat Andi Popa, înainte să ajungă cu mâna la tava cu pahare.

— De când?

— A fost fi-tu pe-aici.

— Un milion!

— Ce-i un milion? Are un ştiu ce cascadorii, nu putea sta.

— Şi de ce trebuie să-i dai tu, n-am înţeles!

Se cam enervă. Smulse chitara din cutie şi răsuci microfonul. Nu-i o fericire să fii şi solist şi basist. Când începu să cânte, gâtul i se umflă prompt, arătându-şi venele. Cânta în felul acela al lui, cu maxilarele strânse şi se surprinse gândind: frumoasă-i libertatea! Radu se opri şi reluară. Putu să observe oarecum detaşat că băieţii se făcuseră destul de purii. Andi chelise, Ciorcilă se îngrăşase ca o funcţionară de la CEC, umbla cu debreţinii pe claviatură şi capul lui Nemescu ieşea alb dintre tobe ca la bateristul ăla de la Rolling Stones.

Îşi văzură de treabă, n-a fost nicio bătaie în calorifer, nimic, până pe la două-jumate, când a venit una

să le ia interviuri. Au lăsat-o s-aştepte vreo douăzeci de minute şi ăia cu care venise filmau. După care, Raeţchi s-a închis în baie. Aici îşi trecu mâinile prin păr, zburlindu-l până ce obţinu aspectul boem, rutinier, e drept, dar necesar. Testă câteva tipuri de zâmbet: mai deschise, mai închise şi intermediare, precum şi două, trei posturi cool, cu bărbia în piept sau capul dat puţin pe spate. Opta în final pentru ceva tineresc, destins, pentru că cine-l vedea trebuia să-l vadă calm şi nepăsător; era o chestiune de imagine.

— Iustin Raeţchi, ce înseamnă pentru tine a cânta? începu aia cât putea ea de original.

— Înseamnă viaţa mea. Cântăm aproximativ în aceeaşi formaţie de prin anii optzeci.

— Şi nu vă e frică de concurenţa atâtor trupe tinere care au apărut peste tot?

Aştepta întrebarea asta. l-o ridicase la fileu.

— Domniţa mea, făcu el gentil, o trupă nu e nevoie să fie neapărat tânără. Muzica trebuie să fie! Noi avem fanii noştri. Publicul poate consuma orice: şi comerţ şi muzică adevărată şi ce vrea el. De fapt, consumă orice, e foarte uşor de păcălit.

— Ceea ce voi nu faceţi.

— Nu. Totul e să nu minţi. Noi nu păcălim pe nimeni, cântăm *live*.

— Telespectatorii noştri, care ştiu ce hard-rock practicaţi, ştiu că aşa este.

— Ceea ce facem noi e mai mult un rock dens…

— Cum vă scrieţi piesele? Ce vă inspiră?

— Piesele vin.

— Nemesis are, deci, o muză harnică.

— Deci eu generez muză, domnişoară.

— Da' de ce cânţi aşa crispat?

— Cum crispat?

Apa din cizme

— Aşa, parcă muşti cuvintele. Cu gura închisă.

— Nu ştiu, poate-i o treabă de impostaţie, răspunse Iustin Raeţchi şi în sinea lui gândi: o idioată. S-a plâns cineva de cum cânt?

— Nu, desigur că nu. Spune-mi ceva despre rock-ul românesc.

— Deci nu există un rock românesc. Muzica românească nu-i de fapt decât muzică din România, atâta tot.

— Te simţi un muzician român?

— Eu mă simt un locuitor al planetei. Nu ştiu colegii mei cum se simt.

Aici se auziră câteva hăhăieli de pe canapeaua unde aşteptau ceilalţi.

— Cum vă pregătiţi pentru eclipsa din 28 octombrie? Va fi un eveniment special?

Iar eclipsa? Ce naiba-i cu asta?

— Când o să vină eclipsa, o să venim şi noi cu un maxi-single. Deocamdată, atât. Mai e timp până atunci.

— Ce faci în timpul liber? Ai şi timp liber?

— Eu sunt acela care mă fac liber pentru timp.

— Ce vrei să transmiţi fanilor voştri?

Raeţchi se gândi puţin, apoi întoarse capul spre obiectiv.

— Nu vă lăsaţi păcăliţi!

Şi trecu pe bancheta de unde-l ridică pe Ciorcilă. Băieţii îi strânseră mâna. Se suci nu ştiu cum şi în aceeaşi clipă i se puse un junghi intercostal, dar nu lăsă să se vadă nimic.

A ajuns acasă şi încă-l ţinea. Nu putea să respire decât puţin, doar din vârful plămânilor, de parcă

umbla pe degete. Cum o lua mai adânc, se rupea ceva înăuntru. De la enervare, când i-au dat cu pum-nu-n capotă… Când te-apucă o chestie ca asta, e bine să te culci imediat pe ceva dur sau să-ţi masezi inima, că dacăse-ncuibă, ăla eşti. Dar cum s-o faci acolo, că ăia filmau şi el vorbea de muzică tânără! Abia s-a ţinut de volan. Şi-a scos pantofii în hol fără să se îndoaie, călcându-i pe ştaif şi s-a întins cu grijă în dormitor. Dar n-a stat mult. S-a ridicat răsucit pe-o parte, foarte încet, ca să se lungească pe covorul din living, acolo unde era telefonul. Poate suna cineva… Era şi mai bine aici, mai tare. Atât cât putu, întoarse capul şi privi atent sub bufet. Numai praf.

N-a sunat nimeni, decât Mugurel la intrare. Nu s-a ridicat să-i deschidă, aşa încât băiatul a trebuit să-şi caute cheia. Când a intrat în casă, s-a speriat rău; să-l vezi acolo, trântit…

— De când împrumuţi, mă, milioane în contul meu?

— Şi ce vrei, tata, să mă ard la mâini? îmi trebuie mănuşi de azbest, a adus unul din Italia. Vino mâine să vezi ce fac.

— Nu ţi-am luat neopren? Unde-i costumul de neopren?

— Uite-l acolo. Ce fac cu ăla de neopren, mă arde la mâini!

— Da chiar un milion!…

— Încă-i pomană.

De unde zăcea, Raeţchi a dat din mână. Dacă începea o discuţie, trebuia iar să-l ia cu şcoala, cu viitorul, cu bacul; a lăsat-o baltă. Nu se simţea în stare.

Într-o jumătate de oră stătea deja în fund, îl mai lăsase. Se uita la televizor şi mânca zahăr cu linguriţa.

Apa din cizme

Telefonul îl pusese pe aparat. În bucătărie. Mugurel înghesuia frigiderul.

— Nu-i lapte? îl auzi de acolo.

— Nu-i, îi răspunse scurt.

Băiatul încălzi ceva şi-l chemă să mănânce. Au pus felul doi în aceleaşi farfurii; şi-aşa era plin de vase-n chiuvetă. Pâinea veche.

— De ce n-ai luat pâine?

— Da' tu de ce n-ai luat?

Îl privea cum băga în el ca la o lansare de disc cu bufet rece. Copil sănătos. Mugurel îşi trânti farfuria sub robinet, îşi alese un măr, îl şterse de cămaşă şi muşcă jumătate. Deschise uşa şi clefăitul se pierdu curând prin cotloanele casei.

— Te-a ascultat la ceva? strigă taică-său după el.

— Nu, veni un răspuns incert.

Pe la cinci sună telefonul. Luat pe neaşteptate. Iustin sări în picioare. Dar îşi recompuse repede o figură distantă şi se apropie lent de aparat, lăsându-l să sune de vreo şase ori.

— Da, vă rog…

Era Andi. Avea o nevoie urgentă de banii ăia.

— Stai, mă, de unde să-ţi scot un milion?… Da eu te-am pus să-i dai?… Şi ce vrei să-ţi fac, vrei să fac trotuarul, ce vrei să fac! N-am… Nu ştiu, stai să vină nevastă-mea, poate i-a rămas ceva din diurnă… Avea nevoie pentru un rahat de mănuşi nu ştiu ce… Bine, dom'le, am să încerc să mă împrumut. Nicio chestie… Nu m-am supărat, dom'le, nicio chestie. O să văd ce pot face. Hai, pa.

Se aşeză la loc. Nu părea prea mulţumit, se gândea la ceva. De câte ori se lăsa în fotoliu, i se lungea faţa. E foarte probabil ca această stare de insatisfacţie să-i fi venit din neîncrederea în sistemul bancar.

Brusc, se lăsă în patru labe, dar prudent, din cauza junghiului, ca să se uite sub bufetul unde privise de jos. Băgă mâna şi pipăi atent. O scoase plină de cocoloaşe.

Nu e foarte clar de ce făcea temenelele astea. Ori pentru exerciţiu, ori era un obicei prost. Ziua era în creştere, dar cu toate acestea se însera când nici nu băgai de seamă. Deschise televizorul şi mai află câte ceva despre nişte marşuri, nişte blocări de drumuri, declaraţiile de susţinere ale unui partid din opoziţie, unul important, de stânga, mitingul chinezilor care voiau integrare europeană, din nou bombardamente în Kosovo, buzeli solidare şi pline de libido între Cotroceni şi NATO, iar ambasade… şi aici ciuli urechile, pentru că un general neamţ era furios rău. Ameninţa în limba lui şi ai noştri

traduceau jos că dacă Beijingul mai trimite vreo unitate în Germania, scoate armata şi rezolvă problema. Nu părea să glumească. Şi comentariul: destul de reţinut. Mâine-poimâine începe ceva. Dar şi ăia, dom'le… Ce nevoie era de batalioane ca să păzească nişte ambasade? Astea-s pretexte. Au şi dreptate.

Pe alt canal îşi văzu interviul şi nu se plăcu. Aşa cânta, cum zisese aia, parcă mușca dintr-o pâine veche. Gâtul umflat, vene, nasol. ăia patruzeci de ani se vedeau. Mai rău la Nemescu… Răspunsuri teribiliste, nici măcar deştepte; o labă tristă.

I se făcu urât. Îi trebuia neapărat ceva cald şi înţelegător.

Stătea în penumbra odăii şi lumina albastră a ecranului îi juca pe faţă. Evalua în minte câteva nume, evocă nişte fizionomii, făcu o triere atentă şi se ridică după agendă.

Apa din cizme

— Bună seara. Cu Neli, vă rog… Cum? 3.12.41.12… Sunteţi sigur? Ce deşt? Bagă-ţi-l tu!

Ton… S-o fi schimbat. Neli era o fată veselă, n-ar fi fost rău. Începu să răsfoiască şi sublinie cu unghia un alt număr.

— Luci?… Ce faci? Ştii cine-i la telefon?… Iustin… Alo! Raeţchi… Care mai e viaţa ta? Ce faci?… Ce index? Măi, fată, sunt Raeţchi nu doamna Roşea! Ce index? A, nu poţi vorbi… Gata, am înţeles. Scuze, pa, te mai sun! Cu cine eşti?…

Ton. Pocni din buze şi reîncepu să dea paginile. Formă apoi un alt număr din şapte cifre, cât mai corect, cu pauze, întârziind cu degetul în piedica discului. După ce-l isprăvi, un subit puseu de lehamite îl făcu să apese clapeta şi să-l arunce-n neant. Numere vechi. S-au mutat, s-au măritat, aveau viaţa lor, e greu să faci aşa – ţac! şi să-ţi pice un remix.

Zvârli agenda pe masă şi se gândi la Pusă. Putu să reconstituie în detaliu chipul ei delicat, dar ceva părea că-l reţine a mai consuma o sumă de impulsuri, avea nu ştiu ce, era supărat, s-ar fi putut spune că figura lui căuta expresia dezgustului. Se ridică enervat şi intră în baie pentru un pipi. Rămase cu ochii la ceea ce făcea, absent, semn că dacă nu eşti prudent gândurile pot deveni obsedante, jetul nu prea avea elan, nu mai zburda ca pe vremuri şi nici ăsta nu era un semn bun…

Dom'le, o sun, îşi spuse. Dacă suferă, îmi dau seama după voce. Sun de trei ori şi dacă răspunde, ori închid, ori îi cer numărul de la

Nord, spun că am o treabă. Vreau să văd măcar cât regretă, dacă a învăţat ceva din toată chestia asta.

Ridică receptorul şi-l lăsă imediat la loc. Ţinea încă mâna pe el şi părea că-şi recapitulează în gând. Apoi, formă repede.

— Alo… Altă voce!

— Simona? Ce faci? Care-i viaţa ta?… Zău? Şi eşti singură?… Nimic, voiam să te chem mâine, e un spectacol de cascadorie pe stadion, face şi fiu-meu ceva cu incendii… Pur şi simplu aşa, te invit, na!… La patru după-masă. Nu, e mişto, ai să vezi… O.K. Dacă n-ai altceva de făcut, ne vedem în faţă la fără un sfert… O.K. Te pup, pa!

Poftim! Uite cu cine a ajuns el să iasă, cu doapa aia! Şi încă se lăsa rugată, nu ştiu dacă pot, toată vră-jeala… La despărţire, bărbatu-i totdeauna în pom, n-are nicio rezervă. Femeia nu, ea nu rămâne pe gol. Nu pleacă niciodată dacă n-are spatele asigurat. Cel puţin la final e pe două fronturi. Şi de câte ori nu şi-a spus dom'le, e bine să ai două, nu se ştie că pământul. Dar de ce nu era acasă? Aia n-a spus, că astea nu spun… Nici n-ai cum să întrebi. Să-l vezi mâine cu pitica aia la tribuna oficială! Nu-i nimic, tot răul spre bine. Când ieşi cu alta, n-are cum să-i convină, de fier să fii. Poate vrea să i-o şi pun. Doamne fereşte. Dar unde umblă la ora asta?!

S-a culcat, însă n-a dormit bine. Se tot trezea în toiul nopţii şi începea să se gândească. Se uita la ceas, mai adormea un pic… Ăsta nu-i somn. Dimineaţa, cedă nevoii de a-l îngriji pe Mugurel cu devotament. Se îmbrăcă şi-i luă lapte.

— E liberă, poate să umble, treaba ei!

Apa din cizme

Dacă ai o hartă, Muhihausen e o localitate în fosta Germanie de Est. Erau cam cincizeci de congresişti; din România, ea. Lucrările, cazarea, Fruhstuck-ul, cafeaua, masa, muzica şi dansul la Hotel der Stadt. În chestia cu cadourile a fost inspirată; florile, mai ales, au făcut impresie. Le-a păstrat pentru doamna Kott, de la organizare. În felul acesta, sau altul, s-a trezit într-o cameră cu pat dublu şi cu fereastra spre Wilhelm Pieck Platz. Discul lui Iustin a trebuit să-l sacrifice unui bulgar văicăreţ, ZIadko Rusev, care vorbea franceza şi i-a târât bagajul prin aeroport până s-au strâns toţi ca să-i urce în autobuze. L-a încurajat cu L.P.-ul şi cu un surâs, deşi nu era prea comunicativă, mai

curând indispusă. Dom. nul din avion îi dăduse în cărţi şi descoperise că tocmai avusese o pagubă, dar din care avea să iasă cu bine. Şi aşternut, bineînţeles; de aşternut spun toţi.

Sesiunea era cam plicticoasă, începea exact la nouă şi se termina fix la douăsprezece. Venea masa, două ceasuri pentru orice şi încă trei ore. Comunicări, diapozitive; ea nu venise cu nimic şi se gândea cu oroare la ziua când îi va veni rândul să ia cuvântul, între timp, copiii supradotaţi din toată Europa nord-sud-estică aşteptau să li se rezolve problema. Un lucru pe care Angela nu şi l-a putut lămuri în niciun fel a fost treaba cu baronul. Ceva i se părea cunoscut, existase un baron mincinos, foarte posibil chiar aici, în Muhihausen, dar nu era indicat nicăieri. Pentru ce, atunci, să începi o discuţie serioasă despre viitorul U.E. Într-o localitate care a dat asemenea specimene? Nici ZIadko nu ştia, iar pe altcineva i-a fost ruşine să întrebe. Asta n-a aflat, în rest bulgarul era foarte serviabil şi o ducea peste tot cu ghidul în mână: la Kirche Divi Blasii, unde a cântat Bach la

orgă înainte să-l transfere la Leipzig, pe Linsenstrasse, la blugi, la Rathaushalle, peste tot, Thomas Muntzer Denkmal, într-o grămadă de locuri. Avea aparat de fotografiat, atâta că era pisălog şi se căina. În franţuzeşte, bineînţeles.

— Ce ne facem, doamnă Raeţchi, dacă ne mai închid ăştia şi centrala de la Koziodui, rămânem *bouche* bee, trebuie să importăm… Ce le-am făcut? Dacă nu ţineam noi pieptul la turci, mai făceau ei Marienkirche sau nu ştiu ce?

Avea un fel de a vorbi aproape în şoaptă, chiar şi pe stradă, de parcă umbla cineva cu microfonul după el. Angela nu prea intra în discuţiile astea, întorcea capul şi ţipa ca o fetiţă, minunându-se de arhitectura bavarilor. ZIadko făcea imediat o poză şi continuă.

— Cum e chez vous cu copiii ăştia?

— Ce să fie?

— Nu face cineva bani serioşi?

— Cu ce?

— Îmi pare bine că nu ştiţi, vă onorează, şopti ZIadko şi se dădu mai aproape de urechea ei. De obicei orice supradotat de la noi e monitorizat şi i se înregistrează corect evoluţia şi domeniul în care excelează.

— Aşa…

— Rapoartele astea sunt expediate *discretement* în America, în Germania, unde trebuie. Se plătesc, am auzit, extraordinar de bine. Sunt trimişi la olimpiade, concursuri, matematică, fizică – chiar nu ştiţi nimic? – şi cineva stă cu ochii pe ei. Când se apreciază, tânărul primeşte *une grosse* bursă la un ştiu ce universitate, Oxford, orice, şi acolo a rămas. Pun

Apa din cizme laba pe el. Noi îi creştem şi ăştia pun gheara, de-a gata! Dar să nu spuneţi că ştiţi de la mine, e o mafie. Angela îl asculta cu gura căscată. I se făcu frig. Bulgarul, tăcut, mai dădu o dată din cap, cu subînţeles. De la stânga la dreapta, acesta e la ei semnul afirmaţiei. De jos în sus e negativ.

Sâmbătă au renunţat la comunicările vesperale, l-au urcat în autobuze şi i-au dus să vadă împrejurimile. Totul organizat, ţais. Din loc în loc, din păduri, săreau haiduci în pantalonaşi verzi cu breteluţe şi, sub ameninţarea unor obiecte produse de armurierii locali, îi sileau să coboare. După colţ, îi aştepta grătarul cu cârnaţi, berea şi Schnaps-ul. Comune, biserici, muzee, iar haiduci, iar mezel şi iar Schnaps… ZIadko era într-o încântare. Sufletul lui reţinut de bulgar se deschisese radios. Nimeni n-ar fi bănuit că aici îi era punctul slab. Ciocnea în toate părţile, alegea cei mai prăjiţi cârnaţi pentru doamne, aducea muştar pe farfurioare de carton, făcea rost de scobitori, era infatigabil. După încă două agresiuni vânătoreşti, vorbea singur, săruta mâini şi spunea bancuri în bulgară. Angela, nu ştiu de ce, râdea din nimic, dar era mai cumpănită la prăjeli, ar fi vrut să slăbească puţin.

Incursiunile astea în bucătăria altor popoare te fac să ajungi acasă frânt şi balonat. Doamna Raeţchi intră în cameră, puse cartonul cu *No disturbing*, înghiţi un bicarbonat, aruncă de pe ea şi intră sub duş. Bioxidul de carbon proaspăt degajat îi relaxa digestia în suspine discrete ce o luau delicios prin surprindere. Lumina fluorescentă o învelea mieros, apa i se lipea cald de piele, putea să-i modifice şi viteza, lucru pe care îl făcu. Se delecta o vreme cu ţepii lichidului săgetându-i sânii, răscolitor, aproape viril, şi coborî obiectul spre abdomen şi spre coapse.

Întârzie o vreme, împachetată în abur; era plăcut. Nu peste mult, auzi bătăi timide la intrare. Se gândi la cameristă, dar putea să fie cine

vrea, nu te deranjezi când faci duş! Pusese şi cartonul ăla. Ciocăniturile, însă, reveneau… Deschise enervată uşa aburită şi strigă spre hol:

— *Pardon*! *je suis dans la salle de bains*!

Se întoarse la duşul ei şi se bucură de el cât pofti, n-o mai deranja nimeni. La urmă îşi trase un halat şi ieşi. Bătăile reîncepură imediat şi-şi dădu seama că cineva ascultase tot timpul în spatele uşii. Se duse şi o întredeschise, scoţând numai capul.

ZIadko năvăli transportat în cameră şi o luă în braţe, icnind:

— Angelle…!

Primul instinct al femeii a fost să-l respingă, să fugă, să se închidă. Dar era atâta dragoste în ochii lui, atâta pasiune dogoritoare! Era un bulgar care, se vedea, o dorea cu foame. O mie de ani trecuseră de când nu mai păţise un lucru ca ăsta. Cu vremea, te resemnezi, admiţi inconştient că nu mai poţi stârni decât dorinţi limitate şi abandonezi în tăcere. Te consacri celor de rutină maritală, fără să ridici pretenţii, cu sobrietate, prin convocări lapidare. Acest scurt raţionament o îmblânzi momentan. Încurajat, ZIadko nu pierdu vremea: se lovi la genunchi, iar Angela, cu decenţă, în coate.

Începând din secunda aceea, pentru cinci minute, au căzut în pat. Odată nebunia risipită, Angela se reîntoarse în baie ca să vadă ce lăsase pe-acolo. Îşi strânse la iuţeală lenjeria, tampoanele şi prosoapele şi se lăsă în genunchi ca să şteargă apa. Poate e ultima dată, îşi spuse în gând, în timp ce arunca şerveţelele ude-n veceu.

Apa din cizme

Când veni şi rândul lui ZIadko, degeaba se uita în toate părţile; mai mult decât prosopelul pe care-l ţinea în mână nu găsi. De ce Le-o fi ascuns, medita, dacă e să iei ceva, de la prosoape iei? Dar doamna Raeţchi avea o idee fixă cu şervetele. Trebuiau să fie imaculate, departe de atingerea oricui, în afara familiei.

Acuma, fie vorba între noi, să pleci din România, să ajungi în Germania, într-un oraş din fosta RDG şi să faci adulter c-un bulgar, e cam… Nu, se pare că partea asta a Europei n-are decât o singură şansă. Intrăm împreună.

ZIadko fu nevoit să se şteargă cu hârtia din sul. Reveni repede, se strecură lângă ea în patul dublu şi aprinse două ţigări. De băutură nu mai era nevoie, erau plini, oricum nici n-aveau. Deschise vorba despre eclipsa din octombrie.

— Tot de la voi se vede cel mai bine, îi spuse, nu ştiu cum vă învârtiţi, dar vă iese. Românul se descurcă.

— Nu-i nimic, vii şi-o vezi de la Bucureşti.

— Vin cu plăcere, numai să vrei…

Şi urmă o pauză în care Angela roşi. Nu-i răspunse, deşi vedea că el aştepta.

— Nu-i în ordine, o drese ZIadko Rusev, prea multe cutremure, inundaţii, erupţii, acuma eclipsa asta, nu-i bine.

— De ce? îl întrebă ea cu o grijă reactivată.

— Eu ştiu? Tu nu vezi? O tutuia. Normal.

— Toţi chinezii ăştia care au dat buzna în Europa… reluă bulgarul în şoaptă, de parcă dăduse sub plapumă peste unul cu o umbrelă din alea.

Apa din cizme

— Eh, n-au ce să stea aici. E conjunctura asta cu Iugoslavia.

— Ce vorbeşti? Da' de ce-şi fac baze? De ce-şi fac baze?

— Îşi fac baze?

— Da' unde să-şi ţină toate diviziile pe care le-au dislocat din Shanxi? Au venit pentru *protection des ambassades*, bun, da' nu-s cam mulţi? Au spus foarte clar: nu ne daţi teren pentru baze, desfiinţăm toate *en-gros* care le avem pe-aici şi facem baze. De aia i-au şi trimis ani de zile să facă *en-gros*. Atâta că *en-gros* sunt la şosea, pe centură. Şi ce? Puţin le pasă că-s la şosea. Au sateliţi, au armament, au tot ce le trebuie. De ce-au avut conflictul ălă la Samarkand?

— Ce conflict?

— Nu te uiţi la televizor? Când au încercat ruşii să-i oprească. Degeaba! Vin încoace pe drumul mătăsii, or să urce pe Dunăre, ai să vezi.

— Doamne fereşte!

— Vrei să-ţi mai spun ceva? De Michael Chang ai auzit?

— Nu. Ce-i cu el?

— Le *tenisman*\ A renunţat la cetăţenia americană. Se mută în China. Eu îţi spun că nu-i în ordine, se strâng toţi. Şi ştii ce-o să iasă de-aici? O să fie o revenire a stângii cum nu s-a văzut! Or să iasă din toate găurile, să nu spui că nu ţi-am spus. Un comunist, dacă-l vezi pe

masă, cu mâinile pe piept şi legat la picioare, să n-ai nicio încredere! Trage-i pleoapa şi-ai să vezi cum aşteaptă, se cunoaşte la ochi… Aşa că uită-te bine la eclipsă; nimic nu-i întâmplător.

Şi tăcu. Angela simţea o slăbiciune în trup, asociată cu nevoia din ce în ce mai irepresibilă de a bea ceva. Zladko intui ce se petrece şi-şi dădu seama că poate strica seara. Începu să vorbească despre altceva şi scoase nişte fotografii cu copiii de-acasă. Angela le privi cu interes şi-i arătă şi ea una, cu Mugurel. Poze cu soţii nu şi-au arătat, din bun-simţ. După aceea, bulgarul băgă de seamă că se întâmplă ceva cu el, strânse repede amintirile, le băgă în portofel şi o muşcă uşor.

De astă dată se dedică ceva mai mult. Era rândul supradotaţilor din această parte a lumii să ia un mic interludiu. Angela, însă, nu se putu bucura de nimic. Se gândea numai la ce-o găsise să se pună pe drumuri, acuma când venea şi războiul. Ar fi plecat mâine, dar avea bilet cu dată fixă. Măcar Mugurel dacă ar fi fost supradotat la ceva, poate s-ar fi salvat undeva, l-ar fi luat cineva. Venea şi bacalaureatul.

Când se văzu iar în baie, deja îl detesta pe sofiot. N-avea cum să fugă acasă, trebuia să aştepte până se termina totul. Bateria supura puţin şi-şi aduse aminte de cea de la Bucureşti, din bucătărie. Un neplăcut sentiment de vinovăţie se insinua simultan. Se privi în oglindă, atât cât ajunse, dacă nu-i lăsase vreo vânătaie. Intră iar sub duş.

Veni şi după-masa. Măcar în sectorul A era plin. La Bucureşti pâlpâia o lumină călduţă, aurie, una dintre acelea care fac gazonul să pară gălbui. Ca la un meci în Anglia. Lumea se distra destul de bine, ăia de pe pistă îşi pocneau maşinile sau simulau că se lasă călcaţi. La un moment dat îl zări pe Mugurel rostogolindu-se peste capota uneia şi-i stătu inima. Dar, desigur, se ridică neatins şi făcu cu mâna înspre tribună. În loc să aplaude, găina de Simona schimba semne cu un grup de tâmpiţi care se aflau

la câteva scări mai sus. Probabil colegi. A întrebat-o dacă vrea vreun suc, ceva, şi a vrut. Trebuia să fie atent cu banii, era pe ultima drojdie. Vrei, nu vrei, tot la Soni ajungi…

Soni avea darul rarisim de a-ţi returna de opt ori investiţia. Nu împrumuta bani. Te întreba dacă vrei să investeşti şi cât. Nu ştiai niciodată în ce-i bagi, era treaba lui. Când ţi-i dădea înapoi, luai de opt

ori. Nu imediat. Şi nu oricui; numai celor pe care, după multe ezitări, îi ţinea de prieteni. Din cauza asta nu puteai să-i ceri prea des.

Iustin îşi lăsă o mână pe umărul amărâtei, aşa, în caz că-i vedea cineva. Au discutat despre Facultatea de Drept, despre creşterea dolarului, despre cascadorie, bacalaureat, armata chineză, compoziţia sucului de portocale, frumoasa vârstă de douăzeci de ani, dar şi avantajele celei de patruzeci. Nimic despre altceva, deşi Raeţchi lăsa impresia că şi-ar fi dorit.

Urma *Tunelul de Foc*. Au aprins o construcţie tubulară din fier forjat, în ochiurile căreia înfundaseră câlţi îmbibaţi cu motorină şi smoală. Presimţi că trebuie să aibă legătură cu el. Apăru şi o Dacie ranforsată, de unde coborâră pentru a face bezele Mugurel şi un alt cretin. Slavă Domnului, ăla era la volan. Mugurel urcă în dreapta şi făcură un tur de pistă ca să-şi ia vânt. Iustin îşi simţi genunchii moi şi îndrăzni să respire abia când îi văzu de partea cealaltă, îşi jură să-i tragă acasă câteva picioare în cur şi să-l scoată din gaşca asta.

— Te superi dacă plec cu băieţii? îl întrebă Simona, arătându-i grupul de sus. Trebuie să cumpărăm ceva pentru o onomastică.

Apa din cizme

— De ce să mă supăr? făcu el surprins, dar nu se miră prea lung, pentru că piticania urca deja pe gradene, lăsându-l mască.

Mă rog, important era c-o să-i povestească Puşicăi cine a invitat-o şi cum s-a distrat.

Pe la opt fără douăzeci ai fi putut să-l observi în faţă la Nord, când era el sigur că trebuie să vină ea la program. Pendula mai mult pe trotuarul cu cofetăria, pentru că nu ştia nimeni ce-o să fie, putea s-o abordeze, putea să n-o abordeze. Aici avea posibilitatea să supravegheze locul destul de discret. Se fâţâi aşa vreo trei sferturi de oră, dar domnişoara Pusă Ionescu nu se vedea. O sigură dată, când zări o fată tunsă scurt, pe celălalt trotuar, îşi duse violent mâna la stomac. După care intră în Nord ca să lămurească odată povestea asta.

Pusă nu mai lucra la Nord de cinci zile. Angajaseră altă dizeuză.

— Cum, dom'le? se miră el.

A doua zi, când tot aşa ieşi de la repetiţie, se opri la Predoleanu să ia nişte garnituri pentru robineţi. Curgeau de mult şi Angela, la telefon, şi-a adus aminte că trebuiau rezolvaţi. Intră, stătu cât stătu, şi ieşi în treaba lui. Şi-odată îl apucară pandaliile!… O luă la fugă înapoi şi

ţâşni din nou în stradă, în sus, în jos, roşu la faţă, căutând cu ochii în toate direcţiile.

— Ce s-a întâmplat, domnu' Raeţchi? îl întrebă una care-l văzuse la televizor.

Nu se ştie ce s-a întâmplat.

ŞASE

— Şi… tot ca data trecută? l-am întrebat destul de stânjenit.

— Ce?

— Banii.

— Da, dragă, de opt ori. Dar să nu mă pisezi; săptămâna viitoare.

— Aoleu, săptămâna viitoare!

— Da' tu ce-i fi vrând? Vii cu două milioane şi vrei înapoi şaisprezece în două zile? Nu te simţi puţin?

— O.K… O.K…

N-avea niciun rost să-l supăr. Mi-am luat o mutră de amărăştean să se simtă şi el bine. Totdeauna când îţi făcea un serviciu de bani se dădea important. Îşi lua o moacă sâcâită ca să ştii că-ţi face un hatâr şi chiar mi-l făcea. L-aş mânia pe Dumnezeu, cine-ţi mai dă de opt ori? îmi dădea că-mi era prieten, dă-l în mă-sa.

— Ce-ai slăbit aşa?

Am început să mă pipăi pe faţă. Roland-ul pe care-l ţinea în garsoniera lui Nemescu, când făcea jazz cu noi, îl trăsese în rând cu dulapul şi era acoperit cu folie. Nu mai pusese mâna, alt biznis. A trecut pe lângă el şi s-a aşezat pe patul… acela. Nu vreau să vorbesc despre asta. Eu stăteam în fotoliu, la locul

Apa din cizme meu. În sfârşit. De data asta, îmbrăcat. Am simţit că-l detest oarecum, dar Soni mi se adresă cordial:

— Să ştii că nu fac treaba asta pentru toată lumea.

— Ştiu, Soni.

Era un prieten bun.

— De ce nu faci şi tu o chestie serioasă? Vii şi mă bârâi cu acte de sărăcie.

— Fac. Ce să fac?

— La şi tu un credit de la o bancă.

— Şi dobânda?

— Lasă, că asta mai vedem…

— Şi cu ce garantez? Cu casa?

— Garantezi cu ce vrei. Vrei un şmen? îţi dau un şmen.

— Ce şmen?

— Uite şmenul: Nicuşor, când l-au însurat bătrânii cu Poliana, trebuia să facă în judeţ la ea, în Dâmbo-viţa, la Târgovişte sau dracu' ştie, n-are nicio importanţă, o sală polivalentă, un căsoi, taţi, înţelegi?

— Da.

— O hardughie enormă care nu s-a mai făcut niciodată, c-au divorţat, sper că ştii.

— Da.

— Aşa. Planurile şi machetele au rămas… înţelegi? O tonă de calc, ozalit, arhitectură, arhitengură, există tot. Îţi fac blatul că-mi eşti prieten, la marfa – sigur că trebuie să dai ceva – dar mergi cu hârţoagele la o bancă unde te duc eu, dai ceva şi iei credit. Ca şi cum baraca există! Garantezi cu ea.

— Fii, dom'le, serios.

— Eşti tâmpit, asta-i o ţară de ţepari. Vrei să fii prost, fii prost.

— Şi cum să…?

— Îţi spun eu cum. Îţi dau judecător pentru actul de proprietate, trebuie să dai ceva, normal, îţi dau notar care evaluează şi-ţi face documentele de creditare, dai şi-aici, îmi dai şi mie nu ştiu cât şi ăia îţi dau credit.

Am înţepenit.

— La cât e estimată coşmelia, poţi să iei şi douăzeci de milioane.

— De lei?

— Căcat! De lei vorbim aici? Rămâi în mână cam cu douăşpe. Îi pui afară şi te-ai făcut om.

— Soni mi-e frică, pe cuvânt, mă piş pe mine.

— Atunci, vino o dată pe trimestru ca să-ţi dau de opt ori… Cât oi mai putea.

— Şi ăia nu mă înghesuie după aia cu rambursarea?

— Dom'le, ce vrei, te descurci! Ce vrei să-ţi spun? Ai dat unde trebuie, eşti liniştit.

— Nu cred că-s capabil.

— Nici eu nu cred.

— Nu c-aş fi Maica Tereza, dar nu-s capabil, sper că nu te superi. Sunt păgubos. Să-ţi spun ce m-au prăjit alaltăieri la Predoleanu…

Intru la Predoleanu după nişte garnituri şi văd doi care se ciorovăiau pe o sută de lei din alea albastre, de-a lui nea Nicu. Vorbea stricat, am crezut că-i sârb şi voia să schimbe hârtia aia de closet. Vine un romulan şi începe să-i explice că-i veche şi în niciun caz nu-i de-o sută de mii, cum să fie, şaptezeci costa o maşină! Sârbotanul nu pricepea nimic. Mă bag, dom'le, în vorbă şi-i explic în englezeşte că-i o bancnotă veche. Englezeşte, vorbea. Zice: da aia nouă cum e? Scot una şi i-o arăt. Tipul o pipăie pe toate feţele, ţiganul zice spune-i dom'le că l-au tras în piept, i-au dat ţeapă, eu îi spun, recuperez banul şi

Apa din cizme ies. Când ajung afară, odată mă săgeată ceva! Bag mâna după sută şi scot o hârtie de ziar… Am simţit că turbez. Intru peste ei; ăia dispăruseră amândoi. Caut, alerg după un poliţist ceva, mormânt! Nimeni.

— Păi tu nu ştii, papagalule, că-s mână-n mână? Se anunţă cu telefoanele. Când intră şmenarii, dispare poliţia.

— Băi, am simţit că-mi crapă capul. Mă foiam pe trotuar ca idiotul.

— Păi dacă eşti idiot! Ce-ţi trebuia să te bagi? Ştii cum e cu facerea de bine?

— Acuma, ce vrei? Da niciun poliţist, auzi!

— Dacă eşti fraier… Te combini şi cu tot felul de paraşute.

Aici m-a cam jignit. Nu mi-a plăcut cum o trata, dar nu voiam să mă considere o mula.

— Las-o c-aşa-i trebuie! Să stea acuma să-şi roadă unghiile. Cine dă cu mucii-n fasole asta păţeşte.

— De ce, doctorul?

— Nu, alte chestii.

— Nu i-a tras-o şi doctorul?

— Ce doctor, mă? Ce doctor?

— ăla de-a ţinut-o acolo două săptămâni.

— Nu, nici pomeneală. Ăla-i un labagiu.

— Nu s-a dus la control, când era ăla de gardă?

— Ce control, dom'le, nu s-a dus la niciun control!

— Eşti sigur sau eşti fraier?

— Bineînţeles că-s sigur, eu unde eram?

Dar deja mă lua ceva ca un gaz letal. Mi-au amorţit picioarele. Oricât mă linişteam, nu eram prea sigur. M-a trombonit cu faţa aia de

sfântă? Eu o luasem tare cu Motancea ca să-i fac vânt, nu că… O fi ştiind ăsta ceva? îmi venea să sar din fotoliu şi să-i umflu un ochi. Dar cu prietenii eşti atent. Chiar dacă auzi ceva

neplăcut, omul te avertizează ca să nu zici că nu ţi-a spus. Să nu cazi de fraier. Îmi şi dădea de opt ori…

— Angela când vine? schimbă el vorba.

— Sâmbătă.

— Şi nu punem de-o petrecanie, ceva? Ca băieţii?

— Gata. Când?

Dar nu mai aveam niciun chef, ţi-o spun din prima. Mi se luase.

Dom'le, mi-am călcat pe mândrie şi am început s-o caut. Nu acasă, aş fi sunat-o dar nu mă puteam coborî într-atât. Mai dădeam şi peste piticanie şi numai asta nu-mi trebuia. Nu, am făcut ceva mult mai deştept… Cum ciupeam un pic de timp liber, mă apucam să bântui prin faţa Facultăţii de Drept. Odată şi odată tot dădeam peste ea, i-am luat şi orarul. Numai că nu venea pe la cursuri, dracu' ştie pe unde chiulea. Ăştia una-două fac mitinguri că n-au burse, că n-au aia, că trenuri gratuite şi când strigi catalogul, văzduh! Păi trei zile şi să nu vină deloc!… A început să mă cunoască şi portarul. Aveţi un copil aici? Gâţii mă-tii de ciubucar, tu auzi ce mi-a spus?!… Sau venea când eram eu în repetiţii. Asta-i culmea, să mă şi evite, mai nou!

Nu, asta nu se putea întâmpla. S-ar fi putut, slăbită cum era, să-şi fi luat medical. Plauzibil. De inimă rea slăbeşti, te topeşti din picioare, e ca dracu'. Dădeam oricum de ea, o zi, două, spune-mi şi mie treaba cu doctorul şi pa fetiţo, salut! Nu ascund că voiam s-o şi văd. E bine să ştii cum arată; suferinţa lasă urme. Dacă ar fi vrut să fac ceva pentru ea, îi făceam, nu-s ranchiunos, n-am chestiile astea.

Apa din cizme

Cu o zi înainte plouase, azi era ceva mai uscat. Stăteam pe trotuarul de vizavi şi mă uitam la maşinile stropite de noroi. Pe lângă Drept sunt o mulţime de copaci, se auzea un croncănit fără odihnă. Destul de rece, ar fi fost de geacă, dar nu mi-o luasem. Studenţi rari, eu nu ştiu ce învaţă şi ăştia! O fată în trening cu nişte cărţi în braţe. Alta, foarte bine, cu ciorapii întinşi, lucioşi. Toc înalt. Avea o umbrelă agăţată pe umăr. Un grup de trei papagali, destul de nebărbieriţi şi fomişti. Genul ălora care-şi vând cartela. S-or mai fi dând cartele de

masă? Când m-au depăşit, au întors capul; m-or fi văzut pe undeva.

Şi – trosc, un pumn în stomac! înainte s-apuc s-o văd bine, parcă m-a buşit cineva cu capul în burtă. Dar individa care ieşise din clădire era alta. Cobora scările fără să aibă habar ce-mi făcuse. Mai păţisem. Ce era nasol la pândele astea e că primeam undeva sub stern şocul, când mi se părea c-o zăresc. Ba, chiar înainte să-mi dau seama. Era ceva paranormal, nu ştiu cum să spun. Paranormal sau parasimpatic; în orice caz – o chestie dură. Totul e să te ţii cool, pentru că odată şi odată tot dai ochii cu ea şi nu te poţi arăta rupt de mijloc. Numai că după două zile în care te frăsui pe trotuar de-ţi intră picioarele-n fund, vorba aia, te ia, aşa, un chef de zădărnicie. Ca la pocher, la ghină. Ori de câte ori te-ai băga, ştii de la început că n-o să-ţi intre nimic. Pierzi deschiderea şi cu asta te-alegi…

Mă priveam în vitrine şi mă vedeam înalt, negru şi adus de umeri puţin. M-am îndreptat. Aveam totuşi ceva distins în siluetă, o anume misteriozitate. Şi cum încep discuţia, dac-ar fi s-o opresc? Aveam deja câteva variante, puteam s-o folosesc pe oricare, cum s-o lega.

Nu-mi ieşea din cap porcăria cu Soni. Nu că l-am văzut cum o făcea în faţa mea, asta-i o treabă terminată, asta n-are întoarcere, e definitivă. E ca un cuţit în inimă. Nimeni nu trece peste una ca asta. Dar de unde ştia el de doctor şi de controale? l-a dat telefon, nemernicul, precis a vorbit cu ea după aia. Însă n-am muşcat, nici nu cred, dacă era aşa m-aş fi prins. Poate că e abia invers! Dacă se chinuie rău? Nu-i uşor să-ţi dea cineva papucii, tocmai când îl iubeşti ca o disperată. Simţeam chiar un fel de duioşie, nu, nu duioşie, cum se spune? îmi venea s-o ţin în braţe. Voiam s-o mângâi, pentru că n-o meritase. Am făcut-o din egoismul meu; n-a fost foarte elegant, admit. În forul meu interior puteam să admit. Am vrut să mă eliberez fără suferinţă, într-un mare dezgust; asta aş putea să-mi reproşez, dar atât! A fost frumos, i-am dat dragoste, nu poate să spună că nu i-am dat şi ne-am simţit excelent. Destul! O consolează altul, imediat, nicio grijă. Una ca asta nu rămâne ea singură… Treaba ei, e independentă. Cel puţin nu-s uşor de uitat. Mi-e dat să stau mereu între ei ca un spectru.

Asta şi eram: un spectru vizavi de Drept. Păşeam încet, ponderat, ocolind rahaţii de câine. În sufletul meu, eram însă crispat.

Venea vara. Pusă nu se vedea.

Când, seara, a sunat în sfârşit telefonul, l-am auzit din balcon. Dacă pot, nu fumez în casă, mai ales când trebuie să beau. M-am repezit cum eram, cu un singur papuc, ca să-l stăvilesc pe Mugurel. Mi-o luase înainte; i-am urlat să-şi vadă de lecţii. Nu ne aflam în relaţii nemaipomenite; mi-a făcut o chestie cu stadionul şi n-am putut s-o înghit, aruncă-mi chibriturile. M-am săturat de stadioanele şi de recu *Apa din cizme* perările lui. Pune mâna pe carte, băiete, vine bacul! Eram lângă telefon cu inima-n gât, Angela nu suna aşa de târziu.

Dar nu era decât Soni…

— Încalţă-te şi vino urgent.

— Da ce e?

— Ia-ţi şi scula aia.

Şi închide. Ce sculă vrea şi ăsta? M-am uitat în jur, ca omul.

Când m-a văzut că intru cu chitara, a început să râdă cu muci.

— Mă fraiere, de scula asta ţi-am spus eu?

Dar de care? Credeam că vrea să încerce o piesă. Acuma da, era clar, erau dezbrăcaţi. Tipa trăgea de pătură de ziceai că vrea s-o miroasă. Am înţeles şi m-am aplecat imediat să-mi scot pantofii. Nu zici că aia sare din cârpe aşa cum era şi zice nu, nu aşa ne-a fost vorba!

— Da cum ne-a fost vorba? întreabă Soni rar, ca în *Casablanca*, de m-am temut şi eu că dă cu ea de pat, era luat rău pe ulei.

Ţimirica începu să adune pe ea ce împrăştiase pe scaune.

— Marcela… insistă el. Avea o inflexiune tăioasă în voce ca un triunghi de avertizare. Şi se dădu jos. Marcela ţipă şi o luă la fugă spre dormitor. Atins, atins, dar îi veni ideea să închidă uşa ce da afară şi să scoată cheia. Se luă după ea şi începu fizicaţia. N-a putut s-o prindă, era desculţă şi fenta destul de bine. Nu băuse cât el. În cele din urmă, s-a fixat în uşa de la living şi a blocat-o cu mâinile. Vorbesc de Soni.

— Nu-I cunoşti pe maestrul iustin Raeţchi? Fiinţă incultă! Nu asculţi Nemesis? Da ce porcării asculţi? Ar trebui să fii mândră că-l vezi în chiloţi şi să nu uiţi

momentul ăsta toată viaţa ta! Ai să-l rogi să-ţi dea autografe pe popou. De ce mă superi?

— Las-o, dom'le, am zis eu, ca să nu creadă aia că-s hămesit şi n-am mai văzut nu ştiu ce. Hai că m-am cărat. Poate c-o are cu totul şi

cu totul de aur. Săru' mâna, doamnă.

— Nu! strigă Soni. Decât să am de-a face cu o femeie limitată, mai bine mă suprim!

Şi sare pe fereastră. Marcela, albă. Eu nu m-am atacat, ştiam că era deja pe copertina de la intrare, n-avea decât vreo trei metri. M-am uitat, totuşi, ca să fiu sigur că n-a căzut în cap. Perfect, nici nu mai era acolo. Păsărică nu se coloră la faţă, decât când auzi cheia în uşă şi-l văzu că apare.

— Bine, îi spuse Şonţea calmat, dacă vrei să pleci, asta-i viaţa. Aş avea nevoie de biletul ăla…

Ciudat, ultimele cuvinte au părut s-o calmeze. Nu mai dădea semne că s-ar grăbi undeva. Deveni mai comunicativă, aşa încât am putut să-mi refac onoarea, confirmându-i lui Soni că sunt capabil să dau gol când vreau eu, totu-i moralul! Dar el nu părea atent la asta, fie pentru că deja îşi făcuse temele până la ultima consecinţă, fie pentru că-l interesa mai mult spirtul, lucru pe care la un moment dat îl admit. Oricum, în ciuda aparenţelor, faptul că totul se petrecea pe aceeaşi canapea, ştii la ce mă refer, nu-mi dădea un sentiment excesiv de reconfortant. Aveam senzaţia certă că oficiam o vin-dicaţiune asupra Pusei, ba chiar îmi dădeam interesul şi constatam că nu-mi face nicio plăcere. O chestie pur corporală. Ar fi fost mult mai educativ dacă s-ar fi aflat aici ca să se uite la mine, aş fi avut poate câteva împliniri sufleteşti. Crezi că pot să şterg ce-am văzut atunci, în chiar patul acesta?… Marcela

Apa din cizme devenise brusc harnică, sârguincios-prudentă aş spune, pentru că din când în când trăgea cu coada ochiului la Soni, aşa cum se uită actorul la regizor după ce sloboade replica; să vadă dacă e bine.

— Datorez ceva? am pus problema, când l-am prins în bucătărie cu sticla de borviz la gură. Prietenul meu sughiţă de câteva ori. Gazul solubilizat îşi făcea loc în el cu sila.

— Datorezi un bilet de loto, îmi spuse, şi văzându-mi mutra nedumerită, adăugă ii-tristat: toată lumea trage ţepe, puişor…

Cred că, de unde era. Marcela a putut să audă partea asta din urmă şi nu i-a plăcut.

M-am trezit pe la patru şi ăla am fost. N-am mai putut până dimineaţa. Ţi-am spus că dorm prost, nu ştiu ce am, o fi cafeaua, o fi de

la stres, nu ştiu. Am visat-o pe Pusă şi m-am trezit brusc. Mă săruta îngrozitor, aşa cum numai ea poate s-o facă atât de sublim. Un sărut lunguent, infinit, dar care prinsese un gust stricat de carne moartă, de putred. Am deschis ochii şi am încremenit în întuneric. Ce putea fi? De rău, sau de bine? Nu putea fi de rău când te sărută cineva cu atâta afect. Totuşi, gustul ăla de-l mai aveam încă-n gură… De la bere. Când amesteci berea cu vodca ştie şi-un copil… Dar mi-a fost şi sete, mă deshidratasem la Soni, ce era să fac?

Am început să mă gândesc la ea. Dimineaţa devreme sunt extrem de lucid. În fond, mi-am spus, am eu dreptul ăsta? Cine are dreptul să calce o fiinţă-n picioare, numai ca să doarmă el bine? Cine-mi dă dreptul? Oi fi egoist? Nu-i monstruos să loveşti într-o făptură care iubeşte? Poate că şi ea se frământă

acuma prin pat şi-şi chinuie perna, sunt lucruri care se transmit telepatic, poate de asta m-am şi trezit.

Am mai ezitat un timp de şi am pus mâna pe telefon. Formasem cu frică, treaba asta n-o mai făcusem de-atunci, şi l-am lăsat să sune un pic. În cele din urmă, mi-a răspuns cu un glas amorţit, adormită:

— Alo…

Am închis imediat, nu voiam s-o trezesc definitiv, poate abia aţipise. Cum stă acasă, săraca, şi ţine în ea, în timp ce eu mă sleiesc la modul impur pe la Soni! Mă simt slinos. De la o anumită vârstă, toate excesele astea nu sunt decât jeg. Dar ce plăpând a întrebat: *aloh*… E foarte blânduţă. Sunt treburi care se fac numai pentru plăcerea aproapelui… Pentru mine s-a maculat. Oricum, nu se poate uita. Aşa ceva nu pot să uit. Pot să iert, dar nu pot să uit.

Mă durea inima. Cred că inima; o durere în piept, sub coaste. Stăteam întins, dar nu ajuta la nimic. Te temi de tensiune, ai nevoie de o vaso-dilataţie, de orice. M-am ridicat din pat şi m-am dus la frigider. Televizorul mergea; aceleaşi discuţii tâmpite reluate pentru insomniaci. L-am închis. Paharul, în faţa mea, se uita la mine incolor şi pe jumătate plin. Să luăm partea bună a lucrurilor. Domnule, am simţit cum mă luminez; mă duc simplu şi-o caut… Când stai de vorbă numai cu conştiinţa ta, îţi poţi permite anume concesii. Mă duc şi-o caut, în fond eu am băgat-o în toată porcăria în care-am băgat-o. Ce-o să fie? Ce mi-a trebuit s-o rup? M-a obligat cineva? Putea să mai dureze oricât,

câteodată sunt bou, mă reped aşa cu capul înainte şi-mi fac numai rău. Ce mi-a trebuit să i-o dau atuncea lui Soni? Nu, dar ce-am văzut a fost îngrozitor, descurajant…

Apa din cizme

Nu ştiu, vodca sau gândul c-o văd peste câteva ore mi-a luat durerea cu mâna. Sigur că imaginea aceea care nu mi se dezlipea de retină era dezgustătoare, dar cel puţin era un demers, făceam ceva, cât poţi să te frăsui nopţile? M-am băgat la loc în pat şi am început să mă sucesc. Ori îmi amorţeau mâinile când stăteam pe-o parte, ori simţeam un picior prea greu, ori mă jena urechea şi trebuia să scot pumnul, m-am frichinit în felul acesta până la şapte. Nici n-avea rost să mă scol înainte. Cearşaful se adună tot timpul sub tine, e neplăcut, aproape că-mi lipsea Angela. Pufoasă cum era, dacă mă lipeam spate-n spate adormeam la minut. O sobiţă, săraca…

M-am înfiinţat vizavi de Drept şi mi-am spus cum o văd, cum o strig. Nu mă simţeam umilit deloc, era treaba mea. Trebuia să cer voie cuiva, îmi cădea coroana sau ce? Era o chestie între noi. Pusă nu s-a arătat; mai bine! Avusesem pe drum o nouă criză de dezgust, iar mi-am adus aminte de cum stăteam în fotoliul lui Soni şi nu eram sigur că pot să trec uşor peste asta. Aşa ceva nu mi se mai întâmplase, pe cuvânt dacă mint! Dacă aş fi avut vreo douăzeci de ani m-ar fi durut în curea, dar vârsta, cu timpul, te face mai înţelept. Nu e nemaipomenit să fii radical.

Aşa, cei interesaţi îl puteau vedea pe Iustin Raeţchi, un domn matinal şi elegant, îmbrăcat în negru, grăbindu-se spre locul unde-şi lăsase Vectra, de frică să nu-i blocheze roata vreun derbedeu de la Primărie. N-a mai fost nicio lovitură-n stomac.

Am repetat până la trei şi n-am primit niciun telefon. După aia am evitat să trec pe-acasă, ca să-i dau o şansă. În caz că nu mai rezista şi suna, să sune-n gol. N-ar fi trebuit să mă pretez la treaba aia cu Soni şi Marcela. Dacă aş afla într-o zi că-n timpul acela se

gândise la mine frumos, cred c-aş înnebuni. Era destul de credincioasă, e foarte posibil să fi intrat într-o biserică ca să se roage să mă-ntorc… Sunt momente când mă simt inferior. Nici n-am dreptul să-i reproşez ceva, cum să-i reproşez!

Seara am avut concert la Sigma-Club, după o paradă de modă.

Am fost, şi băieţii şi eu, într-o formă ucigătoare. Am cântat ca un Elvis, nici nu m-am controlat dacă strâng din dinţi sau nu, cum zicea proasta aia, nu ştiu ce-am avut, am fost într-o mână extraordinară! Poţi să-ntrebi… ăia au aprins brichetele, fluierau, gagicile se dădeau cu fundul de pământ, nici n-a fost nevoie să le strig all *together, lă*lăiau odată cu noi. A fost ca la balamuc. De fapt, acuma pe cinstite, am crezut tot timpul că e în sală şi că m-ascultă. Nu lipsea de la niciun concert, decât în provincie, dar şi acolo.

Când am ieşit şi-am văzut că-i pustiu, afară de câteva toante cu pixurile-n mână, am crezut că leşin. Efectiv! Ăsta nu mai era telefon, ăsta era un concert, dacă eşti muzician, te prezinţi. Când eşti de meserie, vii, taţi, treci peste orice. Nu ştiu de ce m-am atacat aşa dur, dar m-a durut. Pe cuvânt dacă nu m-a durut! Mi-am zis idiot trebuie să fii dacă te mai gândeşti la ea o secundă! Era de neiertat. Şi m-am dus la maşină. Vreau să-ţi spun că mergeam ca un sinucigaş. Vedeam portiera cum se apropie, îmi căutam cheile şi-mi dădeam seama că n-am nicio putere. Eram o jucărie în mâna sorţii. Nici nu mai opuneam rezistenţă, ştiam că ce mi-e scris urma să se-ntâmple. Am apăsat pe acceleraţie şi m-am dus aţă, orbeşte, direct în Banu Manta, unde stătea.

Am parcat cu liniştea aceea a omului care se aruncă de pe şură. Vedeam deja nenorocirea care, cum

Apa din cizme să spun, se urcase pe capotă şi rânjea la mine. Era lumină, am aşteptat puţin şi am scos mobilul. Culmea, i-am văzut şi umbra prin geam, când s-a dus să răspundă.

— Eu sunt, ce faci?

— …lusti?

— Da cine credeai?

Avea ceva ezitant. Nu ştiu de ce, din reflex, am luat un ton cool şi iritat. Nu voiam neapărat s-o intimidez.

— Ce faci?

— Da' tu ce faci?

— Nimic, la televizor.

— Pot să trec pe la tine? Vreau să vorbim ceva.

— …Acuma? îi scăpă. Ciudat, altă dată ar fi sărit în sus.

— Acuma, da.

— Peste jumătate de oră e bine?

— E foarte bine, am zis şi am închis distant. M-am uitat cât e şi

am început să număr. De ce are nevoie de juma de oră? Nici n-a întrebat de unde sun… Poate vrea să se aranjeze puţin, să se pieptene.

Când stai, aşa, noaptea în maşină, trece greu. Te uiţi la fiecare beţiv, la fiecare câine, vezi tot felul de chestii. Timpul se dilată total, că-ţi vine să trânteşti portiera şi s-o iei pe jos. Dar te mai vede careva… Am dat drumul la radio şi lumina aceea verde şi palidă era singura de care-mi apropiam ceasul la fiecare jumătate de minut. De fapt, aveam unul şi la bord, am o Vectră, dar stinsesem lumina.

După douăzeci de minute, iese un tip cu ghiozdanul căzut peste curea şi ea închide uşa. Nu i-am văzut bine faţa. Gata, mi-am zis şi am simţit că mă moi, şi-a făcut rost de unul. Îl avea dinainte, ce şi-a făcut rost, îl

avea!… Ştii cum am aşteptat să mai treacă şi alea zece minute şi ce era în sufletul meu? N-ai imaginaţie! îmi venea s-o sfâşii. Ies din maşină şi sun.

Pusă vine cu balonul pe ea ca să nu mă cheme în casă; să discutăm acolo, am înţeles, nu-s tâmpit. Niciun pumn în stomac, nu nimic.

— Mi s-a părut mie sau a ieşit cineva? Numai să văd ce spune…

— Când?

— În timp ce parcam.

— A, era un sponsor.

Cu toate că mă aflam în Bucale, un oraş rânjit şi neplăcut mirositor, mireasma ei ca mătasea mă ajungea şi aici. Folosea un săpun pentru nimfe, nu ştiu ce făcea, dar mirodenia pielii ei, mai ales aspirată de-aproape, putea să-ţi ia minţile. Atât mi-era de familiară şi cu toate acestea, aşa cum stătea puţin retrasă, o simţeam baricadată sub mii de avertismente: NU! VERBOTEN! INTERZIS! KEEP OUT! De gheaţă…

— Ce sponsor, Puşica? am întrebat-o insidios. Ce sponsori ai tu acuma?

— Sponsorul formaţiei. Am făcut o formaţie… Asta ce mai era?

— Cum îi spune?

— Buză.

— Formaţiei?

— Şosetele Ude.

— Foarte frumos. Şi de când?

— De vreo două săptămâni. Da ce te interesează?

— Mă interesează de ce n-am ştiut. Dacă are două săptămâni, ar fi trebuit să ştiu, nu?

— Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Da?

Apa din cizme

— Da. Ce s-a întâmplat?

Adică, ce dracu' mai vrei? Şi tot ea:

— Ce-ai slăbit aşa?

Auzi ce mă-ntreabă! îmi venea s-o omor. Mi-am luat o mină suferindă:

— Nu ştiu ce am, mă chinui c-o orchestraţie… Dragă, am venit să-ţi spun că n-are rost să te simţi prost. Chiar dacă s-a întâmplat, mă rog… Dacă ai nevoie de ceva, să te-ajut, un sfat, orice, poţi să dai telefon, nicio jenă.

— Bine.

— Că aia-i una, asta-i alta. Suntem profesionişti. Ce muzică faceţi?

— Hip-hop.

— Aha… Foarte bine. Foarte bine. Cu cine?

— Nişte băieţi, dacă vii poţi să-i vezi.

— Vrei să te-ascult?

— Dacă-ţi face plăcere…

— Nu trebuie să te jenezi, rămânem prieteni, ce naiba! Repetaţi dimineaţa?

— Da, atunci e sala mai liberă.

— Şi şcoala?

— O să caut un certificat medical.

— Pusă, nu-ţi neglija studiile că ăştia te lasă, o iei de la capăt. Cât eşti studentă, vezi-ţi de şcoală, ai timp de hip-hop!

Parcă vorbeam cu Mugurel şi de bacul lui. Ca unul de cincizeci de ani…

— O să mă împart eu cumva.

— Am avut la Sigma un concert mortal. Ar trebui să mai vii, îţi faci urechea. Pot să te mai caut?

— Nu ştiu, am început şi nişte ore de engleză…

— Şi ce, faci engleză toată ziua? Câtă engleză faci?

— Da, da' mai am şi cursuri…

— Bun. O.K. Unde repetaţi?

Mi-a spus, mi-a zis pa şi a intrat în casă. Nu-s idiot? Uite ce mă apuc eu să-i spun: rămânem prieteni. Tâmpit! Orgoliu de bou! Asta trebuia să-i spun eu?! Cum să nu se tragă înapoi? După ce umblu trei zile ca un tăntălău prin faţă la Drept!… Am intrat în maşină ca să m-ascund acasă în pizda mă-sii. Altă noapte jegoasă.

Dom'le, am stat de vorbă; nici nu se cunoştea ce făcuse cu Soni sub ochii mei! Aceeaşi fătucă de copil premiant, de-ţi venea s-o mângâi pe păr. Aceeaşi privire curată de moderatoare teve la emisiunea pentru străinătate. Era tare, mult mai dură decât o credeam. Eu n-aş putea să m-ascund atât de perfect. Nota zece!

Şosetele Ude repetau trei ore dimineaţa în casa de cultură Pacea, la *înfrăţirea între Picioare*; n-am suferit niciodată cartierul. Trei căcăcioşi care zdrăngăneau din chitare, ei ştiau ce făceau acolo, şi Pusă strofocată pe recitativ. Penibil! Dom'le, eu nu ştiu cum poate înnebuni lumea. Că mai asculţi muzică pe MTV, pe VIVA, îţi mai dai timpanul. Cum poţi să stai în scaun şi să te uiţi la aşa ceva? Nu înţeleg, te rog să mă crezi! Ori am îmbătrânit, ori nu mai ştiu ce-i ăla stil, armonie, chestiile alea purii. Nu mai stă în picioare nimic, nicio valoare, nimic! Ce-i cu ăştia care vin acuma din urmă?

Treaba lor. Mi se rupe, am şi aşa destule pe cap. L-am cunoscut şi pe Buză, sponsorul. Mi s-a părut în semiîntunericul de acolo că era cam negruţ. Genul buticar-om-de-afaceri-cauciucuri uzate. Avea însă ceva educaţie muzicală, a fost politicos, mă ştia. Sigur că mi-am închipuit imediat că i-o trage. La fel ca şi labagiii ăia trei. Dar poate era un raţionament

Apa din cizme pe sistem nervos. Mai erau şi nişte chinezi prin fund, ţigani, cartier ca lumea! Ce aveau chinezii cu hip-hop-ul. Dumnezeu ştie! Când a terminat, am ieşit puţin cu ea.

— Mişto. Cum v-a venit Şosetele Ude? am întrebat şi eu ca aia, ştirista.

— Nu-i aşa că-i frumos? tresări Pusă, îmbujorată de plăcere.

— Mişto. Pe cuvânt. Când te văd? Am luat-o direct, nu mai puteam.

— Nu ştiu, lusti…

— Ei, asta-i bună!

— Pe cuvânt dacă mint, vin abia noaptea acasă, ajung frântă. Am şi de învăţat…

— Şi cât înveţi? Mă rog… Nu vrei, nu vrei, asta e.

— Pe cuvânt. Dacă mă mai eliberez, te sun eu.

— Să mori tu?

— Pe cuvânt.

Avea pe mâini o grămadă de brăţări subţiri, din argint; nu le cunoşteam. Puteam să adulmec urma altuia.

— Tu eşti supărată pe mine, spune drept?

— De ce să fiu supărată? Ei, poftim!

— Nici n-ai de ce. Nici eu nu-s. Să ştii că eşti foarte bună. Te-am ascultat atent. Frazezi bine, iei acutele clar, faci carieră.

— Pe cuvânt? se îmbujora Pusă din nou.

A trecut unul şi a salutat-o; nu-l cunoşteam nici pe ăsta, dar n-am zis nimic.

— Pe cuvântul meu. impostaţia bună, nu mai forţezi, ai grijă puţin la mişcări. Ar fi bine să te apleci, involuntar, înţelegi, se vede bine în decolteu. Ai o strungăreaţă acolo, că-ţi vine să te caţeri pe scenă.

— Vorbeşti serios?

— Ce naiba! Când să te sun?

— Nu ştiu. Încearcă joi.

Ah vanitate! mi-am zis. Cum frăgezeşti tu ce-ţi cade sub mână! Cum faci tu de se moleşeşte cojiţa pe inimioară! M-am scos. joi… Şase zile… Vine şi Angela.

ŞAPTE

Dacă-i spunea vreo două, că… Dar era în aeroport, îl cunoştea lumea, nu se făcea. O mânca de mult, nici nu s-a dat bine jos din avion.

— Ai cam slăbit… constată Angela şi continua să-l privească în felul acela al ei, când voia să fie subtilă. Subţire şi cu subînţeles: adică te-ai distrat, har-masarule!…

Iustin Raeţchi se făcu palid, recte se albi la faţă şi o privi tăios. Apoi se ocupă de bagaje.

În drumul spre casă nu-i vorbi decât despre chinezi, NATO, Iugoslavia, ruşi. Era montată rău. Dar după chestia de ia Samarl<and cine mai era normal? Pe Dunăre treceau deja primele barje cu

armament. Soldaţii cu ochii strâmţi circulau numai pe sus. Când s-a mai auzit c-au lansat şi staţia aia orbitală, a fost clar. Zvonul cu farfuria zburătoare pe lacul Ai-Ting cred că l-au scos la derută. Deşi, dacă au staţie deasupra, pot să aibă şi ozeneuri… Nu trebuie să te miri de nimic. Acuma, că şi-au făcut baze-n Elveţia, nici ăsta nu era mare lucru. Ce armată au ăia? l-au ţinut alţii de neutri ca să mişculeze domneşte prin băncile lor. Cine n-ar vrea să fie neutru? Dar poţi? Ai bănci? Europa de prin jur i-a lăsat baltă, aşa cum altă dată ne-a onorat şi pe noi; doar gargară spumantă şi avertismente. Din ce în ce mai serioase, of c*ourse. Dac*ă

1

ai timp să te uiţi la prostiile lor… îşi cărăbănesc banii prin Internet, e o îmbulzeală să te umfli de râs.

Chestia într-adevăr proastă e aia cu ruşii şi al doilea război cecen. Şi-au luat arabii maidanul: nu numai irakienii, şi iordanienii, tot Mahrebul. Sigur că Le-a venit bine, grămadă pe Caspica să prindă un loc la ulei… Puteai sate uiţi la Jurnal, dădeau cam puţin, dar dădeau. Asta era mai nasol… Chinezii, deocamdată, nu se îngrămădeau. Oricum, Campania *celor o mie d*e p*ortocali înfloriţi era por*nită deja; ajungeau, îşi trăgeau baze şi-şi blindau ambasadele. Mai făceau şi ceva acupunctura pentru populaţie.

În Bucureşti n-aş zice că era cine ştie ce panică. Românul – ai crede? – se teme mai mult de cutremure. Aşa s-ar părea, dar nici de astea la modul serios, n-are gena tragicului; românu-i băncos.

Bagajele se căscau în mijlocul casei. Angela, fericită de regăsirea habitatului familial, cânta în baie. Împrăştiase cadourile pe masă. Un album cu poze din Muhihausen. Un breloc cu Marienkirche. Un ghid al oraşului. Thomas Muntzer în ceramică. O medalie omagială. Blugii erau deja pe Mugurel, iar acesta, retras în bucătărie, lua un apetitiv.

Taică-său însă nu suporta dezordinea menajeră, pentru că muzica înseamnă cu totul altceva. Târâse sacoşele în bucătărie şi acum înfunda maşina de spălat. Avea să constate destul de repede că cel puţin una nici nu fusese atinsă, sau aproape. Ca de obicei. Ce era înăuntru trebuia totuşi clătit, prinsese miros de stătut. O ridică şi o vărsă pe duşumea.

În clipa aceea auzi un *ţie* şi încă unul… De parcă din adâncul

rufăriei scăpase o bombonică grăbită.

Apa din cizme

Omul are două urechi pentru a localiza sunetul sub diferite pretexte. Vederii nu-i rămâne decât să-l urmeze consecutiv, oferindu-şi orientarea tridimensională furnizată de doi cristalini. Ceea ce vedea Iustin Raeţchi lângă piciorul mesei era aspectul rubiniu al unei picături ovoidale şi luminescente. Solidă, după toate aparenţele, căci după ce o sorbi din ochi un timp nedeterminat, o luă grijuliu între degete şi ea nu se scurse. Îşi simţi obrajii încălziţi de o undă curată de sânge arterial.

— Angela!… spuse cu glas tare, dar nu veni nimeni. Nevastă-sa era sub duş, băiatul sub apăsarea unei pulsiuni nutriţionale neaşteptate. Văzând că nu-l aude nimeni, băgă pietricica în buzunar şi se îndeletnici o vreme cu despachetatul rufelor. În întunericul pantalonului, rubinul îşi pierdu culoarea caracteristică.

— Cât poţi, mă, să bagi în tine? se înfipse Iustin în el, după ce familia se regrupa în bucătărie. Mugurel se opri cu gura plină şi cu furculiţa strânsă în pumn.

— Îţi fac pagubă sau ce? întrebă namila, rar, ca la o recuperare.

— Am luat ieri două plicuri de muşchi ţigănesc şi unul de kaizer. Când le-ai topit?

— Păi nu mâncăm de trei ori pe zi? Le mănânc singur? Ce dracu', dome!

— Da' nu înţeleg ce vrei cu el, e în creştere.

— A crescut suficient, opina tatăl. Te rog să-l vezi cum se năruie pe frigider.

— Acuma de ce eşti meschin?

— Lo-s meschin?

Mugurel zvârli furculiţa şi băgă mâna-n blugi.

— Uite, dome, poftim! Plătesc! Salut!

Şi aruncă pe masă un pumn de dolari. După care trânti uşa.

— Mugurel, te rog să vii la masă! ţipă doamna Angela în urma lui şi, pentru că de dincolo se auzi altă izbitură, se comută pe Iustin. Vreau să ştiu ce ai cu copilul ăsta!

— Te-ai gândit ce-ar fi dacă-l ia în armată? în Germania, unde-ai stat, n-aveau televizor? Nu vezi ce vine?

— Şi ce vrei să facă, să nu mai mănânce? întrebă ea cu bun-simţ,

deşi pe ton ridicat, dar numai pentru că lucrurile astea reuşeau să o sperie. La chestia cu armata nu se gândise. Are bacalaureat!

— Are o laie. N-o să dea niciun examen, o asigură domnul Iustin Raeţchi şi bătu cu unghia în ghemul verzui.

— De unde-s banii ăştia?

— De la recuperări, mamă dragă.

— Ce recuperări?

— Nu-i foarte hotărât ce carieră s-aleagă: cascador, recuperator, încă nu ştie. E în concubinaţie cu ambele.

— Ce recuperator, nu înţeleg nimic.

— Recuperează bani de la ăia cu datorii. Îl angajează cine are nevoie şi el îşi arată muşchii.

Angela se făcu verde ca paraii.

— Te rog să-i spui să-şi vadă de bacalaureat! Să stai de vorbă cu el!

— Bine…

Şi deodată îi sări ţandăra:

— Ce bacalaureat, ia o mie de dolari pe lună! mai mult ca mine şi ca tine la un loc. Ce bacalaureat crezi că-l mănâncă pe el?

Apa din cizme

— Doamne fereşte, dar asta-i foarte periculos.

— N-are, dome, nimic! intră Mugurel din nou în bucătărie, semn că ascultase de dincolo. Sunt prestator, ofer servicii. E o chestie foarte civilizată, vino şi vezi, nu se întâmplă nimic.

— Nu mai vreau să aud de povestea asta, ai înţeles? Să ştii că mă duc şi vorbesc cu diriginta!

— Bine, făcu Mugurel plictisit, căutând din ochi dumicatul pe care-l lăsase. Îşi umplu gura şi ieşi. Angela, pufoasă şi roşie, avea o privire ce ardea ca soda.

— Asta trebuie să aud eu când vin acasă?

— Se ocupă de mult.

— Tu eşti ăla care nu te ocupi, de aia!

— Adică ce să mai fac?

— Să-i dai două perechi de palme, asta să faci.

— Ce să-i dau? Şi-n aceeaşi clipă se gândi: nici nu-mi trece prin cap. Îţi dă ăsta una, nu te uiţi la televizor ce fac cu părinţii?

— Ai alte preocupări…

— N-am înţeles. Angela tăcu. Adică de ce mă ocup?
— Ştii tu de ce te ocupi.
Iar cu aluziile. Să te urci pe pereţi!
— Cu ce mă ocup?
— Hai, lasă-mă în pace.
Iustin aruncă furculiţa în farfurie şi ieşi trântind uşa.
— Te rog să treci la masă! strigă Angela în urma lui.

Poate-a aflat ceva… O fi primit vreun telefon pe-acolo, pe unde-a umblat. Îi evalua în gând prietenele, pentru a o descoperi pe cea capabilă de mârşăvii. Mă rog, c' est *la* v*ie*… A *af*lat, a aflat! Aşa-i făcută ea: se zbate, caută, află şi după aceea se chinuie.

Până joi mai erau cinci zile. Sigur că putea să-l aburească iar, să amâne pentru joia cealaltă. Dar observă cu surprindere că din clipa în care ea păru că acceptă, ardoarea i se păru retractilă. Avea în faţă un lucru pe jumătate sigur, deci pe jumătate familiar. Era suficient de calm, se mira şi el, aproximativ concediat dintr-o suferinţă hilară. Îl părăsise şi senzaţia de pumn în stomac. Totul redevenise subit felul în care aştepţi întâlnirea cu o iubită curentă, chiar se minună făcându-şi câteva scrupule: adică după tot ce-am făcut, după tot ce-am văzut, o luăm de la capăt?… Dar acum fără teamă, ştia că-i trebuie destul de puţin pentru a se desface. Desigur, în ce-l privea pe domnul Marian Buză, supoziţia era de-a dreptul supărătoare…

Cine ştie ce face ea până joi şi cu cine umblă! Din perspectiva aceasta, partuza din casa lui Soni, nu prima, cealaltă, era destul de scuzabilă, totuşi.

Domnul Şonţea putea să ia faţa oricărui bilet cu mare artă… Se postă înaintea unei loterii pe Dorobanţi şi pândi în maşină vreo trei sferturi de oră, până văzu că în faţa vitrinei apare un exemplar convenabil. O anume Marcela, dar încă n-o cunoştea. Descinse şi se dădu aproape, în timp ce aia tocmai îşi silabisea cifrele.

Apa din cizme

— Doamnă, nu vă supăraţi, mi-am lăsat ochelarii în maşină. Fiţi drăguţă, uitaţi-vă şi la numerele mele.

Duduia, serviabilă, mai ales că-l vedea gramatical şi corect îmbrăcat, ia biletul şi înţepeneşte. Îl mai citeşte o dată şi duce mâna la inimă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Soni.

— Cred c-aţi câştigat tot reportul.

— Nu se poate.

Îi ia biletul şi-l contemplă cu mâna întinsă; ochelarii, adică. N-avea.

— Vorbiţi serios?

— Uitaţi, face Marcela surescitată, 42, 21… 54, v-au ieşit toate!

Soni se apucă şi el de inimă şi începe să tragă de uşă. Dar întâmplător era închisă, trecuse de şase.

— Mâine dimineaţă, îl sfătuieşte aia. Începură să se mai adune câţiva.

— Doamne Dumnezeule, face, doamnă, vă mulţumesc din suflet, vă rog să nu vă supăraţi. Şi pleacă împleticit spre maşină.

— Vai de mine, de ce să mă supăr?

— Doamnă, nu vă supăraţi, vă rog insistent, se întoarce Soni din nou. Sunteţi norocul meu! Nu vă supăraţi. Vă rog, să intrăm undeva să-l sărbătorim. Nu mă refuzaţi, vă rog din tot sufletul. Norocul trebuie oblaţionat, altfel se duce.

— Nu ştiu dacă pot, domnule… Nu vă supăraţi.

— Vă rog, poftim mobilul meu, vă rog să vă sunaţi soţul. Rugaţi-l să vină cu noi. Sunt arhitectul Florian.

— Nu-i asta problema, nu sunt căsătorită, dar nu ştiu…

Bineînţeles că nu era căsătorită. Şi chiar dacă era, spunea că era? Trece unul pe-acolo, absolut întâmplător şi se îndoaie:

— Să trăiţi, domnu’ arhitect!

— Noroc, băiete.

Când aranjezi o chestie, o aranjezi! Se gândise la tot. Au intrat la Doina. Au intrat la Bella Italia. Au intrat în casă.

— Marcela, îi spuse Soni după ce au intrat şi-n pat, eşti şansa mea. Te rog să nu te superi. Hai să facem biletul ăsta pe din două. Ţine-l tu, că eu nu-s obişnuit cu băutura. Dacă beau puţin încep să uit. Apreciez că eşti o femeie cultă şi că ne simţim excelent.

— Tot ai dus-o prin restaurante, îi spuse Iustin mai târziu, după ce primise telefonul şi apăruse cu chitara, ca prostul, venea şi fără trombonul ăsta.

— Plăcerea ţepei e rară, puişor, i-a răspuns Soni în bucătărie, şi

se pare că Marcela a tras cu urechea.

Dar nimeni nu-i scutit. A luat-o şi el în freză, a luat-o şi el.

Peste două săptămâni apare un plic de la Sofia cu fotografiile nemţeşti ale Angelei.

— Cine-i Zladko ăsta?

— Al treilea din dreapta, răspunse femeia destul de şoldiu, dovadă că exagerase cu o bere peste putinţa ei de a rămâne lucidă. Lui Iustin nu-i scăpă amănuntul şi o privi imputativ. Dar soţia se uita căzută pe o telenovelă din care, destul de probabil, neglija firul epic. Domnul Raeţchi examina paharul de pe măsuţă, clătină din cap în felul acela problematic şi-şi îndreptă atenţia asupra pozei de grup, unde cineva ţinea în braţe discul cu *Amilaze*.

— Căcăciosului ăstuia i-ai dat L.P.-ul meu?

Apa din cizme

Angela nu consimţi să răspundă. Părea dusă şi deasupra acestor provocări.

Zladko Rusev adăuga în scrisoare câteva aprecieri asupra modului în care se desfăşurase seminarul, îl numi de neuitat, precum şi urări respectuoase de bine domnului Raeţchi şi familiei.

OPT

Am iubit-o pe Pusă cu mânie şi parcă din alergare. Am iubit-o amar. Ai de unde să ştii cum e să te cauţi în trupul femeii iubite? Pentru care ai fost lăsat să respiri? S-o bâjbâi încâlcit, pierzându-te prin locuri ce le credeai cunoscute? îţi spun eu cum e: are un gust de chinină. Dar atunci când ai cunoştinţă că toate locurile au fost umblate deja şi profanate de alţii ca iarba-n Bucegi? Are gustul sălciu al perelor serbede care te lasă cu gura, vai, strepezită. Are gust de cocleală, băga-mi-aş. Are gust de dentist.

Pusă plângea. Doamne, cu câtă băgare de seamă am făcut primii paşi în ea, cu câtă gingăşie m-am strecurat între nervi şi frisoane. Şi cum i s-au deschis porii şi ieşea din ea aroma aceea amăruie de iod, de andivă şi cum se amesteca ea cu mirosul jilav! Aveam faţa umezită de plânsul ei şi, dacă m-ai fi văzut, ziceai şi de mine că plâng.

— Te iubesc, lusti, îmi spuse într-un suspin şi bufni jalnic de parcă aş fi schingiuit-o. Doamne fereşte. Când a vorbit, i-am zărit un firicel de salivă vibrând între buze şi m-am înduioşat ca nu ştiu ce. În treburi din astea sunt ca o spaghetă fiartă.

— Da, porcuţela mea scumpă…

Aş fi fost în stare de orice, s-o iert, s-o încurajez, nu conta! Când a început să cadă de sus, s-a ghemuit

Apa din cizme sub mine şi s-a ţinut strâns, i-am simţit unghiile în carnea spatelui. O auzeam cum ţipă, am urlat şi eu şi m-am aruncat după ea, până ne-am spulberat în toţi atomii mă-sii, până ne-am făcut una cu pământul, unul peste altul, dă-mi un pic de apă. Am rămas acoperind-o şi i-am domolit răsuflarea. Am ocrotit-o de frig, pentru că începuse să tremure, era friguroasă iubita. Aveam obrazul lipit de al ei şi-l simţeam înlăcrimat. De ce plânsese atât, ce-a avut?

— De ce plângi?

Nu spunea nimic. O simţeam numai sub piept, cum o scutura un hohot silenţios. Era ceva care te dispera.

— Pusă…

Nu putea vorbi, a deschis gura şi a podidit-o din nou. Regretă, mi-am spus, e amărăciunea părerii de rău şi am lăsat-o să se întâmple, luându-mi darul căinţei. Remuşcarea era ofranda care mi se dădea pentru tot ce m-a făcut să îndur. Să fie primită!… Am constatat că oricât de consolantă ar fi, jertfa vine târziu şi mai ales lipsită de o plăcere distinctă. Dar, oricum, nu era de-aruncat. Intuiam că disperarea penitenţei trebuie să aibă raport cu proporţia expierii. De aceea, mi-am spus, e bine s-o las să sufere cât este în stare ca să se mântuie într-o măsură convenabilă. O mângâiam pe păr.

— Ţi-e frig? am întrebat-o când mi-am dat seama că începe să se liniştească. Pusă încuviinţă, mişcându-şi bărbia pe umărul meu şi am tras pătura. Se ghemui în mine cu un frison şi am trecut cu palma peste spatele ei, am coborât-o pe şold şi am lăsat-o meditativă pe dulceaţa pulpitei de sus. Muşchiuleţii bucinatori… Nu sunt sigur că anatomic se află în chiar partea asta, dar mi-ar plăcea să fie unde gândesc. Ai idee cum era lucrul ce se găsea sub degetele mele? Ştii cum era

pielea aceea călduţă? Unii au darul să vadă cu mâinile; eu, cu ele, pot să miros şi să gust. Ştii cum era!… Dă-mi voie să fiu discret.

Momentul de fericire e într-adevăr fulgurant, nu durează; de asta sunt absolut convins. Senzorii mei încă mai primeau semnale din zonă, când brusc i-am vizualizat ambele picioare în timp ce îmbrăţişau dorsalul lui Soni. Şi mutra lui tâmpă! Am simţit iar, dar instantaneu,

nodul acela din esofag, ghemul de cârlți izolant și sedimentele negre din instalațiile vechi. Dracu' m-a pus să țin mâna acolo!…

— La ce te gândești? am întrebat-o ca să nu simtă la ce mă gândeam.

— La nimic.

— La nimic? Nimeni nu se poate gândi la nimic.

— Nu mă gândesc la nimic.

Asta însemna că plânsul o ușurase? Nu mai rămăsese în ea nimic, dar chiar nimic de ispășit? Doar atât, pentru tot ce-am fost nevoit să suport!

— Te superi dacă te întreb ceva? nu m-am putut reține.

— Nu.

— Te-ai culcat cu Motancea?

Își ridică puțin capul și mă privi încolțită.

— De ce mă superi?

— Vreau să știu.

— Eu te-am întrebat dacă ai avut ceva cu Simona?

— Eu? Cu Simona aia?

— Nu te-ai întâlnit cu ea? Nu te-ai gândit ce-i în sufletul meu?

Ce era asta, o fentă? Mă bloca la fileu? Nu cred că era în stare de scamatorii, n-o ducea mintea.

— Pitica aia? Poți s-o întrebi.

Apa din cizme

— Eu nu întreb pe nimeni. Fiecare cu ce are pe suflet.

Bun. Era, deci, geloasă. Înseamnă că n-a fost degeaba. Nu poți să fii geloasă, dacă nu ții la om. Nu e rău.

— Spune.

— De ce mă necăjești?

— Ai spus că nu te superi.

— Ba mă supăr foarte mult. De ce mă întrebi asta?

— Te-ai culcat sau nu te-ai culcat?

— Crezi ce vrei. Poți să înnebunești.

— Spune, Pusă, oricum te-am iertat.

— Ți-am spus – nu.

Izbucni iar în plâns și-și trase pătura peste cap. Dacă n-aș fi rămas cu mâna unde eram, puteai să crezi că vorbeam c-un pachet.

— De ce nu-mi spui cinstit? Ce rost are? Ți-am spus că am tăria

să iert.

— Nu! îmi răspunse hohotind. Plângea mai rău ca prima dată.

— Acuma, de ce te superi? în săptămâna aia când te-a ţinut în rezervă, până ia operaţie.

De sub pătură veni un hohot sfâşietor şi am lăsat-o în pace, poate începea să vorbească. Dar nu. Plângea infernal.

— La control, după aia, când ai mai fost? Mi-am dat seama că nu putea spune nimic, chiar dacă voia. Suspinele se făcură răscolitoare, gemea într-un fel icnit, biata, îţi făcea milă. Balansam pe punctul de-a mă arăta iarăşi slab, dar mi-am impus. Era spre binele tuturor să mă simtă puţin hotărât. Mi-am luat mâna de-acolo şi am orbecăit pe noptieră. Am găsit şi ţigările şi căniţa. Am luat o gură în

tăcere şi m-am întins din nou, după foc. N-am întrebat-o dacă vrea şi ea, nu i-am zis absolut ninnic.

Fumam. Pot asculta deznădejdea. Cam furioasă, totuşi… Povestea asta nu are niciun sfârşit, nu duce nicăieri. Cu cât merg spre ea, nu reuşesc să m-apro-pii. Am văzut că picioarele ni se ating şi m-am retras discret, dar destul ca să simtă. Acum mă scoate pe mine vinovat că de ce-am întrebat-o!… Era mai bine dacă n-o întrebam?

Plângea şi eu priveam camera goală. Mă gândeam şi la gazdă, poate aude. Şi cât s-a pregătit, săraca; şi-a amânat engleza, i-a făcut vânt Simonei, mi-a gătit cartofi franţuzeşti, a cumpărat o jumătate de Rasputin… Am dat cu mâna după cănită, am golit-o ca să am unde stinge ţigara şi în momentul următor mi-am dat seama că plânsul încetase. (!) Asta nu m-ar fi deranjat, trebuia să se oprească odată şi odată, dar mi s-a părut că aud o respiraţie regulată şi un hârâit nazal foarte fin…

Domnule, Pusă dormea! Trebuie să-ţi spun că *dormea*… Adică se sufocă, suferă, se sparge-n bucăţi, era numai o remuşcare şi uite-o cum adoarme! Şi uite la mine cum stau ca boul şi o păzesc… Păi un bărbat când suferă se distruge, ăla moare cu zile! Este de neînchipuit cum pot trece dintr-o stare în alta, cum le cere organismul să se refacă. Sunt ceva de speriat.

Dar chiar aşa!… Eu nu sufăr, nu vin şi eu cu durerea din mine? De ce să mă uit acum ca idiotul prin casă şi să nu îndrăznesc să mă mişc, că poate-o trezesc? Nu ştiu dacă înţelegi exact… Mă simţeam

caraghios ca naiba. Şi nici nu era nu ştiu cât, era abia vreo şase după-amiază. Uite la ea cum se consumă.

Apa din cizme cum îşi smulge părul din cap; trec cinci minute şi-adoarme! Eu n-aş putea, pe cuvânt.

Am mai aprins o ţigară, am mai luat un gât din sticlă, pentru că în cănită strivisem mucul, m-am mai gândit la una-alta, m-am uitat la ea cum sufla acolo sub pătură şi până la urmă mi-am zis stai, dom'le, puţin. Nici chiar aşa.

M-am ghemuit şi m-am băgat cu capul sub pătură. Am găsit-o fierbinte şi netedă; aromoterapia e un lucru serios. Îi aspiram feromonii, când Pusă a tresărit brusc şi m-a privit îngrozită. Căuta să-şi amintească, nu înţelegea ce se petrecuse. Sau poate îşi închipuia că vorbise prin somn şi scăpase ceva.

— Puşica, i-am şoptit în ureche, făcând să-mi alunece mâna şi cuprinzând atât cât puteam. Ce poponeaţă spectaculoasă ai tu…

Asta, ca să văd cum reacţionează la porcările. În situaţii din astea pot avea un rol stimulativ şi unele doamne chiar agreează. Totdeauna-i un semn.

— Ce-ai aici? Două muştiucuri? Lasă-mă să le cânt puţin, că înnebunesc!

Şi am început să le bârâi cu gura, închipuind trompeţici. Dar Pusă n-a marşat niciodată la prostioare. Ori ţinea la mutrişoara ei de şcoliriţă ingenuă, ori n-avea simţul umorului. Cred că n-avea; nu poţi discuta la modul picant, dacă n-ai simţul ăsta. Stătea supărată şi se uita în tavan. M-a cam indispus.

— Vrei să plec? Nu spunea nimic.

— Eşti supărată pe mine? La fel.

— Acuma, ce ai? Mă dai afară?

— Cum vrei… îmi răspunse alb, cu vocea aceea ostenită de după plâns. Puteam, adică, să mai stau, dar nu-i făcea nicio plăcere. Bine, Pusă, O.K…

— Ţiganul ăla cu ce se-ocupă?

— Cine?

— Buzică, ăla.

— Ne sponsorizează.

— A adus şi nişte chinezi.

— Ţi-a pus-o? am întrebat scurt.

Se uita la mine şi vedeam ceva nesigur în ochii ei. Acum începe să plângă… Dar nu.

— Iar începi?

— Păi ce sponsor e ăla? Pentru ce sponsorizează el, dacă nu i-o trage solistei?

Aceeaşi poveste. Tăcea şi se uita în plafon.

— Ai spus ceva? am întrebat-o ca să vadă că nu-s tâmpit.

Tot nimic.

— Mai bine să plec, nu?

Crezi c-a zis stai, te rog, mai rămâi, nu ştiu ce? Nu. Se uita în lampă şi puşi. Am supărat-o, adică.

— Te-ai supărat rău?

Am şi eu o răbdare, nu pot să vorbesc la pereţi. M-am sculat, mi-am tras pantalonii, mi-am luat ţigările şi am trântit uşa. De data asta, definitiv. Asta-i culmea! Stătea acolo în pat, nici n-a întors capul. Buză, clar, niciun dubiu!

Ies din casă enervat, sper că mă înţelegi, şi dau de unul care umbla pe la sonerii. Erau de fapt doi, avea o fetiţă de şcoală cu el, vreo doişpe ani.

Apa din cizme

— Domnu', îmi zice, sunt vecinul de la 16. A murit bătrânica aia, săraca, şi n-are cine s-o îngroape. Vetuţa, o ştiţi. Uitaţi, umblu prin cartier şi-mi dă fiecare cât poate; ori bani, ori altceva, uitaţi…

Şi-mi arată în mâna fetei o pungă de plastic cu câteva prosoape şi lumânări. Supărat cum eram, dau. să trec, dar îmi cade o fisă.

— La 16, zici? Unde-i casa? Hai s-o vedem.

Şi-i împing în stradă. Nu zici că ăla o ia din loc cu fiică-sa după el ca să mă-njure de la distanţă?

— Păi să nu te bag în pizda mă-tii, banditul dracului! înveţi fata aia la şmenuri? Ce învaţă ea de la tine?

Ca să vezi!… Mă bag în Opel şi demarez cu scârţâituri. Ştiam că Pusă mă aude din pat. Da ce-am ajuns, dom'le! Să mă-nvârtă puştoaica asta pe degete? Da du-te naibii şi lasă-mă în pace! Ce-am ajuns? Sunt un bărbat la patruzeci de ani, am familie, am copil, mă ştie lumea, sunt satisfăcut profesional, chiar sexual în momentul de faţă, cine crezi că sunt eu! Du-te-n treaba ta, e plină lumea de moace!

Şi chiar aşa era, le vedeam prin parbriz. O seară călduţă, dacă erai în maşină nici nu putea. Ieşiseră toate la soare cu fuste scurte şi picioare brânzoase, mai mare dragul. Ce atâta lăbăreală! S-încă un tip foarte mişto.

Carol blocat. Treceau nişte camioane cu chinezi şi au deviat circulaţia. M-am strecurat prin Batistei, am întors la Universitate şi m-am dus peste Soni; aveam o nevoie de bani că abia mă ţineam.

L-am găsit în pijama şi se uita la mine ca un somnambul. Umpluse două scrumiere, stătea într-un fum să-l tai cu toporul.

— Salut! Punem de-un chefuţ cu fetiţe?

— Lasă-mă în pace că-s fiert în pişat, mormăi indispus şi am început să mă-ngrijorez.

— Da ce ai?

Nu avea niciun chef, dar l-am făcut să vorbească.

— Am un tractor în cap… Deci îmi vine un pont că nenorocita aia de bancă la care-mi ţineam banii e şi ea tot pe dric. Vorbesc la o casă de schimb, îi spun ăluia câţi dolari, câte mărci, câţi guldeni, să fie pregătit că vin cu suma de. Mă pun în mişcare, îi scot şi mă duc să iau valuta.

— Cât?

— Asta-i grija care te-apasă pe tine? Mult! Dacă-ţi spun, cazi în cur! Am venit cu trei sacoşe de lei şi am plecat cu o geantă diplomat.

Nu m-am atacat, era nervos. Am înţeles.

— O.K.

— Deci. Pun paraii în diplomat, îi las pe locul mortului ca să-i am sub ochi şi bag cheia. Fac două sute de metri şi aud fâl, fâl. Mă dau jos, dom'le, aveam patru cuie-n roată, pe spate-dreapta. Şi idiot, mă, înţelegi, idiot! Mă apuc singur să pun rezerva. Puteam să-i dau o foaie oricărui amărât care trecea pe-acolo şi mi-o făcea; m-apuc singur ca boul. Când termin şi mă duc să iau o cârpă de la volan, geanta cucu! Dau, mă uit, cotoru! Cui să reclami?

— Mi se pune ficatul! Asta nu-i întâmplător. A vândut cineva pontul.

— Te-ai prins… Sigur că l-a vândut. Banditul de la valută l-a vândut. Mă, tu când ai venit atunci cu Pusă la mine, am crezut că eşti numai ţicnit. Dar tu eşti chiar fraier, mă!

— Te rog, am uitat chestia aia, mă deranjează!
Înţelegi?
— Care chestie?
Apa din cizme
— Aia.
— A, aia. Prima?
— Da' ce, i-ai mai pus-o?
— Sigur că i-am mai pus-o.
Mi s-au tăiat picioarele. Chiar dacă i-am văzut cu ochii mei pe canapeaua aia, asta mă privea. N-aş fi suportat să aud de remixuri.
— Când?
— Nu ştiu, după aia. i-am dat telefon.
— Şi ea a venit?
— Prin telefon nu s-a putut.
Îl uram. Dar ştiam că minte. Era ofticat şi se descărca. Simţeam exact ce trebuie să simtă un borcan cu castraveţi. Îi pui la murat, fierbi apa, arunci şi câteva felii de morcov ca să-ţi placă la ochi, te uiţi la ei cu drag şi după câteva zile, brusc, vezi c-ai făcut undeva o greşeală. Se tulbură şi se-nmoaie. Încep să miroasă ca o navetistă din Oneşti, atât de datoare la apa caldă că n-a mai văzut-o de câteva luni. Ofticos nenorocit! Mă rog, până la un punct puteam să-l înţeleg. Umbla prin casă ca într-o cuşcă. Dar să-i spui asta unui prieten…
— Niciun poliţist în tot bulevardul, auzi! Numai chinezi. Să vezi ce Le-o trag, zice. Că Le-o trag, mor cu ei de gât!
— Toată lumea-i pusă pe prăduit. Pot să fac ceva pentru tine?
— Ce naiba poţi să faci tu pentru mine?
Poate se gândea la bani. Dacă-i spuneam intră deocamdată în alea două milioane şi mai vedem noi, odată zicea mulţumesc şi ăla eram. Mi-am luat o mutră abătută şi am tăcut, tu ce făceai?
Apa din cizme
NOUA
Bucureştii intră în vară, când ţi-e lumea mai dragă. Totdeauna, brusc. Întâi se pun vreo două săptămâni de ploi. Ba nu, la început vine praful… Nu mă refer la acela în depunere permanentă, ca în Feme*ia nisipurilor, pe* care degeaba-l ştergi că se face la loc, degeaba-l aspiri că intră din nou, degeaba-l scuipi că simţi mereu între dinţi amestecul hrănitor de pulberi câmpeneşti, gunoi de om şi rahatul canin. Mă

gândesc la turbioanele care-ți smulg pălăria ca să-ți aduci aminte de jocul cu cercuțul. Știi despre ce vorbesc, nu se poate! Sârma aceea îndoită la capăt cu care plimbai pe lângă șanț o rotiță de cărucior. Așa alergi aplecat după dop, în zigzag, neiertând nicio baltă sau vreun căcățel. Cine e surprins în loc deschis e ca sub fulger, nu are prea mult de ales. Trebuie să-și astupe ermetic o parte din găuri, măcar gura, nasul, ochii și urechile. Pentru acest motiv, municipalitatea adună de fiecare dată grămezi impresionante de cadavre răpuse prin sufocare, mai ales pensionari. Dar singurul lucru bun al acestor vârtejuri e că igienizează într-un fel străzile de murdăria ieșită de sub zăpadă, înălțând-o spre slava cerului, către balcoane și acoperișuri.

E de presupus că și la Ninive s-a întâmplat similar, ca și cu Babilonul și Troia. Cu praful nu te joci, deja trotuarele lasă impresia că s-ar fi scufundat în pământ, dar e o părere greșită. Carosabilul e acela care s-a ridicat de fapt, prin colmatare, tinzând să acopere bordurile. Există locuri unde geamurile de la subsol dau deja sub nivelul planșeului de asfalt ars de vărsat și vărsături, lumina, puțină câtă e, strecurându-se numai prin gropi ca și locuitorii. Când ai ajuns în situația asta, nici nu mai ai cum să le astupi, admițând c-ai dori. O Veneție de praf cu circulația la nivelul etajului doi, asta ne paște, nu există scăpare. Ceva între Mica Veneție, Copșa Mică și Micul Paris, cu gondolieri de tărăboanțe, cu bienale de artă și festivaluri de film la Casa Popoului.

Abia după cicloanele de prai se năruie ploile. Fenomen meteorologic XL, ploaia de București e cea care sparge, care răzbună pătrunzând în coloniile de șobolani, prin coșurile chioambe, prin zidăria blocurilor bulinate de rușine în fața pericolului seismic, inundând subsoluri, scări interioare, repartițiile la comun și ruinând sistematic centrul istoric aflat de obicei în mai multe părți din oraș. E ceva măreț și spumos care în cele din urmă se adună iarăși pe străzi, unde sedimentul de praf întărit a ajuns la fel de impermeabil ca și gurile de canal. Toată canonada aceasta durează cam două săptămâni, suficient. Atât cât să reîmprospăteze zăcămintele de țânțari de prin beciuri, lucru ce va duce din fericire, peste ani, la o nesperată pungă de petrol cu toată bunăstarea care decurge.

Și vine căldura!… înțelegi ce vreau să spun. Baff!!! Ca o bombă cu neutroni. Ucigașă. Fierbinte. Nemiloasă. Formată din două gaze: acid

sulfuric şi fier volatil. Arde măduva. Otrăveşte suflarea. Topeşte urmele de asfalt şi ţine fumul la nivelul nazal. Într-atât

MIRCEA ioă NELIUC

de corozivă, încât te face să-ţi doreşti imediat restul celor şase luni de iarnă sau o nouă glaciaţiune. Belea diversă, dar despre asta cu altă ocazie. Am pomenit de vară, pentru că ziceam de Angela Raeţchi…

Nu-i plăceau chinezii. Nu-i plăceau, nu-i plăceau, ce să-i faci? Nu cred că-i venea dintr-o pornire xenofobă, pentru că de unguri nu zicea aproape nimic. Dar se cam ştie ce nu-i convenea ei… Nu-i plăcea şirul acela de orientali în autobuze precedate de giro-farurile naţionale, care dădeau peste cap circulaţia şi-ţi stricau ziua. Ofiţerii, mă rog, îmbrăcaţi chiar frumos, dar ce nu agrea de fapt erau antemergătorii, ARO-urile cu sirenă. I se părea, cum să spun, o chestie de pupincureală. Ca şi Preşedintele care putea fi văzut în faţă la NATO, în aceeaşi comodă postură: lăsat în patru labe, pe coate şi cu vârful limbii în erecţie. Şi dând din codiţă… se enerva ea. Stă înfipt în embargoul cu Iugoslavia şi nu îndrăzneşte să şi-l smulgă din fund. Mă rog… Atâta pricepea din politică, atâta spunea. Sunt totuşi raţiuni de stat care trebuie luate în considerare, nu-i chiar aşa.

Invazia chineză, dacă invazie era, pentru că la noi nu prea s-a simţit, putea fi chiar un lucru drăguţ. Bine îmbrăcaţi, cum am zis, ofiţerii, manieraţi, aruncau cu banii şi aveau dacă nu vi se pare exagerat ceva habsburgic. Ceva domnesc, cum apare de altfel şi la Lu Xun… în sfârşit, s-au mai trezit şi Bucureştii; dădeau nişte baluri extravagante. Nu mai vorbesc de popotă; puteai să faci rost de nişte treburi absolut fantastice la preţ minimal. Nu chinezeşti, de la noi! Se aprovizionau de la noi, dar aveau alte preţuri. Aşa a şi început toată mafia asta subterană. Luau angro şi revindeau, chestia clasică. Asta a făcut-o pe doamna Raeţchi să vină spre cele matur fermentate…

Apa din cizme

Ofiţerul chinez e un băiat de zahăr, dacă nu-l superi. L-ai călcat pe bătătură, gata, alt om. Ai văzut bătuta de la Samarkand… Ce vrei să-ţi spun mai mult? Sau aia de la Freiburg! A pus neamţul cizma, a zis halt, Le-a arătat tunul şi, când le-au dat ăştia o buşitură, i-au împins pân' la Rin. Ce şi copil?… Arta militară, gata, e modernă, nu mai e ca pe vremea lu' tanti. ŞI NATO, nu-ţi spun? Nu mai pierzi timpul cu declaraţii de război. Declaraţia de război, întâi că e o chestie penibilă,

dar te şi deconspiră, îţi dai pe faţă toate intenţiile. Care om serios face declaraţii de nu ştiu ce? Ce război? Au intrat să-şi păzească ambasadele, câteva sute de mii. Mai aveau rezerve în Gansu, Ningxia şi Puqi câteva milioane, nu ştiu cât; dacă-şi pot permite, ce! Intră şi tu dacă eşti deştept!

Ce era nasol, ţi-am spus, era că au intrat turcii peste ruşi în Caspica. Cu iranienii, cu Şamil Basaev, cu Kathab, cu toată banda. Ceilalţi au început să urce pe jos, prin Italia. S-au mai pocnit la Bari, i-au mai oprit niţel, dar asta, uite la mine, nu durează mult. E ca la Nostradamus, exact! Fix cum a zis ăla! Chinezul nu s-a băgat. El venea cuminte pe drumul mătăsii lui, nici nu s-a ferit, nu nimica, s-a urcat pe Dunăre şi a întrebat civilizat români, putem să ne aprovizionăm cumva? Contra cost. Cum să nu vrei; investitor strategic! Creşte PIB-ul imediat, creşte balanţa, mai poţi să respiri. O băncuţă, ceva? Dacă tot am ocupat Elveţia, facem bancă aici, una nouă; ţară neutră. Câte bănci vreţi? Două. la trei, de-acia!… Te joci? Infuzie de capital, reformă, toate chestiile. Merita să te porţi urât? Pardon?… N-am înţeles. Dacă am făcut vreodată o mişcare diplomatică, asta este. Singurul care mai bate mătănii la ei e Cotroceanul, dar nu mai ţine mult nici ăsta, are dreptate doamna

UMIRCEA DANELIUC

Raeţchi. Dragă, americanul aşa-i: stă să vadă cum cade zarul şi-l aia grija de arabi.

— M-a sunat bulgarul, îi spuse doamna Angela Raeţchi, uitându-se la el cât se coşcovise. Zice că a găsit o casă de discuri; vrea să-ţi facă un digital după L.P.-ulă la.

Într-adevăr, aşa era. O sunase dimineaţa la Fundaţie. Iustin întoarse spre ea o privire obosită, ai fi zis că ajunsese la faza aia când nu mai contează nimic. Dar nu, o oarecare urmă de viaţă mai tresări în el. Un sidiu în Bulgaria poate că nu înseamnă mare lucru, dar e totuşi o fracţiune din recunoaşterea universală; mai bine la bulgari decât nicăieri. Nevrând să pară excesiv de interesat, a reuşit să-şi păstreze sictirul şi să ridice din umeri. Adică fă ce vrei, treaba ta.

— L-ai rugat tu?

— Nu, singur, l-o fi plăcut.

Sigur că i-a plăcut, se gândi Iustin. Dacă-i bulgar ce, n-are voie să ştie ce-i aia muzică? Sunt bulgari dotaţi excepţional.

— Vrea drepturile, o cesiune.

— Şi ce-a mai zis?

Ei, acuma nu putea să-i spună chiar tot ce-a zis; a ţinut-o jumătate de oră la telefon, vorbea probabil de la serviciu.

— A zis de bine… Ce ai? Tot la tâmpitul ăla te gândeşti?

Acum două zile avuseseră un concert la magazinul Unirea. Pusă nu venise, normal, a apărut în schimb unul cu o pălărie din alea, gen găină. Ascultă o piesă, două şi pe urmă sare nesimţitul la microfon. Fără

Apa din cizme scuzaţi, nu nimic! O muzică veche într-o ţară săracă e o muzică decadentă, sau nu ştiu cum a spus. Ar trebui interzisă. Auzi! Nu ne putem permite. Întrebaţi de ce ne căznim cu U.E. şi de ce nu avem autoritate în stat? Vă rog să vă răspundeţi singuri. Pentru că n-avem *heavy metal*. Du-te, mă, în pizda mă-tii cu decadenţa ta, comunist borât, ia-l de-aici! Mirel a sărit să-l bată, abia l-au ţinut. Nu că ţi-ar fi făcut nu ştiu ce, dar ţi-a stricat ziua? Sigur că ţi-a stricat-o.

— Dă-l naibii, mă doare-n curea. Dacă asta-i decadentă, toate găştile astea de hip-hop, de pop, de pop corn, de cocofifi, piţiflenderii ăştia ce-s? Gunoiul ăsta ce e? Eu am mai gustat din chestia asta cu decadenţa prin 80, sau nu ştiu când… Da, dom'le, sunt decadent, e bine? Decadenţi au fost şi Baudelaire şi Elvis Presley!

— Da' de ce te consumi? O javră de activist nenorocit, se văd tari în sondaje şi scot capul.

— Eu mă consum! Eşti nebună, mă vezi pe mine că mă consum? Ţi-am explicat, da nu pricepi. Iar eşti cu tronfu-n nas.

Doamna Angela n-a considerat necesar să-i răspundă, îşi puse rapid o mină strivitoare şi se uita la el ca s-o vadă cu expresia aceea pe faţă. Să-i spui unei doamne că-i cu tronfu-n nas e cel puţin nedelicat. Nu se uita puţin la el? Cât s-a ogârjit? Cum i-au ieşit oasele din obraz şi i-au intrat ochii-n cap? Că-i numărai coastele şi i s-a topit carnea dintre picioare de şi-a făcut gaura scârbei, puteai să bagi pumnul. Ce naiba! A văzut-o beată undeva? Dacă nici acasă la tine nu poţi să te simţi ca lumea, degeaba vorbim. Ea îi zice ceva? Şi, Slavă Domnului…

Adevărul e că domnul iustin Raeţchi era cam supt. Se lăsase dintr-odată de prea multe lucruri. Avea nevoie de-o purificare. Băutura nu total, pentru că sunt lucruri de care organismul e ataşat şi dacă i le

suprimi nu ştii niciodată ce iese. A procedat numai la o reducere drastică. Dar avea desigur altceva ce voia să smulgă din el, plus ţigările. În asemenea ocazii, ca să fii tare, trebuie să te laşi simultan de câteva lucruri pentru ca unul să-l sprijine pe celălalt. Şi-a depus pachetul de Golden Deer pe etajeră, în aşa fel ca să-l poată vedea din orice poziţie. Era suficient să întoarcă numai capul şi să-şi spună dacă vreau iau, dar nu iau. Nu e bine să diminuezi raţia de ţigări, să le tai pe jumătate sau alte prostii, pentru că nu ajungi nicăieri. Trebuie brusc. Cu o voinţă de oţel. Să poţi aprinde una în orice moment, să le ai sub ochi, dar să poţi întoarce privirea scârbit. Lucrul acesta îi dădea o asemenea putere, încât nici nu se mai uita la telefon, nu mai aştepta nimic, umbla pe străzi în treaba lui şi fluiera la volan. Acasă, ceva mai greu, căci energia refuzului trebuia deseori dublată. Forţe spirituale ale răului conspirau complicat, scoţându-i-l în cale pe Mugurel cu muşchii, cu ganterele lui şi niciodată cu cartea şi mai ales pe Angela, televizorul aprins şi aburelul de bere metabolizată.

Dar cel mai greu era în somn, pentru că aici determinarea e fără apărare. Când dormi te pierzi, eşti fără protecţie, decât poate o priveghere de îngeri. Tresărea speriat în general pe la două, două şi ceva, într-o luciditate extremă şi cu durerea aceea în coşul pieptului, îi trebuia destul timp pentru a reuşi s-o inhibe, fiindcă subconştientul, simţindu-l nepregătit, venea pe întuneric şi-şi înfigea ghearele. O auzea pe Angela hârâind caldă cu spatele lipit de al lui, umezită. Se

Apa din cizme trăgea într-o parte, uneori răsucindu-se, şi încerca să respire rar, fără a se gândi la nimic, pentru că altfel ar fi trebuit s-o asculte cu ochii la geam ore întregi, până când fereastra trecea în sfârşit într-o culoare lăptoasă. Dar în nouăzeci la sută din cazuri efortul acesta sfârşea prin a-i îmbâcsi capul de gânduri. E îngrozitor să te ocupi cu aşa ceva, când ea doarme alături şi mai ales când nu-ţi permite să aprinzi lumina ca să n-o scoli. Şi la ce bun, pentru că trezind-o, ce te poate întreba? Nu poţi să dormi? Ce ai? La cine te gândeşti?… Şi-ţi vine să bei oţet.

Se mai perpelea, mai număra oi, mai evoca o apă întinsă, cum era aceea de la Sălcuţa, dar imediat îşi aducea aminte de Pusă, ce bine fusese, şi se ducea totu-n fras. Se scula, îşi căuta papucii pe întuneric, trecea dincolo şi dădea drumul la televizor. Tocşăuri imbecile, le mai văzuse şi seara, ar fi fumat dar rezista, ar fi băut, amâna, era un chin. Se

înfuria şi-l stingea. Somnul, adio! Lua o carte sau un ziar, dar ce idee obositoarei Nu mai funcţiona ca pe vremea şcolii; citeai două pagini şi pac! cădeai lat ca să te scoli a doua zi alt om, refăcut. Nu, cititul nu mai e pentru acest sfârşit de mileniu, te enervează, îţi dă mâncărici în picioare, te agasează, nu te mai aţipeşte, n-are putere. Lăsa cartea şi începea să se gândească el ştie la ce. În cele din urmă, se oprea la calendar. Aici subliniase cu unghia data de 1 octombrie. Dădea foile ca să vadă câte luni mai sunt de trăit pân-atunci, număra zilele şi pleca indispus. Ce era cu data aia de-ntâi şi la ce folosea acest demers nu se ştie. Probabil ceva legat de eclipsă.

Începea să se-mbrace de pe la şase, cu obrajii supţi şi ochii scufundaţi, în timp ce Angela se răsturna imediat, ocupând patul larg. Era nevoit să tragă

ceva pe stomacul gol, căci altfel poţi boli toată ziua. Abia după asta reuşea încet, dar încet, să se împietrească pentru a o lua de la capăt, în defensivă.

Ajunsese să se teamă de vise, deoarece, premonitorii cum sunt, nu-i confirmau decât că intrase în pasa macabră, nu-i prevesteau decât necazuri, pagubă şi trădări. Cei mai mult avea oroare de acela care în somn se arăta dintre toate mai dulce: când se pierdea, sărutând-o. Ajunsese să se alarmeze reflex, chiar adormit, şi să tresară ud rece. Nu însemna nimic bun. De fiecare dată, a doua zi, afla ceva nou despre Pusă. Asta se întâmplă când visezi că te pupi. Noroc că raţiunea intervenea imediat, era în aceste momente de o clarviziune diamantină şi reuşea să discearnă fără ajutorul nimănui întreg adevărul… Pusă nu mai era liberă. Era certamente cuplată cu cineva, probabil tot cu ţiganul. Nicio suferinţă nu mai avea rost. Nici măcar laşitatea dintâi, când fusese dispus să ierte cele întâmplate în ambianţa lui Soni. O frunză care cade-n calea ta… Viaţa merge înainte.

— La ce te gândeşti. Iubi? îl întrebă Angela, care ar fi dat orice ca să ştie tot timpul la ce se gândeşte.

— La nemurirea sufletului, îi răspunse Iustin meditativ, în timp ce-şi freca genunchiul şi-i întoarse o privire opărită. Lucru ce nu trecu neobservat.

— Da’ de ce te uiţi aşa?

— Da cum ai vrea să mă uit?

— Parcă vrei să bagi cuţitu-n mine.
— Nu vreau să bag în tine nimic.
— Te-am deranjat de la ceva?
— Nu.
— Poate te gândeai la ceva plăcut…
Apa din cizme
— Nu mă gândeam la ceva plăcut, capitulă Raeţchi cu simţul fatalităţii, intuind că se apropie ceea ce trebuia să vină.
— Ştiu eu la ce te gândeşti, mamă dragă, ştiu eu la ce te gândeşti.
Bărbatul o studie câteva clipe atent ca să-şi facă o idee despre cât putea şti şi se hotărî să iasă la trântă.
— La ce mă gândesc?
— Hai să lăsăm, spuse Angela căreia berea îi dădea o seninătate şi o detaşare remarcabile. Nici n-ar fi putut face faţă unei discuţii aplicate, spusese că ştie numai ca să n-o creadă naivă şi să nu creadă că-i merge, atât. Altfel, acest gen de răspuns avea totdeauna efectul previzionat, adică, auzi, mi-e silă să vorbesc despre asta, mi-e sub demnitate!
Păi nu-ţi vine să spargi nu ştiu ce? Sau, mă rog, să cauţi vodca? Când vezi pe cineva că face aluzii şi de fapt habar n-are, nu-ţi vine să aia? S-au certat grupă.
În cele din urmă, Angela trecu în bucătărie, exprimându-şi regretul cu privire la mariaj şi dând acolo de Mugurel.
— Când te văd aşa din spate… îşi spuse Raeţchi şi putu s-o audă cum se înfipse şi-n ăla, tocându-l mărunt cu bacu, cu făcu şi cu prestarea de recuperări.
— Da vino, dome şi vezi cum e! răcni Mugurel înainte să cadă răpus.
Iustin îşi ridică piciorul pe fotoliul consort, încercând să-şi revină. Avea o durere ascuţită-n genunchi, cine ştie de la ce, reumatism, rotulă, tendulă. Dumnezeu ştie. Îl seca. Totdeauna când îl enerva în halul ăsta simţea cum i se zbate o venă în cap.
— Ai să mă omori într-o zi! O să-mi crape ceva! Dar se pare că Angela tocmai asta avea în vedere.
Ce să mai vorbim că dacă apuca să-l irite spre seară.

somnul adio. Poţi să turbezi. Îi venea să se ducă naibii, să

aprindă o ţigară, orice. Nu-i uşor să te laşi de fumat, ai nevoie de-un pic de solicitudine. Şi pasărea, când îşi dă drumul de pe cracă, are nevoie să creadă că aerul e consistent… închise ochii ca să se concentreze altfel, dar ce i se prezentă gândului îl făcu să se scuture dulce şi să sară-n picioare. Gemu. Aşa ajung unii de se lehămeţesc şi de viaţă. Când nu te mai poţi sprijini de nimic. Dai să pui mâna pe ceva şi te arde.

Au urcat Vectra cu o roată pe bordură. Angela avea un taior gălbui cu ceva roz în el. Guleraşul şi pas-poalul, negre. Îşi luase pantofii închişi, cu tocul înalt şi masiv, de la distanţă puteai să spui că-i o duduie mai plină. Părul zburlit în şuviţe aparent dezordonate, afară un pic de vânticel, nu dădea rău. Iustin se uita cum îşi întinde cutele pe fund; sigur că-i soţia, dar e totuşi o femeie cu care poţi să ieşi. Spre deosebire de Andi, ca să luăm un exemplu. Îşi aduse aminte cum a cunoscut-o şi cum arăta, dar nu insistă pe idee, de teama melancoliei. Se grăbi s-o ajungă, căutând din ochi restaurantul GO WEST. Şchiopăta puţin.

Cârciuma arăta destul de bine şi era aproape plină. Au fost conduşi la o masă, deşi nu merita deranjul, nu era nici selectă şi nu era mare; o fostă cofetărie de cartier.

— Fumători sau nefumători? Ce să spun!…

— Nefumători.

Raeţchi îşi puse napronul pe genunchi, Angela făcu la fel şi deschise cartonul cu lista.

Apa din cizme

— Ce iei? întrebă Iustin, luându-i discret meniul şi studiindu-l detaşat, pentru că înregistra câteva priviri întoarse; îl recunoscuseră. Chelneriţa aştepta încă.

— Tu ce vrei?

— Eu? Nu ştiu. Pui.

— Pui şi eu.

— Şi apă minerală, îi spuse fetei ca să scape de ea.

— Vin, ceva?

— Cam ce aveţi?

Le-a spus ce are şi a comandat unul sec.

— Demi-sec, corectă soţia.

— Demi-sec, O.K., admise Raeţchi. Era destul de frământat şi

n-avea niciun chef s-o contrazică.

Angela poseda un fel respectabil de a-şi ţine gâtul erect şi bărbia. Zâmbea distins, mişcându-şi cu nervozitate petalele roşii ale degetelor. Îşi controla destul de atentă fiecare gest şi poziţia corpului, aşa cum le vezi la televiziune uitându-se în monitor ca să-şi recupereze surâsurile şi dezinvoltura. Bărbatul rămăsese privindu-i dus verigheta de pe inelar. Inelul bont zăcea acasă în cutiuţa de carton care-i adăpostea investiţiile, pregătit pentru reciclare, sub lănţişoarele rupte, butoni, cruciuliţe şi dinţi. Ca şi femeia, actorul nu e adevărat în minciuna lui decât în clipa când îşi trage costumul. Atunci gesturi elegante sugerate de manşetele cu dantelă, înclinări enigmatice de cap inspirate de croiala gulerului, sau un fel graţios de a însufleţi un scaun se nasc din senin şi studiat, ca însăşi prima celulă de viaţă în supa călduţă a reţetei primordiale. Femeia îmbrăcată are taină şi e plăcută vederii; celelalte simţuri aşteptând cu sfială.

Puiul se rumenea undeva, iar domnul Raeţchi încorpora din apa minerală, gândindu-se cam ce impresie face cu Angela la prezumtivii fani din local.

Ca şi haina, o soţie poate fi o definiţie. Îţi poate da strălucire sau, cel mai adesea, te îmbătrâneşte. Nu era foarte sigur.

Nu erau nici foarte liniştiţi, în ciuda aparenţei de relaxare. Aşa era convenţia. Vă duceţi, Le-a spus Mugurel, când îi făcu în sfârşit să accepte, luaţi un loc şi vă simţiţi ca acasă. Plătesc eu. Pe la şase…

Iustin întâlni privirea Angelei. Era destul de neliniştită. Se temea pesemne că va fi ceva cu sânge şi cu pistoale. Mafia, economia subterană, lupta împotriva corupţiei! Fasole bătută, o linişti băiatul… Se simţeau ca doi părinţi penibili care aşteptau să vadă coroniţa odraslei la serbarea de sfârşit de an. Asta îl călca pe nervi.

Copilul apăru la şase şi un sfert. Erau doi. Celălalt, alt malac. Angela se uită la geaca de pe Mugurel, cu pielea pocnindu-i la umeri şi se gândi involuntar: alţi bani, altă distracţie. Îi rămăsese mică, se vedea clar. Mugurel şi colegul şi-au pus coatele pe bar şi i-au făcut semn şefului să se dea mai aproape. Nu se auzea ce prestau, dar ăla se făcea din ce în ce mai gri şi dădea din cap. Altfel, aşa cum promisese acasă: corect, civilizat, fără tămbălău. Lumea din local îşi vedea de treabă, nu s-a auzit nimic neobişnuit, decât doar după ce s-a terminat intervenţia

şi când patronul a început să scape pahare. A spart vreo două, apoi încă unul şi în cele din urmă a trântit toată tava. A venit nevastă-sa şi l-au scos undeva.

Iustin şi Angela Raeţchi se uitau înlemniţi, fiind singurii de-acolo care ştiau despre ce era vorba. Afară de patron, nenorocitul, bineînţeles. Puiul nu dădea niciun semn, a apărut însă fata. Era albă la faţă şi-i tremura tortul. Adusese un tort.

— Vă rog, din partea conducerii…

Apa din cizme

— La hai să ne cărăm de-aici, făcu el spre Angela şi o luă pe sus.

Ce-a fost la gura ei acasă când a apărut Mugurel, cum i-a făcut ea dinţii nici nu mai spun.

De când se întorsese din Germania, trecuseră aproape trei luni. În Herăstrău puteai să vezi deja frunze galbene de o briantă care te înveselea amărui. Pe bulevard, nu. Pomii de pe străzi s-au rumenit a ars imediat ce dăduseră-n verde, de la eşapamente şi probabil de la răutate şi praf. Dar în Herăstrău şi chiar în Cişmigiu puteai să adulmeci aroma de nucă a toamnei încă de prin iulie.

Dacă deschideai televizorul, Internetul, geamul, orice, cădeai pe delirul eclipsei. Eu chestia asta nu pot s-o pricep. Domnule, când te afli într-o asemenea situaţie internaţională, când nici Gingiei nici Draşcovici nu l-au putut clinti pe Miloşevici cu toate mitingurile şi cu toţi NAŢII lor, când arabii au urcat deja prin Italia până în Alpi, că de chinezi nu mai zic, tu te-apuci şi începi să scuturi perdele-n hoteluri… Cine crezi că mai vine pe-aici? Cine-i nebun să se urce-n avion sau pe tren? Infantili! Dar aveau o râvnă-n ei, ceva de speriat! Te umfla râsul. Reclame, clipuri, o grămadă de parai, avioane, elicoptere pentru dacă e nor, cum mai scoţi banii ăştia? Nebuni de legat! Uite numai câte ciori!… Acuma, când e plin de chinezi şi americanii s-au pitit cu tristeţe; da lasă-mă, domnule, cu eclipsa ta, că-mi crapă capul de altele!

Nu e perfect clar ce fel de frustrări avea doamna Angela Raeţchi, dar dădea impresia c-ar vrea să se apuce serios de alcool. Dacă aveai de discutat ceva.

trebuia s-o faci până la orele şaisprezece, când se întorcea de la muncă. După aceea totul intra într-un fel de abureală taciturnă, sau extrem de locvace, în funcţie de dispoziţia demarajului, iar soţului i se

părea neverosimil a fi apucat ziua când trebuia să dosească lichidele; tocmai el! Din nefericire, sau poate invers, Angelei nu-i trebuia mult. Reuşea şi cu bere. În ultimă instanţă, poţi avea înţelegere pentru această nevoie firească, dar Iustin găsea spectacolul degradant. Dacă eşti femeie, e bine să stai ascunsă. Avea oarece experienţă, s-a apucat să-i explice calm că nu-i bine, că nu-i frumos, că ficatul, că lumea, mă rog, n-au reuşit decât să se certe. Se simţea jignită mortal numai când aducea vorba. A lăsat-o în pace.

Momentul cel mai alarmant i s-a părut în clipa când a văzut-o împiedicându-se de măsuţa din hol. Era prea de tot. S-a ridicat ca s-o sprijine, dar n-a spus nimic. A revenit întunecat în fotoliul din faţa televizorului, unde se dădea un interviu cu Şosetele Ude. Solista şi labagiii cu care cânta şi-au dat o vreme cu părerea despre artă, au admis că nu se mai poate, trebuie adus ceva nou, pentru că altfel ajungem de unde-am plecat. Şi i-au tras un hip-hop.

Pe faţa lui Iustin Raeţchi nu se putea citi nimic. Privea împietrit. Gândul, însă, îi era ceva mai mobil. Alergase la calendar, reprezentându-şi data de 1 octombrie şi zgârietura cu unghia.

Şosetele Ude aveau concert la Alt Fel Club. Un fum de trebuia să-l înghiţi ca să poţi respira, o masă de inele-n buric, isterizări şi papagali cu tuleie anemice, dar cu labe îndemânoase. Şi un număr serios de ofiţeri chinezi care stăteau grupaţi, dar se distrau

Apa din cizme acceptabil. O hăuleală că nici nu puteai să-i auzi pe ăia de se strofocau pe scenă în maiourile lor năduşite! Se vede că exersaseră nişte figuri de grup: întoarceri, mutări de cap, fandări, chestii şi acum se dădeau rotunzi la public. Domnişoara Pusă Ionescu părea posedată de-o energie evolutivă; într-o clipă de extaz pe acută, a putut fi zărită smulgându-şi bluza şi pantalonaşii, dar scurt şi dintr-o mişcare. Pesemne erau aranjaţi pentru asta, aşteptaseră numai momentul. Rămăsese într-un sutien sângeriu cu paiete, bikini şi nişte cizme lungi, peste genunchi. Urlete, gemete şi fluierături! Îşi arăta dinţii ca Iustin Raeţchi de la Nemesis, nici nu mai conta ce cântă, avea părul roşu şi verde, era toată numai ţâţe, numai bulane, îţi venea să te ţuţui pe ea şi s-o iei la parcurs. Arăta ucigaş… Puştanii se descărcau variant, zguduindu-se din temelii şi bălăbănindu-şi gagicile de pe umeri, alea care ţipau ascuţit.

Numai în fundul sălii cineva o privea livid, cu sobrietate. O

siluetă întunecată şi proptită de peretele transpirat. Îşi ţinea în mână pălăria neagră pentru a nu fi recunoscut, deşi nu era atent nimeni. Avea faţa suptă şi ochii încinşi, iar în cap un gând imens care-l lovea cu ciocanul sub ţeastă:

— Uite la ea ce-a ajuns!… Câţi dintre căcăcioşii ăştia de-aici te-au băgat în pat, cu câţi nemernici te ţii? Stătea în mijlocul vacarmului ca în ochiul ciclonului, privind-o gânditor şi puţin dus, aşa cum intră un clasic în cafeneaua scriitorilor. Nu mai e nevoie să spun cine.

Ce-l întrista pe domnul Raeţchi era că aia se despuiase acolo pe scenă şi el nu putea să simtă nimic. Nu-i sugerase decât să se aplece puţin ca să se pună în valoare, dar nu i-ar fi trecut prin cap c-ar fi fost în

Stare să se dezbiehuie în halul acela absolut deşănţat. Pentru că era un copil bun, era sigur de asta, de ce să te expui? Ambiţioasă, toţi vor repede totul. Marele rocker nu reuşea, puteţi să-l şi întrebaţi, să simtă ceva. Îi cunoştea fiecare centimetru de piele, fiecare por, toate aluniţele, tot ce izbutea să-i scoată pe ăştia din minţi, şi nu putea să fie aproape. Pusă fusese confiscată aiurea, ca Revoluţia, nu mai cânta pentru el. Clar că avea pe altcineva. Fără discuţie! Dar să ştii că nimic nu mai este şi n-o să mai fie vreodată, NICIODATĂ, gândul ăsta te poate înnebuni. Pentru ce te vinzi aşa ieftin? Cânţi mai bine sau ce? Această nedumerire problematică nu-l părăsi nici când se termină totul şi ieşi în noapte fără să mai aştepte vreun bis pentru a dispărea nevăzut. Probabil că, atunci când stau o vreme împreună, sufletele se sudează zic unii, se prind unul de altul, nu poţi rupe dintr-o parte fără să sfâşii în alta. Cine poate să-ţi spună cum e şi de unde vine durerea? îi suna în urechi melodia aceea veche eu te-aşteaptă un om, dar nu-şi mai aducea aminte versurile. Totuşi, în ciuda expresiei sale crispate, ai fi putut crede că e mulţumit, dacă ascultai ce-şi spunea simultan:

— Foarte bine… Viaţa merge înainte… Foarte bine! Peste jumătate de oră. Pusă ieşea prin spate, încheindu-şi jerseul din mers. Căută din ochi maşina care o aştepta sub felinarul stins, alături de silueta unui bărbat, deocamdată obscur, dar se opri mai întâi pentru nişte autografe. În clipa aceea o umbră cu mâna la stern făcu un pas în direcţia ei şi-l recunoscu după o scurtă ezitare.

— Tu eşti…?

— Ce faci, piggy?

— Ai stat la concert? îl întrebă în timp ce semna.

Apa din cizme

— Nu, îmi pare rău. Vin de la repetiţie.

— Da? Da ce-ai slăbit aşa?

Şi nu mai spuse niciunul, nici altul nimic. Pusă se iscăli până-i termină pe toţi. Au rămas singuri, sau aproape, pentru că ăla de la maşină începu să dea ture.

— A fost bine? întrebă Iustin repede ca să n-o vadă plecând.

— Cred că da.

— Bravo. Pusă, vreau să-ţi dau ceva…

— Da?

Bărbatul scoase din buzunar un pliculeţ din hârtie cerată şi-i vărsă în palmă un lănţişor cu medalion. Fata zâmbi atât de neasemuit, atât de dulce, încât cineva la un geam începu să cânte la vioară. Ridică bijuteria spre lumină şi observă o picătură roşie fixată în cabochon. Chiar dacă nu ştia ce-i aia *caboşon*, se bucură că văzuse o pietricică bordo.

— Îmi dai tu mie asta? Vai… lusti! E aur?

— Sigur că-i aur. ăla-i rubin.

— Ăsta? Vorbeşti serios?

— Sigur că vorbesc serios.

— Rubin? Am crezut că-i sticluţă. Vai, porcănelu, rubin…! l-a dat el la fetiţa rubin… Da' de ce-mi dai tu asta?

— Aşa, ca să nu mă uiţi complet. De ziua ta.

— De ziua mea? Păi mai sunt două luni şi nu ştiu cât. La 1 octombrie.

— Nu-i nimic, ţi-o dau acuma, e piatra zodiei tale. Cine ştie unde-am să fiu eu peste două luni şi ceva…

— Da unde-ai să fii? se nelinişti ea puţin, căci simţi în glasul lui resemnarea în faţa inevitabilului.

— Nu ştiu, îmi iese un sidiu în străinătate, poate trebuie să plec… Cine ştie? făcu el puţin ostenit.

Te-ai umplut de ţarţamuri, îi mai spuse, arătând spre încheietura gingaşă şi plină de brăţările.

— Dragă, îmi place argintul de mor. Aş purta numai argint. Da şi

pe ăsta, adăugă repede şi sărută medalionul ca să nu-l facă să se simtă cumva. Vai, porcăriciu … rubin…!

— Ţi-ai vopsit şi părul… observă cu amărăciune.

— Sunt o rebelă, îl informă lapidar Pusă Ionescu şi făcu un semn cu mâna spre maşina ăluia ca să mai aştepte puţin, avea ceva de vorbit. Era un suflet bun, nu purta ranchiună. Iustin o privea bolnav, în timp ce rebela pipăia încântată montura.

La fel a examinat-o şi Angela, când a văzut-o că-i atârnă la gât, atunci, la Sălcuţa. Tot aşa o ţinea între degete, poate un pic mai nervoasă.

S-a târât până acasă. Sigur c-a venit cu maşina, dar aşa se spune în cazun din astea: s-a târât. N-ar fi trebuit să se ducă s-o vadă. Şi-a supraevaluat puterile. Momente de slăbiciune… l-a făcut rău. Şi cine ştie cât o să-i mai ia ca să se repună pe linia de plutire… Cât o să-l tragă înapoi.

Iustin Raeţchi a intrat în casă şi s-a aşezat ca să-şi dezlege şireturile. Fără bună seara, fără nimic. Terminat; avea aspectul curent al bolnavului de icter mecanic. Angela, când l-a văzut în ce hal e, n-a zis pâs. S-a ridicat de la televizor uşor grizată, aşa cum era, şi s-a dus să-i facă nişte papanaşi.

Mugurel umbla nu ştiu pe unde, încă nu apucase să sară de pe barajul de la Sălcuţa.

Cât a întârziat ea prin bucătărie. Iustin a privit punctiform. Nu şi-au vorbit nimic toată seara. Angela a deschis uşa şi l-a examinat cu înţelegere.

Apa din cizme

Apoi a închis-o la loc şi, când a ieşit iar, aducea un pahar de vin. I l-a pus în faţă. A aprins un Golden Deer din pachetul de pe etajeră şi i l-a băgat în gură. Iustin a tras un fum foarte lung, ce mai conta?

Papanaşii se auzeau sfârâind, iar femeia s-a lăsat pe marginea fotoliului, trecându-i braţul pe după gât ca să-i mângâie colţul urechii. Soţul şi-a strecurat stângaci mâna peste mijlocul ei şi a rămas nemişcat. Angela nu a dat niciun semn că ar fi băgat de seamă. Privea şi ea undeva ca să nu se uite la el, ştia ce era de văzut. Iustin avea ochii-n lacrimi. Nu peste mult a început să plângă cuminte, în tăcere, ca un bărbat. Avea numai grijă să nu-i tremure bărbia, căci asta strâmbă şi faţa.

Apoi, s-a dus la culcare. S-a întins cu ochii închişi şi curând a auzit-o dormind. Urma, mai mult ca sigur, o altă noapte albă. Ca să facă ceva, încercă să-şi rememoreze faptele zilei: m-am sculat la şase, am reparat siguranţa, am luat pâine, am plătit telefonul, am pus benzină…

ZECE

Infirmitatea mea e că sunt punctual. Bineînţeles c-am ajuns primul. Bineînţeles că m-am pus să-i aştept, ce să fac?

Stăteam în faţa magazinului şi – ca să vezi! – parchează în faţa mea şi închide maşina. Motancea, ginecologul, ăla cu chestia.

— Am onoarea, domn doctor, n-am putut să mă abţin, ce-aţi mai văzut frumos în ultima vreme?…

— Nu ştiu, nu prea ies, mi se vaită ipocrit, de parcă l-aş fi întrebat dac-a mai fost pe la teatru.

Am dat din cap cu un zâmbet scăzut ca să-şi dea seama că-l înţeleg. Răspândea un miros de iod, căldicel.

— Caut o reducţie de jumătate de ţol.

Mi-a întins mâna ca o iudă şi a intrat la Sanitare. Reducţie îţi trebuie ţie, limbricule; un picior în cur! Ăsta-i genul pe care-l plăteşti ca să-ţi investigheze nevasta. M-am uitat după el: imbecil. Un tâmpit. Umbla şi crăcănat. Dac-aş fi femeie, nu m-aş culca cu unul care miroase a tinctură, să ştiu că prinde păianjeni!

Mă postasem cu pachetul pe trotuarul de la Sfântu Gheorghe şi mă gândeam la femei. Nu numai pentru că le aşteptam pe alea, dar însăşi Pusă, te rog să mă crezi. S-ajungi să te strige piticul ăsta la uter, un

Apa din cizme microb, un hemoroid, trebuie să te cobori îngrozitor, să te simţi ca o zoaie. Nu-mi era foarte bine, îmi simţeam picioarele moi nu ştiu de la ce; am mâncat ceva vechi sau de la ciclul Angelei, nu ştiu ce-aveam. Primesc telepatic. Poate c-ar trebui să iau nişte polivitamine, o cură scurtă. M-am gândit şi la măcelarul ăla cu reducţia lui şi mi s-a pus greaţa, de la bilă cred că.

A trecut un grup de fani şi i-am văzut cu capetele întoarse. Am început să mă plimb. Nu-mi place să mă dau în spectacol pe stradă, autografe, chestii, sunt sătul.

Venea toamna. Părculeţul din faţa bisericii era plin de ciori. N-am observat din prima, puteam să nici nu bag de seamă, dacă n-ar fi început să se ciorovăiască. Am ridicat privirea: ful. Precis, mi-am zis,

mişună tot pământul din scuar. Eram chiar pe punctul să traversez, eram curios, când văd că şi pe trotuar: râme peste tot. Dar ştii cum? Pe pietrele alea cubice de pe carosabil, în parcaj, două pe roţi, pe portieră, nu-ţi mai spun ce terci şi pe jos şi cum se zvârcoleau alea de le-ai călcat la un capăt! Şi asta aşa, la o privire scurtă. Am intrat cu picioarele într-o baltă lângă pasaj, acolo nu se băgaseră, n-ai să mă împrumuţi cu vreo două sutici? Lumea trecea şi i se rupea. S-au obişnuit cu orice.

Ei, spune-mi tu ce crezi că iese acuma de sub pământ? Nu ghiceşti o mie de ani!… lese un pluton de vreo treizeci de ţipi, oameni serioşi cu pancarte, cu tot, şi se apucă de răcnit: Vize *pentru SUAI Ceauşescu şi Poporul! Ceauşescu nu* ştiu ce… Ai spus ceva? Că nu-l văzuseră la televizor cum ieşea fum din el!… îl strigau de parcă-l sculau acuma de

unde era ca să-i depună o limbă lemnoasă pe sfincteraş. Ce ţară-i asta, tăticu'?

Nu m-am băgat. Nu eram în apele mele, trebuiau să vină şi alea, nu-mi ardea nici de SUA. De când am început să fiu sigur că Pusă are pe cineva, mi-am dat seama de povestea din Shakespeare, cu deşertăciunea. Fantastic cât de mult investeşti şi cât de puţin primeşti înapoi!… Merită suferinţa asta? Câteva clipe de nebunie cu care de fapt te acomodezi imediat. Nici nu-ţi dai seama că eşti fericit. Al dracu' să fie boul ăla, când l-oi vedea că umblă mai mult de trei zile cu una! Toată treaba cu Angela-Piţi a fost o joacă de copil pe lângă asta de-acum. Ce mi-a trebuit, ce n-am avut!? Bine mi-a făcut, dacă-s bou! Slavă Domnului că am un spirit rezistent şi am putut să mă liniştesc. Suntem prieteni, ajunge. Pot s-o văd când vreau eu, dar nu vreau.

Mi-am aprins o ţigară pentru c-aveam gust de râmă-n gură, nu ştiu cum. Am mutat pachetul în mâna cealaltă. Îl dădusem cu şpreiul din baie şi l-am ridicat spre nas ca să văd dacă mai ţine: da, mirosea. Era o cutie de pantofi în care am îndesat nişte şlapi vechi ca să nu pară goală. Dar era învelită frumos în hârtie din aia, lucioasă, de cadou. Roşie.

În sfârşit: Radu Nemescu şi Mirel Ciorcilă cu trei gagici. Pachetele sub braţ, tot ce trebuie, ziceai că-i Luna Cadourilor. Fetele, miştocuţe. Una avea, să zic, picioarele cam grăsălane, dar cine se mai uita la asta? Veniseră pentru autografe după concertul de ieri; au săltat

trei. Decorative. Când m-au văzut, s-au udat pe ele. Le-am semnat pe pachetele de ţigări, pe ce-aveau.

— Bun. Hai.

— Unde mergem? a întrebat una, Liliana, nu mai ştiu cum o chema.

Apa din cizme

— La domnu' arhitect Florian, e ziua lui.

— Care Florian?

— N-ai auzit de arhitectul Florian? întrebă Nemescu mirat şi făcu dubitativ din sprânceană.

Aia se opri cu ochii asupra blocului unde-i magazinul Bucureşti şi nu băgă de seamă cât de zguduit era. Părea impresionată.

— Bă, a spus Ciorcilă, eu aş mânca ceva.

— Stai, că mergem la ăla, are potol greţos.

— Nu, tăticu', mi-e foame. N-am mâncat de-aseară.

— Păi şi dacă pune ăla masa?

— Nu-i nimic, mai mănânc o dată, nu te teme. Am nevoie de ceva în stomac, hai la Carul cu Bere.

Hai la Carul cu Bere… Tipele nu le-am întrebat dacă vin, a fost un consimţământ tacit. Eu, deşi ştiam ce avea să urmeze, nu pot spune că eram din cale-afară de vioi. Parcă-mi dispăruse cheful de viaţă, aveam o greutate în piept ca la ăia care beau sodă caustică şi-i învie la Urgenţă cu furtunul. Mă ţineam după ei şi încercam să spun bancuri, dar le vedeam că râdeau aşa, de obraz, că eram vocalistul Raeţchi. Mergeam şi mă uitam în jur, poate-o văd… N-ar fi fost rău dacă m-ar fi zărit sau i-ar fi spus cineva că mă distram liniştit cu gagici.

Ajungem la Car, şi-aici dăm de alţii cu *Ceauşescu PCR*. De data asta strigau spre un grup de chinezi care ieşeau din local. Ca şi cum ăia erau vinovaţi de-i luau ei la rost. Destul de piliţi, se hlizeau şi ridicau pumnul; băşcălie. Am intrat şi l-am căutat din ochi pe Alexe. Ăsta ne vede şi ne duce la o masă de unde mătură cartonul cu Rezervat.

— Ce serveşte domnii? întreabă stilat şi ne bagă cinci dosare cu meniul ca să alegem. În timp ce fetele cotrobăiau prin listă, m-am uitat în sală. Nimeni

Apa din cizme cunoscut, lumină puţină, discretă, pereţi afumaţi, o cârciumă ca lumea. Dacă aş fi pus pariu c-am să văd vreun chinez,

câştigam. Alexe încă aştepta lângă noi.

— Măi Alexe, încep eu, ia adu-ne tu, în deschidere, nişte icre negre cu pâinică prăjită, untişor şi o vodcuţă Smirnov.

— N-avem, domnu' Raeţchi, îmi pare foarte rău, suntem la închidere de stoc.

Alexe, omul nostru…

— Cum n-ai, mă Alexe?

— Zău, domnu' Nemescu, mi-e şi ruşine.

— Nici de Manciuria?

— Nu.

— Fabulos! Bine, adu-mi atunci nişte cabanos cu varză sau conopidă *au gratin*.

— Nici cabanos nu-i, nu vă supăraţi.

— Tu vorbeşti serios? Carne ai? îl luă Ciorcilă din scurt.

— Nu, maistre, îmi vine să intru-n pământ. Adevărul e c-aş fi mâncat o tochitură, pe bune!

Fetele se uitau una la alta şi la Alexe, pe jumătate surprinse, pe jumătate înveselite. Ospătarul era epocal; cât de cătrănit eram, mă holbam la el şi nu puteam să-mi ascund admiraţia. Omul lui Ciorcilă.

— Da ăia ce mănâncă, se prefăcu Mirel că-şi iese din sărite şi se suci înspre sală.

Alexe se aplecă prudent între noi.

— E carne din aia de la vaca nebună… Şi super-congelată pe deasupra, vreţi asta?

Ei, cum să vrem!

— Da cum aţi ajuns în halul ăsta?

— Maistre, mata nu te uiţi ce-i în ţară? Ce naiba!… S-a schimbat patronii şi vrea să-l dea afară pe şefu'.

Şi ăsta ca să le-o tragă, a tăiat toată aprovizionarea. Ce poţi să faci? De ce nu încercaţi undeva, vizavi?

— Lasă-mă, bre, în pace, mă pui să umblu acuma naiba ştie pe unde!

— Nu-i nimic, facem o plimbare, se băgă în vorbă aia cu picioarele, blonda.

— Stai puţin, nu se poate, fac scandal, se zborşi Ciorcilă enervat şi se luă de chelner.

— Mă Alexe, spune naibii ce ai.

— Nişte brânză cu roşii, maistre, asta pot să vă recomand. E proaspătă, garantez.

— Bere ai?

— Bere sigur, cum să nu fie?

— Bine, adu câte-o bere la fete şi brânză cu roşii. Hai, bag-o-ntr-a cincea! Extraordinar, domnule, extraordinar! Aşa ceva n-am văzut!

Chipul meu exprima o asemenea preţuire, încât Alexe îmi mulţumi din cap şi se îndepărtă cu graţie.

— Merge şi brânza cu roşii, n-ai să mori, îl consolă Liliana pe Mirel Ciorcilă. Fată bună, s-a mulţumit cu ce se găsea.

— Eu nu ştiu unde-o s-ajungem. Pe cuvânt dacă ştiu. Şi-mi făcu discret cu ochiul. Cât putea să fie toată consumaţia? Scăpăm cu vreo sută cinzeci. N-are rost s-arunci cu banii, tot acolo ajungi.

Acasă la Soni am ajuns pe la opt fără ceva. Când a deschis uşa, am început să cântăm *Mulţi ani trăiască*. ăla s-a luat de cap.

— Aoleu, fir-aş al dracului!

— Ce e?

— Am uitat că-i ziua mea. Numai în releveuri stau de dimineaţă!

— Domnu' arhitect, se poate, dom'le!… Să te prezint domnişoarelor. Bine că nu te-am găsit în pijama.

— Faceţi-vă comode, dau o fugă până la Metro şi vin imediat, hotărî Soni.

— La Metro?! l-am oprit noi.

— Vreau să iau ceva ca lumea.

— Lasă-ne, dom'le, cu Metro că ne apucă dimineaţa. N-ai ceva prin casă?

— N-am nimic. Nişte bere, brânză şi nişte roşii… Nu era foarte bine, trebuia să ne fi gândit. Dar, mă rog, s-a înghiţit.

— Lasă că luăm ceva de pe-aici.

— Nu, nu, făcea Soni, şi părea destul de afectat. Sau mergem la vilă?

— Ce vilă? deveni interesată cealaltă, nu blonda, Lili, parcă era şi o Liliana, în sfârşit: Lili.

— Una la Braşov, la Poiană.

— Păi, când s-ajungem acolo?

— Câte taxiuri ne trebuie? ne întrebă Soni, hotărât să rezolve problema.

— Câţi suntem? Şapte. Două, am spus.

— Ce două! Trebuie să mergem comod. Patru taxiuri!

Şi a luat telefonul. A format trei numere şi a început să aştepte.

— Da, staţi, că nici nu suntem îmbrăcate… obiectă sumar blonda cu picioarele groase.

— Asta-i bună! făcu Soni. Vila-i la dispoziţie, o am pe firmă, nu trebuie decât să luăm ceva de băut. Are două etaje, paznic, e drept că suntem patru băieţi, dar eu mă uit la voi cum vă distraţi şi-am să fiu fericit. Pentru ce să vă îmbrăcaţi, suntem între noi! Alo… Ce-i cu ăştia, mă, de nu răspund?

Apa *din cizme*

Nu răspundeau taxiurile… Mai făcu o dată trei numere.

— Da’ nici nu i-am spus mamei… se miorţăi aia, cum o chema, Lili. Sau Liliana.

— Poftim, îi întinse Soni telefonul, sun-o şi spune-i.

— Nu sunt făcută nici duş…

— Uite baia. Are şi duş.

— Şi unde-o să dormim?

— Păi n-auzi c-avem vila aia? interveni Nemescu. Da’ de ce vrei să dormi?

Soni, din ce în ce mai iritat, forma la taxiuri. Alo, striga în receptor, alo, mă!…

— Şi taxiurile? întrebă Liliana.

— Ce-i cu taxiurile?

— Taxiurile ce fac? Ne lasă acolo?

— Cum să ne lase acolo? Aşteaptă, de ce-i taxiu? Mâine după-masă suntem înapoi.

Pussycatele căzură pe gânduri. Raţionamentul care li se citea pe faţă dură foarte puţin. Adică, dacă nişte vip-uri bântuie restaurantele şi nu se uită la bani, nu-s ăştia nişte băieţi de băieţi care merită? Dar dacă mai pot s-o întindă şi la Poiană când vor muşchii lor?… Vilă, patru getaxuri de care-i doare-n pantof cât le ia, că şi ăia-s bani, nu? E-un noroc chior! Şi chiar aşa şi e, cântăreţii ăştia câştigă de se sparg. Nu mai vorbesc de arhitecţi. Or fi cam purii, dar nu poţi să le ai chiar pe toate. E de bine, pune mâna pe ei, că ţi-i suflă.

Se uitară una la alta, clătinară pentru orice eventualitate din cap şi-şi adresară reciproc întrebarea aceea mută: tu rămâi? Cred că da. Eu nu ştiu ce să fac, cred că şi eu.

Li liana se hotărî s-o sune pe maică-sa, dar în aceeaşi clipă Soni se enervă atât de îngrozitor pe aparatul ăla, încât îl smulse din perete cu fire cu tot.

— Fire-aţi ai dracului cu taxiurile voastre!

Bun. Jucat corect. Oricât eram de apatic, n-am putut să-mi ascund un zâmbet. Alea au încremenit. Se uitau la el cum face eforturi pentru a se calma.

— Vă rog să mă scuzaţi. Sunt foarte tracasat. De când au vândut Romtelecomul la greci, nu mai poţi vorbi cu nimeni. Nu pot să-i înghit. Mă duc s-aduc ceva.

Îşi căută o sacoşă şi ieşi. M-am uitat la fete şi am fost sigur că meditau uşurate: noroc că nu s-a răzgândit, putea să strice, naibii, totul. Telefonul zăcea pe jos, o ruină. Apucat! Nebun! Slavă Domnului că ne-am liniştit!

Până s-a întors, noi ne-am luat cu treaba. Ne-am răspândit fiecare, eu m-am nimerit cu Liliana şi ne-am apucat de nenorociri. Sau Lili… Nu eram într-o formă cumplită, nici n-aveam cum. Mă gândeam că ce fac acuma, face şi ea în altă parte şi se simte mai bine. E de înţeles… în sfârşit, atâta că erau cam flămânde săracele şi când l-au văzut pe ălci că intră cu potolul, au început să chiuie. Soni avea însă o figură descompusă şi un ochi colorat, de parcă-l bătuse unul cu uşa.

— Mi-au furat mobilul! urlă din prag.

L-am invidiat. Eu n-aş putea fi atât de natural. Şi ce i-a dat prin cap, înţelegi, căci era clar că trebuia să dispară orice telefon. S-a gândit Soni şi la celular; dacă i-l cerea vreuna? Ale noastre erau închise şi la fundul buzunarului, naiba ştie-n ce loc. S-a dat şi pe ochi… Dar juca, ştii cum? Perfect! Robert de Niro! Poate un pic prea nervos, dar nu mult.

Apa din cizme

S-a dat adunarea şi ne-am strâns cu toţii în camera cu Roland-ul, iar el umbla printre noi îmbrăcat. S-a aplecat de două ori după telefon, prefăcându-se că vrea să-l dreagă, după care I-a buşit iar. L-am bănuit că ne trage un recital. În clipa asta dădea impresia că i-ar plăcea mai mult comicăria, decât chestia pentru care-am venit. Fetiţele au tăbărât

pe alimente, noi ne-am turnat câte ceva, el nimic. Acru, furios, cu capsa pusă; era deja cam mult, friza, cum să spun, buna-creştere. Nu trebuie neapărat să fii mârlan ca să impresionezi o femeie. Mai ales când nu le cunoşti. Sigur că era o seară drăguţă, uitase toată lumea de Braşov, fetele perfecte, comunicare, era mezel, era udătură, dar când mă uitam la patul ăla, ştii despre ce vorbesc, pe care se lăfăia acum Nemescu, nu puteam să m-abţin. Am încercat să fac abstracţie, să mă gândesc la altceva, imposibil: o aveam în faţa ochilor în cea mai oribilă dintre posturi. Descurajant. Cum a putut. Doamne, şi cum am putut să rezist?! Eram ori beat, ori inconştient, căci altfel de fier să fii… Nu-mi vine să cred.

— La ce te gândeşti? mă întrebă aia, una, nu mai ştiu care. Cred că se cunoştea pe mine. Am încercat să zâmbesc, dar nu mi-a ieşit decât o chestie strâmbă şi am văzut-o că mă priveşte miloasă. Astea simt imediat; îţi vine să te urci pe pereţi, l-am pus mâna şi am mângâiat-o, de frică să nu mă întrebe şi altceva. Mă uitam la Soni cum moşmondea acolo şi pe cuvânt dacă nu l-aş fi tăiat cu lama. Ca să se uite în telefon a aprins şi lumina din tavan. Când vezi nişte goliciuni la un bec tare, ţi se par, pe cuvânt, cam penibile. Te rog să mă crezi. Absolut cacofonice! Arată ca naiba. Şi ieşea şi-un miros năclăit din mâncarea aia chinezească pe care-a adus-o… îmi venea să-i sparg faţa.

nu numai că-mi aduceam aminte de chestia aia de pe divan – imaginea asta n-o să mi-o scoată nimeni din cap în vecii vecilor – dar să-mi spună c-a mai chemat-o şi după la telefon… Băga-ţi-aş telefonul în câţi! Dacă n-ar fi chestia aia de opt ori la bani, cu fundul s-ar uita ăştia la tine, să te fereşti de prieteni! Şi mi-i ţii cam de mult; am înţeles, ai luat ţeapă, dar cam de mult, am şi eu nevoie de bani… Alt prost ca mine nu mai găseşti. Numai eu am venit la tine cu inima-n palmă. Una, două. Iustin! Sigur c-ai să zici ce vrei, dom'le, ai vrut sau n-ai vrut, de ce s-o ia alţii? Dar nu se face. Dacă eşti prieten, nu se face.

— Auzi, domnu' arhitect, dacă dregi telefonul ăla, n-o chemăm şi pe Pusă? m-am făcut eu, aşa, ca să văd ce spune. Nimic, umbla la fire. Auzi, nea Soni? Cobor şi-o sun din stradă. O să fie mai vesel…

Mă durea inima să vorbesc de ea în halul ăsta şi mai ales de faţă cu alea, dar ştii cum e. Îmi dădea un sentiment de sfidare. Cam scurt, e drept, dar mă răzbuna puţin. Orgoliul are nevoie din când în când de

masaj. Cine ştie ce rapandulă, cred că se gândeau, dar puţin îmi păsa, nu ştiu ce am, mi-e sete tot timpul. De la ficat.

— O chem?

— Nu-i nevoie.

Adică de ce nu-i nevoie? Ţi-e jenă de mine? Ce vorbeşti, dom'le?

— Pe cât pui pariu că dac-o sun, vine? Ţi-o aduc?

— N-am nevoie de nicio Pusă. Vezi-ţi de treaba ta, acolo!

Să-mi văd de treaba mea, acolo? Cum adică? Treaba ta-i alta? Nu vrei s-o bagi la grămadă, eşti domn? Şi de ce te răsteşti aşa?

— Cine-i Pusă? se interesă aia, blonda.

Apa din cizme

— Una… Hai Soni, punem pariu?

— Dă-te, mă, în mă-ta, te crezi vreun deştept?!

— Ce vrei, dom'le?

— Ce mă tot aia la icre?!

Ia uite cum vorbeşte ăsta cu mine! De faţă cu lumea. Da de când vorbeşti cu mine aşa? Am ajuns salariatul tău, cine te crezi?

Era ambalat. I s-a umflat şi ochiul ăla vopsit, parcă se tâmpise.

— La căraţi-vă acasă că vreau să mă culc!

Ce faci, mă dai afară? Nu vezi în ce situaţie te pui?

— Ce-ai, bre? îl întrebă şi Nemescu. Nu ne venea să credem; cum a început şi unde-am ajuns! Glumă, glumă, da'…

— Hai! Luaţi-vă curvele şi vira! Adică tot el nervos.

— Lo-te, ştii…? îi scăpă ălei a, Lili, dar s-a ţinut, n-a mai spus nimic, era violent, cine ştie ce mai ieşea. Fetele s-au băşicat, şi pe bună dreptate. Au început să se îmbrace, nu mai era de stat.

— Stai mă, i-au spus şi Ciorcilă şi Nemescu, i-a spus toată lumea, nimic! Parcă se tâmpise. Că vrea să se culce. Du-te, dom'le, dracu' şi te culcă. S-au cărat…

Eu am mai rămas ca să nu creadă că-i aşa; îmi vorbise urât, trebuia să lămuresc chestia asta.

— Ce ai, dom'le, cu oamenii, de ce eşti greţos?

— Mă laşi!

A deschis frigiderul, a scos o folie cu gheaţă şi şi-a pus-o pe faţă. Am crezut că-l doare capul.

— Chiar ţi-au săltat mobilul?

— Un Sony, mă cac în el. Mă, dacă nu-mi vine să mă duc şi să nu

mă uit înapoi! M-am săturat.

Era într-o dispoziţie proastă, se vedea clar.

— Şi cine ţi-a umflat ochiul?

— Acolo…

— Unde?

— În cur sub laviţă, unde! La supermarket! Nu m-am dus la supermarket? De unde vin?

Du-te naibii cu supermarketul tău! Mă interesează pe mine de unde vii… Dar de ce-mi vorbeşti în halul ăsta?

— De când îmi vorbeşti aşa?

— Ce spui?

— Şi fetele alea ce ţi-au făcut? Ce te-ai apucat să le porcăieşti?

— Eu?

— Da’ de ce le faci curve?

— Da ce-s?

— Poate că nu-s… Ce te uiţi aşa?

Se uita cumva la mine, destul de jignitor. M-am simţit obligat să-i explic.

— C-am încercat să ne simţim bine? Asta nu înseamnă neapărat.

Îşi luase gheaţa de pe ochi, i se înroşise pielea. Tăcea şi mă privea.

— Auzi, aş vrea să rămân puţin singur…

— Ţi-au cerut vreun ban? Nu ţi-au cerut nimic.

— Mă fraiere, cine Le-a trombonit cu restaurantul? Eu? De ce crezi că s-au lăsat trombonite? Că suntem noi frumoşi? Au crezut c-aveţi bani şi de mine că-s arhitect. Păi cum să le tratezi în cazul ăsta? Spune-mi tu. Dacă nu eram arhitect şi eram vreun amărăştean şi le spuneam că le iubesc, se dezbrăca cineva?

— Dar nu ţi-au cerut niciun ban.

— Păi asta cred şi ele. N-au cerut, nu-s curve.

— Câtă vreme n-au cerut…

— Păi dacă cereau, mai făceau ele investiţia? Au crezut că fac o investiţie pe termen mediu. A rămas

Apa din cizme că-s fete serioase… Asta-i cea mai veche meserie, băiatul De obicei iau ţeapă, dar mai găsesc şi fraieri.

— Nu cred. Cea mai veche meserie nu-i aia când o dai pe-o

banană. Cea mai veche o are ăla care zuleşte banana!... Aia-i cea mai veche, vine din genom.

— Te-ai săturat de Angela, vrei să-ţi refaci viaţa? îţi recomand eu o fată bună.

Am trecut peste asta, m-am făcut că nu înţeleg.

— Dom'le, erau drăguţe. Am văzut şi eu curve... Te simţi bine şi după aia le zici că-s curve? Poate că erau prietenoase, de ce nu te gândeşti şi aşa? Crezi că le înţelegi totdeauna?

— Bine. Vreau să rămân singur.

Dragă, eu nu contrazic degeaba când contrazic. Ştiam şi eu că s-ar fi putut să nu fie decât trei putorişti, nu-s tâmpit. Dar dacă nu erau... Pun problema. Aşa, poţi să spui despre oricare, nu? Dar trebuie să iei în considerare şi circumstanţele, că sunt circumstanţe care explică, dacă te uiţi puţin şi la om. Sunt unele care nimeresc în chestii din astea prin accident. Nu poţi să le judeci prost? Poţi foarte bine. Poate că fondul lor e curat. Şi mă şi enervase, înţelegi, mi-a vorbit ca la servitorii Clar că-l agasam.

— Asta-i ceva etern. Ceva feminin. Cine spune că-s curve e pe un drum greşit.

— Ieşi, futu-ţi gura mă-tii, că-ţi dau cu ceva în cap! Pot să rămân singur?! ieşi afară!

Suport multe, dar nu suport intoleranţa. Urla ca nebunul. L-am băgat în mă-sa şi-am ieşit.

UNSPREZECE

Am început să-mi revin. Am avut un vis minunat. M-am visat că-s Bill Clinton. Patrulam în Atlantic pe portavionul U.S.S. Falcon şi expediam mesaje de solidaritate poporului francez, poporului german şi poporului român. Chinezii, cu uniformele lor albastre, coloraseră toată harta Europei până la Marea Manecii. Champs-Elisees avea nuanţa sinelii şi-i vedeam cum se plimbă pe sub Arc; deviaseră circulaţia prin Gara de Est. Din când în când, franţujii se opreau şi-şi luau pe cartelă, în gamele de carton, raţia de porc Chow Mein cu orez, care se gătea pe stradă în furgoane de campanie, absolut neigienic. Pe relaţia Franţa se distingeau cel mai bine, pe Germania mai puţin, e un loc foarte umed, iar în România vedeam Carpaţii la răsărit şi o codiţă de şoricar ce se gudura prietenos ca un steguleţ alb. Totdeauna am fost de părere că aceasta e o ţară carpatină şi nu balcanică, aşa cum au lăsat

să se instaleze ideea popoarele denigratoare. Fiţi bravi! NATO nu va muri! îi încurajam de pe puntea superioară.

După care am chemat-o pentru consultări pe domnişoara Pusă Ionescu de la Şosetele Ude. Mi-am scos un trabuc, dar nu l-am aprins. Eram în Biroul Oval şi dânsa era dintr-o formaţie după care muream. Şi

Apa din cizme lângă ea m-am adus pe mine. Eram şi Bill Clinton, eram şi eu.

— Cetăţeană Pusă, iei în căsătorie pe numitul Iustin Raeţchi?

Pusă tăcea, părea că şovăie şi am răspuns eu în calitate de numit.

— Da.

În calitate de Bill Clinton nu m-am formalizat. M-am uitat spre mine.

— Cetăţene Raeţchi, aşa şi pe dincolo?

Am sărit din pat cu inima bubuindu-mi. Lovitura în stomac m-a făcut să mă chircesc pe dreapta, lucru ce mi-a dus ochii pe ceas; era ca de obicei patru-jumate. Angela sforăia potolit. Din stradă nu se auzea nimic. N-am mai încercat să adorm, voiam să rămân cu asta, să nu visez altceva mai rău şi am trecut dincolo ca să-mi aprind o ţigară. La televizor am dat de coada unei piese cu Şosetele şi am fost sigur că visu-i un semn. Pusă cânta: *Revino înapoi / Să fim iar amândoi*…

Poţi să râzi, dar am crezut că-i o prevestire. Ceva îmi spunea că pentru mine se cântă. Atât mi s-a înfipt impresia asta, încât am lăsat-o să doarmă şi, pe la nouă treizeci, am sunat-o. Tot am sculat-o din somn.

— Ce faci? Dormeai?

— Nu, stăteam puţin aşa…

— Sigur nu dormeai?

— Nu, îmi răspunse Pusă cleios.

De ce-o fi dormind la ora asta? Când s-a culcat?

— Te rog să mă scuzi.

— Nu-i nimic, spune.

— Nu vrei să iei puţin aer?

— Ce aer?

Apa din cizme

— Voiam să te invit la Sălcuţa. Sare fiu-meu de pe aia. E o treabă cu Cartea Recordurilor.

— Eu ştiu dacă pot…?

— De ce să nu poţi?

— Nu ştiu, sunt cam obosită. Dacă tot e duminică, mi-am zis să stau în casă.

Am fost absolut sigur că e în pat cu cineva şi tipul s-a întors cu urechea spre ea. Cred că i-a dat prin cap să acopere receptorul cu palma. Trebuia s-o scot de-acolo, nu puteam s-o las cu ăla o duminică întreagă. Am insistat.

— Ştii ce bine o să-ţi facă? Stăm la o bere, una, alta… Or să fie şi televiziuni. Poţi să vii cu prietenul, am adăugat ca să vadă că nu mă oftic. Fiecare cu viaţa lui.

— Nu ştiu, dacă pot te sun.

Până la urmă a venit cu merţanul ţiganului. Au adus şi-un chinez. Săritura o programaseră pe la trei ca să se mai încălzească apa. Era o dimineaţă care în Bucureşti se anunţa înăbuşitoare rău, aşa că mă bucuram de munte. Am pus tot drumul muzică simfonică, aveam chef atunci, şi Angela n-a obiectat, dar mi-a cerut la un moment dat să închid caşul. Am înţeles-o, era destul de îngrijorată de ce-i pregătea Mugurel. Mamă, nu? Nu poţi să nu te gândeşti şi la Doamne fereşte. Eram sigur de Pusă c-o să apară c-un hăndrălău, dar încercam să mă ţin cool şi să mă bucur de peisaj. Asta era viaţa noastră de-acum încolo. Fiecare cu-a lui. Mi-a părut rău că nu l-am chemat şi pe Soni, dar eram supărat; mai bine să-mi simtă lipsa, să vadă cum e.

Am intrat în defileu, era răcoare, bine, am văzut şi-o căprioară, plus o grămadă de şmecheri cu nişte borcane infecte în mână. Adică icre negre; cumpărai şi ăla erai: orez vopsit. Icre de morun la munte! Parcă-s tâmpiţi… Dar pesemne că le-a mers atât de bine ţeapă asta la Dunăre, că s-au mutat şi aici. Sărăcie, ce să faci…

Dom'le, eu dac-aş fi Bill Clinton aş termina-o cu toţi şmenarii. Ai speriat poşeta, ţi-am tăiat o mână! Ai dat ţeapă, ţi-am tăiat două! Ca la Vlad Ţepeş. Să umble aşa pe stradă, să-i vadă lumea care-i bandit şi care nu. După aia aş repara toate drumurile, aş închide întreprinderile nerentabile şi aş relaxa fiscalitatea. Dar nu aşa să pun o mie de impozite şi să mă fac că uit de trei. Relaxare totală şi să vii după aia la mine să-mi spui cum e!… Şi dac-ai omorât, dac-ai tâlhărit: execuţie publică pe terenul de fotbal. Fără discuţie! Ca la chinezi. Ăştia cum au putut să închirieze Stadionul Naţional şi să-şi aducă borfaşii din toată

Europa? Care cu droguri, care cu bani falşi, care pentru crimă: puşca la ochi pe Li Man Liu-Lia Manoliu! Aşa faci ordine, dacă mai ai şi stare de război.

În sfârşit… Chinezul care a venit în maşină cu Pusă se numea Sung-Ho. Era un tip la vreo patruzeci de ani, ochelari, părul lins, cămaşă albă cu mâneci scurte, ce să mai spun: chinez. Mi-e imposibil să-ţi zic cum arată un chinez. Altfel, aspect de intelectual, vorbea încet şi gesticula moderat. Aproape elegant. Cam brunet; am auzit că ţinea de minoritatea Chuang-chia, dar n-am crezut. Se ocupa cu aprovizionarea trupelor de uscat, contracta alimente din România, inclusiv carne, şi le făcea vânt pe sus. Genul: om de afaceri Hong Kong. Buză, cocălarul, ţuţărea pe lângă el, probabil avea ceva interese. Aşa l-o fi adus şi la concertele Pusei. Era amabil şi zâmbea prompt, ori că-l întrebai ceva, ori că-i explicai ce-i aia mămăligă. Vorbea englezeşte. Nu fuma

Golden Deer ca tot chinezul şi ca mine în ultima vreme, fuma Orchard.

Buză a coborât din Mercedes icnind, cu aerul acela gras şi important al boss-ului autohton. Şi-a rotit privirea peste mulţimea strânsă în faţa grătarelor cu mici şi la bere, dar nu s-a amestecat. S-a crăcănat numai spre portiera Pusei, deschizând-o cât a putut el de galant. Îi ieşise cămaşa pe drum şi avea pantalonii boţiţi. M-am uitat la mâinile lui cum abia îi treceau de burtă. Cred că nu-şi vedea nici puţa.

— Cum naiba face amor cu ăsta, m-am întrebat firesc, pentru că ce te întrebi în primul rând când vezi un asemenea cuplu? Mi-am dat un fel de răspuns şi am simţit iar că mă ia bila, dar m-am dus totuşi să-i întind mâna. Era sponsor, orice ai spune; o categorie rarisimă. Dacă-i place muzica, cine ştie, poate într-o zi investeşte şi-n rock. A fost cordial. La început, când vezi faţa unuia din ăştia cum bate în culoarea aceea huiliu-tihnit, zici că nu ştiu ce, dar să ştii că unii sunt cumsecade. Le-am făcut şi eu cunoştinţă cu Angela.

Aul. … Mi-am dus mâna la stomac. Pusă era într-un costum de blugi care-i strângea bucinatorii, arăta mortal. M-am uitat imediat la gâtul ei, îl avea. Strălucea ca o mărgică roşie, vedea oricine că-i o chestie de gust. Normal, şi cu toţi zurgălăii de la mână, dar dacă ştiai să te uiţi, era acolo în scobiturica dintre clavicule. Nu mai găseam ce să ne

spunem, m-am întors spre peisaj şi am oftat, aşa, ca să fie ceva. Dar era şi-un semnal că, mie cel puţin, locul îmi trezea amintiri…

Adia un vânticel plăcut şi mă gândeam cu mulţumire la vipia pe care o lăsasem acasă. Era extrem de agreabil, toată lumea se simţea normal, de ce nu şi

Apa din cizme eu? Puteam să fac abstracţie de banii şi de burta ăluia, aşa cum face toată lumea în situaţiile astea, să spun că nu mă interesează şi să nu mă intereseze. Ce era aşa greu? Am început să fluier discret şi m-am întors să văd ce mai făcea Mugurel.

Era tot între microbuzele alea, la capătul barajului, îl pregăteau, cineva îl masa şi-l ungea cu ceva. Trebuia să înceapă curând, i-am văzut şi pe ăia că-şi pregăteau aparatele de filmat. L-am dat de mic la înot şi să vezi cândva că fiul tău încearcă să intre în *Guiness Book* nu-i de colea; sigur, bacul e altă chestie, dar nu era acum momentul.

— *Myson*, i-am spus chinezului şi i-am zâmbit la fel.

— *Reallyl* se miră Sung-Ho sau cum îl chema, şi începu să ronţăie ceva în engleză ca să nu piardă ocazia de a se da specialist. Aprecia Bucegii, îi aduceau aminte de munţii Nyainqentagiha. Pusă traducea, dar am lăsat-o, cu toate că înţelegeam şi singur. Angela era galbenă şi-mi transmitea ceva neliniştitor.

— Vai, dar asta-i o realizare greaf! Contactul cu apa de la o asemenea înălţime e ca şi cu o suprafaţă de beton. Cum ai sări în cap de la etajul douăzeci. Am toată admiraţia, nu cred că poate *everybodyl*

Angela nu mai avea aer. Nici eu nu mă simţeam tocmai bine, chestia asta n-o ştiusem. Nu-mi mai păsa nici de Pusă, nici de nimic. Nu ştiam ce să fac. Putea să ne fi spus! De ce nu ne-a spus? Această întrebare mută adresată unui Mugurel absent o citeam şi în ochii soţiei.

— Anunţă-l că vreau să opresc tot. Mă duc să-l iau acasă.

Şi chiar se pornise, dar am intuit instantaneu scandalul.

— Lasă că mă duc eu.

Apa din cizme

— Ia vino puţin încoace, i-am spus când am ajuns între ei. Am auzit că-i periculos.

— De ce să fie periculos? Dar îl vedeam şi pe el destul de

morcovit sau poate numai concentrat, oricum nu era în apele lui.

— Aud că dacă te arunci în parcaj de pe Union e tot aia.

— Nu-i tot aia, aici s-a calculat unghiul de intrare în apă, e matematic. Hai dome, nu mă înnebuni la cap, uite, stau doctorii ăia cu şalupa, totu-i organizat.

Vederea ălora cu crucea roşie nu m-a liniştit deloc, dimpotrivă. Dar erau toţi pe el, îl ungeau, îl filmau, îi dădeau sfaturi, cum să te bagi? Nu puteam să-l fac de rahat, dar nici să-l las să moară. Am temporizat, ce puteam altceva? M-am învârtit pe-acolo cu inima strânsă, până a venit Angela să vadă ce tot fac. Dar era prea târziu. Mugurel se urcase deja pe parapetul barajului. A vrut să se repeadă la el, dar i-am făcut semn că e bine, băiatul se concentra. Era foarte important să fie bine concentrat. N-a avut ce face şi a închis ochii, l-am închis şi eu.

S-a făcut o linişte mormântală, după care, târziu de tot, s-a auzit un fleoşc îndepărtat, apoi altă linişte lungă şi după aceea urale. Slavă Domnului, se terminase cu bine. Ne-am scos. Am îndrăznit să mă uit şi eu în jos peste balustradă, lucru pe care-l fac foarte rar pentru că nu suport să privesc de sus, îmi dă o furnicătură neplăcută acolo. Mi-am făcut loc cu coatele, destul de greu, pentru că năvălise toată gură-cascărimea. Puţin le păsa că noi suntem părinţii. Mugurel înota vandamian spre şalupă şi fâlfâia semne cu mâna la camere. M-am liniştit. Cum a făcut-o n-am de unde să ştiu. Slavă Domnului!

Dau să ies şi calc pe cineva. Pusă… Era foarte încântată, chiar veselă; nici asta n-am putut să-mi explic, decât că eu eram tatăl.

— Ai văzut? Unde-ai stat?

— În spatele tău.

Reflex, am căutat-o din ochi pe Angela, dar era deja jos, aştepta barca şi-l boscorodea de la mal. Nu ne-a văzut privirea aceea caldă pe care-am schimbat-o.

A fost un delir: fotografi, interviuri, toată nebunia! Mugurel era bronzat ca lumea, l-au dat cu ceva gras, apa îi se scurgea în şuviţe pe piept ca la Schwarzenegger. Era măreţ, mă uitam la el destul de fălos; tată, ce să fac, am şi eu momente din astea. Îi curgea şi din păr, cineva îi aruncase prosopul în jurul gâtului. Mă uitam la sexul lui care-i umfla slipul, cu toate că abia ieşise din rece, şi eram mândru, trebuie s-o recunosc. Demenţă! Lumea se strivea să-i obţină un autograf. Pusă semna şi ea peste tot; fanii mei nu sunt genul care să vină pe coclaurii

ăştia.

După aia, am luat nişte scaune de fier de pe terasa cabanei şi le-am pus la soare. Ne-am tras mai într-o parte, era foarte odihnitor. Pălea soarele şi desfăceam beri. Îmi place la nebunie Sălcuţa, câte chestii n-am făcut şi pe-aici!… Bâzâiau muştele. Săreau peştii. Ieşea de peste tot un miros de apă şi pământ umed şi se urca un fel de melancolie care te împăienjenea dulce. O vedeam cum se dezbracă, ea, nu Angela; ce trupeanu dumnezeiesc avea şi cum nu păstra amintirea nici unui păcat! Pielea se alinta întinsă şi pură şi puteam să-i simt încă adierea aceea de scorţişoară, o cunoşteam. Doamne, cât o ştiam! Cum să nu-ţi vină să mângâi măcar cu răsuflarea o făptură ca asta!

Buză râdea lucios şi ea intra în apă ca Sfântul Toma. Îşi scosese cămaşa şi-şi revărsase burta maronie peste curea, ca în curte la el prin Pantelimon. Tot de Buză vorbesc. Îl mânca la subsuori şi se freca excitat, desfătându-se. Malul era abrupt şi, de la glezne, următorul pas a fost spre genunchi. I se făcuse pielea de găină, lucrul ăsta mă înduioşa cum nu pot să spun. Era friguroasă, ştiam şi asta, nu se încălzea decât dacă o ghemuiam la piept şi-i suflam cald peste sâni. Când a mai făcut unul, a ţipat de sub inimă, înfiorată, surprinsă cumva aspru şi delicios, putând să-ţi dea o idee de cum marecuvânta în momentele ei preasfinţite. Apa i se urcase mult, pândind-o rece aproape de locul unde era mai gingaşă, vedeam cum vrea s-o înfrunte, cum îşi adună curajul şi se culcă în răcoarea ei, liniştindu-se. Mugurel înota departe, spre mijlocul lacului şi puteai să-l auzi fornăind. Voia încă să atragă atenţia, ştiu eu cum e, oricâte aplauze ai, te goleşti repede şi te simţi uscat, mai vrei şi mai vrei. Nu poţi niciodată să spui, gata, e mult, îmi ajunge. Nici nu trebuie să fii neapărat un artist să pricepi. Pupincu nu se scărpina la fel?

I-am zâmbit Angelei şi am mai deschis o bere. Mi-am lipit cutia de frunte ca să simt ceva din frisonul în care plutea Pusă. Aş fi dat orice să fi fost apa aceea dintre picioarele ei, pe care o căznea bălăcind-o cu pulpitele. Ţiganul discuta despre artă.

— Ce mai faci, domnu' Raeţchi? Am clătinat din cap. Întâi că mă tutuia ca un nesimţit şi pe urmă nu poţi să-ţi freci coatele de toţi analfabeţii. Sponsor, sponsor, dar… Angela era, însă, de neoprit; luase două beri.

N-o vedeam decât pe ea… A ieşit clănţănind din dinţi, dar atât de drăgălaşă, atât de senină că te strângea de inimă. Îşi storcea cu inocenţă apa din

Apa din cizme cele care o ascundeau, apucându-şi pieptul cu mâna şi strângând uşor. Îi vedeam şiroaiele scurgându-i-se printre degete, apoi pe funduleţ şi sub burtă… Nu îndurai să te uiţi mult, m-am sculat şi m-am dus să-l ajut pe chinez la peşte.

Sung-Ho avea hobby-ul nobil al pescuitului. Apa fiind crescută, dădea în pădure şi n-aveai de unde s-arunci. L-am dus într-un loc pe care nu-l ştia nici măcar tembelul ăla de Ciorap, paznicul de la vilă. Simţise imediat bănuţul şi se rupea în faţa chinezului, de-ţi venea să verşi, l-a adus o lansetă, găleată, râme, tot, Le-a scos din pământ. Foarte simplu, de altfel; râmele ţi-am spus ce era cu ele. L-am dus la *Pont*, ăsta era numele de cod pentru pescarii ca lumea, era şi-un mesteacăn şi pădurea chelea acolo puţin, unde intra malul în ea ca într-un mic golf. Nu puteai să-i spui *La Mesteacăn*, pentru că se prindeau toţi şi-ţi călăreau apa; ziceai *La Pont* şi cine ştia pontul găsea amplasamentul virgin. Loc adânc, fără cocioace, praguri, loc bun. Am luat peşte serios, să-ţi spună şi Pusă.

ăla avea fixul cu râmele şi i-am spus să fie pragmatic, cad viermii din mal, e sătul peştele ca după pomană. Dă, dom'le, la pătrăţică! Şi i-am arătat cum s-o taie şi s-o pună-n cârlig. Dar chinezul se hlizea şi mânca el mămăliga, îi plăcea de murea. L-am lăsat să dea la ce-o şti, m-am mai învârtit pe-acolo şi-am urcat. Pe drum, am găsit o floricică roşie şi mi-am pus-o în buzunarul cămăşii.

Aşa am intrat în restaurant, cu aia la piept. Ai noştri ocupaseră o masă lungă şi nu pierduseră timpul. Te uitai la Angela şi-ţi dădeai seama. De obicei, chiar până anul trecut, dacă mergeam undeva puteam să beau orice, conducea ea la întoarcere. Acum, nu; eu eram ăla care trebuia să stau pe apă minerală.

Localul avea tot felul de coarne pe pereţi şi sculpturi naturale, adică cioate lustruite. Feţe de masă cu ceva popular, colorate ca să nu se cunoască când fuseseră schimbate ultima oară şi farfurioare cu muşchi, cetină, din astea. Şi clopoţei. Ştiam că soţia era căzută după clopoţei şi vedeam că se simte minunat.

Pusă tăia delicat din şniţel şi vorbea cu cine-o întreba, chiar

peste masă. Mi-am comandat şi eu o tochitură adevărată şi, până să mi-o aducă, am început să mă uit la ea cu floarea la butonieră, buzunar, mă rog. Mă uitam cu alean şi lung, ca o aluzie. Floricica însăşi era un apropo, a fost o ocazie când ne-am prins amândoi în piept flori de Mâna Maicii Domnului… Voiam s-o văd cum primeşte, dacă măcar îi vine sângele în obraji, dar ea se făcea că nu observă. Pot să pun mâna-n foc c-a văzut, ce naiba, nu-s copil! Asta m-a întristat niţel. Nici pe Mugurel nu-l băga în seamă. Stătea în faţa ei şi nu-i acorda nimic. Vorbea cu Buză alintându-se copilăreşte, ştii cum fac când vor să-ţi dea impresia că numai tu exişti pe pământ… Dar de observat, a observat. Ca să-şi dea seama c-am studiat-o şi eu, am luat un pahar şi l-am ciocănit cu degetul înainte de-a bea. Era să zic l-am ciocănit la buză… Ăsta era un alt semn; aşa beam noi când ne închideam în cameră, dădeam bobârnace fine în sticla paharului şi ne uitam unul la altul cu drag. Dacă nici acuma nu lăsa impresia că s-a prins, când am făcut şi zgomot şi toate alea, atunci chiar nu mai aveam ce vorbi. Mi-a părut rău. Am pus floarea în borviz şi m-am ridicat.

— Unde pleci iar? se impacientă Angela. Îţi aduce mâncarea.

— Vin eu, nu te teme…

Apa din cizme

Am ieşit în parcaj ca să mă liniştesc. De ce-i omul aşa? Ce-o costa dacă se uita la mine ca să-mi arate că înţelege? Nici n-am scos o vorbă. Îi făceam ceva, ce-i făceam? Am înţeles, e gata, foarte bine, dar totuşi…

Afară era aproape pustiu, toată lumea intrase la masă. Doar silueta unei femei, dincolo de şosea, sub brazi. Dacă nu te uitai atent, nici n-o observai. Umbla şi se uita în jos, probabil după ciuperci. Mi-am tras manşeta, era unu-jumătate, şi deschid maşina. Am dat drumul la caseta ce rămăsese în aparat şi m-am lăsat pe spate. Stăteam cu portiera deschisă şi mă gândeam cât de stupid e totul. În locul ăsta am fost fericit şi n-am ştiut niciodată. Ne-am dat cu sania, ne-am hăhăit, i-am turnat şampanie în cizme, am prins un peşte şi i l-am vârât în sân, am făcut toate nebuniile şi probabil că aveam aerul acela imbecil şi serios că totu-i normal şi că-mi permit mici scăpări. De ce-i omul prost? De ce nu face el lucrurile de parcă ar trebui să moară a doua zi? Uite cum s-a prefăcut că nu vede floricica aceea simplă şi fină! Pentru o chestie ca asta poate să-ţi pară rău într-o zi de să-ţi vină să plângi… Bărbatul, totuşi, e altfel făcut. Bărbatul se leagă, se investeşte, dacă mă

înţelegi ce vreau să-ţi spun. Nu poate uita. Am întors capul. Lângă mine, maşina ţiganului. Un merţan, mi se pare că ţi-am mai spus. La mâna a treia, evident, dar pe motorină. Înăuntru piele, chestii, să stea comod Buzică pe punguţa lui de doi bani. Singurul lucru care mă bucura era că se oprise cu roata din spate într-o baltă de ceva roşcăliu. O fi schimbat vreun mârlan uleiul sau îi curgea din baie, destul că nu era o treabă sănătoasă. Uleiul distruge cauciucul; acuma, în câteva ore nu-i făcea mare lucru, dar bine în niciun caz. Şi ăla, să lase atâta ulei

În parcaj! Nici nu cred că era ulei; miniu de plumb. Miniu de plumb! Un cretin.

Am început să mă uit mai atent la femeia din lizieră. N-avea mai mult de treizeci de ani, destul de plăcută. A făcut ce-a făcut şi s-a tras mai aproape, îi plăcea Schubert. Am dat mai tare, portiera era oricum deschisă, şi am văzut-o că mai face un pas până sub bradul uscat. Una dezamăgită probabil, cine ştie ce avea pe suflet, mi s-a părut c-o văzusem la baraj într-un grup, nu ştiu cu cine era. Poate că suferea. Dumnezeu ştie, fiecare pe lumea asta cu ce i-e scris. Nu se uita la mine, deşi era clar că pentru muzică se apropiase, l-am dat Schubert şi am închis ochii.

Mă inspira. În timp ce ascultam, începuse să-mi sune ceva în cap. Chiar ceva foarte bun. Şi câteva versuri, pentru că pot compune când vrei. Dacă e să fie, iese din mine fără niciun efort: Nu *fugi*, *nu fugi*, *împreună vom fi*… Nu f*ugi*… *Poat*e că n-ar fi rău dacă ne-am opri vreo câteva luni ca să scoatem un maxi-single. Nu fugi…

Iar mi-au căzut ochii pe aia. Nu era cine ştie ce, dar nu era urâtă deloc. Poate mă cunoştea. Am avut senzaţia că timpul s-a opnt dintr-odată şi că suntem ca după un cataclism. Ce-ar fi să fie ca într-un film: să mă ridic, să închid maşina, să mă duc la ea şi s-o îmbrăţişez fără niciun cuvânt. Şi să cădem în iarbă. Fără un cuvânt, nimic, ca şi cum ne-am fi aşteptat de o sută de ani…

Am închis din nou ochii. Schubert era nemaipomenit. Cineva îmi bătea un cui în inimă. Am desfăcut puţin genele şi am avut senzaţia că se uită încoace. A trebuit să respir de câteva ori, nu ca să-mi iau curaj, ci ca să ajung la starea aia când nu-ţi mai pasă. Am reuşit să mă transpun perfect cu gândul în

Apa din cizme îmbrăţişarea vlăguitoare care urma. După aia,

calm, cool, am scos un picior şi-mi spuneam că totul e pornit, nu mai e putinţă de întoarcere. Am închis atent maşina şi m-am îndreptat spre ea. Am văzut-o cum tresare şi încearcă să se retragă, dar nu izbuti decât o mişcare moale şi jalnică. Mergeam către ea cu picioare străine, amorţite, vedeam cum se scurtează distanţa, ştiam că peste câteva secunde voi ridica braţele şi că mă aşteaptă înfiorată. Au mai fost trei paşi, doi paşi, un pas… şi am trecut pe de lături umilit, adâncindu-mă în pădure şi blestemându-mi în gând laşitatea şi blegeala fiinţei mele de căcăcios. O vedeam cu sufletul, privindu-mă din spate cum înaintam povârnit, şi ştiam ce poate gândi: un ghiol-ban beţiv care-şi caută un loc unde să urineze. M-am împiedicat de ceva, era să şi cad.

Nu m-am întors decât pe la cinci, când i-am auzit că încălzesc maşinile. Am văzut-o pe Pusă îndesând ceva în portbagaj, era aproape singură, ţiganul spăla parbrizul. M-am dus lângă ea şi am luat-o direct.

— Aud că te mai vezi cu Soni…

N-am spus că te-ai mai văzut sau c-am auzit; nu, direct, la timpul de faţă, acuma! Ori, ori! Odată s-a speriat şi s-a uitat la Buză dacă auzise ceva. Mi-a fost clar. Soni nu minţise. Aşa era. Doamne!… O vedeam cum îşi pregăteşte buzitele ca să nege, cum îi zbârnă-iau o mie de tertipuri prin cap, dar n-am slăbit-o.

— Mi-a spus el.

Ce crezi că face? Se uită la mine lung, destul de opărită şi scurt:

— Bun. Şi? Ce vrei? N-am înţeles!

Am crezut că mor. Îmi venea să mă duc iar la mama dracului, în mijlocul pădurii, dar n-avea niciun rost. Cât o să mai urlu ca lupul? Am luat-o întins

către vilă şi în prag era să mă pocnesc de Ciorap, îi căra bagajul chinezului. Prinsese o laie.

O.K., Soni! O.K. O.K… O.K., băiatu'. O.K.I… întorc capul şi-o văd pe Angela c-o ţine de medalion şi-i pipăie piatra. Îţi dai seama c-am înţepenit… Dar Pusă, încântată, îi explica nu ştiu ce. Toată lumea credea că-i sticlă; în sfârşit, dăduse şi ea peste una care se pricepea. Angela o examina atent, destul de tăcută.

DOISPREZECE

„Concertul de la Sala Polivalentă a fost indubitabil un succes. Locul pe care îl ocupă Nemesis în peisajul muzicii tinere actuale este

unul care nu mai trebuie demonstrat. O formaţie care a trecut prin nenumărate schimbări, dar care a reuşit de douăzeci de ani să se menţină în topul muzicii rock din ţara noastră, este o recunoaştere care-şi merită respectul. Acest lucru l-a dovedit afluenţa fanilor în seara de sâmbătă, ocupând până la refuz locurile sălii, cântând odată cu trupa. A fost o mare de braţe. A fost o mare de brichete aprinse ce tălăzuia pe gradene. A fost un moment de neuitat. Mulţi dintre noi, nemaiputând rezista mesajului electric ce venea de pe scenă, puteam fi văzuţi dansând pe scări.

Realizarea spectacolului a fost minuţios elaborată; am putut recunoaşte aparatura performantă a firmei AUDIO MEGA, de altfel şi sponsor al show-ului, prin care viguroşii decibeli ai chitarelor reci şi mai ales ai celei bas au putut răscoli audienţa. Se cer numiţi aici deja cunoscuţii Mirel Ciorcilă, Andi Popa, Radu Nemescu şi mai ales solistul trupei: Iustin Raeţchi, al cărui stil interpretativ se identifică de mult cu maniera hard, amintind de Jimmy Knight sau de un Ronnie Cameron.

Iustin Raeţchi este un artist deja intrat în conştiinţa publicului. Ne este familiară silueta lui dârză, neguroasă şi răspândind un anume mister. Ne-am obişnuit şi cu felul lui singular de a cânta, părând că-şi rupe vocea, cu efort, din chiar interiorul fiinţei. Priviţi-i venele gâtului care par să explodeze în orice moment, priviţi-i gura crispată cu dinţii muşcători, atât de lipiţi de suprafaţa microfonului, încât lasă impresia că vor să şi-l asume. Priviţi-i mai ales maniera de a se lăsa pierdut în melos, cu ochii închişi, într-o trăire ce se comunică biunivoc. L-am văzut interpretând noua lui compoziţie *Nu fugi* şi ne-am simţit cu toţii transportaţi cu violenţă pe tărâmul eteric al înălţimilor performanţei. Când noaptea târziu am părăsit sala, mulţi dintre noi îi fredonam încă refrenul: *Nici floarea roşie*, *nici glastra I Mânjirid cu sânge pur fereastra*… Dar cum putea să-l cânte Iustin Raeţchi, cum reuşea să se transpună într-o lume nepământeană, unde totul vorbea de consistenţa imaterială a iubitei, era cu totul remarcabil! E suficient să asculţi lucrul acesta minunat, fie şi la radio, ca să fii convins că vocalistul nu e un rece, aşa cum s-a spus, ci un interpret sensibil şi dăruit.

Desigur, la această reuşită au contribuit şi luminile (Mihai Mardare) şi efectele speciale (Nelu Iosub), precum şi pirotehnia de

mare senzaţie a lui Cornel
Ţuţuianu.

Să-i urăm succes trupei Nemesis şi activitate cât mai lungă! Minodora Poian".

Opelul Vectra opri în faţa scărilor şi domnul Raeţchi sări sprinten afară. Portarul fuma la intrare şi a putut să-i admire silueta suplă şi lipsită de griji

Apa din cizme avântată spre uşă. Titratul muzician sărea câte-o treaptă din trei cu deja cunoscutul său aer tineresc. Fluiera o melodie vioaie.

— Doamna Raeţchi e sus?

— Sigur, poftiţi, se ploconi ăla.

Tot e bine că stă afară, îşi spuse cântăreţul când trecu pe lângă el, nici nu ştii când îţi sare vreun golan în spate. Nu c-ar fi fost cine ştie ce de capul lui, dar era băgat într-o uniformă. A fost un moment când a avut impresia că-şi aşteaptă autograful şi umbla deja cu mâna după pix, dar tipul nu voia decât ciubuc, de aia se rupea de şale. Parcă el ar fi păzit-o pe Angela până la ora asta. Trecu absent şi apăsă pe P ca să cheme liftul. În aceeaşi clipă trăsăturile i se relaxară brutal şi căzură cu un zgomot pe care-l auzi interior. E greu să parezi tot timpul, simulând voia bună. O neprotejată tristeţe îi mătui chipul şi ochii adânciţi între oasele feţei. Când intră şi se văzu în oglindă cu oboseala aceea nesfârşită, întârzie cu spatele între uşi, cercetând-o alarmat de parcă ar fi căutat o fisură în care să-şi bage unghiile şi s-o rupă.

Nu se cunoaşte precis ce a generat această subită schimbare de umoare.

Cu aceeaşi osteneală în şira spinării se aplecă să citească panoul, unde cineva ştersese, desigur, cifrele etajelor. Numără cinci de jos în sus şi apăsă. Angela îl chemase pe mobil, într-o pauză:

— Hai să mă iei de la Fundaţie, când pleci. Avem o surpriză.

Era destul de acrit de surprizele ei, dar dacă voia să-l aştepte până la două noaptea, poftim! Ce surpriză putea să aibă cu ea? Voia să pună gheara, asta voia, să-i pună frână, să nu-l lase umblând naiba ştie

pe unde. Avem o surpriză… Or fi venit în sfârşit să ia gunoiul din faţa casei.

Fundaţia pentru Copiii Supradotaţi era la patru, a treia pe

stânga. Culoarul luminat pe jumătate avea un neon care pâlpâia. Se auzea cum pâcâie. Liniște și pustiu; două fără un sfert. Apăsă clanța.

Angela, răsturnată în fotoliul de la birou, a deschis ochii. Se vedea de la ușă, era atinsă.

— Ce e? E ceva acasă? întrebă Raețchi neliniștit.

— Stai jos, îi spuse ea. A fost bine? Se referea la concert.

— Da. Ce e?

— Ce-mi dai să-ți spun?

Avea o lucire strengărească în ochi și Iustin se simți încolțit. Dau un pup.

— Ai făcut rost de whisky chinezesc…

— Ți-a ieșit un sidiu în Bulgaria!

— A, da? făcu el plăcut impresionat, lucru ce-l îmblânzi fără să bage de seamă. Stai să-ți dau un pup.

— Nu-i nevoie.

— De ce, hai să-ți dau un pup. Tu ai aranjat chestia asta.

Angela păru brusc stânjenită, dar reuși să-i surâdă și-i întinse obrazul. Raețchi pupă.

— Și de ce nu mi-ai spus acasă? Sau vrei să facem prostii noaptea la birou?

— Du-te naibii. Cine merge?

— Vrei să mergi tu?

— Cum să mă duc eu? Vă duceți sau nu vă duceți, ca să știu ce-i spun!

— Când e lansarea?

— Joia viitoare.

— La Sofia?

Apa din cizme

— Nu, în Honolulu! răspunse ea nervoasă din obișnuință.

— Plătește drumul?

— Acuma vrei să-ți mai plătească și drumul! Iustin Raețchi începu să-și facă niște socoteli.

— Nu știu dacă avem atâția bani. Și, cu situația asta, cred că trebuie viză specială. O să plece cineva…

— Tu, sau cine?

— Nu știu, o să vedem.

— Dacă tot e aranjamentul nostru, ar fi bine să pleci. E o ocazie.

— Avem bani?

— O să găsim bani. Asta nu se poate rata.

— Da' de ce nu discutăm acasă? Mă ţii aici nedormit. Doamna rupea bucăţele de hârtie şi făcea grămăjoare pe mapă. Părea că o supără un gând.

— Pentru că acasă n-am fax. Dacă nu te duci, trebuie să-i spun.

— Acum, noaptea? Pe cuvânt dacă înţeleg ceva!

— Ce-i greu de înţeles? A muncit unul acolo, pe gratis, ţi-a scos un sidiu şi te cheamă să-l lansaţi. Ce nu-nţelegi? se enervă ea din nou, căutând sub masă ceva. Iustin înţelese că venise momentul să mai închidă ochii o dată. Oricum, era şi el după concert, nu luase decât o gură scurtă în hol, îşi simţea coardele iritate.

— Bun. Ai ceva să festivăm?

Angela se ridică din fotoliu, se aplecă după pahar şi se îndreptă spre frigider. Mergea cu grijă; se observa. Luă o sticlă cu albitură, luă şi unul de plastic şi reveni. Bărbatul turnă şi ciocniră.

— Să fie într-un ceas bun!

— Cu cuc, corectă el şi sorbi. Ce-ai făcut pân-am venit?

Era clar ce făcuse.

— M-am uitat la televizor.

— Până la ora asta?

Foarte ciudat. Se culca devreme, de ce n-a plecat? Ori aflase nu ştiu ce şi avea grijă să-l ştie sub ochi, lucru posibil, căci altfel cum vino şi mă ia de la birou pe la două noaptea?… Ori a rămas să se machească liniştită şi a prins-o ora care e. Se jena de el, de băiat, de ce? Să ajungi în situaţia asta!… Ce necazuri avea?

— Şi nu puteam discuta chestia asta în dormitor?

— Nu discut în dormitor de bulgari! veni răspunsul tranşant, chiar răstit, şi Iustin înţelese că trebuie să se oprească aici; dormitorul e sfânt. Ce-avea şi cu bulgarii? îşi mai puse puţin. Ce-o fi o fi, mai doarme şi poliţia la două noaptea…

Angela se ridică din nou, de astă dată ca să închidă uşa frigiderului. Ceva o ţinea, stătea strâmb şi dădu cu mâna pe dinăuntru zgâlţâind raftul. Se auzi zgomotul unei avalanşe de sticlă şi o cutie cu lapte săltă pe podea. Trânti uşa şi rămase privind pata care se lărgea, neştiind pe ce să pună mâna.

— Ce faci acolo? întrebă agasat şi când întoarse capul o văzu că plânge. Femeia privea lichidul alb care zvâcnea din carton şi umerii i se zguduiau abia perceptibil. Asta mai lipsea! Se ridică de unde se aşezase.

— Ce e? S-a întâmplat ceva? Angela tăcea.

— Ce s-a întâmplat? auzi ce te-ntreb?

— Nimic.

— Cum nimic? Dacă nu se-ntâmpla, nu mă chemai aici. S-a întâmplat ceva!

— Lusti, îi spuse lipindu-se udă de obrazul lui, te iubesc mai mult decât orice pe lume…

Apa din cizme

De la aburealã, de la ce să-i vină stările astea? îşi spuse Iustin, încercând să înţeleagă ce-o apucase. O mângâia pe păr şi gestul îi aduse aminte instantaneu de Pusă, dar spuse repede ca să scape de rătăciri:

— Hai, fii cuminte… Angela. Ce-ai păţit? făcuse o pauză înainte de a zice Angela, ca să fie sigur că nu greşeşte ceva.

— Te iubesc foarte mult.

— Ştiu, Angelica. Şi eu te iubesc, recunoscu soţul surprins de turnura discuţiei.

— Vreau să nu uiţi asta, şi ridică spre el o faţă udă. Îi văzu ochii rugători şi mai ales buzele întredeschise şi fără să-şi propună nimic se trezi cu ele pe buze. Gura soţiei avea gustul umed şi sărat al lacrimii, putea să i-o inspecteze cu limba destul de atent, nu era înfruptarea aceea jilavă, înfulecarea scotocitoare care face sărutul să fie contact. Nu era neplăcută, dar cumva fadă, fără nimic. Cum e cărniţa de şalău. Şi, ce era mai prost, i s-a părut indecentă. Cum asta. Dumnezeu ştie!

— Ce s-a întâmplat, Angela?

— Iubi, aş fi în stare de orice pentru tine… îi spuse suspinând.

— Atunci, de ce nu te laşi? prinse Iustin momentul.

— Eu, beau?!

— Da, Iubi, o mai scapi, mămică. Ce supărări ai tu, că nu mi-ai spus niciodată? Uite, nu te abţii nici la birou, te mai vede cineva şi ne ies alea. Aici e vorba de copii supradotaţi, sunt atenţi. Nici nu-ţi trebuie mult, se cunoaşte urgent. Nu te uita la mine; io-s artist, e altceva. Nici la ficat nu-i bună, nici la bilă…

Şi în timp ce-i vorbea de ficat şi despre neplăcerile duodenului, se gândea din ce în ce mai uimit: nu

cumva i s-o fi arătat de vreo nebunie pe masa de consiliu? Altfel, de ce să mă cheme?

— Vrei s-o punem aici pe birou?

— De ce glumeşti aşa?

Dar nu i s-a părut un refuz, ia uite, dom'le! Ca să vezi! Simţea c-ar trebui să insiste numai puţin, dar în loc s-o facă se întoarse repede unde rămăsese.

— E extrem de neplăcut, nu te supăra.

— O bere? Dezagreabil?

— Cred că da.

— Bine, dragă, n-am să mai beau deloc.

— Ei, deloc… Şi tu, acuma.

— Să ştii că nu iau ceva decât înainte de masă, nu ştiu ce-ai văzut tu.

— Ştiu, Angela, da'…

— Bine, dragă, am terminat şi cu asta, îţi promit.

— Îmi promiţi?

— Promit, da.

— Nici nu ştii ce cadou îmi faci! se bucură Iustin şi o sărută pe obraz. Ochii Angelei se umeziră din nou.

— Tu ai să mă părăseşti. Iustin… îi spuse iar cu lacrima-n gât, silindu-se din răsputeri să nu dea în plâns.

— Ai înnebunit?

— Crezi că merit?

— Ei, asta ce mai e! Să nu te mai aud cu chestia asta, ai auzit? Doamne fereşte! Ce-i cu tine? Hai acasă. Ce ţi s-a năzărit?

Nu cred că ştie nimic, se încuraja el. Dar ce simţ au femeile astea, ceva de speriat!

Nu se cunoaşte precis motivul pentru care doamna Raeţchi l-a chemat la birou în toiul nocturn.

Apa din cizme

Altă noapte: domnişoara Pusă Ionescu şi domnul Iustin Raeţchi pe somiera gazdei din Banu Manta. Cum s-a ajuns în această situaţie, nu ne interesează; istoria nu reţine. Singura lumină vine de afară, de la

un stâlp. Camera, cufundată în întuneric. Grămezi de obiecte împachetate, sau numai pregătite pentru această reconciliere. O liniște groasă peste oraș, de unde nu răzbate decât alarma unei mașini și un câine.

Și respirația calmă a Pusei. Doarme, desigur. Visele ei trebuie să fie pure și cu arome de Regina nopții, pentru că nimic, de două ore, nu i-a umbrit nici fruntea, nici chipul cuminte de fetiță verde. Verde, așa cum spui blondă cuiva cu părul gălbui… Verde și roșie. Iustin înțelege lucrul acesta mai mult decât mulți, pentru că de două ceasuri o contemplă nemișcat în lucoarea ce se strecoară prin străveziul perdelei.

Întâi s-a uitat de aproape, de la câțiva centimetri, cu capul întors. Apoi, s-a sprijinit într-un cot. Când a simțit că amorțește, și-a ridicat perna.

Cât de urâtă era!… îți trebuie mult ca să vezi cum arată un om. Stai laolaltă Joacă viața și nu vezi nimic. Uite, nasul de pildă. E clar disproporționat în raport cu restul feței. Lucrul acesta nu e vizibil în timpul zilei, pentru că-și lipește părul de tâmple și aduce șuvița aia spre gură. Dar noaptea, când nu poți să dormi și te uiți mai atent, observi, orb să fii! Pentru că părul cade pe pernă și dezgolește oasele feței. Și nu s-ar zice că tot ce se vede e așa cum și pare. Și invers. Dacă te uiți dintr-o parte are fălcuțe, sigur că știe și ea, altfel nu și le-ar ascunde sub șuvițele care se arcuiesc gen cârlig. Chiar urâtă, pe cuvânt!

Abia acum realiza Iustin Raețchi – fără a avea o slăbiciune pentru budism – cât de înșelătoare sunt

aparențele și cât de legată la ochi e iubirea. Cum am putut. Doamne, întreba a câta oară Divinitatea, să mă cobor într-atât? Cum am putut să mă leg și să mă umilesc în fiecare zi? Mi s-a dat viața asta pentru artă, ca să-l fac fericit pe unul sau altul, pentru ce-o irosesc? Unde mi-a fost mintea? Cum n-am putut ca să văd?

Uite și tu dacă nu-i urâtă!… Genele rare, buzele palide; ce se face fata asta fără fard? Vrei să vezi dacă-i frumoasă, uită-te la ea dimineața; are dreptate țăranul român, l-am pus mâna pe sâni; gata, s-au terminat! Adip, în patru, cinci ani! Domnule, sunt un bolovan. Mă uit la mine și nu-mi vine să cred.

Dacă vrei, poți găsi urât orice lucru, totul e să fii hotărât. Era

hotărât? în acest tip de raţionament dilematic se mai exersase el de câteva ori. Cele mai mari reuşite Le-a avut în momentele când trupul şi inima hrănite până la saţiu îşi puteau oferi plăcuta întristare postcoitală. Dar dimineaţa e totdeauna câinoasă. Muşcă bestial. Din această pricină ura dimineţile, aşteptându-le. Pentru că atunci când nu poţi să dormi, ce faci? Aştepţi să se facă ziuă, mai iei ceasul, te mai sucești, o mai studiezi, dar tot după lumina de-afară te uiţi. Ştia că lucrul ce i se adeverea acum, sub presiunea voinţei, peste câteva ore e fâs. Şi altă zi de otravă…

Dar nu, acuma pe bune, uite şi tu! îi vedea relieful urât al faringelui şi nu găsea medalionul. Ea ştie ce-a făcut cu el, nu-l mai purta. Simţi o contracţie la inimă şi-i veni s-o strângă de gât. A fost o pulsiune extrem de realistă, îşi imagină chiar degetele mari apăsând cartilagiul. Le văzu albindu-se de efort, reuşi să rămână concentrat un minut întreg, cât a durat sufocarea şi zbaterea ca să se termine odată cu tot. În secunda care urmă, mintea i se scutură de oroare

Apa din cizme şi încercă să se gândească aiurea. Se gândi la Angela, cum l-o fi aşteptat, săraca, cu masa. A mai încălzit-o pe la zece, pe la unşpe, poate că s-a culcat. Poate că n-a putut să adoarmă. Poate c-a sunat la poliţie şi pe la salvări. Unde a stat el toată noaptea şi n-a dat telefon? Unde să stea? Trebuie obligatoriu să fi fost cu o femeie! Poate a fost la pocher, poate-a fost la biliard, poate a fost cu băieţii…

Îşi mută privirea prin camera ce se depărta de Pusă, la rândul ei. Nu mai putea sta cu nesimţita aia de Simona, doapa naibii, numai nervi îi făcea. Aşa o meschină n-am văzut de când sunt, i se plânsese aseară. Şi-a adunat lucrurile, îi mai trebuiau câţiva saci de pastic şi sfoară şi gata. O furgonetă. Nu vrei tu să m-ajuţi să le urc?

Păcat de camera asta, îşi spuse Iustin, privindu-i volumele familiare. O să-mi lipsească, m-am obişnuit. Nu-i simplu să găseşti o cameră fără stres, unde fiziologic poţi funcţiona natural.

— Şi unde te muţi?

I-a spus unde, cartier scumpuţ.

— Sponsorache?

— Aşa şi aşa, nu plăteşte chiar tot.

S-a uitat lung la Pusă, încă nu apucaseră să intre în pat. A simţit că-i cedează ceva, tot în piept, începuse să se teamă de senzaţia asta.

— Cum ai putut să te culci cu el? o luă la sigur din nou. Nu se

putea abţine în ultima vreme.

— N-a fost decât o singură dată, dacă vrei să ştii. Iar începi?

— O singură dată?

— O singură dată, că n-am mai vrut. Ce-i aşa o mare nenorocire?

— Nu-i nicio mare nenorocire…

— Da chiar, ce nenorocire ar fi?

Nicio nenorocire… O singură dată-i puţin. Se uita la ea cum doarme împăcată, de parcă şi-ar fi făcut rugăciunea şi se ştia păzită de îngeraş. Mă, fir-aş al naibii! Cum să te lipeşti de sudoarea lui unsuroasă? De burta aia infectă! Simţi o silă irepresibila şi se trase în lături puţin. Apoi se ridică din pat şi ieşi în vârful picioarelor pe hol, unde era baia, pentru pipilica de noapte.

— A venit broscuţu, frige cafeluţu!… se prostea domnul Iustin Raeţchi în uşa chicinetei, de unde apăruse cu ceştile. Veni echilibrând cafeaua până la pat şi i-o trecu pe sub nas, aburindă. Pusă se întinse somnoroasă, cu voluptatea somnului bun. Îi surâse fermecător, îi dădu un pupic şi se refugie şleampătă la duş. Era numai în chiloţei, dar şi ăia îi stăteau strâmb pe curiţ, o minune!

Iustin făcu puţin loc pe cursul de Drept Roman şi se apucă s-o aştepte, ascultând şiroitul apei. Mirosul ei ofilit de somn plutea peste tot. Începu să se uite în jur. Ca întotdeauna la mutări, pe lângă moaţe de praf, apăruseră o mulţime de fleacuri: cordoane, agrafe de păr, mărgele, pene colorate, pixuri rupte, un bazar…

Îl găsi cu nişte fotografii. Înainte să vadă ce ţinea în mână şi de ce îi căzuse faţa, ştia deja despre ce era vorba.

— Cine şi Le-a făcut pe astea?

— Un băiat de la *Playboy*.

— Care băiat? Când?

— Un băiat, nu-l cunoşti. Un fotograf.

Apa din cizme

Cred că-i fotograf… îşi spuse Iustin. Meseriaş, le făcuse ca lumea, puteau să scoale şi-un mort.

— Faci poze din astea?

— Da ce-are, dragă, de ce eşti obtuz? Parcă ai fi taică-meu. Nu m-am culcat cu el, asta voiai să ştii?

— Puţin mă interesează.

— Foarte bine. Nu vreau să ne stricăm ziua. O grămadă de fete pozează pentru *Playboy* de o sută de ani şi nu se întâmplă nimic.

— Am zis eu ceva? se apără Iustin, aducându-şi aminte că e rebelă.

— Da' ce, mă crezi o târfă sau ce? De Marilyn Monroe de ce nu zici nimic? E o chestie de look, să ştii că mă deranjează, te rog foarte mult! Corpul e un obiect estetic. Cine ţi-a spus că trebuie să treci neapărat şi prin pat? E o treabă extrem de profesională, interesează-tel

— Da e şi normal.

— Că nu mă culc cu tot oraşul, aşa cum crezi tul

— Am spus eu asta?

— Foarte bine!

Şi-a luat cafeaua şi a sorbit enervată. Se răcise. Raeţchi se uita la ea şi tăcea. Nu era greu de ghicit ce era în capul lui.

— Nu bei? îl întrebă.

— Aştept să se mai răcească.

— Cât să se mai răcească? Ar trebui să bei chestii calde, ai gâtul obosit.

— Adică?

— Adică ce? Nu ştii cum e cu gâtul? Mi s-a părut puţin cam scremut.

— Eu? Mi-oi fi pierdut vocea.

Începea să se băşice. Deja se depăşea o măsură.

— Nu, dragă, ştii ce vreau să spun. Trebuie să te menajezi cât de cât.

— Adică mă screm? Oi fi rămas fără voce şi nu mi-am dat seama.

— Of, lusti!

Uite la ea! se indignă. Gata, a început să-mi dea şi lecţii de cântat. Nu, că poţi să ajungi la Nouă! A început să mă înveţe pe mine cum e chestia cu interpretarea. Nici nu ştiu cum rezist. Dar deja, în sinea lui trecea ridicând din umeri, constata uimit că ajunsese să înghită aproape orice. Ar trebui să mă scol şi să plec. Te-n buza ta cu sponsori cu tot! Era prea mult.

Pusă, însă, se lipi de el şi începu să toarcă.

— Ce mi-ai promis?

— Ce ţi-am promis?

— Că-i ultima dată când ne mai vedem şi că intrăm şi noi în normal. Da, porcuţu? Şi că nu te mai superi.

O.K. Asta a promis, asta era. Dar ce-i aia ultima dată! mai negociem, mai temporizăm, ce-i aia ultima dată?

— Bine, porcuţa. Dacă vrei, vorbesc cu Mugurel şi te-ajută el la mutat.

— De ce, tu nu vrei?

— Mai bine aşa.

Se gândea la Buză; ce s-ar hlizi dacă l-ar vedea făcând pe hamalul cu boarfele ei. Başca Angela, başca fotografii de scandal pe la ziare şi tot tacâmul.

— Cum vrei…

Îşi băga deja cămaşa în pantaloni, pregătindu-se de plecare. Ceva neplăcut ca o mâhnire ghemuită sub stern îi dădea o stare proastă şi nu ştia precis de la ce. Poate de la insomnie, poate de la discuţia asta tembelă, încalecă maldărul de cărţi ca să iasă spre uşă.

Apa din cizme iar Pusă îi întindea deja obrazul s-o pupe. Perfect liniştită, i se părea, ba chiar grăbită să se vadă mai repede singură. Fără o disperare. Fără cel puţin amărăciunea ce s-ar fi cuvenit unui ultim adio, măcar din respect. Aşa se despart doi oameni pe veci?

— Te pup!

În clipa aceea dădu cu ochii de andrele. Un lucru de mână cădea dintr-un sac, un pulover, ceva, dar bărbătesc. Bărbătesc!

— Ce-i asta? scutură mohairul în lumină şi i se păru că fata tresare.

— Stai puţin, dacă tot l-ai văzut… se grăbi Pusă, luându-i împletitura din mâini şi întinzându-i-o între umeri, la spate.

— De când croşetezi?

— Am vrut să-ţi fac şi eu un dar, porculeţu, dar sunt atât de leneşă…

Iustin începu să simtă un fel de ameţeală. De parcă ieşise soarele din nori şi-i vedea lumina întinzându-se pe asfalt, aşteptând dintr-o clipă în alta să-l învăluie căldura şi mirosul de fum.

— Ai împletit… asta pentru mine?

— Da, porky, da nu mă pricep.

— Cu mâinile tale?

Nu-şi revenea. Îi venea să cânte ca ciocârlia.

— Cu mâinile mele amândouă.

Uite ce e viaţa! Cum era adineaori şi uite-o acum… Să stai şi să migăleşti un asemenea lucru, să-ţi strici ochii din pură iubire!

— Pusă, e superb!…

— Mor dacă-mi spui că nu-ţi place.

O strânse la piept, căutându-i buzele şi o înghiţi întreagă, bucată cu bucată, savurând gustul clipei.

Dom'le, îşi spunea în timp ce cobora scara, să te apuci de un lucru atât de pretenţios, să stai seara şi să croşetezi în loc să-ţi trăieşti viaţa, cu gândul numai la persoana care să-l… şi înlemni. S-a speriat; am văzut-o! Stai, dom'le, nu! S-a speriat pentru că i-am stricat surpriza. Altfel mi-ar fi spus aseară, normal. Cool, băiatu', cool! A vrut, săraca, să se revanşeze pentru medalion. Unde-i medalionul? îl făcea pentru altul! Pentru Soni sau pentru ăla de la Play*boy*\ *Do*amne, nul să împleteşti pentru un străin; măcar dacă l-aş cunoaşte! Dar de unde ştiu eu cine-i ăla?! Am lăsat-o ca un papagal să mi-l măsoare în spate, nici nu i-am văzut ochii. Dacă-i vedeam ochii, mă prindeam! Nu, nu se poate, nu cred. Dar dacă? Şi nu purta nici rubinul. Unde-i rubinul? De ce n-ai întrebat ce-a făcut cu el? Iustine, boule, bou cu ţâţe! Stai, stai, să nu ne pripim, s-o luăm calm.

Scoase celularul şi-l sună pe Soni. Era la *office*. Mochetă pe scări, tavan fals, gresie încălzită; îl făcuse ca lumea. Intră surâzător în birou, aplecându-se peste secretară şi mirosind-o insinuant, dar în grabă. Aia îi ceru imediat două autografe, pentru nişte prietene. Era trăsnet, probabil că-l costa o grămadă de bani, dar făcea. Normal că au oarece lucrări în comun, altfel de ce o ţine la uşă? Te gândeşti imediat. Asta e: bănuţul! în timp ce-l lăsase să scrie dedicaţiile pe nişte foi A4, Luminiţa intră să-l anunţe.

Soni se ridică de la birou cu mâna întinsă, scoţându-l afară pe tipul cu care vorbea. Îi puse hârtiile în braţe şi-l invită să aştepte puţin în secretariat.

— În două săptămâni ai banii.

— Mersi. Nu pentru asta am venit.

Apa din cizme

— E din ce în ce mai nasol cu importurile. S-au pus pe capul nostru. Bei o cafea, ceva?

— Beau.

— Cafea, ceai?

— Cafea, dom'le.

— Care-i baiul? întrebă Soni, după ce deschise uşa ca să comande trataţia şi se aşeză la loc pe scaunul cu rotile. Iustin şi-l trase pe cel rămas liber în faţa biroului. Făcu un gest cu capul spre anticameră, unde se auzea Luminiţa umblând cu ceşcuţele.

— Mişto?

Nu întreba dacă-i mişto, se vedea. Întreba de ce notă e, dacă are doctoratul… Scârba de Soni nu răspunse nimic, dar se uită la el şi făcu un gest incert din buze. Zâmbea. Un gest bun pentru orice. Şi că nu discută astfel de lucruri, dar şi flatat. O şuifă.

— Când o dai la băieţi?

— Ţţţ! făcu ăla din dinţii de sus, adică asta nu-i de nasul vostru, amărăştenilor, asta-i protocol, le dăm numai pe alea din divizia B… Sigur că era limpede că făcea aluzie la Pusă. Lucrul ăsta l-a jignit serios, l-ar fi dat cu scrumiera în cap sau i-ar fi spus clar ia mai dă-te-n mă-ta de papiţoi, aia-i vip, nu te uiţi la tine puţin?! Dar era în biroul lui, nu se făcea, şi mai erau şi banii ăia. A înghiţit-o, s-a făcut că nu pricepe şi i-a tras-o scurt, din partea cealaltă.

— Auzi, dacă te întreabă Angela, am fost la tine astă-noapte.

— Da unde-ai fost?

— Pe la Pusă…

Se vedea clar că-l lovise în plex.

— Vorbeşti serios? Şi?

Era rândul lui Iustin să facă din buze semnul acela echivoc… Soni căsca ochii la el şi lăsa impresia că

ceva nu i se leagă în cap, se auzea cum face din cir-cumvoluţiuni. Ce plăcut!

— Bravo, spuse în sfârşit. *Redial*.

— Aşa şi aşa…

— Aud c-aţi fost şi pe la Sălcuţa. Eu cum îţi dau telefon?

— Cine ţi-a spus? întrebă celălalt suspicios.

— Am auzit. Cine mi-a spus? Mi-a spus ăla, chinezul. Sung-Ho.

— Da de unde-l cunoşti?

— De unde-l cunosc… Am afaceri cu el, le fac o clinică dentară.

Tu de unde-l cunoşti? Vrei un trabuc?

— Nu.

— Cubanez.

— Nu.

— Nici mie nu-mi plac astea chinezeşti. Auzi?… Dacă aţi reluat-o, să ştii că te-ai gândit bine. E o fată bună.

Futu-ţi norocul mă-tii de nemernic! Ce ticălos! Şi încă îşi luase o mutră din alea serioase, chibzuite. Parcă-i dădea referinţe.

— Deci ne-am înţeles, am fost la tine.

— Puteai să-mi spui şi la telefon, ce te-ai mai cărat până aici?

Avea dreptate. De ce nu-i spusese la telefon rămâne un mister, pentru că, oricum, venise destul de greu, era oră de trafic. Iustin îşi mişcă picioarele ca să-i arate că se plictiseşte şi nu mai are mult până pleacă. Intră însă Luminiţa cu cafeaua şi-i luă ceaşca, privind-o în ochi parşiv şi explicit ca să înţeleagă toată lumea, inclusiv Soni. Putu să observe, periferic, că ăstuia nu-i cădea bine.

Apa din cizme

Surprinzător, Iustin Raeţchi sosi acasă dărâmat, dar cu o poveste credibilă. O repetiţie chinuitoare şi prelungită, urmată firesc de o băută depurativă cu telefoanele şi uşile închise, acasă la Soni.

Ceva legat de tărie avea la îndemână şi doamna Angela, pentru că o găsi prăbuşită în fotoliu, nedusă la serviciu şi mache. Când dădu cu ochii de ea, simţi iar că i se face rău. Nu trebui să mai dea niciun fel de explicaţii, soţia nu-l întrebă nimic. Nici n-a întors capul. Privea neclintit în gol, cu bărbia ridicată, prezentând o demnitate solemnă.

Fără o vorbă la rândul lui, s-a întors pe călcâie, părăsind încăperea şi aerul acesteia fin alcoolizat. Uite, dom'le, ce găsesc acasă! O să mă bage la nebuni. Ce naiba are, că mă port cu ea ca un domn! Nu strig, n-o reped, ce necazuri are? Plăcerea de a da pe gât, asta are! Cine ştie ce strămoş beţiv îi urlă prin glande!

Şi niciodată nu avusese mai multă nevoie de-o vorbă ca lumea, să pună şi el capul pe umărul cuiva. Totdeauna, atunci te pocneşte: când eşti mai necăjit, mai amărât, mai sătul de toată porcăria. De fiecare dată te loveşti numai în bubă. A dispărut tot climatul. Când îţi faci o familie, vrei şi tu să ai o atmosferă caldă, amiabilă, să ştii că ai pe cineva lângă tine. Cu cine să vorbeşti? Chiar dacă ţii în tine, tot îţi spui ajung acasă, intru în papuci, ne punem o bere şi ne uităm la ceva. Şi cel

mai nenorocit are parte de asta. De ce la mine nu-i decât hârâială, de ce se răstește, c-a uitat să spună și noapte bună! De ce nu divorțez? De ce stau ca tâmpitul? Ce aștept; să n-o mai văd cum mormăie acolo ca o legumă? Când o văd în halul ăsta, îmi pocnește ceva! Pentru ce stau? Pentru copil stau, pentru ce să stau! Doamne, și am atâta negreață pe suflet!…

Ajunsese să se teamă de ea. Nu numai că vii și-o găsești trotilată, dar te poate face de baftă oricând; o mai vede careva și ce-i spui? Și-așa nu lăsa telefonul ăla din mână, te prindeai după cum zicea primul alo. Cum să nu te temi? Te temi. Cel mai mult se temea să nu-l cheme în pat. În stările astea devenea absolut un pericol. Întâi că totul nu era decât un pretext, că nu simțea nimic și nici n-avea cum, aburită complet. S-a deprins să-și facă datoria și se uita la ceasul din video. Vorbesc de el. Ca dulgherul cu scândura. Dar nu asta era cel mai rău. Nenorocirea era că atunci o găseau reproșurile, fix în momentul acela! Atunci, când îl vedea exercitând, își amintea ea de toate frustrările: ferească Dumnezeu s-o înșele, să nu creadă că-i proastă, că nu s-a mai dus la o adunare cu părinții de cincizeci de ani, că n-are poșetă maro, că dă televizorul prea tare și nu luase smântână.

— Ești bucuros? Uite la el cât îi place corpul ăsta!… Ce mi-ai mai lăsa urme, nu-i așa? Bucură-te, dragă, bucură-te! Zburdă!…

Hâțină, hâțină, hâțănă-mă! cum cântă ăia de la Timpuri Noi.

Faptul că nu-l milostivise cu niciun cuvânt nu era deloc liniștitor din acest punct de vedere. Din instinct, se deplasă spre bucătărie, unde se închise și căută niște lapte, dar nu găsi. Îl topise copilul.

În timpul acesta, doamna Angela avea ceva dintr-o enigmă hitită, așa cum stătea adâncită în fotoliu și încolțită de liniște. Severă și nemișcată, nu era în primul rând o postură de repudiere a apariției unui soț măgar ce se arată după o noapte petrecută naiba știe pe unde. Gâtul întins nu marca instabilitatea aceea precară declanșată de moleculele de alcool în urechea internă, mecanismul echilibrului.

Apa din cizme

Era momentul ei de jubilație pe care și-l scruta atentă, neîndrăznind să și-l tulbure. Era exact lucrul pentru care merită să te apuci eficient de băutură. Clipa în care sistemul se dilată și sună mat. Când organele și pielea și tot expandează, făcându-te să te simți

pluridimensional şi nesigur, alcătuind un spaţiu fratern al confuziei. În toată această lume presupusă a fi un joc infinit de iluzii, starea în care pâlpâia sufletul Angelei se apropia fatalmente de înţelegere. Sau măcar de intuiţia ei; e bine în momentele acestea să te opreşti ca să te asculţi, atât cât poţi de serios, pentru că trece ireparabil. Tot ce urmează nu e decât tristă vulgaritate.

N-ar trebui să se înţeleagă prin asta că doamna în discuţie avea adicţia lucrurilor volatile. Motivul pentru care intervenim e ca orice suspiciune să fie evitată. Aprecia numai, cu toate riscurile, mutarea de la această lume extrem de colţuroasă în neclarul discret al desenelor vagi. Căci paloarea de graţie prin care te deschizi infinitului merită toată supărarea ce decurge într-un fel sau în altul. Tăişul minţii se subţiază, fugărindu-şi toţi neuronii somnolenţi, ai senzaţia aproape tactilă că te laşi invadat de milioane de gânduri argintii, niciodată sfârşite, pentru că eşti prea mic şi prea puţin pentru asta. E clipa de plin. Îţi eşti suficient.

…să te duci unde ştii, nu mă mai… e galben? A îngălbenit castanul. Cade… Ce prostănac! Cum, ruşii îi împing pe arabi din Cecenia şi ăia bufnesc în sus prin Italia?… Trebuie să fii chiar… Cum se dă asta pe post? E comic. Dar e foarte grav! Nu vreau pipi, pentru că nu vreau… O meditaţie la matematică a ajuns la… Cât poate să coste? Da, Bucureşti!

Mici mirări. Doamna Angela, aşadar, nu apela la licori cu scopul precis de a fi transportată în mediul acestor scurte luciri. Ajungea acolo inevitabil. Întâi a cedat din considerente de protocol, mese, aniversări, apoi din curiozitate. Pui gura şi vezi. Trebuie să ştii odată şi odată ce plăceri are soţul şi de ce ţine sticlele alea prin casă!… Apoi, a venit ocazia când a trebuit să pună şi mâna ca să se sprijine. Nu c-ar fi avut cine ştie ce necazuri, dar vii obosită de la slujbă, găseşti chiuveta plină de vase, cu şefu' nu-i bine, pe stradă te agresează, auzi tot felul de nenorociri prin ziare şi la televizor, vrei şi tu să iei ceva înainte de masă ca să ai măcar plăcerea digestiei. Cu plăcerea grizării te alegi din obişnuinţă. Te urci în autobuz, te ţii de poşetă şi nu te gândeşti decât cum te laşi în fotoliul de-acasă şi cum iei sticla de la piciorul mesei şi-ţi pui. Chiar şi discuţiile cu el sunt altfel la un păhăruţ de ceva. Nici vorbă de paranghe-lii cu prieteni, ăştia s-au împuţinat ca naiba, nu,

restaurantele scumpe, dai fuga ca un animal în bârlog şi încerci să reziști. Singură. Cel mult, singurii

Am să șterg praful de pe… Eu pe Solana ăsta l-aș da afară urgent. Cum îmi spune el mie că…? N-am. Nu mai am. A fost precis cu o femeie. Nu mă interesează… absolut! Dar nici să nu mă… La şase-jumătate. La birou. Nu mai merg.

În gând nu vorbea cleios. Nu putea spune nimeni c-ar fi văzut-o vreodată băută. Era o doamnă. Spunea despre sine că e în stare să-ţi povestească în detaliu tot ce făcuse şi ce vorbise în situaţia aceea aparent inconvenabilă. Aceasta era dovada unei lucidităţi extreme, de care făcea uz atunci când considera necesar. La starea de expansiune ajungea destul de comod. Aşa cum observase şi Iustin, nu-i trebuia

Apa din cizme mult. Odată aici, încremenea unde era aşezată, întindea gâtul, privea în gol şi se citea minuţios în toate detaliile. Îşi ajungea, cum am spus, nu mai avea nevoie de nimeni. Între ea şi esenţa luminoasă a lumii nu mai exista nicio zgură, nimic.

Ar trebui să deschidem ceva… Eclipsa. Buticuri. Turism… ZIadko Rusev. Nu… ZIadko Rusev. Nu! Ziadko Rusev, ZIadko Rusev!…

Îşi amintea câteodată arsurile începutului, cele duodenale şi cele din gât, frisoanele tulburi şi mofturile. Erau departe. Usturimea devenise primul lucru pe care şi-l dorea uneori, când îşi căuta cheia în geanta ei fără fund, cu toate că de la a treia înghiţitură înceta s-o mai simtă. Alunecarea se iniţia aproape imediat şi, de frică să n-o piardă, persevera. Asta e greşeala pe care-o fac toţi. Glisarea e mistuită şi din puţin şi din plin, nu izbuteşti s-o fixezi şi curând dai în ceea ce pe bună dreptate se poate numi mato-leală. Beţia vulgaris. Dar nu ai ce face, ăsta-i tributul! Nu e un sport pentru nechemaţi.

Sigur că era conştientă că stârneşte nu numai reproşuri, dar şi ilaritate. Îşi amintea foarte bine şi când s-a împiedicat de măsuţa din hol şi că nici nu i-a reproşat nimic şi că tot. Dar se simţea încă departe de o circumstanţă critică. Viorica, cel puţin, s-a scăpat pe ea în taxi! Când simţi că te duci, te încurajezi cu declinul altora, alegând unul mai lamentabil. Mă rog, încă nu era cazul. Şi era sigură că poate renunţa oricând, dacă ar trebui cu tot dinadinsul, dar ce-i făcea în ultimul timp era de nesuportat. Sunt chestii la care nu poţi rezista cu apă, sau cu dulceaţă de nuci.

Era ceva şi ea simţea. O sumă de factori. L-a mai văzut o dată în

halul ăsta. Ştia ea de ce: Piti…

Astfel, menajul lor ajunsese la o nuanţă taci-turn-maritală. Mirosul acela de salpetru şi de flanelă uitată în maşina de spălat. Cu toate acestea, îl iubea. Nu mai vorbesc că simţea primejdia înstrăinării, cum să nu? Sporadic, încerca să se apropie, neavând altă idee decât a schimba aşternutul ca să-l cheme în dormitor. Chiar dacă descoperea mirată că-i lipseşte esenţialul, motivaţia tulbure, dar pentru a lua act periodic de o conjugalitate intactă. I se dăruia cu generozitate, poftindu-l ospitalier:

— Am impresia că nu te mai interesez chiar deloc, începu să cânte uşurel, apoi din ce în ce mai nesigur, ceva din Maria Tănase.

— Pe lumea asta, creştineşte sau nu, mai multe palme iei decât dai, reflecta Iustin Raeţchi pe scaunul din bucătărie.

TREISPREZECE

Ţi-am spus, nu ţi-am spus? Că nu visez aiureli! La mine, visele se întâmplă. Am visat c-au intrat în Paris; au intrat în Paris! Tot fără luptă şi tot ca să-şi protejeze ambasadele. Conform unei strategii deja verificate, s-au trezit cu ei pe străzi fără să tragă un foc de armă. Cel puţin asta a fost hotărârea care s-a luat. Ce să tragi, dacă nu există nicio declaraţie de război, nu există nimic! ŞI NATO în timpul ăsta, vorbesc de ceilalţi, stau şi-şi văd de necazurile lor.

Au fost, totuşi, câţiva generali care s-au cam răstit, cum era ăla, Domergue. Subversiv, circulau deja tipii pe biciclete cu manifestele, dar degeaba, i-au mâncat politicienii. Ăştia, totdeauna sunt cea mai laşă pătură a populaţiei, dar nici n-aveai ce să faci. Ce să faci?

Era foarte greu să-ţi mai închipui c-o să vină cineva aici de eclipsă, când peste tot era cum era. Cine mai iese din casă şi, mai ales, cine iese din ţară? Ca să vezi ce? Cum se întunecă soarele? Ce să spun!… Era deja întunecat binişor. Nu numai că se menţinea noros de trei săptămâni, lucru anormal, pentru că nu era vorba de ploaie, dar precis făceau nişte experienţe pe undeva. Dar să zicem că de la ploaie; trei săptămâni?!… Clar era ceva de la sateliţi, nu se poate! Nu ploua, dar cădea un fel de rouă acidă.

MIRCEA

Mdaneliuc

Asta de unde venea? Te uitai cum se ofileşte viţa, cum cade

frunza din pom şi n-aveai ce să le faci. Cu toate ameninţările lui Flechter, cu toate protestele lui Bartollini, îşi vedeau de treaba lor. De bazele astea de-aici spun, din Europa; lasă-le pe alea din Marea Galbenă. Astea de pe traseu. Lin Xiang, generalul, cred c-a fost destul de clar: dragă, noi n-am atacat pe nimeni! Şi nu era aşa? Ce-au avut cu ambasada aia din Belgrad? Hărţi vechi… Hai, dom'le, ştii…! Ăştia de fac politica, totdeauna când au de tras o minciună mai puturoasă, parcă le ia Dumnezeu glagoria. Se tâmpesc la cap, îşi imaginează că au de-a face cu retardaţi: că hărţi vechi, că s-au păcălit cu tractoarele de refugiaţi de-au zis că-s tancuri, hoha! Cum a fost şi cu teroriştii invizibili la noi!… Şi minerii horticultori de la Teatrul Naţional, labe triste. Uite acum ce-a ieşit. Eclipsă ne mai lipsea…

Adevărul e că aici, chiar dacă ne-au ocolit cumva, tot îi ştiai pe Dunăre, tot îi vedeai la televizor şi simţeai mirosul ăla greţos de napalm. O zi te zgâria în nas şi pe esofag, de parcă ai fi băut sodă, în alta îţi răscolea maţele, ziceai că iese din crematoriu. Nu mai vorbesc de panica asta cu scosul banilor de prin bănci, deşi dădeau asigurări, mă rog. Elveţia din punct de vedere bancar era o ruină, s-a dus în două săptămâni ca Uniunea Sovietică, bine că n-am avut niciun ban. Dar fără asta nu faci nimic; o Elveţie tot îţi trebuie undeva, şi normal că umblau după o zonă mai sigură. N-am înnebunit cu bulgarii şi ucrainenii, nu ne băgăm coatele-n burtă că cine-i mai serios la dobânzi? Nu-i de colea, băncile-s bănci; aici dau profesioniştii arsurile! Eu, cel puţin, am avut ceva la Dacia Felix; dă-i, umblă, screme-te, scoate-i! îi pun la Credit Bank; buf!! îi pun la Albina… Buf!! Gata, dom'le, zic, îi pun

Apa din cizme la una de stat, garantată, m-am săturat, dă-i în mă-sa. Şi-i duc la Bancorex… Cum mă băgăm într-o bancă, aia cădea pe burtă! Am falimentat vreo cinci… Romanian-Chinese Credit Anstalt, ce-a fost când s-a muiat? Au tras cu artificii, şi la artificii chinezii-s tari, dă-i naibii, au tras şi cu tunul. Nu-i vorba de Banca Poporului din Beijing, asta-i alta. Dar dacă te-ai prăjit de atâtea ori, mai stai să te uiţi? Te pui la coadă şi scoţi banii ca la nebuni. Ca să nu mai zic de aia, de Bankcoopl… Mă ţine ceva aici, în stânga.

Ce vreau eu să spun e că se cunoştea. Nu numai că stătea un cer mohorât de aşteptai tot timpul să plouă, dar simţeai ceva în atmosferă, erai întors. Aveai aşa o lehamite din orice, fără chef de nimic, nici să ieşi din casă, nici să deschizi o carte la culcare, stăteai la televizor şi te

ţineai de cap. Umbla ceva, encefalită, nu ştiu ce era că te durea capul şi n-aveai nicio pornire. Nu era deloc normal; oraşul murdar ca un tren, câini de pripas atinşi de incontinenţă care se răhăţeau încontinuu sau te muşcau, depinde în ce toane-i prindeai, oameni urâţi, arţăgos!, SIDA şi taxe. De cerşetori şi de hoţi oricum n-ai unde să-ntorci, nu-i mai număr. Se umbla undeva cu substanţe de luptă, îţi spun… Cum să nu te bagi în casă şi să cauţi ceva de băut?

Sper c-am fost destul de limpede. A obţine în condiţiile astea o viză pentru Bulgaria era cel puţin descurajant. Şi-aveam şi tot felul de presimţiri, visasem prost. M-am urcat în Vectra mea şi… la Soni.

— Dom'le, nu te supăra, nu pot.

— De când nu mai poţi? Puteai în douăşpatru de ore.

— Puteam, da' nu mai pot. A înţărcat bălaia, ce te uiţi aşa la mine, tu nu vezi ce se întâmplă?

Nu credeam că nu poate. Era plin de relaţii pe la toate ambasadele. Nu voia. O viză pentru Bulgaria, dă-o-n mă-sa!…

— Hai, mă Soni, te rog frumos.

— Mă, tu pricepi româneşte?

— Nu vrei…

— Uite, mă, la el!

— De ce nu vrei? Ce dracu' te rog?

— Iustine, eşti tâmpit? Du-te până la Giurgiu şi uită-te. Armată, bă! Uite aşa se fâţâie chinezii pe Dunăre, uite-aşa.

Şi-mi arătă cum.

— Păi mă duc la o lansare de sidiu, unde mă duc!

— Poţi să te duci şi-n mami, le e totuna.

— N-ai pe cineva la chinezi?

— Unde, la ambasadă?! Crezi că te mai cunoaşte cineva? Au stare de război.

— Nu, da ziceai că-l ştii pe ăla micu' … Sung-Ho.

— Tu ziceai, nu ziceam eu.

— N-ai afaceri cu el?

— Am ceva afaceri, dar n-am relaţia ca să-i cer chestia asta. Cere-i tu. Nici nu cred că poate.

— Ei, nu poate…

— Scrie-i telefonul, poftim! Dacă poate, du-te la el. Nu voia,

nenorocitul, clar că nu voia. Ce naiba i-oi fi făcut? Ştiu eu ce i-am făcut…

Pe cuvântul meu, de când am ajuns în mod serios fiinţă socială, folosesc maşina ca un prezervativ. N-o mai simt de mult nici obiect de lux, nici necesitate, aiurea! Am senzaţia c-o trag pe mine. Omul nu trebuie să se frece de om. Dacă poţi, evită, ia-ţi o protecţie.

Sung-Ho a părut încântat să mă vadă.

Apa din cizme

— Vai, ce-aţi slăbit…

Deşi nu-mi ardea – aveam greutatea aia pe suflet – a trebuit să mă dau simpatic. Când vrei să obţii ceva, te arăţi mai zglobiu. Dacă eşti bărbat. Dacă nu, e bine să fii vag promiţătoare. N-ai văzut vreo babă cu rujul întins pe bărbie cum se gudură şi se fasoleşte-fetiţă în faţa zarzavagiului, poate-i mai lasă din preţ? Nu mai spun câte bariere am trecut şi de câte ori a trebuit să mă legitimez. Câţi chinezoi mi s-au chiorât când la mutră, când în poza din paşaport! Se uitau şi puneau mâna pe telefon. După aia: *glom*, *glom*, *nim*, *glom*! nu înţelegeam, dar puteai să-ţi dai seama. În sfârşit, eram în biroul lui, acolo unde fuseseră depozitele alea din Militari. Mânca ceva dintr-o caserolă din plastic, chinezeşte, normal; m-a invitat şi pe mine.

— Vă place Hunan?

Hunan, nebunan, am luat să văd ce-i. Avea şi nişte bere Tzing Tao. Bunicică, de orez. Nici n-am ştiut că-i un tip atât de tare. Civil, dar trebuie că era cel puţin colonel, se ocupa cu aprovizionarea armatei pe relaţia sud-vest. Cumpăra ce găsea şi băga în magazii. Mă gândeam cine i-o fi dublura, că pe ăştia îi pune câte doi. Făcea şi comenzi de-au înnebunit românii; până la ei o lăsaseră moale cu şeptelul, chestia aia nasoală cu furajele. Dar acum s-au repezit ca chiorii, care cu porci, care cu oi, care cu ce putea, numai să le salte bănuţul. Când te mai alegi cu o pomană ca asta? Băgau în plin, cu toate motoarele. Să-i vezi pe ăia de primiseră pământ şi-l lăsaseră pârloagă! Să-i vezi cum stăteau în genunchi şi suflau acuma în sfeclă… Luau comanda şi se îndoiau pe sapă de ziceai că-s morţi după rămăşaguri cu agricultura, nici nu

concepeau! Şi-au mai tras câte-un garaj, câte-o căsuţă cu două nivele, se vedea ceva…

Sung-Ho era simpatic; şi-a amintit de mămăligă şi de pescuit.

Mămăliga în opinia lui era o chestie mortală, nu se compara cu nimic. La pescuit i-a plăcut şi s-ar mai fi dus, dar n-avea partener, ţi-e urât să pleci singur.

— Aici sunt! Cum vin din Bulgaria, gata, îl topim! Şi profit de ocazie ca să-mi deschid paşaportul la pagina unde-mi trebuia viza.

— O.K., îmi spune, şi începe să se caute în portofel. Am crezut că-mi dă un permis, ceva, dar el umbla după altă chestie. Scoate o poză cu un somn de vreo cinşpe kile de care zicea că I-a scos din Jinsha, undeva pe la ei. Aştepta să cad pe spate şi, normal, i-am zis câte ceva ca să-i facă plăcere. L-am întrebat şi la ce a dat, dar n-am înţeles mare lucru. Cred că tot la coropişniţe şi la clone. Am deschis paşaportul din nou…

— *O.K. No problemă*

L-a chemat pe unul să-mi pună o ştampilă militară, ceva de comerţ, şi n-aveam decât să mă duc la ambasada Bulgariei cu fruntea sus. Uşor şi elegant… Dacă vrei să te scoţi, totul e să nimereşti omul. Ei, ce impresie să-mi fac eu de domnu' Soni ăla?… Nu c-a fost porc? Păi să-ţi spun eu cum s-a albit la faţă, când i-am spus c-am stat cu Pusă în noaptea aia. Era mort, ofticat, făcuse icter. Dar şi eu ocnă, ştii, nu i-o trag prin telefon, mă duc şi i-o pun direct ca să-l văd cum îi cade faţa, ia mai dă-l în mă-sa!

— Nu vreţi invitaţie că se vedeţi executions pe stadion Li Man Liu?

Nu vreau, dă-te naibii, şi-aşa dorm prost. Execuţii îmi trebuie, să văd cum îi împuşcă pe prăpădiţii ăia?

Apa din cizme în ultima vreme nu găureau numai traficanţi şi borfaşi. Au început să aducă, aşa am auzit, şi din ăia care kilăreau chinezi dacă-i prindeau mai răzleţi. Cu o săptămână în urmă auzisem de doi polaci şi un sârb. Îi puneau în rând, scoteau plutonul şi ăia erau. Nu puneau bilete în vânzare, că poate s-ar fi găsit destui tâmpiţi ca să cumpere, dădeau invitaţii. Asta mă înnebunea. Dădeau invitaţii ca la teatru, ca la Michael Jackson.

— Nu pot, îmi pare aşa de rău, poate când mă întorc din Bulgaria.

— A, da, da…

Şi căzu pe gânduri. Nu găsisem Golden Deer, dar când mi-am scos pachetul de Double Horse s-a bucurat.

Şi, pe onoarea mea dacă-mi venea să plec!... N-aveam niciun chef, dacă vrei mă crezi, dacă nu, nu. Parcă simţeam că n-o să fie bine, înţelegi? Şi mai era şi toată povestea aia cu Pusă. Aveam senzaţia că dacă plec din Bucureşti, gata, se rupe definitiv, am scăpat-o din mână. N-am mai păţit aşa ceva. Dar ştii cum? Parcă mă ducea cineva la tăiere, mi-am luat batistă? parcă mă rupeam în două. Nu c-aş fi stat s-o păzesc, dar ştiam sigur: cum plec, cum face o prostie. De ce-mi era frică, sau ce mai aveam de aşteptat; dar îmi era frică, îţi spun de la început! Şi camioanele alea cu militari pe stradă şi vremea închisă, n-aveam nicio chemare.

La tren m-au dus Angela şi Mugurel. Nu înţeleg ce l-a găsit, de obicei sărea chestiile astea cu despărţirile, dar aşa a vrut el în momentul ăla, să vină. Poate că totuşi ţinea la mine, dar nu cred. Oricum, a venit.

De bani de bilet făcusem rost, m-a sponsorizat Fundaţia pentru Copiii Supradotaţi.

În gară, grevă, normai. Era atunci, cu chestia aia. Nu circula nimic, decât alea internaţionale. Al meu pleca la nouă fără douăzeci. Mai aveam vreun sfert de oră, valiza o urcasem, de spus ne-am spus tot, ne-am pupat, aşteptam să-i dea drumul. Nu puteam să mă urc, că-i jigneam; nici ei să plece acasă, că mă jigneam eu. Tăceam şi ne uitam la greviști. Aveau şi vreo două steaguri roşii şi-i auzeam răcnind că-s clasă muncitoare, au un rol determinant în istorie şi nu mai vor să fie tromboniţi. *Armata CFR*, ce să le zici? Mai bine nu te bagi şi-i asculţi de departe, că dacă se văd la loc strâmt fac claustrofobie; rup, înjură. Chinezii care plecau la Sofia, sau numai la Giurgiu, nu-i treaba mea, scoseseră capetele pe ferestre şi comentau în păsărească lor. Nu se băgau nici ei.

La un moment dat, s-au încăierat cu nişte călători, sau ce-or fi fost, c-aşteaptă în gară de trei zile şi nu mai pot. Vedeam steagurile cum se asmut în jos, vânzolindu-se, probabil loveau cu beţele. Dumnezeu ştie, se auzea larmă, dar am stat în banca noastră. Vagonul a tresărit, l-am văzut pe naşu că sare să se prindă de scară şi m-am grăbit şi eu. M-am înghesuit lângă chinezi şi am scos capul ca să le fac cu mâna. Angela se ţinea de braţul lui Mugurel. Mi-a plăcut de ea; s-a abţinut de la sfaturi, deşi părea cam stânjenită nu ştiu de ce. Am ridicat

degetul mare, un gest bărbătesc: adică rămâi cu bine, sau ai grijă de tine. După cum foarte normal putea să însemne şi ai grijă de Pusă, rămâne cum am vorbit, putea să însemne orice. Băiatu-i deştept, cred că a priceput, pentru că a dat niţel cu bărbia în piept: stai liniştit… Bine cel puţin că nu punea întrebări şi nici nu vorbea în plus. M-am

Apa din cizme informat acasă ce-ai făcut, ai mutat-o? Am mutat-o. Şi salut! Ce să mai stai la discuţie? Era suficient.

Soarele căzuse, lumina câtă era s-a făcut cenuşie, treceam prin triaj şi vedeam deja cum se aprind becurile. O grămadă de vagoane militare întunecate şi verzi, cu însemne chinezeşti, multe de marfă. Când or fi intrat aici? Probabil că ţineau de parohia lui Sung-Ho. Aveau santinele, dar ce bişniţă cu alimente se făcea aici şi ce găuri dădeau ţiganii, să te ferească Dumnezeu!

ăia intraseră prin cuşete şi rămăsesem singur la geam. La jumătatea vagonului, o tipă care fuma. Se uita afară. Am văzut-o când a închis geamul, am întors capul la trosnitură. Cred că nu suporta curentul, avusesem mai devreme un schimb de vederi. Fâlfâiau perdelele şi-i zburlea părul; când şi-a aprins ţigara, l-a împins în sus.

Stâlpii se îmbulzeau de la stânga la dreapta şi, dincolo de ei, câmpul. Ascultam ţăcănitul roţilor care sărea uneori cu un sfert de octavă, probabil din cauza terasamentului, şi apoi revenea monoton. Începuse să-mi sune ceva prin timpan, dar nu aveam chef să compun în tren, m-am gândit la altceva şi m-am sucit către aia. M-a privit şi ea, am mai avut un schimb de vederi, bănuiesc că i se părea că mă recunoaşte. M-o fi văzut la televizor, destul că s-a întors iar cu ţigara înspre fereastră. M-am retras şi eu, unde mi-am pus ţigările? dar ceva mai lent, ca să vadă că fac asta din cauza ei. Era destul de bunuţă, aproape de treizeci de ani, am putut s-o văd pe-ndelete. Într-un taior verzui. Stăteam, ascultam roţile şi vocile care veneau din compartimente şi mă uitam după ciori. Erau îngrămădite pe arătură, imediat dincolo de stâlpi şi, deşi cădea noaptea, ţopăiau încă.

MIRCEA ilDANELIUC

Cred că eram singurul care ştia de ce. Numai eu puteam să-mi imaginez viermuiala şi ieşirea cărnii din sol, dar probabil că nu mă interesa decât personal. Când nu te interesează, nici nu vezi nimic. Aş fi vrut ca să-i spun, să vorbesc cu ea despre asta şi m-am rezemat de bară cu faţa. iar ni s-au întâlnit privirile, ştii cum se-ntâmplă şi, nu ştiu

de ce, n-am putut şi am renunţat primul. Le-am lăsat în jos ca bătrânul lăbar. După care m-am întors spre râmele de afară, ca să mă arăt preocupat de altceva, s-o dreg oarecum. Ce să dregi, că s-a prins!

Am luat-o pe culoar, de data asta cu ochii fixaţi pe ea, fără scăpare, dar nu se mai uita încoace. Cum te bagi în vorbă, aşa, fără o invitaţie? Nu sunt genul. Am intrat la mine, deranjând-o discret când am deschis uşa.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Nu face nimic.

N-a zâmbit, nu m-a încurajat, dar s-a tras puţin la o parte. Aha, mi-am zis, te-ai intimidat, pisicuţo. În gând; uşa era deschisă, ea cu spatele, ce era să-i spun? Am intrat şi-am închis. Pe urmă mi-a părut rău. Eram singur, m-am aşezat pe pătura de jos şi am început să-mi fac strategii. O simţeam cum fumează la jumătate de metru, fumul intra pe sub prag. Sunt, ştiu asta precis, există femei curajoase care singure ar intra într-o cuşetă cu un pat liber, fără multe fasoane, perfect natural, nu vă supăraţi, v-ar deranja dacă l-aş ocupa pe acesta? Mi se pare că nu-i ocupat şi eu am nimerit exact pe osie. Nu, vai de mine, poftim! Dacă vă deranjează, vă rog să spuneţi. Absolut deloc, vă rog să vă faceţi comodă. Dacă vreţi, ies puţin… Dar trebuie să fii o femeie complet specială. De câte ori ţi se întâmplă asta în viaţă? Hai, pe cinstite. Pe fiecare

Apa din cizme îl apucă moleşeala exact în punctul culminat, când soarta-i deja obosită, aranjase cam tot. Se Intimidează ca proştii şi totul se duce în fras! în toată lumea se ratează milioane de contacte ca astea în mod permanent. Mi-am adus aminte de chestia aia nenorocită de la Sălcuţa, cu tipa din pădure şi m-am îndârjit. Nu, trebuie să fac ceva imediat, trebuie să-i dau curaj. Am scos o ţigară, mi-am ascuns bricheta şi am ieşit să cer foc. Nu era o treabă extrem de deşteaptă, dar totul nu-i decât convenţă, nimeni nu are pretenţii. Totu-i să intri în vorbă, nu trebuie să fii nu ştiu ce Einstein. Am văzut în viaţa mea prostănaci-prostănaci care erau în stare să agaţe nişte gagici de-ţi pica mucul! Dar nu mai era nimeni. Plecase.

Asta este. Dacă stai şi te coieşti, asta este.

Mai bine… Tot eram amărât şi n-aveam nicio pornire. Să zicem c-aş fi intrat în vorbă sau c-ar fi venit peste mine. Bun, şi dacă nu mergea nimic? Că nu simţeam nicio zvâcnire, niciun hormon, o bucată

de lemn. Nu c-aş fi păţit ceva, nu te gândi, sunt ca un taur comunal, nu discut cu niciunul din puştii ăştia! Dar după chestia cu Pusă am făcut fixaţie, înţelegi? Nu eram bun decât pentru ea, oricare altă femeie aut, nu mai puteam fi atras. Chiar şi Angela… mă rog, astea-s treburi interne. M-am gândit câteodată destul de serios dacă nu s-o fi dus la vreo babă ca să mă lege. De Pusă vorbesc… Nu ştii niciodată ce au astea-n cap. Te leagă şi nu ştii de unde-i necazul. Cert e că voiam cum nu pot să-ţi spun, să mă pot ataşa de altcineva, pentru că asta dovedea c-am scăpat. Dar cum îndrăzneam, vedem imediat porcuţica în faţa ochilor şi mi se punea o marmeladă pe suflet de mi se tăia tot, dă-mi o ţigară.

UMIRCEA DANELIUC

Doamne, cât aş fi vrut! Ca şi acuma cu asta. Mă trezeam că mă tem. Eu! Dacă acceptă, îmi spuneam, şi dă peste o ruină de om, n-o apucă nevroza? Cine stă să-i spui povestea vieţii tale? Cine are răbdare?

M-am întins în pat şi mi-am propus să nu adorm până nu se termină cu grănicerii şi restul. O simţeam pe Pusă deasupra, strivindu-mă ca statuia comandorului, ce-o face ea acuma? Voiam să nu mă gândesc, dar nu era chip. Aveam un pietroi în stomac, nici digestia n-o mai făceam ca lumea, nu mai mergea nimic. Cum să nu umbli cu masca pe faţă, să nu te arăţi vesel şi surâzător ca un prim-ministru proaspăt demis, că lumea te judecă şi se bucură dacă vede că te ataci! Nu te prăbuşeşti la loc, în prima secundă când te vezi singur? Cum să nu horeai după aer! Asta-i agonie, nu glumesc deloc. Din chestia asta se poate muri, ferească Dumnezeu!

Deci. Eram înspăimântat că târâi în mine un rău ce mă roade fără odihnă şi-mi slăbeşte inima, pentru că acolo simţeam că ajung. Ca un monstruleţ din ăla, din *Alien*. Aşteptam o zi când o să-mi facă pieptul explozie, să-mi rupă coastele şi plămânii ca să iasă afară rânjind. Şi strigând *porcăcelu* … Pe cuvânt dacă mint! Aproape că nu mai avea importanţă nimic. Tot ce-mi făcuse, tot ce mă scosese din minţi nici nu mai durea. Urlam numai că n-o pot avea înapoi. Mi-a spus mie odată un regizor care a făcut un film c-un haiduc că nu contează dacă te-nşală, totul e să ţină la tine… Şi cred că ştia ce vorbeşte, ăştia ştiu psihologie, se uită la tot felul de filme, trag cu ochiul.

Ai idee la ce m-am pretat de-am ajuns să rămân noaptea la ea,

atunci cu puloverul? Uite, îţi spun şi nu simt nicio ruşine, pe cuvânt dacă simt ceva! Să

Apa din cizme n-am parte dacă te mint. Am aşteptat-o după concert la Why Not şi m-am dus la ea ca milogul. Nu-mi păsa nici dacă mă vede cineva, nici dacă se grăbea nu ştiu unde. Am cerşit să rămână cu mine în noaptea aia, pentru ultima dată, fii atent, *pentru ultima dată*! După asta putea să vină şi apocalipsa. Normal c-a refuzat, avea programul făcut. Ştii la ce m-am pretat? Nu ghiceşti, trebuie să-mi pun o baterie la ceas. Să-ţi spun la ce m-am pretat: m-am umilit, înţelegi? Am rugat-o în genunchi, pentru ultima dată, lacrimal, tot tacâmul, dar puţin îmi păsa că mă vede în halul acela. M-am înjosit, m-am căciulit cum n-am făcut-o în viaţa mea nici cu Angela cealaltă, putea să mă calce-n picioare, nu aveam nici pe dracu'. Nu mai simţeam nici mândrie, nici decenţă, nimic. Nu voiam decât să stau cu ea în noaptea aceea şi puteam să şi mor, îmi bag picioarele.

Nu pot să mă rup, înţelegi? Unde mă duc, unde mă mişc, o car în spate şi mă ucide milimetru cu milimetru, mănâncă din mine de viu ca o insectă din alea. Cum să mă apropii de altă femeie, când nu mai am organ să iubesc, mi-e totul supt şi mortificat, am ajuns gelatină!

Până la Giurgiu n-am făcut nicio oră. Le-am arătat ştampila de pe paşaport; chinezul care era cu ei a luat poziţie de drepţi. Pe urmă, cu grăniceri, cu vameşi, cu tot au trecut în compartimentul gagicii. Securitate maximă, nu te jucai. Partea proastă a fost că ne-au ţinut în vamă vreo două ore, niciodată nu înţelegi de ce, îţi venea să tragi de alarmă.

Când am ajuns pe pod, am putut să văd vasele. Dom'le, plin! Avea dreptate cioclul de Soni; militare, vopsite în camuflaj, plin ochi pe ambele maluri. Tot felul de ţevi în prelate, lungi, groase, te lua şi cu frig.

Mă simţeam ca un spion şi, pentru plăcerea mea, am început să le număr. Nu mai ţin minte câte-au ieşit. Şi pază ca la balamuc! La Ruse, aceeaşi poveste. Aveau alt translator, dar nu pricepeam nimic, nici chinezeşte, nici bulgăreşte. Tipa de alături avea ceva încurcături, nu ştiu ce, o tot auzeam explicând, n-am ieşit. Şi altă oră-jumate… Cât să te tot uiţi pe pereţi? Când am văzut că nu se mai termină, am optat să mă culc. M-am băgat în cârpele lor de care mi-e silă, cine ştie câţi îşi

făcuseră pantofii cu pătura aia, dar n-aveam de-ales. Mi-am pus pijamaua şi m-am băgat; oi lua ceva, oi lua, acuma-i totuna.

Ce-ar fi să iau ceva de pe pătura asta şi să-i dau Pusei… Sau Angelei? Mamma mia! Nu m-ar crede alea nesimţit? Poţi să le spui c-ai luat-o din tren, de pe clanţă? Cine te crede?

M-am tot foit în cearşaful pe care-l simţeam jilăvit de parcă-l spălaseră dimineaţa, până când imaginea Pusei mi s-a înfipt definitiv în mental şi asta mi-a fost. De fapt, nici nu prea încercam să mă scutur de ea, pentru că descoperisem un lucru: de obicei venea pe neaşteptate şi mă lovea în stomac. Ce făceam acum era o treabă ca aia când te laşi de ţigări. O evocam deliberat, căutând s-o păstrez în minte un timp cât mai lung, sperând ca rutina s-o anemieze, s-o facă pierdută. Obişnuinţa. Nu sunt masochist, e o tehnică bine verificată. Numai că eram abia la început, rezultatele încă nu se vedeau.

Nu mi se arăta niciodată într-o postură ispititoare; goală sau mai ştiu eu, cu părul vopsit în verde, să zicem. Totdeauna venea cu mutrişoara ei cuminţică şi mă privea dezarmant. Mi se punea urgent bila. Ca s-o aduc mai senzual, trebuia să-i reconstitui eu trupul gol din memorie. Şi sânii ochioşi şi triunghiul

Apa din cizme tuns cu discreţie, dar nu era potrivit, pentru că efectul asupra psihicului meu delabrat era devastator. Mă termina. Ucenicul vrăjitor! mai bine mă gândeam cast, dar nu atât de expus.

Aş minţi dacă aş spune că-mi era indiferent ce făcea ea în timpul când mă perpeleam în patul ăla infect. Ţi-am mai spus asta, sau nu ţi-am spus, de ce te-ai înscris pe stânga? O facem la prima? Dom'le, eu sunt unul căruia nu-i place să umble. Unul din ăia. Nu mă omor după călătorii. Totdeauna mă gândesc acasă, ce-o face ăla, ce-o face ăla, mai bine nu plec. Noroc că se ocupa Mugurel de mutare şi era cu ochii pe ea. Nu cred că şi-ar fi permis să mişte-n front în faţa lui. Că ştia că-mi spune. Dar nu-mi place să mă urc în trenuri, în avioane, nu-mi place deloc.

Mi-am făcut câteva ipoteze, aşa, până mi-am dat seama că de fapt o aştept pe aia de-alături. Nici nu ştiu cum s-a lăsat gândul ăsta la fund şi pândea de acolo ca ştiuca, pentru că de gândit mă gândeam unde-ţi spun. Urechea stângă auzea tot felul de foşnete dincolo de placaj şi cred că fără să vreau speram oarece. N-a venit, evident, şi m-am fâţâit, m-am morfolit în aşternut între Pusă şi aia, aţipeşti, nici

nu ştii. M-am trezit pe la patru, ora mea, şi auzeam roţile clănţănind dedesubt. Noapte şi Bulgaria. Am făcut ce trebuia să fac, asta era situaţia. M-am dat cu apă pe ochi, în gură mi-a fost oarecum, am băut un pic de cafea din sticla pe care mi-a pus-o Angela şi am început să aştept gara Sofia. Am ajuns pe la zece, chiaun.

M-am dat jos şi m-am uitat în jur. Ca la noi: amărăşteni localnici, grevişti şi chinezi. Niciun bulgar

prieten. Auzeam bulgăreşte în megafoane, aşa încât singura conduită pentru o fiinţă înzestrată cu judecată era să uzezi de câteva facilităţi senzoriale, cum ar fi scormonitul peronului cu ochii şi avansarea treptată spre biroul de Informaţii. Acesta era la ieşirea spre capitală, în dreapta uşii, unde mi-am citit numele pe o bucată de carton. *Iustin Raeţchi*, scris corect cu litere latine, se afla în mâna unui individ scund, subţirel şi chel care mi s-a părut afabil şi despre care am fost sigur din prima clipă că nu poate fi altul decât ZIadko Rusev. L-am simpatizat imediat, în poză avea şapcă, dar descrierea Angelei era perfectă. Ne-am îmbrăţişat.

În clipa aceea a trecut pe lângă noi, alături de hamal, tipa din tren. O văd că se uită cu impertinenţă şi că-mi zâmbeşte ca unui rahat. Asta este!… Te pomeneşti că aşteptase să vin eu peste ea… Mă rog. Am lăsat-o să treacă.

ZIadko vorbea franceza, o rupeam, nu cine ştie ce, dar destul; ne-am conversat în maşină pe drumul către hotel. Îmi arăta pe geam una, alta şi-mi explica sumar. Eu dădeam din cap cu încântare. Şi scoate dintr-odată sidiul şi mi-l arată, sticlindu-l în mână. Avea o mutră radioasă. Adevărul e că arăta mortal; copertă ca lumea, poză, tot. Popor talentat! I-am mulţumit, de fapt eram bucuros că se căzneşte să mă întreţină, mai uitam şi eu de ce ţi-am spus. A început cât de mult i-a plăcut muzica aia, cât s-a zbătut până a văzut-o editată, fineţuri. Lucrurile astea se simt, nu trebuie să le spui neapărat în franceză, i-am strâns mâna, pe cuvânt dacă nu m-a înduioşat. Un tip cumsecade.

Apa din cizme

Hotelul Ţentăr nu era foarte nou, dar avea avantajul că se afla în centru. Până aici era bine. Am coborât, ZIadko Rusev se încăpăţâna să-mi care bagajul; m-am împotrivit cât s-a putut, dar dacă am văzut că vrea neapărat treaba asta, du-l, dragă! Intrăm în hol şi – baff! o gaură în

stomac… Mi s-a părut c-o văd pe Pusă. Sigur că era alta, dar de la distanţă ştii cum semăna?… Am crezut c-a venit după mine, că am vedenii, nu ştiu ce-am crezut. Aceeaşi înălţime, acelaşi corp, acelaşi păr, la coafură mă refer, deşi nu era vopsit; dom'le, tot! Atâta că era mai colţuroasă la faţă, cum să zic, mai osoasă, stătea rezemată de tejghea la recepţie şi când s-a întors mi-a zâmbit. Mi-am închipuit că-i făcusem ceva impresii subite, dar era de la protocolul lor, de la casa de discuri. N-avea verighetă. Antonela Stenkova… Simţi că te îmbolnăveşti, parcă era un blestem. Mai păţisem o dată chestia asta, după liceu. Rămăsesem cu una şi, pe cuvântul meu, mergeam pe stradă şi dacă întorceam privirea, gravide, numai gravide vedeam…

Bun. I-am făcut, normal, un pic de curte ca să nu mă creadă ţăran.

— Bem o cafeluţă?

I-am invitat la băruleţul de la parter, dar ăla s-a apucat să scuture din cap. Nu voia să mă pună la cheltuială sau ce? Poate că ea ar fi vrut. Antonela mi-a dat diurna şi când mi-a întins cheia, am întors-o fin cu atârnătoarea spre ea, cum se face. Ca să nu uite numărul camerei: 75, cine ştie… Era chiar la etajul întâi. N-avea cum să-l uite, pentru că şi-l notase pe foaie, ea era cu decontul.

— Vă rog să dormiţi puţin, să vă *rafraâchir* şi ne vedem la unu-jumătate în restaurantul hotelului. *D'acordl* Niam, m-am adăugă el cu degetele

strânse în dreptul gurii, crezând că nu fusese destul de explicit.

M-am uitat la faţa ei ascuţită şi i-am zâmbit perfect stânjenit; chinezoaică, bulgăroaică, orice, sunt moarte după candoare!

O.K. Ne-am luat rămas bun şi-am urcat. Cât putea să semene, nu-ţi vine să crezi! Dacă nu erai atent… Liftierul mi-a adus sacoşa şi a trebuit să mă scobesc după un dolar. Eram, totuşi, un star, nu poţi s-o faci pe nesimţitul când stă şi aşteaptă.

Mi s-a părut destul de curat. Am verificat lenjeria, m-am uitat şi prin baie, era bine, avea banderolele alea lipite pe closet şi pe cadă. *Aveau*, closetul şi cada aveau… Telecomanda era cu bateriile cam obosite, dar dacă apăsai mai hotărât, televizorul pleca, l-am dat drumul; cam aceleaşi programe ca şi pe cablu la noi, dar în bulgăreşte. Am stat un pic pe MTV, ce să mă culc, era dimineaţă, vreo unşpe.

Dom'le, ies, mi-am zis, stau şi mă usuc aici?

De fapt, voiam să mă frec de lume, că dacă rămân singur încep şi mă gândesc. În stânga hotelului, un părculeţ. Băltea un soare călduţ şi eram cam abătut, dar n-am vrut să mă aşez pe o bancă. Plin de pictori care-ţi făceau portretul la minut, destul de buni, amărâţi. Şi pensionari care vindeau orice: broderii, şepci, ventile… Mi-am luat o mulinetă. Am intrat după aceea în biserica aia mare, Nevski sau Levski, n-am să ţin minte niciodată cum o chema, aia cu colecţia de icoane de la subsol. Am stat acolo vreo jumătate de oră, am pus şi nişte lumânări. Foarte frumoasă şi foarte goală mi s-a părut. Poate unde credeam c-o s-o găsesc plină de grupuri de turişti şi de

Apa din cizme pravoslavnici cu ceara pe haine. Nu, era aproape pustie. Câteva femei care se rugau rătăcite printre pilaştri; foarte mare, cred că dacă era plină nu mi se mai părea. Când intri într-o biserică goală, cum sunt astea ortodoxe, încărcată de icoane şi de picturi, şi mai ales dacă e strivitoare, te-apucă un sentiment de stingherealã, aşa… Parcă ai murit şi te afli în faţa lui Dumnezeu, simţi cum se uită la tine de sus şi te miri că te observă, mic şi prăpădit cum te afli. Atunci îţi pare aşa de rău!… îţi pare rău c-ai intrat la întâmplare, că n-ai mai venit de mult şi că eşti îmbrăcat prost, că-ţi lipseşte un nasture, că n-ai ţinut vinerea şi că nu-L cinsteşti pe Domnul cu pantofii tăi prăfuiţi şi cu şireturi rărite. Dar îţi spui imediat că El nu se uită la asta, ci la tine se uită dacă mai eşti ca şi El, aşa cum te făcuse să fii şi-ţi vine să te smereşti şi să rogi.

Aveam o icoană a Maicii Domnului în faţă şi am îngenuncheat. Puţin mă interesa dacă mai era cineva prin jur şi dacă o să mă recunoască la Ştiri. M-am rugat în genunchi, nu să mă scape de ea şi să n-o mai simt în mine ca boala, m-am rugat să-mi dea putere s-o duc, pentru că ştiam că-i pedeapsă, ştiam că e încercarea mea cu care vreodată rămăsesem dator. N-ai să crezi; mă rugam şi simţeam că m-aude. Măcar pentru asta şi tot a meritat c-am venit. Auzeam în spate pe cineva care suna dintr-un clopoţel şi toată biserica parcă-mi vibra cu nodul din gât, extrem de muzical. Nu i-am dat atenţie, am crezut că aşa e la ei; când mi-a trecut prin faţă l-am şi văzut: un popă grăbit. M-am rugat nu ştiu cât, aş fi prelungit atârnarea aceea aşa mângâioasă şi mă temeam că din slăbiciune pot s-o şi pierd. Pedepseşte-mă, Doamne, până la capăt, nu mă cruţa, dar nu mă ucide! Nu ştiu ce mi-a

venit să-L rog asta. Cu timpul am simţit că nu mă mai

ţin de El şi mă pierd, că mă depărtez în treburile păcătoase din care-am venit.

M-am ridicat şi m-am uitat în jur. Nu numai că eram ameţit, dar eram singur. Catedrala se astupa peste mine. Am vrut să ies, uşa încuiată. Am încercat alta, la fel. Pentru un motiv ce nu-l ştiam închiseseră biserica şi m-au uitat înăuntru. Clopoţelul ăluia… Poate a fost un semn ce mi s-a dat, nu ştiu. Am crezut că-i de bine. Nu mai ştiu nici ce-am făcut, cred c-am strigat, normal c-am strigat. A venit, într-un târziu, un paracliser şi m-a scos prin altă ieşire.

Am nimerit undeva în centru pe nişte alei cu dale galbene, cum e la noi în faţă la Casa Popoului. Buticuri, anticariate, gablonzuri… la fel. Am intrat într-unul pe care scria Coja, dar pe bulgăreşte şi am dedus că tot de la ăştia vine cojoc. Sau din ungureşte, turceşte… Văzusem o poşetă adevărată, din piele, exact pentru Pusă. Nici nu era scumpă; artizanat. Angelei i-am luat o cruciuliţă de-argint. Recunosc că m-a bătut gândul să le dau invers; mi-am adus aminte că, mai nou, îi place argintul. Dar până la urmă le-am lăsat cum s-au nimerit: cruciuliţa pentru Angela, de ce nu i-ar plăcea argintul şi ei? Clar că le găseam şi acasă, dar când pleci în străinătate trebuie să vii cu ceva. Am ieşit cu cadourile şi deja ăla al Pusei îl simţeam cum atârnă mai greu. E un fel de a spune, ştii la ce mă refer.

O iau în jos, pe unde se plimbau ofiţerii chinezi; mi-am spus c-o fi ceva de văzut. Şi dintr-odată mă trezesc în faţa mausoleului. Nu pot să-ţi spun cât m-a impresionat!… Era năruit într-o parte, de parcă i se mulaseră picioarele, dar tot ţeapăn, indiferent cât trotil i-au băgat. Niciodată nu mi-a părut mai rău că

Apa din cizme n-am aparatul cu mine. Mă zgâiam şi nu-mi mai venea ca să plec.

În spatele meu s-a eliberat o bancă şi m-am aşezat din reflex. Dacă te-ai fi uitat la mine, puteai să mă vezi cum mă ştii, în negru şi cu oarecare fason, cu punga în braţe şi cu ochii holbaţi la ruină. Să nu mă mişc de-aicil Mă uitam la mausoleul lui Gheorghi Dimitrov şi mă gândeam că era exact ca dragostea mea. Impunător cândva, năruit acum într-o rână şi încăpăţânat să reziste… Trainic la orice dinamită, pentru că au dat în el, nu s-au jucat. Cu cât îl priveam mai lung, cu atât

înţelegeam mai adânc. Nu poţi să te uiţi la aşa ceva fără să simţi că sufletul ţi se moaie şi începe să smiorcăie. Şi nu-s un căcăcios, te rog să mă crezi, o persoană păioasă, dar ce-am simţit acolo în Bulgaria nu pot descrie-n cuvinte.

N-aş prefera, la fel ca zidăria asta, să mă prăbuşesc odată la pământ şi să-mi dau duhul într-un nor de praf şi gata, să nu mai simt, să nu văd? Dar ceva rezistă, mă ţine naibii în picioare. Mă slăbeşte la inimă. Întâi neputinţa asta de a scăpa, că orice aş face nu-mi iese. Alerg spre ea şi nu reuşesc s-o ajung. Pun mâna şi mi se scurge ca apa. Crezi că n-aş fi vrut să am cu Angela, şi eu, o relaţie normală, să mă adun în familie? Dar cum să scap, dacă s-a prins de mine ca o înecată şi nu-mi mai dă drumul? Parcă umblu cu hainele ude.

Mi-am dus mâna la piept, nu-mi plăcea cum bătea în ultima vreme. Aveam senzaţia că stă şi se gândeşte, după care o lua iute de parcă uitase ceva. Am, totuşi, patruzeci şi ceva; la vârsta asta te mai şi menajezi. Ce crezi c-a fost în noaptea aia, era să zic ultima? Crezi c-am putut dormi? îl înşela pe Buză cu mine, asta făceai şi pe mine cu el; sunt perfect lucid.

Pentru că n-are suflet, nu se poate lega de nimeni la modul serios. Nu-i în stare nici măcar de o suferinţă medie. Nu te umileşti când ştii asta şi totuşi o implori pentru ultima dată?

Nu te umileşti. Relaţia cu conştiinţa ta e o treabă privată. Şi în chestiunile personale nu se bagă nimeni, hotărăşti singur, nu le dai socoteală. Dacă tu crezi că aşa-i bine şi te ajută să trăieşti, e bine, salut! Cine ştie prin ce treci? Lumea e plină de duri cu mamele şi de încornoraţi dispuşi să-ţi vorbească despre onoare, parcă mă doare umărul… Mă doare.

Mi-am dat eu seama de povestea cu Buză foarte bine, nu-s orb. Şi cu andrelele alea ce trebuia să fac? Să i le dau în cap? Pe cuvânt dacă n-am vrut, că am avut din primul moment bănuiala că Croşeta pentru altul, pe blat. Dar dacă nu-i adevărat? Pune problema! Ţi-ar plăcea să te învinovăţească cineva pe degeaba, dacă n-are dovezi? De ce să judec la cald? Poate că în fundul sufletului are şi ea un sâmbure mai curat… Fiecare dintre noi, în sertarul cu fotografii, avem una mică şi pricăjită, dezlipită dintr-un caiet de şcolar, din carnetul de note. Nu ţi se pare aia mai dragă, de ce ţii la ea? Pentru că de-acolo se uită la tine zâmbind

cineva care a murit de mult, cineva care-ai fost şi habar n-ai avut. Unul după care tânjeşti.

Umărul stâng… Nu vreau să mă gândesc la fotografii, pentru că-mi aduc aminte de alea de la Play*boy şi*-mi vin iar toţi dracii. Cum să faci poze din astea şi să nu spui? Dacă le-ai făcut pe şest, înseamnă că… nu? Şi dacă tot le-ai făcut, de ce nu ţi le şi publică? Ţi-au găsit defecte sau ce? Ce au în plus gagicile alea de apar pe la ei?!… Dacă le vezi pe stradă nu dai doi bani. Fotograf tâmpit… Eu de ce nu-l cunosc?

Apa din cizme

Sigur că e o situaţie scăpată de sub control. Toate situaţiile, chiar şi cea mai bleaga, nu au altă idee decât să scape de sub control. Cum s-a format, cum încearcă s-o ia razna. Mi-au transpirat mâinile pe cutii. Nu, chestia asta mă îmbolnăveşte, îmi ia tot cheful de viaţă.

Mausoleul se ridicase în coate din moloz, ca un taur ce-şi zornăia *banderillas* la gât. Răsufla greu şi-i curgea sânge din bot. Exact ca la mine. Mă gândeam la Gheorghi Dimitrov, ce-a ajuns şi ăsta. E şi-o stradă în Bucureşti, mi se pare, pe lângă Piaţa Rosetti.

Antonela Stenkova n-a venit la masă. Aş fi putut să pun pariu că vine, dar uite că n-a venit. E drept că mi s-a tăiat toată pornirea către femei, dar nici nu-mi cade, naibii, vreo şansă. Parcă mi-a făcut vrăji.

ZIadko încerca să mă ţină de vorbă şi i-am fost oarecum recunoscător. Mai uitam. Dar s-a prins că nu era ceva în regulă.

— Vă simţiţi rău?

— Eu? De ce?

— Parcă sunteţi tras la faţă.

— N-am de la ce.

— Aţi dormit ceva?

— Nu.

— De aia.

Şi-a dat seama destul de repede că mi-ar trebui ceva ajutător şi a comandat coniac bulgăresc. M-a întrebat dacă n-aş vrea să gust nişte lucruri tradiţionale şi n-am avut nimic împotrivă. Deşi fumasem pe banca aia cam mult, iar pofta de mâncare mă lăsase şi asta. Am încercat să par vesel şi i-am spus un banc şchiop, în câtă franceză puteam. A râs aşa şi aşa.

— Doriţi o *şobska salata*?

— Orice, mi-e indiferent.

A venit o salată de roşii cu castraveţi, ca la noi, doar cu ceva brânză peste. Pe urmă, ardei umpluţi şi musaca de vinete. Gătea şi mama, nu-mi place musacaua, e maro. Nu-mi face bine nici tocătura, mai ales la restaurant; nu ştii niciodată ce bagă-n ea. Vinul, bun. A mai fost nevoie de o sticlă.

În capătul celălalt al sălii se sărbătorea ceva, am crezut că-i onomastica uneia, pentru că vedeam mai multe femei. Rusev era de părere că sunt donatoare de sânge şi au intrat ca să-şi facă praf bonurile de masă. Mie nu mi s-a părut, dar poate i-o fi fost jenă să-mi spună. Ieşiseră la dans, muzica venea din difuzoare şi neavând bărbaţi destui dansau între ele. Le amuza asta ceva de speriat. Chirăiau, îşi aranjau bre-teluţele de sub bluze şi se loveau cu fundul la viraje. Fripturile se răceau pe masă, dar nu le băgau în seamă; erau fericite. Poate nu era rău să fi luat o friptură, tochitură nu cred că fac… Cele care conduceau în dans, „masculii" adică, îşi luau o mină apasă, dură, le strângeau pe alea la piept, ţâţă pe ţâţă, după care se îndoiau de râs şi fugeau la veceu.

Mi-a plăcut să mă uit la ele, era ceva simplu şi prostesc, dar te înveselea şi aveam nevoie. ZIadko mi-a surprins privirea şi mi-a turnat în pahar.

— Ce mai face doamna Angela? mă întrebă cu o anume reţinere.

— Ce să facă, bine. La serviciu.

— Ce femeie distinsă!… A făcut mare impresie în grupul de la MIJ hihausen.

— Mda… Mi-a spus că n-a fost rău.

M-am gândit la ea şi cred că asta făcea şi el, mi-a transmis. Ce i-o fi venit să mă cheme atunci, noaptea.

Apa din cizme la birou? Ca să-mi spună că mă iubeşte? Mi-a promis că se lasă şi nu s-a lăsat…

— Vă rog să-i transmiteţi toate respectele mele.

— Sigur că da, domnu' ZIadko, îi transmit.

— Munceşte mult? se interesă el.

— Foarte mult.

A tăcut şi l-am văzut că se-ntunecă, nu ştiu de ce. Şi ce dacă muncea mult, îi făcea lui vreo pagubă? După care a pus mâna pe sticlă; era goală. S-a uitat după chelner.

— Cred că în România o să rezolvaţi problema copiilor supradotaţi înaintea noastră.

— Nu ştiu. Nu cred. S-ar putea.

Nu înţelegeam de ce era aşa melancolic. Să-l doară supradotaţii? A mai tăcut o bucată şi-l văd că se strânge spre mine, spunându-mi în şoaptă:

— Ce facem, *monsieur* Raeţchi?

— Cu ce?

— Sunt foarte îngrijorat. Aţi observat cu ce forţă urcă stânga politică?

— Nu.

— *Chez vous* nu se întâmplă nimic?

— Sunt ceva sondaje. De chinezi, vorbiţi?

Îmi făcu un semn discret să tac. Discutăm în altă parte…

A apărut ospătarul şi credeam că mai comandă o sticlă, pentru că aşa îmi lăsase impresia. Dar s-a uitat la ceas.

— Lansarea e la cinci. Vă odihniţi puţin?

— Eu ştiu?…

A cerut nota, a plătit şi a împăturit cu grijă chitanţa. Donatoarele de sânge se prăbuşiră vlăguite pe Scaune. Muzica suna apatic.

— Pot să vă ajut cu ceva? mă întrebă.

— Aş vrea să fac o fotografie în faţă la mausoleu.

— Poftim?

I-am repetat, dar nu-şi revenea din mirare. Ne-am întors acolo, m-a pus cu spatele la zid şi a chemat unul din zecile de fotografi ambulanţi pe care, ciudat, eu nu-i remarcasem. A aşteptat ca Polaroidul să scuipe hârtia, a plătit şi a luat bon. Am insistat să achit, dar nu s-a lăsat. Nu ştiu ce a crezut despre mine, că n-am bani, sau ce? îmi venea, de ruşine, să intru-n pământ, sub dalele alea cubice de culoarea musacalei de vinete.

Vorbea unul la microfon, vreun cronicar ceva, şi mă gândeam la tâmpiţi. Pricepeam aşa, câte-un cuvânt, dar puteam să deduc. Vorbea de bine, nici n-avea cum; nu numai că se-ntorcea din când în când şi-mi surâdea cu caninul lui lipsă, dar eram într-o editură muzicală. Nu puteau să-l invite ăia ca să mă ia la-njurat… Se oferă un bănuţ, se dă un drink, există întotdeauna un deal. Dar şi cu ăştia: nimeni nu ratează

prilejul să se arate deştept. Ca nenorocita aia după concertul de la Polivalentă! Nu pot să zic că ne-a vorbit de rău, că spectacolul, îţi spun, a fost excepţional, dar m-a luat cu Cameron. Că influenţe, că nu ştiu ce. Ce influenţe să am eu cu Cameron, ălatât bag în pizda mă-sii, nici nu ştiu cine e. N-am auzit de el în viaţa mea, cred că l-a inventat ca să se dea cultă. Fac muzică de douăzeci şi cinci de ani, am ajuns să-mi trag influenţe de la un ştiu care puţoi începător, numai pentru că se bâţâie pe o scenă la MTV, sau la naiba să-l ia! Ziarişti făcuţi pe puncte la şcoala lui Cristoiu.

Apa din cizme

Bulgarul avea, însă, vreo cincizeci de ani şi părea că le are. Se uitau la el cu respect. Sigur că-l durea şi pe ăsta-n curea, dar cel puţin lăsa impresia că e pregătit. Era şi Antonela. Nu mă simţeam deloc bine, n-ai aer condiţionat? Nu mă simţeam bine, nu, cum să-ţi spun?, nu că mă făceau ăia să mi se pară nasol, că doar veniseră oamenii să mă festiveze, dar nu ştiu ce-aveam. O stare proastă, mă durea şi umărul, probabil de la stomac, mâncarea aia de la prânz… îmi veneau pe gât numai yodiere. Nici prin cap nu-mi trecea ce avea să urmeze!

Au început să bată din palme şi s-au înghesuit la autografe. Le iscăleam direct pe coperta sidiului. Am semnat şi pentru Ziadko şi pentru Antonela. Lor le-am scris ceva mai mult. Ştiam că trebuie să fac un play-back, era în program şi deja mă pregăteam sufleteşte, încercam să trec peste starea aia de leşin, când văd că-mi bagă microfoanele, aprind lumina şi pornesc aparatele.

— Ce reprezintă pentru Iustin Raeţchi cunoştinţa cu melomanii bulgari?

— Foarte mult.

— E primul sidiu editat în Bulgaria?

— Da.

— Ce case de editură v-au mai scos sidiuri?

— Păi, Sony Music, Roton, Toco International, nu le ţin minte pe dinafară, Polygram, Zone Records…

— În ce ţări?

— Anglia, America, Olanda… Suedia, Italia… Dă-i în mă-sa, să nu creadă că suntem veniţi cu pluta.

— Cum compuneţi?

— De obicei mă pun în stare. Dar se întâmplă şi ca starea să vină

singură.

Ce poate şti proasta asta despre componistică?

— Compuneţi într-un loc anume sau puteţi oriunde?

— Nu contează.

— Puteţi să vă provocaţi această stare?

— Absolut!

— Şi dacă nu vine?

— Nu există!

— Vreţi să transmiteţi ceva admiratorilor dumneavoastră bulgari?

— Da. *Neamătă problemătă*! Să nu-şi facă griji. Viitorul e al acestei muzici.

Am făcut în faţa camerelor semnul acela cu două degete crăcănate şi m-am deplasat ca să-i dau câteva târcoale Antonelei. Supraveghea protocolul, avea grijă să îndrume chelnerii cu băuturica, să anime conversaţia şi să zâmbească adecvat şi constant. Am atras-o şi eu într-o scurtă discuţie, i-am făcut câteva complimente, două-trei glumite şi mi-a surâs prompt, extrem de elastic. După care s-a scuzat, avea treabă în altă parte. Bine, dom'le.

Am mai luat o vodcă. Cred că de la bilă… N-avea cum să-mi facă rău. ZIadko a venit imediat ca să nu mă lase singur, băiat bun. I-am făcut semn că poate începe şoul.

Ei, te rog să mă crezi că ce-au văzut bulgarii în seara aceea, n-a văzut… nu ştiu cum să-ţi spun! Ştii cum sar eu pe vârfuri când m-apucă, mai ales la Trim*ite-mi* o *scară… Aia* au vrut-o! Se zguduiau geamurile, mi-au spus după aia că se temeau să nu trec prin plafon la croitorul de jos. Aveam starea aia cretină, dar nu mai conta. Când sunt pe scenă nu mai simt nimic. Am luat stativul cu tot cu microfon şi-l scuturam oblic, taţi, mă răsuceam cu el de ziceai că

Apa din cizme iau baraca la spart. Sigur c-am riscat puţin cu genunchiul, dar n-a fost nimic. De transpirat, transpir imediat, asta dă bine. Am tras puţin pe coardă, e drept, dar puteam să-mi permit, era o demonstraţie. Şi de jos, în acut; delir! Erau terminaţi, li se înroşiseră palmele; nu mă joc. M-am uitat la Antonela: groggy. Cred că de fapt pentru ea am cântat în halul ăsta. N-o vedeam acolo decât pe Pusă. Ne-am cărat la masă.

ZIadko era fericit. Întâi că el avusese ideea cu discul şi nici editorul nu era prost; vedea cam la ce vânzare putea să s-aştepte şi pe urmă cred că-i eram şi simpatic. Mi-a părut bine, a muncit săracul, pe cuvânt. S-a filmat pentru o grămadă de televiziuni, a fost ca lumea.

Localul unde ne-au dus nu era mare, da-l închiriaseră tot. Erau destui, pentru că toate festivările astea cu artişti nu-s decât un prilej ca să dai şi tu ceva pe gât. Ce m-a surprins, era că tot femeile au venit excedentar. Ce-i la ăştia, dom'le?

Se înserase şi mă gândeam… ţi-am spus. Cum cade seara, mi-e mai greu, mă gândesc cu cine e şi-mi închipui tot felul de lucruri. Nici nu-mi era bine, am rămas pe vodcă.

Bulgarii au boala toasturilor, ca ruşii. Numai că ei erau câţi erau şi eu singur. M-am ridicat de vreo două ori cu paharul în mână, fără să înţeleg de ce nu puteau bea liniştiţi şi fără chestia asta. Să nu cred eu că le place spirtul? Şi dacă cred, ce? Uite la mine, m-am ruşinat de ceva? în cele din urmă, ca să mă lase în pace, m-am concentrat pe farfurie şi am început să tai. Cred că asta de fapt aşteptau. În clipa următoare s-a făcut linişte, nu se auzea decât clănţănitul

tacâmurilor. Antonela s-a aşezat ultima şi numai după ce s-a asigurat că totu-i în ordine, i-am zâmbit. Mi-a zâmbit. Îmi storceam mintea după o schemă cu care s-o ademenesc în hotel la plecare, la urmă. Nu era simplu, fugea tot timpul şi-şi mai pusese şi faţa aia de virtuoasă, de parcă era greu să-mi închipui că se culcă cu ăla de la firmă. Ce naiba, nu ştiu eu ce-i ăla un protocol! Pe cine pui la protocol?…

Da, stăteam ca o roşie chifligită, nici n-am putut să termin ce-mi puseseră acolo, dă-mi un pix. De băut mai mergea, dar aveam grijă să nu le amestec, pentru că începuseră închinările cu vin. A trebuit să iau o gură, două, n-am avut ce face. Nici nu era rău. Un băutor ca lumea ştie că din când în când trebuie să bagi ceva gras ca să nu te ia de cap şi să duci la greu. Dar mi-a fost ruşine; mi-au adus căprioară cu ciuperci, cum să cer untură sau pâine cu unt! Şi chiar dacă mi se-aducea, nu cred c-aş fi putut, aveam senzaţia iar că mi se urcă spre umăr.

Au dat drumul la dans. Orchestra o reţinuseră; cântau ăia într-un mod barbar, de-ţi spărgeau timpanele, l-am întâlnit privirea lui ZIadko şi s-a scuzat strângând din umeri. Femeile s-au ridicat de la

masă şi alea care nu găseau un bărbat dansau între ele, pe sistemul cunoscut. Ce plăcere în loviturile acelea de târţiţă, nu ştiu ce-aveau, că râdeau să se spargă! Ca proastele. Am crezut că scap, dar n-a fost chip; era criză de bărbaţi. M-au ridicat de-acolo şi m-au târât pe ring. Imediat a apărut alta, dansam la un moment dat cu două, numai eu ştiu ce era în stomacul meu… Femei serioase, zdravene, asudate, sigur aveau şi copii pe-acasă; scăpaseră la distracţie. ZIadko Rusev bătea din palme.

Apa din cizme

S-a terminat şi asta şi-am început să caut masa, ca un încasator de pumni după runda a şaptea. Dar n-am ajuns pân-acolo, o zărisem pe Antonela. Se scuturase şi ea de unul şi m-am grăbit să pun gheara.

— Se dă la televizor! a ieşit un strigăt din oficiul patronului şi s-au îmbulzit să se uite, era reportajul lansării.

Le-am făcut semn că nu mă interesează, vin mai târziu şi am rămas cu Antonela Stenkova pe parchetul în sfârşit ventilat, deşi am avut senzaţia certă că e moartă să vadă. Nu-i nimic. O ţineam strâns, strivindu-i sânii şi băgându-i uşor piciorul. A dat să se retragă puţin, dar a trebuit să renunţe. Mi-am propus ca în dansul ăsta să tac enigmatic, să fie aşa, în tăcere, o atingere tulburătoare; abia în al doilea să o familiarizez cu ideea hotelului şi cu restul. Mirosea frumos, a vanilie culeasă de o mână păcătoasă. Mi-am aplecat capul, până i-am simţit ouţele obrazului. A vrut şi acum să se depărteze convenabil, dar era la mâna mea, puteam să aplec capul oricât. Nu putea să danseze lăsată pe spate şi eram şi musafir… Am ţinut-o aşa, până am simţit-o moale şi supusă timp de vreo trei minute, cât a durat piesa. Antonela, Antonela, pe câţi ai mai nenorocit şi tu!…

— Scuze… mi-a spus când s-a terminat şi s-a desprins uşurel, protocolar, ca să nu mă ofenseze, simulând o treabă pe undeva. Următoarea a început aproape imediat şi le-am mulţumit în gând băieţilor din bând. Am reţinut-o cu mâna întinsă, acum era momentul cel mare, dar s-a desprins repede, spunându-mi pe bulgăreşte că are, desigur, ceva îngrozitor de urgent. Era clar că vrea să scape de mine, ăştia n-au simţul ospeţiei. După un asemenea dans!… De ce? Ca să n-o vadă şefuţul? Adică eu

I

plec, palma-n fund şi salut; ea rămâne! O femeie inteligentă ştie

să sacrifice aventurile pasagere, oricât de tentante, situaţiei stabile în care se află. Mă uitam la ea cât de deşteaptă voia să pară. Un calcul meschin, asta-i tot ce pot să spun despre ea. Nici măcar nu pronunţasem oferta cu hotelul Ţentăr, dar ştia tot, ştia şi când o să-ncep, o ocnă!

M-am aşezat lângă ZIadko, care se apucă imediat să-mi povestească, nu mai reţin. Nu-I condamn, aveam atenţia distribuită tot asupra ei. Dansa din nou fără să mă privească, oricât o sugestionam volitiv. Parcă nici nu existam, toată strânsoarea mângăioasă de adineaori – o chestie de care se putea debarasa ca de-un beţigaş cu vată, după ce te scarpini în urechi. Futu-ţi norocu tău cu faţa aia în colţuri şi cu vizunica ta de import! Şi aceea, pun pariu că-i la fel de tăioasă, o mie de muchii, te-nţeapă la deget! Da ce-am ajuns?! Sunt aici pentru că sunt un star internaţional, păpuşico, tu eşti aceea care trebuie să-mi faci protocol! Eşti protocol, prezintă-mi un protocol.

— Să mai vină o vodcă.

Da ce-am ajuns!?… Am scos celularul şi mă jucam cu el de nervi. Mi-a dat prin cap s-o sun pe rebelă, sau mai curând pe Angela. Nu mai voiam să-i dau telefon şi să sune degeaba. Angela era acasă; ce mai faci, ce mai nou, i l-am dat şi pe ZIadko.

— *Dobâr vecer*, îl aud pe bulgăreşte, probabil din grabă. A dat-o după aia pe franse. Ce mai faceţi? Totul în regulă? Când vine eclipsa? Corespondez cu foarte multă lume de la Muhihausen, mi-a făcut multă plăcere.

Apa din cizme

N-a vrut să vorbească mult, ca să nu-mi consume impulsurile. A închis şi a căzut pe gânduri. Apoi a zâmbit.

— *Blăgădărea*, mi-a zis, parcă se tâmpise. Am fost sigur că veniţi cu doamna.

— De ce?

— Nu ştiu de ce, am fost sigur. Am trimis invitaţia pentru amândoi.

— Da?

— Foarte distinsă persoană!…

— Mersi.

Părea că-l frământă ceva şi nu ştia cum să-mi spună.

— N-aţi vrea să facem ceva pentru eclipsă?

— Anume?

— De la voi se vede cel mai bine, o să vină *une ivukitude* de turişti. Nu faceţi nimic?

— Ce să facem?

— Aş putea aduce un *peu* de capital din Bulgaria să producem nişte ochelari, de exemplu. N-ar fi o investiţie foarte mare. Nu ştiu cum vedeţi lucrurile…

— Eu ştiu? Cred că da. Ce ne împiedică?

Nu mă împiedica nimic. Mi-era rău. Voiam acasă. Au adus nişte prăjituri cu cremă, arătau bine şi n-am avut de lucru. Îmi ştergeam frişca de pe nări şi mă gândeam c-o să cad acolo. O să cad, o să mă aia pe mine, cum se întâmplă, şi or să mă scoată pe braţe. Nemernica de Antonela ar fi sunat la o Salvare de protocol. M-am uitat la ZIadko şi am dat din cap; eram de acord cu orice, numai să mă întind undeva.

El, însă, a luat încuviinţarea mea altfel. Părea încurajat.

— V-a plăcut cum a ieşit?

— Extraordinar!

— Sunteţi un artist de excepţie, am fost atent cum aţi cântat. Nu vreţi să vă reprezint şi în Ucraina?

Adică şi în Ucraina? înseamnă c-ai luat un bănuţ de la ăştia. Le-ai spus aici că eşti agentul meu, ZIadko, şmechere, acuma vrei şi Ucraina…

Era pus pe treabă, nu pierdea timpul. Altfel, drăguţ.

Foarte bine, ZIadko, vinde-mă şi-n Ucraina. Tot n-are cine să se ocupe de asta la noi. Dă-mă la Ucraina… Numai du-mă acasă; dacă nu dorm puţin, mor!

— Dă-i plină de chinezi, am obiectat slab.

— N-are nimic. Am oameni… Mare eşti, ZIadko Rusev, moi *drugi în ac*eeaşi clipă s-a rupt o voce matură. O doamnă cânta o baladă populară din regiunea Tîrnovo. Nu era de plecat, trebuia să aştept până termină. Extrem de duioasă, multora le-au venit lacrimi în ochi. Avea ceva secular, ţâşnea din însăşi seva acelui pământ, renăscând prin glasul unei femei de bună credinţă. Într-un final, s-a luat nota care trebuia şi s-a stins. Aplauze năpustite spontan, dar care n-au fost respectate până la capăt, pentru că altcineva, un bărbat de data aceasta, tenor, atacă un cântec de haiducie din Dobrogea, partea de

sud. Am recunoscut motivul, avea ceva dârz şi nedomolit şi mi-am zis ăsta şi gata!

— Aş vrea să mă odihnesc puţin, ZIadko, i-am şoptit înainte de-a se termina, dar nu era clar dacă mă auzise, pentru că fredona şi el încetişor şi atins.

De data asta nu s-au mai aşteptat nici măcar aplauzele. Nici nu închisese ăla gura, era încă pe acuta aia din urmă, cea cu coroană, când una îşi face loc în faţă arătându-mă cu degetul.

— Fiecare cântă ceva din ţinutul lui!

Apa din cizme

Şi abia acum au slobozit aplauzele ca să mă scol în picioare. Ce voiau ăştia: un hard rock de la Gura Humorului? Ce să le cânt? Oricum nu exista nicio scăpare. Am apucat romanţa aia *Slabă*, *slabă sărăcuţa I şi cu lacrimi pe obraz*, Maria Tănase n-am vrut. Cântam şi mă uitam rugător înspre ZIadko, dar nu eram sigur că înţelege. Trebuia să fi ales una mai săltăreaţă, asta era in re minor, andante, şi a durat o lună. Nu ştiu ce impresie le-oi fi făcut, nu sunt tare-n romanţe, dar au fost fericiţi şi i-au făcut vânt în faţă altuia.

— ZIadko, te rog frumos… m-am încovrigit.

Cred că şi-a dat seama şi el că era o stare de urgenţă. Am schimbat rapid cărţi de vizită, ne-am urat succes, le-am mulţumit pentru cordiala primire şi m-au pus în braţele şoferului. Noul meu agent a insistat să mă însoţească. Ceilalţi, săracii, au rămas; mai erau încă o grămadă de produse. Am ieşit surâzător şi imperial, fără să stric nicio privire în direcţia Antonelei.

Întâi am vrut să intru sub duş, dar nu mai aveam putere. Nu-mi doream decât să mă trântesc şi să închid ochii. Am intrat în cameră şi am aprins lumina. Rămăsese încremenită, aşa cum o lăsasem. Patul neatins, telecomanda pe colţul mesei unde am pus-o, sacoşa cu fermoarul tras. Mai mult ca sigur în baie exista şi sigilarea igienizării, fâşiile acelea de hârtie cu *Dezinfected*.

Odaia parcă mă pândea. Avea un aer suspect în nemişcarea cu care m-a aşteptat în întuneric, dar şi mai suspect era mirosul. Persista ceva greu, de prăjeală şi abur gras. Numai asta nu-mi trebuia la nenorocita de bilă. Hotel vechi, mi-am spus, am deschis

QQ

Apa din cizme geamul şi mi-am dezlegat pantofii. Puţin îmi păsa dacă mă vede Bulgaria cum îmi scot chiloţii şi-mi pun pijamaua; m-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat.

Zăceam de vreo zece minute ca un cal în şanţ şi, în aşteptarea somnului, ascultam sunetele monotone care pătrundeau ritmic şi agresiv de undeva de sub mine. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că e vorba de-o tobă. Restaurantul… Ăsta-i avantajul să-ţi iei cameră la etajul întâi. Celelalte instrumente nu se auzeau, decât dacă-ţi încordai serios auzul, dar bateria fiind pe grave, undele aveau forţă şi răzbăteau prin planşeu.

Curând aveam să realizez ceva mult mai rău. Mă obişnuisem, e drept, cu mirosul cel unsuros; după câteva minute senzorii olfactivi am auzit că se inhibă şi te lasă în pace. Cu condiţia să nu deschizi geamul… Or, eu comisesem deja neglijenţa. Şi sub geamul meu deschis era geamul deschis al bucătăriei! Căci stăteam pe bucătărie, stimaţi fani bulgari…

Deci în clipa când mi-am dat seama, mi-a venit firesc a vărsa. M-am ridicat, m-am dus la baie, am rupt *Dezinfected* şi m-am răstit la closet. N-am putut. Am fugit să închid repede fereastra, inutil de altfel, pentru că ce avusese de intrat intrase, echilibrând apăsarea exteriorului. Tot ce se mai putea feri era contactul cu alte emanaţii rezultate din fantezia celor care comandau nutrienţi în zona dubaşului.

Am optat pentru a reţine momentan prizonieră mixtura volatilă de ceapă, ulei, bulion ars şi grăsime şi am intrat la loc sub pătură, fără a fi rezolvat mare lucru. Adică nimic. Ascultam cadenţa bubuielilor şi aşteptam ca adevărul ştiinţific al inhibiţiei olfactive să devină realitate. Mi-a fost imposibil; cred că eu sunt de vină. Am oribilul defect că papilele sau cilii nasului meu reţin esenţa mirosului mult timp încă după ce acesta dispare. Aşadar, aş fi putut la nevoie să mă deprind cu ce se petrecea în afară, în ambientul meu, dar niciodată cu ce se fixase nazal. Din momentul acela mă miroseam personal, în mod intim, şi exalam evident şi ceapă, şi prăjeală şi peşte şi restul. Devine limpede că intromisiunea capului sub pernă n-avea cum să ducă la o rezolvare. Dar am făcut-o totuşi, încercând voluptăţile apneei.

Ce mă înnebuneşte pe mine e cum poate una să se dea atât de rotundă cu protocolul ei de doi bani! Dar ştii cum? aşa cu greţuri, mă laşi! de parcă-i libidinoasa de Mariah Carey în clipul ăla cu sutienul ei

roz, când se mângâie singură pe burtă ca să-ţi dai seama dacă eşti prost: ce bună sunt, ah, ce bună sunt, ia uite ce-am aici, ce bună sunt, mamă!… Dacă nu mai e o onoare să te culci cu un star din afară, lumea asta s-a întors cu fundul în sus! Şi, la urma urmei, i-am spus eu că voiam să i-o pun? Poate mă îndrăgostisem… Măcar ca problemă. Sau că venind din România nu-s chiar aşa din afar*ă, adică* ia viteză, băiete, fă paşi, avem şi noi marfă din asta; sictirul mondial. Şi pe cuvânt dacă nu era şi nasoală! Cu faţa aia ascuţită, n-avea niciun fel de sui pe mine, nimic; o rebelă de plastic! Cum să nu i se pară normal să-l înşele pe Buză cu mine şi pe mine cu Buză?! Nu mi-a şi spus-o: care-i nenorocirea? Sigur că nu-i nicio nenorocire, n-o doare nimic, dar mi se pare cam…

Acuma, adevărul e că s-a cuplat cu Buză, după! După ce i-am dat drumul eu. Deci, nu se poate spune că m-a înşelat ori c-ar fi ea o Golden Păsărică. Nu m-a ofensat cu nimic, demnitatea mea a rămas a mea. Nu pot să obiectez. Iar când a fost vorba invers, de Buză cu mine, asta probează două lucruri: întâi că nu-l iu-MIRCEA DANELIUC

beşte, asta e clar, ce să iubeşti la ăla! şi pe urmă c-am rugat-o. Am rugat-o rău! Numai în genunchi n-am stat. N-am mai ţinut cont de nimic, m-am milogit ca la sfârşitul lumii, ca pentru ultima dată. Trebuie să fii neapărat o japiţică pentru ca să accepţi? Nu pot să spun asta. Poate a făcut-o din compasiune, femeile se înduioşează; poate că de asta m-am şi umilit. Şi dacă mă iubeşte încă? Pentru că pot să pun problema şi-aşa… Dacă? Ce dovezi am că nu?

Deci, dacă mă iubeşte de ce n-a venit până acum să se roage s-o iert, că era lucrul cel mai normal, nu să se dea rebelă şi să se-nverzească la cap! De ce n-a venit? l-am dat o mulţime de semne; o iertam şi salut. Tot ea are orgoliu? Dacă are orgoliu şi dacă mă iubeşte, atunci de ce şi-o trage la ora asta cu Buză, că nu-mi imaginez că stă şi croşetează, e noapte şi la ei, avem acelaşi fus orar.

Gândul ăsta, de câte ori venea, simţeam că mă dărâmă. Mi-am aruncat perna de pe cap şi m-am ridicat în şezut. Ciuciu somn, trebuia să mă pregătesc pentru altă noapte albă. N-aveam aer, mă durea în coşul pieptului, dar mi-am spus că stătusem prea mult dedesubt şi le mirosisem salteaua. Nu mai simţeam nimic cu nasul, dar ce era în cameră puteam să adulmec cu bila. Aceeaşi putoare, însă ideea de a deschide iar geamul mi se părea cu mult mai terifiantă. Cum să te duci,

să te dezbraci goală şi să-l laşi pe unul să te fotografieze din toate poziţiile?! Ce crede cineva când se uită la pozele alea? La ce pot să mă gândesc eu!

M-am trântit la loc în pat şi am tras pătura. Era încurcată nu ştiu cum şi a trebuit să zvârl din picioare ca s-o întind peste mine. Mă enerva cum nu pot să-ţi spun. Era şi foarte cald. Am aruncat-o într-o par *Apa din cizme* te şi mi-am pus tălpile deasupra. Îi simţeam puful şi mi se părea infect, poate m-aleg cu vreo ciupercă, ceva. I-am dat un şut şi i-am făcut vânt pe covor. Am rămas pe cearşaf. Simţeam rece…

Ceva în mine se răscula. Săptămâni întregi, luni de zile am căutat să mă obişnuiesc cu ideea că asta este, aşa-i viaţa şi fiecare cu-a lui. Pot să spun şi că relativ mă calmasem. Dar chestia cu Buză şi cu idiotul ăla de la *Playboy* mi se părea dintr-odată de nesuportat. Nici nu discut! Cum adică? Da ce-s eu?! Poate dacă eram în Bucureşti ziceam lasă, mă duc mâine şi o iau tare. Şi până mâine-mi trecea. Dar aici era Bulgaria! îmi venea s-o strâng de gât. În momentul ăla! N-ai imaginaţie ce rău mi-a făcut… Uite, dom'le! Mă găsise şi-o erecţie nenorocită, dracu' ştie cum s-a produs, asta-mi mai lipsea! i-am tras o palmă de nu s-a văzut şi mi-a plăcut durerea. Da chiar aşa?… Să te ţii cu unul, cu altul şi eu să zic lasă porculina, nu-i nimic, uite aici un medalion cu rub… Unde-i rubinul? De ce nu-l mai poartă?

A trebuit să mă ridic iar şi să umblu prin cameră, nu puteam să mă liniştesc. Mi-am aprins o ţigară şi când am tras primul fum m-a luat junghiul ălă la inimă, sau intercostal cum îi spune, dar mă durea inima, nu vorbesc prostii, a fost nevoie să mă întind pe covor. Numai rău îmi fac. Doamne! Numai rău… Nu puteam să inspir decât pe un sfert, cum trăgeam mai mult parcă-mi băga un cuţit. Stăteam întins şi mă gândeam la pulover; ce trombonistă, că mi-l croşetează în nopţile iernii la lumină de lună… Şi eu, ca boul, s-o cred! Clar că-l făcea pentru unul din ei, m-a luat de tâmpit?! încercam să nu mă enervez, să mă gândesc la junghi, economic, prudent, că dacă nu-l

făceam să treacă, mă găseau dimineaţa cu poliţia şi nu ştiau cum am căzut din pat.

M-am mai chinuit cât m-am chinuit, am mai apăsat cu pumnii pe inimă, a trecut. Am intrat în baie ca să văd cum arăt; arătam ca dracu'. Aveam şi limba încărcată, am scos-o. Uite, dom'le, tot eu să mor! Iar am

auzit drummerul din restaurant şi, reflex, s-a înfiinţat şi duhoarea de gras. Mi-a venit apă-n gură şi am izbit cu pumnul în uşa dulapului. Nu s-a spart, dar am auzit zăngănind ceva de sticlă, avea o oglindă pe dinăuntru. Slavă Domnului, mă mai puneau şi la plată!

Mi-a trecut, dar simţeam că nu-i în regulă. Îmi venea să vomit şi parcă mă ţinea un pic şi la umăr, nu ştiu ce-aveam. Adică, sigur că ştiu: mă gândeam la ea şi asta mă ucidea. Niciodată nu poţi să spui c-ai scăpat. Am încercat totul, tot ce poate face un om. M-am forţat să nu-mi pese, să mă ocup cu alte femei, să mă apropii chiar de Angela, să ridic din umeri, să mă calc în picioare cu mândrie cu tot, să mă dezgust, pentru că nu-i decât o femelă comună, îmi provoacă repulsie, e vulgară, o ţoapă tâmpită şi lipsită de voce, are un creier de bibilică şi ţâţe care or să se lase peste trei, patru ani ca un pom de Crăciun la Bobotează! O fiinţă fără suflet, primitivă, o golancă, ce rebelă!, rebela lui peşte, mincinoasă şi perfidă, îi minte pe toţi, numai pe interes, şi face frumos cât are nevoie de tine! Se regulează şi prost! Leneşoasă!

Parcă începeam să mă simt ceva mai ameliorat… Mă lăsase umărul.

Şi Soni, nemernicul, de la el a-nceput. Încercam să-mi adun toată ura ca să-l pot detesta în tristeţe. Ce nenorocit! Ce javră! Ce ticălos!… Lăsaţi-mă cu prietenia! Nu contează că i-am adus-o, era treaba mea.

Apa din cizme conştiinţa mea, dar de ce-a mai chemat-o şi n-a spus nimic? Că o mai sună şi-acum, nu are greţuri, bag mâna-n foc, de ce s-a albit la faţă atunci la birou? Mă vede că mă chinuiesc; stă şi râde. Nu-i nimic, îmi spuneam, căutând să-l aduc înaintea ochilor aşa slinos şi împuţit cum era. Nu-i nimic. Eşti un gunoi, dragă Soni. Eşti un ratat. Ţi-ai dat seama că n-ai nicio chestie cu timpanul şi ai virat-o scurt pe comerţ. Mă laşi cu banii tăi! Te-a uitat toată lumea, niciodată n-ai luat o notă corect. Impotentule! De asta te şi ocupi de ţepe la gagici, pentru că de fapt le urăşti! LFS-uri! Lovituri Foarte Slabe… Cât te detest, Şoni-puţă mică, cât te detest!… Joanghină! Jego…

Doamne, ce-i asta?!… Am simţit că mi s-a oprit inima. Pe bune că s-a oprit! A stat două secunde, după care am simţit în piept – flânfff… de parcă s-ar fi dezumflat ceva şi iar a luat-o. Şi umărul, ce-i asta! Mă doare umărul şi tot braţul stâng!!

Doamne, nu mă lăsa!… Ştiam ce poate să se întâmple şi mi-am pipăit venele de la gât şi de la încheietură ca să-mi văd pulsul. Nu mai

bătea. M-am speriat îngrozitor şi am intrat în baie ca să mă uit în oglindă. Unde să strigi? Mi se părea că mă înnegrisem la faţă. Am tensiune! Am tensiune şi n-am niciun fel de pastilă. Doamne, ai grijă de mine! Ai grijă de mine, nu mă lăsa! Mi-am smuls pijamaua, întorcându-i mânecile şi crăcii şi am intrat gol sub duş. A fost singura idee ce mi-a venit. Cald, sau rece? La tensiune, rece, cum să fie cald! Am dat drumul la rece şi am strâns din dinţi, până am simţit că mor acolo. M-a congelat total, când am ieşit eram verde, am început să mă frec cu şervetul *Dezinfected. Mă* frecam şi mi-am adus aminte de Angela, ce grijă avea ea cu prosoapele în hotel. L-am aruncat ca să

am pe ce călca, oricum era lăcăraie şi am scotocit în sacoşă după al meu. Era mai mic, dar mai sigur. Mi-am jupuit pielea până la roşu, după care m-am prăvălit în fotoliu. Eram dezbrăcat, era mai rău ca prosopul hotelului, stăteam scufundat în slinul pe care l-au călărit milioane de turişti. De pijama nu mai putea fi vorba, era undeva, muiată, pe jos. Îmi trebuia o pungă. Mi-am pus chiloţii şi cămaşa, dârdâiam ca la malarie.

Am stat aşa vreun sfert de oră şi iar mi-am pipăit venele: foarte slabe… Inima bătea alandala. Aşteptam să mă încălzesc puţin ca să mai fac unul rece. Nu vedeam altă soluţie, am pus mâna pe telefon, am făcut 9 şi 1 şi O, orice, n-a răspuns nicio recepţie. Nu mai ştiam ce să fac, dar nici să ies în halul în care eram. Nici aer nu era nicăieri. Aş fi putut să deschid geamul, dar dacă răceam? Bine, putoare; de putoare n-a murit încă nimeni, dar de curent da!

Am mai intrat pentru o repriză de duş. A fost bestial. Prosopul pe care mi-l dăduse Angela era complet ud, a trebuit să-l iau şi să-l storc. Nici nu m-a şters ca lumea, am ieşit umed şi-mi era frică să nu mi se oprească ceva din cauza hipotermiei. Am pus pe mine tot ce-am găsit, chiar şi pătura de pe jos. Da, dragă, stăteam zgribulit, acoperit cu aia, dârdâiam şi mă uitam la picioare, găsindu-le mai subţiri ca niciodată. Dar şi aia! Da, era urâtă… Nici n-aveam de ce să clănţăn din dinţi, nu merita; era dizgraţioasă cu ochii ăia umflaţi ca bestiola de la Garbage, nici nu mai era cine ştie ce tânără, trei, patru ani şi gata. Stai aici şi mori cu zile ca s-o vezi cum se face treptat aţoasă şi acră, să-ţi fie jenă să ieşi. Şi nici s-o mai asculte cineva cu vocea aia chinuită; s-o împingi tot timpul din spate! Da’ ce, eşti nebun?! O să aibă toată

Apa din cizme viaţa nevoie de tine, după ce te face mai întâi praf şi-ţi paradeşte şi cordul.

Era ceva cu inima… Nu glumesc. De data asta chiar rău de tot, pentru c-o simţeam zbătându-se ca o găină cu gâtul tăiat, după care mai fâlfâia puţin şi iar flencănea ca să-mi sară din piept. Doamne, te rog! Te-am rugat. Doamne! Dă-mi putere. Dă-mi putere să rezist. Nu lăsa să se întâmple asta. Ce să fac? Ce să fac?!!

…Mă ţineam sub duş şi toată carnea pe mine se contractase ca piatra. Era atât de ţeapănă, că mi s-a pus şi-un cârcel. Ajunsesem la 47; număram şi mă gândeam că n-o să fiu în stare să ajung la 100, o să cad fără cunoştinţă şi ăla o să curgă peste mine un număr de ore, până când or să intre pentru curăţenie şi or să mă găsească de lemn. Degerat şi gol – Iustin Raeţchi din România, mort în Bulgaria! Câte duşuri mai sunt capabil să fac?… Am sărit din cadă şi m-am uitat la mine; te apuca mila. Mă zgârcisem şi mă micisem total, nici nu mai vreau să vorbesc. Prosopul Angelei nu mai era utilizabil, cine se gândise la asta! – am apucat tot ce-am văzut, de pe jos, de pe sus, ce-o fi o fi, la noroc, nu mai conta chiar nimic.

Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule, tot timpul m-am temut de asta şi te-am rugat. Dă-mi putere, Doamne, mă doare umărul şi ştiu ce înseamnă. M-o fi deocheat cineva, poate aia, sau de la gândul meu rău… Ştiam că nu-i bine, dar ce să fac? Ştiam că nu-i bine să te gândeşti cu ură la cineva, că se-ntoarce. Te umpli de-un fel de energie negativă şi asta te termină. Ce să mai fac? Pot îndrepta ceva? Soni… încercam să-l aduc iar în faţa mea şi să-l mângâi. Soni, puiule, te rog să mă ierţi… Ştiu că eşti bun şi câte n-ai făcut pentru mine! De câte ori nu mi-ai dat bani de opt

Apa din cizme ori! Mi-ai dat şi bani şi gagici şi sfaturi mi-ai dat, n-am alt prieten ca tine. Soni… Dragule… Sunt un nemernic în faţa ta, trimite-mi un gând bun… Dacă dormi, visează-mă bine. Dar cum să-mi zică de voce c-o screm? Cum o screm? Ce tupeu tre' să ai! Chiar dacă eşti o… Pusă… te rog să mă scuzi. Ştiu că eşti pură, n-o să-mi iert niciodată ce ţi-am făcut, dar iartă-mă tu. Ai fost un dar de la Dumnezeu pentru mine şi eu l-am nesocotit! Poate că n-am făcut destul, poate n-am ştiut să-ţi vorbesc, poate nu m-am făcut înţeles. Vreau să mă cuibăresc în sufletul tău cel bun şi iubit, îi trimiteam în gând şi mă

vizualizam automat în sâmburele de lumină al inimii ei, pentru ca inima mea să nu doară. Degeaba am plecat din Bucureşti, am cărat-o cu mine. Am nevoie de aer.

Ce n-aş fi dat s-o am pe Angela aici! Era singura care ştia să mă scoată din orice rahat. Aş fi fost în stare să stau cuminte ca să-mi îmbrăţişeze capul cu mâinile, să mi-l lipească de pântecele ei cald şi matern, să simt cum mă lasă. Ce-aveam cu ea, săraca? Dacă aşa putea ea să supravieţuiască! La urma urmei, cât bea? Nu, serios? De ce nu-mi reproşează ea mie, că poate ar fi mai corect? Cine m-a dus la dezalcoolizare, cine-mi căra acolo sacoşe cu supiţă caldă şi colţunaşi? Şi cafea şi banane, ţigări, că ce-i în spital să te ferească Dumnezeu! Dacă n-ai pe cineva… Cine-mi ţinea mâna între mâinile ei cu toate că eram infect, eram jegos, eram o legumă şi era clar că din cauza lui Piti ajunsesem acolo! în halul ăla, că-mi dădeau blegomazină şi tot felul de scârboşenii, nu mai puteam sta nici în picioare. Trebuia să-i bag portarului câte o sută de mii ca să-mi facă rost de o tărie, ceva. Angela, puiul meu, unde eşti? Noroc că-l ştiu pe Mugurel acolo, are grijă el… Pusă! Da… Angela!

Angelica… Am să-ţi cumpăr alt rubin. Ştiu cât ai ţinut la el. Un rubin sănătos. De azi înainte ducă-se cu Buză, cu Soni, şi cu cine vrea ea, şi cu foto! Dacă asta mi-e cârma, să fie cu cine ştie, nu mă mai interesează, cu destinul nu poţi lupta. E liberă şi mă bucur pentru toţi. Mă bucur pentru tine. Buză. Mă bucur pentru tine. Soni. Mă… Ah, Doamne, mă înăbuş! E eşecul meu, ce-i cu asta? E-al meu! Eu l-am vrut. Aş fi putut s-o iau în altă direcţie, să n-o aduc la Soni şi viaţa mea să fie alta total, să nu mă ţin acuma de inimă. A fost o opţiune. Eu am ales! Dacă stai şi judeci lucid, bărbăteşte, pe lumea asta sunt eşecuri care au aceeaşi grandoare ca un succes. Atât că-s mai neplăcute. E tot opera Divinităţii şi Ea nu face diferenţa. Eşecul e la fel de util; împinge lumea în faţă. Asta este.

Nu, n-am să rezist… Orice aş face, nu. Indiferent ce stări îmi provoc. Simt că în mine vrea să crape ceva.

Uite, plâng! Nădăjduiam că plânsul mă poate uşura şi veneam înaintea lui bucuros. Hohoteam ca un puşti, nu mi-e ruşine să-ţi spun, şi mă rugam în gând să pot cât mai mult, pentru că în acelaşi timp mă şi uitam la mine cum mi se chinuie faţa, parcă eram în două locuri: şi înăuntru şi-afară. Aveam o nevoie enormă de lacrimi şi mă forţam să

pot, nu ştiu ce aşteptam de la asta. Desigur, n-a putut dura cât mi-ar fi trebuit. Mi-am dus mâinile pe faţă ca să văd măcar dacă-s ud; da, eram.

Am căutat pe pipăite hainele lăsate pe spătarul fotoliului, erau ude şi alea şi mi le-am smuls de după cap cu icneli. Mi le-am înfundat în gură atâta cât au intrat. Urlam ca un animal şi mi le îndesam între dinţi ca să nu se audă. O prostie, ai să spui, pentru că dacă aveam vreun interes, ăla era să fiu auzit. Nu, urlam ca un mut, ca o vită legată la bot, mi-era

Apa din cizme ruşine de bulgari. Ce să fac? Ruşine, şi ce? Nu ştiu dacă mi-a făcut bine sau nu, dar am răcnit până am simţit că fac deja noduli pe coardă.

Atunci m-am ridicat din fotoliu, iar nu ştiu de ce, poate ca să nu mi se-ntâmple acolo. Respiram greu, stăteam cu geamul închis, tremuram de frig şi, pe lângă toate necazurile, am băgat de seamă că nici nu pot să mă ţin în picioare. Îmi simţeam genunchii moi, altfel poate m-aş fi târât până la lift sau aş fi strigat pe culoar. Trebuia să încerc ceva, parcă mă împingea Dumnezeu ştie ce. Nu-mi mai păsa de cămaşa şi de chiloţii muiaţi care atârnau pe mine de mult transparenţi, cu pătura-n cap cum eram, ca o capră de Anul Nou, aş fi coborât oricum dac-aş fi putut să mă mişc; imposibil. Deci am apucat de colţul măsuţei şi am tras telefonul. Am format tot ce s-a putut, îţi jur, nimic, suna ocupat. Vedeam cum mă lasă puterile şi mă lua disperarea. Hainele căzuseră jos, am băgat mâna, buzunarele ude, dar am găsit cărţile de vizită. Nu ştiu ce i-am făcut telefonului, m-a ajutat îngerul şi mi-a intrat numărul. Acuma îmi dau seama că aveam şi celularul…

— ZIadko, *allez vite*. *Serdţe*!

În primul moment, buimac de somn, n-a ştiut cu cine vorbeşte. Nu mi-a cunoscut nici vocea, cred şi eu. A zis că se îmbracă şi vine.

M-am aşezat cu grijă şi am început să-l aştept. Suferinţa femeii, iarăşi o spun, nu poate niciodată întrece suferinţa unui bărbat. E lungă şi acră. Te omoară încet; se adună, se aglomerează, nici nu ştii când şi odată: pâcl…

Când a venit ZIadko, m-au luat în pături. M-a dus la un ştiu ce spital ca să mă bage la electrocardiograf sau cardiogramă, nu ştiu cum se spune exact.

— Ce vârstă are?

— Ce vârstă ai? m-a întrebat Rusev.

I-am spus. Tâmpiţii ăia n-au găsit nimic, decât nişte te-uri vegetative, de la stres, îmi ziceau. Clar că de la stres, asta ştiam şi eu, dar chiar să nu vezi nimici…

— Lasă-mă, bre, eu nu ştiu ce am?! Cum n-am nimic? Da umărul?

Mi-au făcut o injecţie şi mi-au dat drumul.

Bulgarul mă încuraja pe drum, dar era destul de sfeclit. Lasă, zice, dormi acuma puţin, mai stai o zi în Bulgaria şi pleci sănătos. Ce să mai dorm, că nici nu-mi trecea prin cap să mă întorc iar la Ţentări

— Nu mă-ntorc, ZIadko, mi-e frică…

Am crezut c-o s-aştepte să iau ceva pe mine şi-o să stăm în vreun bar, dar m-a dus la el. A sculat-o şi pe nevastă-sa, copii, balamuc. Stăteam învelit în pături şi-mi era o ruşine de crăpăm. Aia nu ştia ce să pună pe masă, îşi făcea ideea că mi-o fi foame. Am acceptat un coniac.

— Lasă, *c' est fini*, îmi ziceau, n-ai nimic, te-ai speriat degeaba!

— Văd eu la Bucureşti dacă m-am speriat degeaba. Fac nişte analize serioase.

Nu se mai putea sta, era jenant. Cu toată frica de hotel, l-am rugat să mă ducă.

ZIadko se aşezase pe pat, eu stăteam întins şi nu ştia ce să spună ca să mă facă să uit.

— Asta este…

— E o situaţie politică îngrozitoare, îmi spuse în şoaptă.

— Nu, ZIadko, nu vreau s-aud.

— Te interesa ceva de chinezi… cu Ucraina.

— ZIadko, te rog mult!…

— Ah, *pardon*, *pardon*. Spune-mi tu ceva dacă vrei.

— ZIadko! M-am răsucit spre el şi m-au dat iar lacrimile. ZIadko, iubesc ca un *boeufl*

Şi i-am spus tot ca la biserică, ca la partidul comunist, ca la Secu, ca unde vrei! Nu ştiu ce-am avut, dar nu poţi să ţii în tine o sută de ani, trebuie să purjezi odată şi odată, l-am spus şi de Gheorghi Dimitrov, i-am spus tot. Cui poţi să te mărturiseşti cu aşa ceva, de câte ori ai ocazia să întâlneşti undeva un străin? Cui să-i spun, Angelei?!

— Nu, mă sfătui el prudent. De ce nu vă căsătoriţi? Te linişteşti

imediat.

Era o observaţie de bun-simţ, dar tâmpită. Avea cineva de câştigat ceva dacă divorţam? Complicaţii ca la balamuc: Angela, copilul, casă, partajul… Nu, am preferat să-i povestesc tot, în franceza mea prăpădită, dar cu amănunte cu tot, oricât mă durea, de la povestea cu Soni până aici în hotel. Nu m-am cruţat. La sânge! Aşa de bine mi-a făcut!… Atât de bine! Plângeam şi vorbeam în braţele lui, iar ZIadko asculta meditativ. Parcă era tata.

— Nu te teme, mi-a spus când am terminat, fără să-mi dea drumul de cum mă ţinea. Toată lumea se face bine şi uită. E o *question* de timp. Românul se descurcă.

Numai Angela mai ştia să mă ţină aşa, atât de consolant… Nu cumva-i unul din ăia, m-a săgetat, care s-a născut, nenorocitul, cu o genă suplimentară de

Apa din cizme doamnă? De-i nevoit acuma să se bage-n asociaţii din alea, cu ăia? Nu cred, ar fi prea de tot.

După asta m-a lăsat, i-am făcut semn că pot să rămân singur, mă uşurasem. A plecat întristat. Eu am stat o vreme în aşternut, dar m-am temut să nu mă apuce din nou. Afară prindea să se lumineze murdar, m-am ridicat şi am deschis fereastra, fie ce-o fi. Bucătăria se opreşte în general pe la două. Am fost izbit cu o pală de aer proaspăt, bulgăresc. Şi, fără să-mi dau seama, m-am trezit cu o nouă erecţie. Poftim, după tot ce-a fost! Când eram la un pas să expir!… Nu ştiu ce injecţie mi-au făcut ăia, ce fel de mânărie era în vedere, dar aveam de gând să-mi fac nişte analize complete când ajung înapoi. Vechiul stil: ca proasta şi când nu e cazul. Oricum, am dat afară o mare cantitate de rău şi încă mai aveam. Trebuia zvârlit până la ultima picătură. M-am uitat la cămaşa de pe mine, care stătea cu poalele ţepene-n sus şi am dat din cap, ştii cum, cum dai din cap… Am intrat în baie.

Apa din cizme

PAISPREZECE

În data de 25 septembrie, ora unsprezece, Iustin Raeţchi putea fi găsit la No Comment, în barul de jos. Aici a dat de el domnul Creţu, fără să umble prea mult. N-a trebuit decât să se ridice de la masa unde stătea retras, ca şi marele rocker.

— Am onoarea, maestre! îmi puteţi da un autograf?

— Sigur, încuviinţă Iustin, împingându-şi cafeaua şi umblând

după pix. Pe ce?

— Pe asta. Scrieţi pe spate, şi scoase din buzunar câteva hârtii împăturite, cu aspect de borderou. Pot să stau?

— Staţi.

Creţu îşi trase un scaun.

— Pentru cine?

— Creţu.

— Şi mai cum?

— Atât.

— Pentru domnul Creţu?

— Domnul Creţu, da… făcu tipul în geacă de blugi şi-şi deschise portmoneul.

Iustin nu dădu atenţie gestului, ca să nu creadă ălci că aşa se face la semnături. Că trebuie să ieşi cu ceva… Căuta o frază mai… cu prietenie*, dar ce* prietenie să aibă cu ăsta? Cu afecţi*une, nici a*fecţiune…

Cu sos de roşii, se gândi, dar n-a scris. A optat pentru o formulă standard şi i-a întins-o. Omul mişca între degete o carte de vizită.

— Ce-i cu asta?

— Numărul meu.

— Da ce te face să crezi că mor să-l am?

— Ştiu eu?…

Cântăreţul realiză imediat c-ar fi mai sănătos să bată în retragere. Nu ştii niciodată ce iese cu derbedeii ăştia. Mârlani care-şi dau senzaţia că sunt importanţi dacă bat un artist, sau când eşti cu soţia, l-am tras nişte picioare-n cur lui Raeţchi ăla, de făcea ca trenul!… Genul care sună la radio şi înjură moderatorul în direct.

— Da. Cred că am o treabă.

Îşi strânse pachetul de ţigări de pe masă şi dădu să se ridice. Dar îi simţi mâna apăsându-l în jos.

— Te grăbeşti?

Trecu uşor şi peste gest şi peste că începuse să-l tutuiască. Îl privi în faţă, măcar să-i arate că nu se teme. Geaca de blugi era destul de nouă; vreun şmenar, aprecie. Dar faţa nu era de şmenar. Nu era nicicum: rotundă şi bleaga, băiat de ferometal. Însă bine făcut, destul de vânjos. I-a dat prin cap c-o fi vreun securist ceva şi se uită imediat la ochi: negri.

Bun, care-i treaba? îi veni să zică, dar tăcu. Era preferabil să-l

lase pe el. Nici celălalt nu era vorbăreț.

— Cine ești dumneata?

Creţu făcu din cap spre cartea de vizită.

— Și de unde ești?

— Din județul Ilfov…

— Credeam că de la *Băieții*. Acesta era un enunț semiflatant.

— Care băieți?

MIRCEA i DANELIUC

Flatant, dar destul. Mai bine te oprești. Îl enervezi, cine știe ce-l mai apucă?

— Ce fel de băieți? Că suntem feluriți.

Când își dădu seama că nu fusese mult pe de lături, Iustin simți ceva răcoros. Își propuse să tacă, orice s-ar întâmpla. Când taci, îl obligi.

— Domnu' … Raețchi, începu Creţu peste câteva clipe, am înțeles c-o cunoști pe domnișoara Ionescu Petruța.

— Și dacă nu vreau să răspund?

— …Pusă!

— De la cine-ai înțeles? Dacă nu răspund, ce se-ntâmplă?

— Orice. Poate să iasă bine, poate să nu iasă. Ești iritat?

— Nu-s iritat deloc, mă distrezi.

— Te-am agresat, ți-am făcut ceva?

— Spune, dom'le, care-i treaba? Ce-am făcut?

— Bine, dacă mă bruschezi, scuze de deranj. Am să discut cu soția.

Nu era o eventualitate cu mult mai veselă.

— Vorbesc numai în prezența unui avocat.

— Ei, asta-i bună! ăia dau cu bomba fără declarație de război și ție-ți trebuie avocat. Cine discută cu avocați?!

Tăcu, pentru că-l vedea cum se uită la el, ca la un cauciuc oprit în ceva parfumat și moale.

— Bine, o să-ți dăm și-avocat.

— O să-mi dați? De unde ești dumneata?

— O să fii mai fericit dac-o să afli?

— De la A.R!?

— Îhm… Așa și așa.

— Da' de unde?

— Mai eşti cu domnişoara Ionescu?

Apa din cizme

— Cred că-i o cântăreaţă.

— Vrei să-ţi spun ceva? Nici nu mă interesează. Mie-mi place Sung-Ho, chinezul.

— De unde eşti, dom'le?

— Ce dracu', bre, suntem copii!

Sung-Ho? îşi aduse aminte că trebuia să-i fi dat un telefon. Măcar să-i spună mersi. Sau să-l ia la peşte, dacă tot apucase să-i promită. Bine că nu i-am dat. Uite ăştia cum mişună acuma.

— Dacă nu te legitimezi, am plecat.

— Păi nu ţi-am dat asta? Şi arătă spre cartea de vizită.

— Ce-i asta? Nici nu eşti Creţu.

— Corect! Nici tu nu eşti *Cântăreţu*.

— Cântăreţu?

— Îţi propun *Cântăreţu*. Dacă vrei altceva, poţi s-alegi. Şi *Frank Sinatral* cu mine n-ai probleme. Sunt Creţu şi eu răspund la telefonul ăla. Cum merge treaba?

— Se plăteşte bine o recuperare din alea? Pe Iustin îl tăie iar rece, dar se ţinu.

— Domnu' Creţu, eu sunt muzician. Nu mă ocup de recuperări.

— Da ce-am zis că recuperezi dumneata? M-ai înţeles greşit. Credeam că totuşi îţi spune acasă. Ai idee cât de ilegală e chestia asta?… Bei ceva?

— Nu.

Gâţii mă-tii, Mugurele, în ce rahat mă bagi tu! Şi ţi-am spus!… se auzi în capul lui Iustin Raeţchi. Când se pune pe frigider, îl termină; când intră-n baie, nu mai iese. l-au crescut labele, acuşi trebuie să-i caut 47…

Nu mai departe de azi-dimineaţă, iese din veceu în chiloţi, că nu se ferea nici de mă-sa; de el nici atât!

Oricum, Angela plecase. Iustin îl privea din hol, de unde era în genunchi şi-şi făcea pantofii. Malac, malac, dar îi cădeau muşchii ca lumea, fără grăsime, fără nimic. Normal, la cât trăgea de fiare cu ăia!… Dacă erai femeie, ţi-ar fi plăcut. Spatele lat, gât de rugbist, gros, sexul vedeai că atârnă greu, bazinul strâmt şi picioare pline, serioase, nu ca

la tata. Cu vârsta se fac din ce în ce mai subţiri… La slabi; graşii au alte probleme.

Ce-l enerva pe domnul Iustin Raeţchi şi-l făcea să aibă privirea aceea vădit suspicioasă nu erau muşchii feciorului, ori presupusa lui tărie de cap. În fond era fiul lui şi care părinte nu-i măgulit, când îl vede zdravăn şi sănătos? Dar îl enervau vânătăile. Avea vânătăi destul de proaspete. Şi vechi, mai galbene. Şi proaspete, dar şi vechi…

— Ce te uiţi aşa urât? deveni atent Mugurel.

— Cum mă uit?

— Te uiţi urât la mine.

— Eu? Unde te-ai pricopsit cu alea?

— Ce anume?

— Supturile alea.

— Nu-s supturi, le am de la sală.

— Şi alea pe gât?

— Astea, nu ştiu.

— Eşti supt peste tot.

— Ce vrei? Vrei să ştii de la cine, sau ce? Intră în cameră la el şi închise uşa.

— Măcar umbli cu prezy? strigă taică-său după el, dar nu primi niciun răspuns.

Nu reuşise să dea de Pusă, de când s-a întors. Ştia noua adresă, îi explicase şi Mugurel, dar nu era niciodată acasă. Cu o seară înainte s-a dus la risc. A stat în maşină ca să vadă cu cine vine, până a fumat

Apa din cizme un pachet. Dacă sucea capul, putea să-i vadă geamul; întunecat şi deschis. Când a căzut întunericul, a ieşit din lift şi s-a dus tiptil până la uşă, poate se auzea ceva. Nimic absolut. Nici nu poţi sta mult cu urechea lipită, că umblă ăia pe-acolo şi odată strigă, hoţii! Venea un miros de palux de undeva, simţea că-l ia şi capul; foarte toxic. A mai stat, a mai umblat, a mai revenit, tot aia.

— Măi Mugurele, nu ţi-a lăsat telefonul?

— Da’ ce, mi-ai zis să i-l cer? l-am cărat mobila şi gata.

Un tâmpit. Ori habar n-avea, ori s-a prins că-l testează. Poate că era şi deştept, cine ştie? Unde-o fi umblând, dom’le? A mai trecut pe-acolo de vreo două ori, tot degeaba. Dormea în altă parte sau era în turneu… Dar ce turneu? N-auzise de niciun turneu, în cele din urmă, a sunat-o iar pe Simona.

— Da s-o ia naiba de nesimţită, i-am împrumutat o bluză şi mi-a adus-o ca din gura vacii. A îngălbenit-o pe la mâneci, nu ştiu ce i-a făcut, trebuie s-o arunc, ce să fac cu ea!

— O.K. Ţi-a lăsat vreun telefon, ceva?

— Nu mai am ce să discut cu ea! Poţi să mai faci rost de vreo invitaţie la stadion?

— Nu, nu prea e sezon acuma…

— La execuţii. Am auzit că-i tare. Aş avea nevoie de patru locuri.

— Să văd, am să mă interesez.

— Sunt amatoare.

— Bine, Simona, pa.

— Te pup.

— Chiar nu bei nimic? insistă Creţu.

— Nu.

— Nu faci bine. Băutura, dacă e administrată profesional, îţi face digestia, îţi face colesterolul, totu-i să n-o încorporezi pe şanţ.

Domnul Iustin Raeţchi intui în această remarcă o aluzie destul de transparentă, dar direcţionată echivoc: ori lui, ori Angelei? Ultima eventualitate era de-a dreptul scandaloasă. Nu, era clar, ştia tot. Cretin să fii să-ţi închipui că faci o revoluţie şi, gata, ai scăpat de Securitate. Ăştia îl urmăreau de cel puţin câţiva ani. Ştia de vreo trei *servicii*, dar de la care? Poate de la al patrulea. Ce-i durea pe ei capul era cât alcool suporta pe zi un artist, nu ţepele ăstora din bănci sau că pierdem Ardealul. Câtă cacaraşcă băga el sau Angela: asta-i mânca!

Adevărul e că aseară se aburise atât de rău, că nu mai puteai sta de vorbă cu ea. Era ca buletinul meteo: închisă şi rece. Fonfăia ceva de te apuca disperarea. O ruşine! Să vezi o femeie în halul ăsta şi să mai ştii pe deasupra că e şi soţia ta, în caz c-ai uitat, îţi vine s-o asasinezi. Au stricat-o alea. Era una, Viorica, o prietenă, ajunsese de se uda prin taxiuri, mă rog, altă poveste. Şi totuşi, ştia ăla de undeva. Ori aveau microfoane în casă, ori îi scăpase la nervi. Lucrul acesta nu e pe deplin elucidat. A băgat cineva de seamă cam câte femei machitoare-statistic s-au înmulţit de la revoluţie încoace? De bărbaţi nu vorbesc, pentru că ăştia nu intră-n sondaje decât pe politică.

— Ce-ai făcut. Angelico?…

— Ce-am făcut?

— Cât ai băut?

— Nu ţi-e ruşine să-mi vorbeşti în halul ăsta? Nu mai ai nici bun-simţ? Ieşi afară!

Apa din cizme

— De ce bei tu, fetiţă, ce greutăţi ai pe suflet? Angela se gândi un moment, inventariindu-şi întristările.

— Am greutăţi că te-ai întors din Bulgaria cu digitalul şi nu te-a dat niciun porc la televizor. Ce cred ăia, că-n fiecare zi scoţi un sidiu afară, în străinătate? Trebuie neapărat, facem o conferinţă de presă la teve.

— Întreba ZIadko dacă nu vrei să deschidem ceva de eclipsă. Zicea că vine cu ochelari.

— Nu-mi trebuie niciun ochelar. Vreau o declaraţie şocantă. La maximă audienţă.

— Şi pentru asta trebuia să bei atâta?

— Da cât am băut? Uite, ştii ce? Ai grijă de tine, auzii sunt beată sau ce vrei să spui? Sunt perfect lucidă.

— E jenant, mamă. Mi-ai promis că te laşi.

— Da.

— De ce nu te ţii de cuvânt?

— Ţi-am spus eu că nu mă ţin?

— Când?

— Într-o zi. N-au intrat zilele-n sac.

— Jură-mi.

— Sigur că da.

Descoperise o delectare nouă, mult mai atracţioasă. Atingea punctul critic şi, când simţea că în sfârşit expandează multidimensional, completa cu unul mic, sau cu două, depinde cum era în raport cu masa; înainte ori după. Pentru că nu trebuie exagerat, dar desigur nici să baţi prea departe de ştachetă, pierzi elanul. Săritura o ridica într-un văzduh subţire, unde contururile mărturiseau că Einstein avusese totuşi dreptate: spaţiul e curb. Din acest punct se putea contempla un teritoriu evanescent, cu muchii fluente.

uneori gemene. Practic, o lume în şase dimensiuni: două înălţimi, două adâncimi şi a treia încă de două ori. Cu condiţia de-a nu te mişca şi a nu încerca să pui mâna, pentru că revenirea în realitatea

săracă din care-ai plecat e deosebit de frustrantă. Se impune de asemenea veghea de a nu cădea cu acul pe roşu; e ca şi amestecul unei carburaţii, nu poţi neglija principiul alimentării periodice.

Pentru acest motiv, privită din afară, doamna Angela Raeţchi părea imuabilă în neclintirea ei concentrată şi cu gâtul înţepenit. Ştiai că în aceste momente îşi e perfect suficientă, că se examinează minuţios în tăcere, dar era o părere comodă. Desfătările cărora se deda în eul ei interior, sub această atentă deghizare, erau altele…

— Aş vrea să ştiu cu ce se ocupă chinezul ăsta.

Sung-Ho…

— Cât plătiţi? încercă Iustin s-o dea pe glumă.

— Plătim, domnu' Raeţchi, da nu cât îţi închipui dumneata. Contăm mai mult pe simţul patriotic. Nu crezi că ai ceva obligaţii faţă de ţara asta? Dacă nu crezi, spune-mi cinstit!… Şi-am să-ţi spun şi eu ce cred despre recuperări şi banii spălaţi. Poate-i în primejdie, nu te gândeşti?

— Ce faci, mă şantajezi?

— Nu, domnule, vorbeam de România. M-ar interesa ce afaceri învârte, cu cine se vede şi unde umblă prin ţară. Mi-ar plăcea să fiu prevenit.

— Da' ce, crezi că mă pup în bot cu el? Mi-a pus o viză ca să trec gârla.

— Exact.

— Exact, ce? Îmi face confesiuni în pat?

Apa din cizme

— Dumitale cred că nu. Poate ei.

Baff, un pumn în stomac pe sub masă!… Creţu îl privea liniştit. I se uscară buzele instantaneu. A vrut să articuleze ceva, dar n-a ieşit. Încercă din nou.

— Cine?

— Am făcut o gafă? Domnişoara Ionescu Petruţa.

— De unde ştii?

— Ei, asta-i bună! Crezi că lucrez la o seră de flori?

— Eşti sigur?

— Ce dracu'!

— Ce dovezi ai?

— Domnu' …

— Te rog să-mi spui dacă ai dovezi! Imediat!

Mergea pe stradă şi râdea singur. Când îţi cade o chestie ca asta pe cap, ori începi să râzi ca nebunul, ori dai cu picioarele în ceva tare. A râs până la primul colţ, după care a şutat cu sete-n bordură. Nefericită idee… S-a târât ţinându-se de garduri până-n Batistei ca să-şi facă o radiografie. Avea o falangă fracturată la degetul mare, ăla care-ţi face mersul. Nu mai vorbesc de genunchi, se smintise la loc. Noroc că nu dăduse cu pumnul că adio concerte; ţinea şi chitara bas, mi se pare c-am mai spus.

Dar ce avea în suflet era mult mai urât. Asta nu iese la raze. Din acest punct de vedere, durerea din picior era oarecum binevenită. Bun, ce faci când te înghesuie un securist? îţi vine să te proţăpeşti în mijlocul bulevardului şi să urli ca să ştie tot omenetul. Dar nu poţi… Atunci, cauţi pe cineva de încredere ca să i te destăinui discret. Nicio secundă nu i-a trecut prin minte figura Angelei. Pusă mai lovise

MIRCEA ilDANELIUC

Apa din cizme

O dată nemilos, pe la spate. S-a dus la Soni ca să-l bucure şi pe el.

— Ce ai, mă? se interesă el, când îl văzu cu laba în ghips şi cu manşeta pantalonului descusută.

— Am călcat strâmb.

— În Bulgaria?

— Nu.

— Da ce-ai slăbit aşa?

În aceeaşi clipă îl părăsi brusc pornirea de a-i mai spune ceva. Ce-ar fi făcut Soni, dacă ar fi auzit că se ţine mai nou cu Sung-Ho? Ori ar fi râs cu muci, ori s-ar fi ofticat. Amândouă, la fel de greu suportabile. Ce să-i mai spui?

— Ce-ai făcut cu banii ăia? Ai putut?

— Păi, nu ţi-am spus că nu mai ţine?

— Când mi-ai spus?

— Cum mă, zici acuma că nu ţi-am spus?!

— Nu ştiu, oi fi uitat, spuse iustin căruia numai de ceartă nu-i ardea. Îi mai ai?

— Cred că am ceva prin casă. Cât mi-ai dat? Două? îi vrei acuma?

— Păi…

— Stai aşa, să văd.

Se scobi de două milioane şi i le numără. Raeţchi se gândea la cele patru luni de când le adusese şi-i veni să refuze. Obiectă, totuşi, reţinut:

— La ora asta valorează un căcat…

— Acuma, ce vrei, să-ţi dau şi actualizarea inflaţiei?

— Îmi bag picioarele.

Îşi privi ghipsul. Numai ideea de-a ridica chintalul ăla un metru te făcea ca să uiţi. Poftim, îi ţine, îi foloseşte, nu spune nimic şi-ţi dă gunoiul ’napoi! Ce japiţă!

— Cum a fost în Bulgaria? întrebă Soni destul de prietenos.

— Excepţional.

— Zău?

— Pe cuvânt! Tare! Un sidiu marfă!

A scos unul şi i l-a făcut cadou. Era imposibil să nu se oftice, le cam terminase cu astea.

— Mersi. Mă omoară chinezii.

— De ce? întrebă prompt Iustin şi se gândi imediat la Creţu. Nu-i promisese nimic, dar uite, fir-ar al naibii, că începe să fie harnic.

— Trag de mine, dă-i în mă-sa.

Afaceri, se gândi cântăreţul. L-am atins cu sidiul, vrea să-mi ia faţa cu afacerile.

— Păi ce afaceri ai tu cu ei?

— Eh… Vii joi pe la şapte? Am un element.

— Mişto?

— Ce naiba! Am dus-o la Titi, la Romarta, să-i ia măsuri de mantou. Ne-am întors aici ca să ne simţim bine şi când s-a dus la probă, ăla-i zice domnişoară, vi s-a transferat comanda nu ştiu unde, pe lângă gară. Mi-e şi milă de ea, mă caută ca să-i găsesc croitoria. Nicio problemă, Puşi, comandă domnu’ arhitect altul! Exact ce aştepta să audă din gura mea. Vine joi. Face şcoală de manechine.

Îmm…! Niam, m-am m-am… Nu zici da imediat? Cum să nu intri, dacă s-a făcut deschiderea? Dar s-a gândit la Creţu. ăla ştie deja, a pus ochiul… Nu. Mai stăm o mână.

— Joi? Nu pot joi. Am altă lucrare. Ah, şi-i părea rău!… Simţi că-l ia bila.

— Ce lucrare?

— Adică ce, nu pot să am şi eu o lucrare?
— Şi de ce nu mă chemi?

— Te chem, stai să văd cum se leagă. Amân-o pe sâmbătă.
— Ei, sâmbătă… Că aia vine când ai tu timp! Sâmbătă pot să-ţi ofer o invitaţie la stadion, zice Soni.
— Ce meci?
— Sâmbăta nu-s meciuri.
— Nu merg, nu pot să mă uit la execuţiile alea.
— Nu fi fraier, ia-o şi-o vinzi, lei pe puţin cinşpe dolari.
— Nu ştiu, mai vedem. Dă-o încoace.

Luă invitaţia şi şchiopată înapoi la maşină. Pantoful de la dreptul se odihnea regulamentar pe scaunul din dreapta. Pedala acceleraţiei era în contact cu un fel de labă de elefant, un bolovan alb pe care trebuia să-l cumpănească atent, din călcâi. Mutarea pe frână i s-a părut mult mai dificilă şi bâlbâită, puteai oricând să intri-n ceva. Nu mai spun ce durere…

Sunt oameni care au aerul că-ţi fac bine special ca să te umple de greaţă. Nu, da ce zici de nemernicul ăsta? îţi ia bănuţul, două milioane nenorocite care put de sudoare, nu cum le face el, le ia, le mănâncă şi ţi le dă după patru luni când nu mai valorează nimic. Nu trebuia să i le bag pe gât? Nu trebuia să te bag eu în pizda mă-tii, domnu' Soni?! De ce nu te-am băgat? Pentru că vin şi eu de undeva amărât şi ţin la prietenie, futu-ţi gâţii mă-tii să-ţi fut de jagardea, ce fac eu cu banii ăştia!

Gândul următor e greu de spus că l-ar fi dirijat către Pusă, pentru că acesta nu-l părăsise niciun moment. Trăia şi cu ăsta; chinez îi lipsea!… Era de fapt sedimentul unei obsesii din care sugeau radi-cule îmbârligate, sucite de circumstanţele zilei, cum ar fi Soni, falanga şi altele. Dar o mică schimbare încolţise cumva, începând să se coacă la umbră…

Apa din cizme

Constată că traseul sinuos al plasamentelor ei afective îl rănea ceva mai puţin decât durerea din deget şi povestea aia exasperantă cu banii, dar încă nu era foarte sigur… Aşa ceva te poate ţicni!

— Doamne, ce-ai păţit?! ţipă Angela, când îl văzu cu pantoful în mână şi bocănind cu copita. Sări din fotoliu, dar în secunda următoare

căzu la loc, începând să se zbată. În orice caz. Iustin ajunse lângă ea înainte de-a fi reuşit să se scoale.

— Am călcat strâmb.

— L-ai rupt?

— Nu.

Şi ca s-o scurteze, trecu dincolo ţinându-se de pereţi, în sasul dinspre bucătărie.

— L-ai rupt!

— Nu l-am rupt!

— Doamne, toate nenorocirile… Iustin! strigă iarăşi Angela. Te-ai uitat la televizor?

— N-am avut unde. M-au dat la televizor? întoarse capul din uşă şi o văzu stăpânită de groază. Îi tremura bărbia.

— Cee?

— Iustin, au intrat după ei în Groznîi! l-au împins peste chinezi în jos, cu turci cu tot. De Basaev nu se mai ştie nimic, zice la tevere că l-au spânzurat de picioare ca pe Mussolini. Ce-o să fie acuma?

— Cine?

— Ruşii. Puţin!

— Şi tu ce treabă ai?

— L-au împins peste chinezi, nu pricepi?! începe nenorocirea; or să ne rechiziţioneze casă, maşina, or să ne lase calici! E stare de război!

— Unde-i stare de război?

— Ai să vezi…

— Angeio, articula Iustin Raeţchi apropiindu-se ameninţător de fotoliu. Uită-te la mine: mi se brehăne de Putin, de Rasputin şi de Raspaputint… Mă doare-n picior de-mi sar ochii din cap. Singurul lucru pe care vreau să-l ştiu e de ce eşti matoală la ora asta?! Ai început şi ziua? De ce nu eşti la birou? Dacă te dă afară, aici nu mai vii! Am terminat-o, s-a terminat!

Părea o decizie fermă, subliniată cu uşa trântită.

— Iustin, nu mă lăsa singură!… veni strigătul ei din fotoliul bine hrănit.

Iustin se închisese în baie. Nu răspundea. Era indignat.

— Iustin!!

Se aşeză pe marginea căzii cu dinţii strânşi. O

auzi iarăşi.

— Iubi!…

Mai bine mă însor cu ea, naibii, şi intrăm odată-n normal! Desigur, nu se gândea la Angela. De dincolo nu mai venea nimic. Ciuli urechea, dar nu-şi putu da seama dacă plânge sau nu. Aştepta să înceapă o Maria Tănase, dar era linişte. Poate aţipise…

Cum să te căsătoreşti, că mă iau la mişto în toate gazetele! Asta-i o japiţică de doi lei, numai pe interes. Şi-o pasează de la unul la altul, care-i mai sponsor! Nu mă mai mir de nimic. Abia a aşteptat să mă car în Bulgaria ca să mi-o tragă. Au ajuns să mă informeze acuma şi securiştii… Tre' să fiu nebun!

Totuşi, sâmbătă era în tribună. Ştia că dă de ea acolo şi nu s-a putut abţine. S-a dus. i-a spus şi Creţu c-ar fi indicat.

CINCISPREZECE

Ce m-a mirat mai mult era Mugurel. Deci era şi el, tot la tribuna oficială… Şi el şi ea şi Soni şi Sung-Ho şi în general chinezi cu feţe de generali, nu intra oricine. Cred că era cumva pe filieră, invitaţiile nu puteau să vină decât de la Sung. Eu, mă rog, am apărut în ultimul moment şi oricum o luasem indirect, de la Soni. Că dacă nu mi-o dădea el, mă uitau, naibii! Dar băiatul? Cineva îl băgase pe lângă ochios şi asta nu putea fi decât ea. Nu? Clar că de la mutat, de la ce?… Nu mă mir de nimic.

Pusă, chiar dacă nu mai puteam s-o văd în ochi, arăta ca o zână. Fără nicio exagerare. Niciodată n-am fost mai convins de natura lichidă a acestei fiinţe. Fiecare avem ceva care sare în ochi din prima, ştiu eu, un lucru nelămurit, dar al ei era cu siguranţă fluid. Curgea, asta era prima impresie. I se prelingea ceva lung de la umeri, dintr-un material bizar, probabil italienesc şi strălucea la mişcări ca nişte plăci de oglindă. Parcă era aia mică de la Moloko, cu *Sing It Back*… Avea un look senzaţional! O ţesătură, aşa, ca nişte zale de plastic, numai chinezească putea fi. Chinezească, sunt sigur.

Am luat în braţe această ţâşnire umedă, ne-am apropiat obrajii şi ne-am dat fiecare câte-un pupic aerian. Al meu l-am intenţionat mai modest, ca să nu

las neplăcuta impresie c-aş fi cumva afectat de ultimele noutăţi. Cine ne vedea putea să zică uite două cunoştinţe care se revăd amiabil.

Unul dintre aceştia era chiar Sung-Ho; râdea îndatoritor, în timp ce noi ne iroseam sărutările-n vânt. Surâsul clasic cu mânuţele împreunate, chinezesc, oriental, mă rog, de care e bine să te fereşti. Se purta atent cu ea, avea aerul acela protector care-ţi vine imediat ce te ridici din patul unei femei care stârneşte tandreţe, dar şi distanţa asiatică ce repune iubita la locul smerit. Mi-am recomandat să nu-i spun, să n-o întreb, s-o las în apa ei, cred că ne-apucă şi ploaia. De picior abia s-a mirat.

— Ce-ai păţit?

— O entorsă…

Altfel, era plin de senatori şi deputaţi îngrăşaţi, oameni de afaceri cu digestie proastă, presă arogantă, gagici Lunguente, un party. În celelalte tribune se înghesuia o masă amorfă de contribuabili nerăbdători, aici însă se distribuiau strângeri de mână şi acolade. Am putut să apreciez câteva zâmbete bine executate, aproape natural – obligatorii dacă erai introdus – , cele câteva fraze în chineza ialomiţeană cu care debuta plăcerea oricărei revederi, precum şi două, trei gudurări diplomatice. M-am surprins că încercam, neverosimil, să ţin minte cine cui îşi băga limba-n ureche, am văzut şi câţiva moderatori de şou, altfel independenţi. Parcă nici nu era vorba de vreo Cecenie undeva şi că ruşii îi buluceau pe turci de la spate, în fundul ăstora.

Fanfara intrase pe stadion, dar încă nu se întâmpla nimic, luaseră pe-loc-repaus. N-a trecut mult şi a început partea întâia din program, nu cascadoriile lor cu maşini, ceva gladiatori. Mugurel era undeva

Apa din cizme pe aproape şi m-am bucurat; poate-i venise mintea la cap. De câte ori mă uitam la el, mă gândeam obligatoriu la Creţu… Aveau numele trecute în cărţulia pe care puteai s-o şi cumperi, dar era cu mult mai plăcut să-i priveşti de aici, fără să tremuri că-ţi ştii copilul acolo învelit în azbest. Se luptau pentru o ţărancă, una Cina Olariu, genul ălei a din serialul cu Hercule; două tabere, fiecare se încăpăţâna să şi-o adjudece – exista un scenariu – şi se stâlceau în bătăi, se călcau în picioare, până când amazoana, plictisită desigur, începu să-i ia la trosnit cu bocancii-n figură şi la casa copilului. Îi luau de pe gazon cu fărăşul. Destul de drăguţ, am crezut la început că era Miorița, dar nu. Le-a plăcut, aplaudau nervoşi.

Mă uitam la chinezii de rang înalt, care veneau importanţi, aşezându-se sobri. Totdeauna se găsea cineva ca să ia poziţie de drepţi, până-i vedea că încrucişează picioarele. În general, uniforme… Să nu crezi că Sung-Ho ăsta era din alt material. A înţepenit de câteva ori, de ziceai că plesneşte respectul pe el.

Mugurel începuse să mă enerveze. Avea cunoştinţe, de unde n-am cum să ştiu, dar umbla de colo-colo, urca pe gradene şi strângea mâini: *socializing bulishit*, cum zic ăia. Nu era nicio plăcere să-l vezi făcând protocol, chestiile astea nu-s bune, nu trebuie să te amesteci prea mult. Nici nu-i dădea prin cap să-şi prezinte şi el tata sau pe altcineva, lua totul pentru el; la ce-i folosea că nu era decât un puţoi, nici bacul măcar! Dar am surprins câteva prestatoare întorcându-se după tenderul lui. Nu că nu era expresiv… Astea, când văd un fund bine bombat, nu se pot abţine, indiferent că le scoţi în lume, că le plăteşti biletul şi restul. Am tras cu ochiul spre Pusă ca să văd

Apa din cizme ce impresie are, dar se uita în program. Mă înţepa câteodată un gând infect, recunosc, să nu se fi luat de la mobilă, una, alta, ca să-mi vină acuma băiatul un fel de cumnat… Cum ajunsesem cu Soni. Şogori. Dar nu cred, eram totuşi tatăl lui. Nu se poate, nu-i laş, nu-i faci figura asta ăluia care-a muncit să te crească. Ştia el clar care-i treaba cu ea, chiar dacă nu punea întrebări. O tâmpenie: mă gândesc urât şi fac păcate cu copilul. Soni s-a purtat mizerabil, abia dacă m-a băgat în seamă. Se dădea investitor; ţinea chinezii de nasture şi punea de afaceri.

Mă gândeam dacă Mugurel avea vreo idee cam câţi de-ai lui Creţu or fi în toată înghesuiala de-acolo. Că te iei cu asta, asta, şi nu-ţi dai seama. Dar ăia-s cu ochii pe tine, nici nu ştii când greşeşti.

Se serveau prăjiturele din alea crocante, cu răvaşe: *chinese cookies*. Crănţăneau de parcă umblau pe nuci. Pe bileţelul meu scria: *Fată frumoasă I* şi *devreme acasă I Te pândeşte I* Te găseşte. … O prostie, dar îţi dădea o stare mai bună decât dacă ţi-ar fi spus c-ai să-ţi rupi un deget de la picior. Pusă nu mi-a spus ce scria pe al ei.

În sfârşit, au scos vreo douăzeci de inşi pe care i-au aliniat în faţa zidului de beton; era un perete în spatele porţii, i-au adus sub escortă. Orice s-ar spune, nu de la tribuna oficială se vedea cel mai bine, tot de la peluza B. Atâta numai că dacă trăgea, trăgea în ciment,

dar pe direcţia ta. Am început toată lumea să ne frunzărim programele, unde fiecare condamnat avea poză şi un mic istoric. Începea deja să mă furnice în capul pieptului, nu mă omor după treburile astea. Majoritatea tâlhari şi majoritatea chinezi. Dar erau şi nemţi, vreo trei, şi un francez, italieni, chiar şi un bănăţean! Ăsta ni s-a părut dintr-odată cel mai simpatic. Şmen, hoţie din efectivele armatei, droguri, chestii din astea. Criminali. Mi-a căzut privirea pe mâna Pusei – plină de chestii verzi. Poftim!… Nu i-am spus, nu mai avea niciun rost. Nu mai întreb nimic.

— Cum stai cu puloverul ăla? Vine iarna.

— Ce pulover?

— ăla galben.

— A, l-am desfăcut.

— Nu se poate! Cum l-ai. desfăcut?! Mi se părea că nu aud bine.

— Păi, dacă ai spus că nu-ţi place…

— Când ţi-am spus că nu-mi place?

— Am văzut cum te uitai la el.

— Şi ce? Cum mă uitam? Ţi-am spus eu că nu-mi place?

— Acuma, ce să mai discutăm? L-am desfăcut, iusti…

Doamne, în ce cacealma trăim! Când te gândeşti că făcusem buba şi era să mor… Era să mor în Bulgaria pentru un pizdover nenorocit! Cred că i-am transmis ceva, pentru că m-a întrebat tot de asta, dar ca să schimbe vorba, am înţeles.

— Când te-ai întors?

— Acu vreo săptămână.

Am lăsat înadins un termen neprecizat ca să-şi dea seama că eram de mult pe-aici şi nu mă obosisem s-o caut. Auzi, dom'le, l-a desfăcut!… Nu i-ofi venit ăluia.

— Ţi-am adus o poşetă.

— Mersi. Ai luat autocarul?

— Nu, trenul.

Nici fraierii ăştia din Batistei nu mi-au găsit nimic la analize. Le-am dat sânge degeaba. Mi-au înapoiat şi urina.

— Bine că nu te-ai urcat într-un autobuz. Au jefuit două în ultima săptămână.

— Bulgarii?

— Bulgari, cine ştie, bandiţi. Pistoale, toată chestia!
— Asta-mi mai lipseai
— Cum a fost?
— Excepţional!
— Te-au primit bine?
— Superb!…
Şi am scos un sidiu. I l-am dat ca s-o văd cum se oftică.
— Mă bucur. Mersi.
Ştiu eu cât te bucuri… S-a făcut tăcere. Intra plutonul de execuţie. Unii, ca nesimţiţii, s-au ridicat în picioare, nu mai puteai să vezi nimic. Au început să se înghesuie în faţă, printre ei şi Sung-Ho. Soni, lingău cum îl ştiu, după el. Mugurel a făcut un pas şi s-a lăsat păgubaş. Am rămas cu Pusă în urmă şi simţeam un fel de nod în stomac, dar nu pentru că mă lipisem de ea, ci din cauza ălora de pe teren. Se auzeau comenzi; după aia a început fanfara. Mă uitam la ţarţamurile verzi de pe mâinile ei.
— Te-ai înnoit, i-am spus în şoaptă şi n-am fost sigur dacă m-aude.
— Îmi place jadul de mor… îmi răspunse la fel, după o pauză, parcă s-ar fi gândit.
Mi se părea normal. A întors capul spre mine, dar îmi pregătisem deja un zâmbet subţire.
— Ce râzi?
— Ce ţi-a trebuit şi ăsta?… am făcut cu capul înspre chinez.
Lăsa impresia că nu vrea să vorbească. În orice caz, nu mi-a replicat imediat. Poate voia să nege, se
Apa din cizme gândea, se răzgândea, nu ştiu ce-avea, îţi mai iau o ţigară. Apoi, într-un târziu, serioasă şi privind vag undeva în faţă, printre picioarele lui Mugurel:
— Are un magnetism pe care nu poţi să-l înţelegi…
— Zău?
— …!
— Mă bucur pentru tine.
— Ce faci pe întâi octombrie?
— Presimt c-o să te sărbătoresc în singurătate. Venea ziua ei.
— Am închiriat un vas pe Dunăre. Dacă vrei, te invit. Am tăcut, am tras aer şi, tot fără s-o privesc, i-am spus pe neaşteptate:

— Vrei să ne căsătorim?

Am întrebat la noroc, sigur că era o prostie. Dar numai ca să văd ce spune, cât e lovită de magnetism. Nu-mi făceam nicio grijă c-o să-mi sară de gât şi chiar dacă mi-ar fi sărit, nu ne luam acolo, pe loc, mai vedeam. Am încredere în timp, el rezolvă. Dacă poţi temporiza, te scoţi. Din partea ei n-am auzit niciun sunet. Am aşteptat şi am fost nevoit să mă uit. Când mi-a simţit privirea, a clătinat din cap; probabil că mai negase o dată, dar nu văzusem. Foarte bine… Să nu spună că n-am întrebat.

Fanfara a tăcut şi am căzut într-o tăcere metalică, era ca într-un cimitir de maşini. Ştiam ce urmează şi n-am vrut să mă uit. Mi-am dat imediat seama că acelaşi lucru se întâmpla şi cu ea. Stătea cu ochii închişi, aşteptând, i-am închis şi eu. Nu se poate, o fată cu asemenea sensibilitate nu poate fi rea. Viaţa e aceea care te jegoşeşte. Ce e pus în noi de la bun început nu se pierde, ne lipseşte numai un pic de înţelegere şi de compasiune. Stăteam cu pleoapele

lăsate şi ne simţeam unul pe altul mult mai parşiv. Cât de sinistru era momentul acelei aşteptări, cât de tandru! Culegeam mierea secundelor.

Şi am auzit rafala. Îngrozitor, ca la revoluţie! Parcă ne-a tăiat de la mijloc.

Nu ştiu de ce, credeam c-o să aud strigăte de durere şi implorări. Nimic! în faţă, cineva s-a dezechilibrat, şocat şi ăla probabil, cei din jur s-au răzit o clipă şi am putut să zăresc gazonul. Erau căzuţi în faţa zidului. Numai unul se clătina pe picioare, încercând să se ţină. Se uita la ceva în jos şi se bălăbănea, cum să spun? Era atins. A fost o altă comandă şi a trosnit iar. L-am văzut cu ochii mei.

ŞAISPREZECE

Lucrul care i-ar fi plăcut domnului iustin Raeţchi ar fi fost ca toate franţuzoaicele să mai păţească o dată ce-au păţit şi după al doilea război. Ca să nu uite. Toate colaboraţionistele care s-au cuplat atunci cu nemţii, iar acum cu chinezii, să fie rase peste tot, bătute pe stradă şi tăvălite în pene. Şi romăncele! Şi nemţoaicele şi unguroaicele, dar mai ales romăncele!… A fost pe punctul să compună şi o piesă pe tema asta, dar şi-a dat seama la timp că nu e momentul.

Ar fi ocazia aici să luăm în discuţie chestiunea demnităţii

seminale şi a popoarelor lipsite de această genă, dar unde credeţi că sfârşim dacă mestecăm la infinit guma asta? iese sucul şi nu mai are niciun damf; o frecţionezi între măsele numai ca să te ocupi cu ceva. Mai bagi unghia, o dezlipeşti, mai faci balonaşe, dar de multă vreme ţi-e inclusiv, ai uitat şi de unde-ai pornit. De ce n-am vorbi mai curând despre irepresibila nevoie de-a bate din palme sau de a turna la gazetă, din moment ce serviciile abilitate delaţiunii păstrează deocamdată o rezervă îngăduitoare? O bătaie din palme, o şleorpăială limbală!… Sau despre spirituala voluptate de a-ţi vărsa slinoşeniile în stradă ori sub maşini, acolo unde mai poţi, iar dacă eşti harnic, să înţepi şi vreo roată. Nu

cred că-i bine, repet, să vorbim despre lucrurile astea, pentru că din nebăgare de seamă pot afecta în mod nemeritat imaginea unei seminţii ospitaliere, care aşteaptă, iată, după eşecurile cu hunii şi populaţia hindi, un amestec vascular mai elevat, de expectaţie sinogenetică. Ceva mai acătării, cum ar veni. Oricum te obişnuieşti şi oricum ajunge să-ţi placă; nici n-ai încotro, gunoaiele altora nu sunt atracţioase decât la distanţă. Ceea ce, s-o recunoaştem, dă câteva satisfacţii secrete, dar şi ele trebuie trecute sub aceeaşi tăcere.

Deocamdată, oprobriul public în stare vigilentă se arăta destul de discret. Femeia noastră nu a fost niciodată blamată pentru sifonarea sângelui prin deschideri extracarpatice, ba chiar încurajată în virtutea internaţionalismului proletar. Şi, cred că suntem de acord, nici măcar în imaginaţia unui artist al sunetelor nu se putea fantaza nelimitat asupra eventualităţii ca domnişoara Pusă Ionescu să fie târâtă în stradă de părul ei verde, unsă cu miere şi perpelită în conţinutul câtorva pilote de casă. Pentru ce? Las la o parte că n-ar fi adus deloc satisfacţia jinduită de cel afectat. Dar nici nu era nimic reprobabil. Domnul Sung-Ho, persoană educată, avea un grad militar ocult, superior, nu era niciodată în criză de bani şi, după cât se spunea, avea magnetism.

— Dom’le, se scutura Iustin, eu la sindrofia aia de pe Steaua Dunării nu mă duc.

— Ce vorbeşti?

— E sub demnitatea mea.

— Mă tem c-ai să te duci…

— Nu pot lipsi noaptea de-acasă.

— ...?

Apa din cizme

Creţu îl privea tăcut, pe sub gene. Raeţchi se gândi spontan că trebuie să aibă undeva o fişă cu deplasările lui nocturne şi se hotărî să nu insiste pe ideea aceasta.

— E plin de vase militare acolo, mi-e frică.

— De ce?

— Nu pot.

— Ete, caca!...

— Nu pot să las nici copilul fără supraveghere.

— Nu-ţi face griji, îl supraveghem noi. Ei, ce să zici la chestia asta?

Nu era chiar un moft. leşeai în oraş şi vedeai că se mişcă ceva... în general, conflicte cu patronii, devastări de croitorii, de blănării, de mama dracului, ca aia de pe Moşilor. Asta, în mic. Undeva, la Drăgă-şani sau Dorohoi, nu ţin minte exact, l-au scos, domnule, pe cehul care se privatizase cu fabrica aia de sârmă. I-au dat câteva picioare în fund şi au ieşit cu steagurile roşii la primărie. Şi cu portretele împuşcatului! De unde prindeau ei curaj? Vedeau chinezii în bătătură, de unde prindeau!... înţelegi sistemul? Cum nu-ţi convenea ceva, pac – grevă spontană sau anunţată, nu mai conta, scoteai portretele lui Pupincu şi ieşeai cu uratul. Dacă n-aveai destule pietre prin buzunare, le scoteai pe alea de sub tălpi. Ce naiba!... Hăuleau cu portretele de ziceai că acuşi, gata, gata, iese Pupincu din gaura lui şi se apucă de treabă. Zi-i să facă partid, că nu mai vezi ţipenie de democrat nicăieri, îi calcă-n picioare! Pun şi eu problema, cred că l-au împuşcat, nu s-au prefăcut...

Cum îţi zic, de Drăgăşani!... L-au zgornit pe ăla, au adunat tot fierul din fabrică şi s-au pus pe şuruburi. Fac şi acuma şuruburi ca la balamuc, nu le trebuie

salarii, nu le trebuie nimic. Fac şuruburi şi le îndeasă în magazie, poate odată o fi vreo nevoie.

Dar le-au şi dat nas. Au văzut că nimeni nu păţeşte nimic, dă-i, arde-i, ocupă şoseaua! Blochează-te-n mină, dă-i la mir! în Italia nu-i la fel? Că nu noi am inventat chestia. Nu vorbesc numai de Moronni, ăla,

dar uită-te şi-n Germania, uită-te la Fleischer, uită-te la Burghoff! Ai spus ceva de Franţa?… Nebuni! Au întors lumea cu susu-n jos. Care sunt valorile alea, să le văd şi eu! Că ale noastre, ca ale noastre… Dar alea, ale lor, care-s? Unde-s? Ce haloimăs e ăsta, mai înţelegi ceva?

Te-a făcut cineva o Elveţie? Ţi-a promis şi ţi-a dat ţeapă! Au pus de două bănci, ţi-au luat faţa şi cu asta basta. Că poate-n Ucraina, că poate-n Polonia, oricum facem o Elveţie undeva, am zis c-o facem, o facem! Că poate-n Bulgaria, să vedem, nu ştiu ce; expre, să ne băgăm toţi unghia-n gât ca piţigoiul. Uită-te, domnule, la moneda naţională! Te-ai uitat la ea? Ce mai vrei?… Dar de cărat ne cară alimentele… Du-te şi dă cu ochiul prin Triaj! Cum să nu stai cu frica în sân, că deja zornăie armele, ce-şi copil?, nu-i de joacă. Să vezi tu dacă nu rămânem noi cu fundul gol, să nu spui că nu ţi-am spus! N-am nicio încredere în Xiang-Dong, ăla. Nicio încredere!… Sigur, altă stofă decât ăia ai lui Mao, cum îi cheamă: Ye T'ing şi Hsiang Ying, generalii. Dar nu, nici el n-are cuvânt. Păcat de tineretul ăsta, că şi-a făcut iluzii.

— Nu mă duc, dom'le, nicăieri! se îmbărbăta iustin Raeţchi în drum spre casă, unde peste trei minute avea să se afle faţă în faţă cu Angela. Angela, cu aceeaşi faţă. Îl aştepta o discuţie istovitoare despre eclipsă şi investiţii.

Apa din cizme

— L-am promis eu ceva? N-are cum să mă oblige. În timpul ăsta, se gândea la Mugurel.

— Nu mă duc, să mă pupe-n şpiţ. Se gândea la Creţu.

— A desfăcut şi puloverul. Se gândea la Pusă…

ŞAPTESPREZECE

M-am dus cu Angela.

Ştii cum bate vântul pe Dunăre? Dacă eşti în oraş nici nu-l bagi în seamă, poate dacă te uiţi la crengi. Dar pe apă e altceva; nu-i trebuie decât un pic şi odată vezi că face gropi, vasul se lasă şi ţi se urcă mâncarea în gât. Nu mă omor după croazierele astea.

Ce zici că nu se vedea nici urmă de Soni?… Nu-l invitase, erau certaţi? Soni nu. Buză da. Era normal?

Ne opriseră cabină, n-aveai ce să spui, dacă voiam puteam să stau şi culcat. Şi bine am făcut c-am venit cu Angela, pentru că toţi erau cu nevestele: şi diplomaţii şi senatorii şi băiatul preşedintelui, toată lumea. Cum era să fi apărut singur ca miliţianul şi să-i las impresia că

mă oftic? Nu venea la mine ca să mă întrebe de ce-am slăbit? Aşa, am venit cu soţia…

Era îmbrăcată cu bani, în ceva bleu cu batistuţă la butonieră, zmeurie, deşi nu era blezer. Excepţional, decolteul ca petala de crin ce bordează blazonul de la Westminster; îţi tăia respiraţia! Sper că de guşiţa Pusei vorbim… Nu mi-a plăcut, însă, că nu i-am văzut rubinul; când e pentru ziua ta, îl porţi de ziua ta! Nu i-ar fi dat bine pe azuriu? Poate zicea că nu, treaba ei, purta jaduri. Foarte bine, nu mă bag, prefer să nu mai întreb nimic, l-am urat ce se urează de

Apa din cizme îi obicei, i-am dat florile, m-am uitat şi în ochii ei, mai *f* mult ce să fac?

Ce-am constatat era că nu m-a lovit… Ori nu m-a izbit iar în plex, ori n-am fost atent. Şi, dacă mă gândesc bine, nici atunci la execuţii, pe Li Man Liu. Nu înţeleg fenomenul, dar am putut s-o privesc obiectiv, cât am vrut şi n-am mai încasat nicio lovitură din alea. În sfârşit!

Deşi era 1 octombrie şi bătea vântul de care-ţi spuneam – am uitat să iau cartofi – mitocanii veni-seră-n alb cum se vine la croazieră, chiar dacă-i toamnă şi simţi pielea găinii. În alb şi cu pălării pe care poţi, la rigoare, să le reţii elegant cu degetele mâinii stângi. Ei bine, eu n-am venit în alb, dar făceam e drept şi cuie mai puţine. Am privit-o cu recunoştinţă, vorbesc de Angela, pentru că-mi luasem bluzonul de gura ei. Nu prea vin încliftat, sunt artist: o eşarfă ceva, o bentiţă pe frunte, o brăţărică şi gata. Cercel nu port.

Stăteam în partea din faţă a vasului, nu ştiu cum se cheamă la ei la marină, le cam încurc, dar la spate se ridica un fel de spuză umedă, probabil de la elice. Nicio plăcere, îţi spun dinainte. Dacă pierdeai timpul pe-acolo, te trezeai jilav. Îţi dădea de veste clănţănitul din dinţi. Noroc că puseseră bufetul în partea cealaltă, dar nici nu trebuia să te duci, pentru că mişunau tot felul de chelneri cu tăvi. Dom'le, împuţiţi deputaţii ăia sau ce-or fi fost, aşteptau să-i saluţi… Stăteau cu cheliile în pălăriile alea şi se uitau în ochii tăi ca să dai din cap. ia să mă pupaţi puţin, dac-oi avea timp; cine eraţi mă, înainte de 89!? Nişte Neică Nimeni, nişte activişti băloşi, umblai în limbă după un autograf de-al meu, aştepţi acuma să mă îndoi de şale, cu ceafa ta de măcelar, nenoroci-MIRCEA DANELIUC

tule! Vrei să te salute Angela?! Ce vă pune, mă, în leafă de vă îngrăşaţi aşa? Sung-Ho dădea la peşte sub barca de salvare.

— Am onoarea! Să-ți trăiască! i-am zis chinezului.

Deci, a trebuit să-i spun chestia asta; sunt anumite lucruri protocolare. Am crezut c-o să mă doară, dar nu.

Degeaba dârdâia acolo, că n-avea cum să ia nimic. Nu mai e peşte, dom'le, nicăieri, ai văzut reportajul ăia de-aseară pe Antena 1? Nu era cu peşti, era cu nişte fabrici de cherestea. Aruncă rumeguşul ăla în apă şi le intră sub branhii, îi termină ca la abator. Dar ce nu aruncă? Petrol, Dero, Lero, Mero, cianură şi gunoaie, dacă nu-l iau cu curent electric din barcă! De unde să fie, dacă nu bagă nimeni? Toată apa din ţară e moartă. Asta ce ne mai vindecă: apa moartă; e bună la răni… Apa vie, când o să vie, e numai pentru zvâc. Ca să intrăm în Strasbourg.

— Ai avut vreun atac? Ţi-a tras ceva?

— Nu, nu. Puţin, nu.

— Lasă, dom'le, că te duc eu la peşte. Ţi-am promis, te duc!

Nu iei animalul din mers. Steaua Dunării se târa contra curentului şi se bălăbănea destul ca să simţi sucul gastric clipocind în urechi. E greu cu echilibrul când ai ghips la picior. Mai aveam o săptămână să-l ţin. Sufla rece, a toamnă, şi mă uitam cu Angela la vasele militare pe lângă care urcam. Erau ancorate chiar pe şenal, cum se spune, nici n-aveau cum. Treceam razant şi, din când în când, îi şopteam pe blat ca să nu se prindă ochioşii: ăsta-i torpilor, ăsta distrugător, puitor de mine, credeau că nu văd. Întotdeauna se găsea cineva din echipajul de dincolo care să vină până la balustradă şi să se uite la noi. Înaintam însă nestingheriţi, cu muzică, totul era vor-*Apa din cizme* bit. N-aş fi crezut niciodată că sunt atâtea!… Când ne-am îmbarcat la Giurgiu, m-a cam luat cu frig, era plin. Una e să le vezi noaptea şi alta ziua: cu ţevi, cu turele, cu buloanele alea cât pumnul, ce să mai spun! Nu mai zicea nimeni nici piş. Diplomaţi, senatori, mă rog, nu trăgeau decât cu coada ochiului ca şi mine. Îţi era, aşa, un fel de târşă ca să nu creadă chinezii că eşti foarte interesat şi încerci să ţii minte ceva. Am băgat nasu-n pământ şi până n-am ajuns pe punte n-am îndrăznit să ne uităm mai concret. Eu, îţi spun sincer, le-am numărat. Nu atât pentru Creţu, dar le-am numărat; erau în ţară la mine.

Dar pe drum, ca la balamuc! Grămezi de vase şi ăia le frecau ţevile. Mormane! Cred că le îndesaseră pe toate aici, căci dincolo de Novisad nu se putea trece. Nu scosese nimeni molozul ăla din apă, nici

NATO, nici nimeni. Numai poduri sârbeşti pe la fund, au stricat tot peştele! îţi spun: alta e să le vezi noaptea din tren şi alta acum: cenuşii, verzi, colţuroase, vântul ăla care scutura plasa de camuflaj… îţi trecea cheful de orice! Până te obişnuiai.

Bine, dom'le, că n-am avut niciodată nimic cu ăştia!… Erau tari, abia vedeam malul bulgăresc de văsăraia lor. Apa cu o culoare cum e aia de fontă, gris fier, şi plină de gropi… Cât poţi să te uiţi la asta? Am observat că pe partea noastră erau mai mulţi copaci, părea mai împădurit. Dar sinistru, fluiera subţi-iire şi-i vânzolea, nu ţi-ar fi venit să spui ia opreşte, dom'le, barcazul ăsta şi pune mata o pătură pe iarbă şi două sifoane. Parcă venea iarna. O năpădeală de croncăneli şi, cu siguranţă, tranşeele viermănoase din lut. Tubulare… Angela nu se plângea.

I-am adus un puloveraş din cabină. Arăta chiar binişor, am surprins şi câteva priviri care-i alunecau

movilit pe umflăturile canadiene!: întâi în faţă, pe urmă oblic înapoi, spre călcâie. Nici n-aveau altceva în cap; dacă te uitai la vip-urile astea împăiate, înţelegeai instantaneu. Totdeauna le-am admirat fruntea umbrită de grija pentru nevasta altuia sau pocnitori, a căror fecundare încrucişată, desigur, s-ar fi coroborat eventual şi cu o mică ţeapă la chinez. Altceva nu le sticlea în ochi, decât grijile ţării. Astea din urmă vedeau după aerul scăzut pe care-l dă constipaţia, pentru că trânjii n-au legătură decât cu aerul de stăpân al privirii.

Dar Angelica făcea chiar figură frumoasă şi m-am gândit cu sinceritate că ar trebui să mai procedez la câte o investiţie; poate pantofi cu toc din ăsta mai naşpa şi chiar o blăniţă, ea de ce nu? Până una, alta era soţia, ea mă reprezenta. Ar trebui să schimb maşina… Cu harul pe care îl au numai doamnele şi-a făcut cunoştinţe imediat şi am văzut-o conversând cu însufleţire. Femeie de lume. Acum şi cu Pusă… Mă uitam la ea, la aia mică, şi nu mă mai săturam s-o văd cu câtă drăgălăşenie, cu cât respect se prostea în faţa Angelei. Vorbea ceva subţirel, nevastă-mea o ţinea de talie şi o împodobea probabil cu sfaturi.

M-am lăsat pe bară, până am simţit că mă taie la mijloc. Vedeam corpul navei care scobea în apă, spăcluind forme curbate care se făceau la loc Dunăre şi mă gândeam ce-ar fi dacă. Mă las în faţă, alunec,

un fleoşc scurt şi nimeni nu observă nimic. Cum a scăpat aia copilul în Niagara. Urletele Angelei. Disperarea Pusei… Mă găseau după vreo trei zile proptit cu dinţii în piciorul podului de la Cernavodă, umflat şi mâncat de raci. Groaznic! Doamne fereşte! M-am îndreptat la loc. Oribil!…

Apa din cizme

O frunză galbenă în fluviu. A căzut o frunză în calea ta… Am morbiditatea să mă uit la vierme în chiar momentul sublim al plenitudinii. Puţini îl văd cum se iscă din chiar substanţa fructului, cum ia forma aceea gălbuie cu două capete negricioase, gras, inelos şi zvâcnitor. În toiul verii mă uit după prima frunză uscată. Nimeni n-o bagă în seamă, nici când a căzut, nici unde a înţepenit-o zăduful. În afară de mine; astfel ştiu cu precizie încă din iunie că a început de fapt iarna… Ce zici de asta? Ştiu că pe 12 iunie, sau pe 25, dă semne Bălana. Mă uit la gălbejita aia pitită sub burlan şi văd deja gropile din străzi, nămeţii, alunecuşul şi frigul. Mă şterg de sudoare şi văd toată porcăria. Anul ăsta am uitat să mă uit; frunzica asta-i prima care-mi atrage atenţia, în timp ce valurile Dunării o hărţuie. Cum o hărţuie? O hărţuie câinos. Asta e, în general văd frunze, cam cât crezi că face acum un Opel de cinci ani la mâna a doua?

Cădea seara. Frunză verde, foaie lată… Când vezi perisabilul, te ia un pic frigul, căci te gândeşti că nici nu începe bine ceva, şi gata, a şi plesnit într-un loc. Ai nevoie de asta ca de înmormântări. Lumea se răreşte în jur, şi odată te nimereşti la biserică sau în cimitir şi simţi lucrul ăla rece cum ţi se urcă pe spate ca râma şi-ai vrea atunci să te ascunzi undeva, ai face orice numai să te mai lase un pic. Dar ieşi afară, uiţi imediat şi începi să fluieri în staţie… Ştiu eu cum e treaba. Nu ştiu de ce-mi vin gânduri negre când sunt pe apă. Îmi place s-o miros. Adică, apa; îmi place s-o miros. Noroc că puneau masa. Ţi-am spus ce-am păţit la hotelul Ţentăr… Există ceva care seamănă cu spaima asta ca s-o poţi povesti?

Cina au servit-o în salon. Bucătari chinezi, evident, dar dacă aveai greţuri puteai să ceri şi altceva, îţi

făceau pe loc. Mie-mi place chinezeşte, totul e să nu văd cum o prepară, încolo mănânc de mă sparg. Au adus măsuţe pentru flori şi le-au pus în jur. A primit foarte multe, era drăguţ. Păpălica, bună.

Cinstit! Sung-Ho amabil, ca gazdă vorbesc. Pusă distinsă, dar făcea mai puţin pe doamna casei, se lăsa servită. Rămân la părerea că i-ar fi stat mai bine cu un rubin elegant. Le-am spus două-trei bancuri mai tari.

Ce m-a surprins la Angela, lasă că mânca foarte stilat, dar stătea piano cu băutura. Am îmbiat-o eu cu un uischiuleţ la deschidere, aş! Fanta de Shanghai! Doamnă. Dacă nu eram pe apă, puteam s-o las să conducă la întoarcere. S-a mâncat ceva, mă uitam la ei şi nu înţelegeam unde bagă, pentru că avuseseră şi bufet. Poate de la ştimpi şi languste, astea deschid pofta. S-aveţi poftă! l-am auzit pe un tembel de deputat. Ăştia suntem…

Lucrul bizar era că aşa atent cum se purta, Sung-Ho lansa eructaţii. Ştii ce-s alea. De ce, habar n-am, îţi spun cinstit. Poate că la ei, dacă râgâi la masă, e semn că ţi-a căzut bine. Sau la japonezi? în orice caz, e undeva acolo. Înţelegi? Fără nicio jenă; conversa cu doamna din stânga şi odată: brââăăăh, de înţepenea aia! Şi continua netulburat de unde rămăsese. Mi s-a părut nu ştiu cum. Şi Angela, acasă, mi-a spus la fel.

După asta, a venit ceva cu muguri de soia – n-am mai mâncat soia de pe vremea lui Pupincu – şi-l văd că-i spune ceva Pusei la ureche, încet… Aia se roşeşte şi se ridică. Au ieşit de la masă, fără să zică pardon, nu nimic. Era greu să-ţi închipui unde se duc, şi-a imaginat toată lumea, dar s-a făcut că nu vede! Se prefăceau preocupaţi de potol. Dar chiar aşa, dom'le?! Aşa-i la ei; o iei de la cantină, ca-n bancul

Apa din cizme ăla cu Bulă, când s-a dus la doctor? Nu mi-a făcut o impresie prea… Pune-te în situaţia noastră, care am rămas ca proştii, cu bolovanul la picior!

Nu s-au întors nici la desert. Am luat-o pe Angela şi am ieşit pe covertă, înţepenisem la masa aia. Afară se înnoptase, dar nu era rău. Se vedeau luminile navelor de care am vorbit, parcă era de Crăciun. Răcoarea întregea impresia. Unde crezi că dau de chinez? Tot cu undiţa în mână şi tot sub barca aia. Ei, n-o să-mi spună acuma că ieşise cu cântăreaţa ca să dea la scrumbie!… Oricine intră în ţara asta ne crede tâmpiţi. La Pusă nici nu m-am uitat. Alături, un pupincurist de marinar care-i înfigea coropişniţe în carmac; adusese şi o găletuşă cu scoici. Un imbecil, pentru câţiva yuani verzi!… M-am dus mai încolo şi m-am rezemat de balustradă. Eram singur şi mă simţeam excelent.

Malurile nu se vedeau. Umblai, ţi-am spus, printre luminiţele

vaselor ancorate şi te trezeai brutal că ies mătăhăloase din beznă. Atâta vreme cât cineva păstra liniştea, nu existau. Motoarele noastre le materializau din întuneric şi forma ceţoasă abia ghicită a ţevilor de tun dădea ceva neliniştitor pe care-l simţea toată lumea. Cine ştie ce-o mai veni şi pe capul nostru… Bolile deja au ajuns: şi dizenteria, aşa am auzit, şi schistosomiasis-ul, sau cum îl cheamă. Dinspre Ch'ang-pai.

Curând după asta am auzit huruitul ancorei. Ne-am oprit undeva, nu se vedeau decât reflexe răzleţe pe apă şi curgerea fluviului. Câţiva tembeli au început să chiuie ca de revelion, de parcă cine ştie ce ispravă avusese loc, nu că ne-am oprit pentru a înnopta undeva. Dar e în firea populaţiilor dunărene să zbiere ca să fie sigure că se simt agreabil, atavism getic. Şi-au desfăcut

cravatele, îşi aruncaseră hainele, erau populari şi se distrau futu-i mama mă-sii! Pileală şi bancuri fizice. Buză era în formă, se scărpina la subraţ. Sung-Ho cu momeala, de fapt ăla, marinarul, făcea treaba asta. Tăcerea maşinilor înstăpânise o linişte pâcioasă, nu se auzea decât apa. Mirosea neprietenos a fum, a petrol şi a peşte. Sau a peşte cu petrol.

Dinspre vasul din apropiere începu vag să vină un marş militar. Chinezii executau cor. Uite ce-am ajuns eu: să vin aicea şi să mă congelez ca să trag cu urechea pentru nea Creţu!… Mă uitam la bulgari şi mă gândeam la lucrul pe care-l evoc cu predilecţie în momente ca astea. De pildă: ce fac alţii. Eu stau pe Dunăre rezemat de o bară, altui se scarpină, altul braconează canguri în Australia, altul traversează Time Square, Soni dă ţepe. Pusă…

Nu. Pusă era pe punte. Mă căuta cu Angela.

— Iubi, îmi spuse soţia preferată, după ce le-am făcut semn şi m-am apropiat bocănind pe metalul punţii. Am vorbit cu Puşica să investim ceva de eclipsă. Încă nu-i târziu.

— Da. Ce anume?

Am întrebat prudent. Ştiam la fel de bine amândoi cum stăteam cu banii.

— Nu ştiu, mă lămuri Pusă, hai să deschidem o terasă cu telescoape. Din alea cu fisă.

— Şi de unde le iei?

— Au în China. Vorbim cu Sungy. A adus o grămadă de scule

pentru eclipsă, dar profesionale, nu din alea.

— Cu tot cu încărcătoare? nu m-am putut abţine.

— Cum cu încărcătoare?... Ei, pe naiba! adăugă imediat şi începu să râdă. N-am făcut bine. Şi-a dat seama că scăpase ceva şi n-am mai putut scoate nimic.

Apa din cizme

— Dragă, eu cred că putem face asta în contul Fundaţiei. Ai văzut vreodată un copil cu un I.Q. de peste 130 şi care să nu aibă ce mânca? De ce să nu-l ajut?

— Sigur că da, vă gândiţi şi-mi spuneţi, ciripi Pusă şi ne făcu un semn cu gheruţa. Ne spunea destul de clar că mai erau şi alţi invitaţi. Am rămas cu Angela.

— Nu ţi-a spus şi ZIadko, de ce n-ai vrut?

— Ce mi-a spus?

— De ochelari.

— Şi ce, eu n-am vrut?

— Nu, eu.

— Când n-am vrut, dragă?

— Nu mai ţii minte, erai aburită.

— Auzi! Te rog foarte mult!

A vrut să plece, dar am reţinut-o. Dincolo, se auzeau bulgarii.

— La dă-i un telefon, suntem aproape.

— De ce nu-i dai tu?

— Mai bine dă-i tu. Să nu creadă că trag de el să-mi fie agent.

— Şi ce să-i spun? se codea Angela, având o reţinere pe care n-o înţelegeam, i-am dat celularul.

— Alo, domnul ZIadko Rusev? întrebă ea peste câteva clipe. Au început să-şi ureze în franţuzeşte, să-şi transmită, mă rog, toate chestiile care-ţi mănâncă impulsurile. Când a auzit că suntem colea pe Dunăre, a înnebunit de plăcere.

— Zi-i de eclipsă!

I-a zis, dar ăla nu mai putea face nimic. Spunea că la ei e fiscalitate mare şi treburile merg slow. Nu mai era timp.

— Când trimite banii pentru sidiu? L-a întrebat şi de bani.

— O.K. îl scoate pe următorul sau nu-l mai scoate?

Angela îl descusu mai pe larg, apoi acoperi receptorul:

— A comandat trei sute de mii de bucăţi…

— Spune-i că-l pup!

— A luat credit.

Într-un târziu a închis, dar era vizibil tulburată.

Sau încurajată.

— Pe cuvânt dacă nu deschid terasa aia pentru

Fundaţie! Fac eu rost de bani.

Şi s-a lansat decisă spre puntea de la coadă, în urmărirea sponsorilor. Marile afaceri se pun la party-uri. Ăsta ce naiba era!

Sung-Ho dădea la somn şi se uita nemişcat în bambină. În drum spre el. Pusă îmi şopti din colţul gurii, vedea că-s singur.

— Porcăţelu …?

Numai de-a dracului! Aşa, ca să te răscolească. Lansează o chestie ca asta, gratuită, şi tu faci prostii, pentru că la întoarcere am oprit-o.

— Da Soni…?

Ce puteam s-o întreb?

— Umblă nu ştiu pe unde, dă-l naibii.

Dă-l naibii…! Bun. Dar dacă n-ar fi umblat, poate era aici… Asta mi-a plăcut mai puţin.

— L-au căutat unii să-l ia clapist.

— Zău? Cine?

— La Secession.

— Vorbeşti serios? S-au apucat de rockăreală? Când auzeam de ăştia, făceam bube.

— Şi cum merge turneul? Aveţi încasări?

— Mă, iusti, ăştia-s nişte hoţi, mă! Te fură din hârtii. Să vezi ce mă pun pe capul lor, când mă-ntorc! Să vezi de luni!

Apa din cizme

Parcă vorbea Soni, nu ea… Adică aveau intrări nenumărate, dar o furau ăia şi venea ea cu biciul; starul internaţional pe calul pursânge chinez! Credea că mă oftic, ce credea? N-a fost totuşi o întrebare prea reuşită, una din alea cu care poţi reţine o femeie la o discuţie cu două înţelesuri. S-a enervat şi s-a dus, nu ţi-e cald?

Am plecat şi eu după Angela. Secession!… O vedeam că-l ţine pe Buză de nasture şi-l capacita să se scuture de un miar de parai. Începuse cu ăsta, pentru că-l cunoştea. Nu ştiam în ce stare e, trebuia

să fiu atent. Porcăţelu, auzi… Ca să te facă neom!

Dar nu, nu luase nimic la bord, dacă nu mă exprim nedelicat. Mai ales că ne aflam pe un vas. Apă minerală sau Fanta. Frumos!… Chiar am apreciat chestia asta; o făcea pentru mine. M-am uitat la ea cu tandreţe şi vedeam bine că nu înţelege de ce. Nu i-am spus. Tipul era cam lovit şi ea trăgea toate avantajele unei stări lucide şi rare. Vorbea aprins. Nu m-am băgat. Am mai servit una, alta. Mâncasem, recunosc, ca un popă de ţară, dar tot mai aduceau chinezării şi-ţi făceau poftă, îţi venea să le-ncerci. La Bucureşti nu prea m-aruncam, ieşiseră tot felul de zvonuri că se răriseră câinii vagabonzi, dar nu cred. Nu cred, aş fi simţit imediat, de la bilă. Nu te pretezi pe un vas ca ăla, simţeam că-mi cad bine.

Aproape că-i admiram şi coerenţa şi felul profesional în care-l sucea pe ăla, când aud în spate da gazda unde-i? Mă întorc; dispăruseră. Şi ea şi chinezul! Când, dom'le? Adineaori era acolo sub barca de salvare şi dădea la peşte!… Asta mi se părea că le întrece pe toate. S-o iei, aşa, din bal, în văzul lumii!… Hai, o dată, înţeleg. Eu aşa ceva n-am mai văzut, nu mi-aş fi permis. Şi după aia s-apari rumeioara, ca şi cum nu

MIRCEA îiil DANELIUC

S-ar fi întâmplat nimic, mai luaţi din aia, mai serviţi beţişoare, era cam mult! Pe cuvânt! Şi ăla care râgâie suav ca să-ţi arate că-l doare-n curea şi de tine şi de toată lumea de-aici. Da' se poate?!

— N-ai un distonocalm, ceva?

— Da ce ai? se îngrijoră Angela.

Mă enerva. N-ar fi trebuit, pentru că săraca era singura care se alarma în ce mă priveşte. Mă enerva, nu ştiu de ce.

— Am nişte ameţeli.

— Păi, cu distonocalm? Mă duc să caut.

Dar a rămas să-l termine pe ăla, pe Buză. Asta-i mitocănie, te rog să mă crezi! Adică dai la peşte până-ţi vine magnetismul, te ridici, laşi undiţa la mârlan şi te-ascunzi ca să i-o tragi în cabină… Când tu te hâţâni cu piciorul bolnav pe toată hula aia, băga-mi-aş! Ce pot să-mi închipui eu, când vasul ăsta se bâţâie singur?! Fir-ai al dracului de nenorocit cu gradul tău, păi n-are dreptate şi Creţu?!

M-am dus să-l aştept lângă undiţe ca să ştiu măcar când apare. M-am uitat la ceas, dar am simţit că-mi creşte adrenalina; ce fac aici, îl

cronometrez, ce fac eu! Proastă-creştere, asta e, prost-crescut! Noroc că măcar Bulgaria dădea veşti ca lumea. ăla s-a întors, normal, după o jumătate de oră. Am văzut-o şi pe ea, ieşise mai târziu; isteţi adică, să nu ne prindem… Umbla printre ăia şi sporovăia ca o vrăbiuţă, n-avea treabă! îşi închipuia că nu se cunoaşte. Cum să nu se cunoască? O femeie se cunoaşte imediat; îi luceşte faţa, are genele mai lăsate, privirea hrănită…

Şi ălà la fel. Ca o curcă alergată; trăgea de muli-netă în sens invers şi nu înţelegea de ce nu se-nvârte. Şi-ţi vorbea amabil, înţelegi, ca să te umilească total. Că noi nu ştiam de unde venea!… A văzut că mă

Apa din cizme frsui pe-acolo, mi-a întins o undiţă, l-am dat şi eu câteva sfaturi.

— Vezi să n-o scapi în apă.

— Zău, crezi că sunt din Xinjiang?

Asta însemna probabil că nu-i venit cu pluta, aşa am avut impresia, l-am pus şi scoica, pentru că mitocanul dispăruse nu ştiu pe unde şi se înfiinţase Angela.

— N-avem distonocalm.

Am dat din mână, dar ea a crezut că nu vreau să vorbesc ca să nu sperii peştele. Ce peşte, nu mai. voiam pur şi simplu!

— Mi-e frig, am auzit-o.

N-am întors capul, eram mâhnit cum nu pot să-ţi spun. Când m-am uitat în spate, nu mai era. Am stat aşa, dârdâind, vreo trei sferturi de oră. Chinezul avea chef de vorbă, dar nu răspundeam decât cu da, nu, mă prefăceam concentrat.

Şi odată îl văd că se ridică şi se uită pe punte, o căuta din priviri. Pe cuvânt, dacă te mint! Am crezut că înnebunesc, iar îi venise magnetul.

— Ţii dumneata puţin, vin imediat…

Ce era să-i zic, vorbea în engleză! S-a dus la ea, a luat-o şi iar la cabină… Eu am rămas ca o slugă, să păzesc undiţe. Mă uitam la ele ca găina în lemne şi nu înţelegeam cum pot fi atât de bou şi nu le trag un şut până dincolo, la bulgari. Uite cum mă trata el pe mine!… Ori eu, ori lipoveanul, totuna! Ţine puţin undiţa! Porcăţelu … Cred că vă nenorocesc. Păi dacă m-apuc să-ţi spun câte ceva despre ea, îngheaţă orezu-n tine, găinarule! Angela a apărut din nou.

— Nu vii?

Avea o grabă-n ea, nu ştiu ce-avea. Tremura de îng. Ori s-a temut să nu mă fi băgat printr-o cabină

pe-acolo şi a venit să verifice… E în stare, o cunosc. Nu i-am răspuns nimic. Mă uitam în apa aia ostilă. Da, dom'le, de asta au ei populaţia aia şi pot să scoată câtă armată vor muşchii lor, că pot să-şi controleze câmpul magnetic! Una, două: trrrrât! Pasărea colibri! Ţac, pac şi la peşte!… Mănâncă rădăcină din aia, ginseng, ai luat? Dar şi o mare doză de nesimţire, te rog să mă crezi.

— Vezi că trage! o aud de lângă mine.

Am văzut şi eu, nu te mai… Avea şi noroc la peşte, nesimţitul. Îi lipise bambina de varga, dar nu m-am mişcat. Animalul – un peştaiău serios, l-am simţit după cum smucea – a mai scuturat o dată din cap. Credea că-s chior. Lanseta se agăţase de stâlpul barei de jos şi se apropia scuturându-se de marginea de oţel, voia în apă.

— Vezi, vezi, se duce! înţeapă-l!

— Să se ducă-n lapţii mă-sii!

Era un somn de-al nostru, vai de capul lui. Pentru ce să-l înţep? Pentru cine? Te simţi şi jignit. S-a dat la fund urgent, cu cârligul în bot; scapă el, dă-l în mă-sa, românul se descurcă.

— La hai să eliberăm ringul.

I-am trântit cealaltă sculă şi am coborât cu Angeia în cabina repartizată. O sticlă cu ceva bun mă aştepta pe măsuţă… Ce făcuse? Comandase şi m-a aşteptat. Nu s-a atins, a avut răbdare să vin. Înţelegi? M-a impresionat plăcut, i-am şi spus-o. Cred că i-am dat şi-un pupic. Eram amândoi îngheţaţi, eu cătrănit, am luat-o gospodăreşte; în vreo patruzeci de minute era gata şi ne-am culcat. Cred c-am făcut şi amor.

OPTSPREZECE

N-a fost nicio eclipsă, nimic!

A fost un fâs. Toate pregătirile pentru 28 octombrie, televiziuni, hoteluri, cheltuială, ochelari, binocluri şi elicoptere s-au dus în fras. Problema lor de dimineaţă era cu cerul; dacă era înnorat. Asta era grija lor. Cu o zi în urmă plouase, dar se menţinea acceptabil. Nici perfect clar, dar nici nu puteai spune că nu vezi soarele.

Au făcut o afacere nebună cu ochelarii aceia. Întâi răspândiseră

zvonul că era nenorocire dacă te uitai prin sticlă afumată sau mai ştiu eu prin ce. Crimă! Orbeai pe loc! Trebuiau obligatoriu lentile de la NASA, verificate american, de aceea costau cât costau. Să nu se creadă că nu s-au vândut!… Totdeauna există fraieri în număr excedentar. Cu patru ore înainte nu mai găseai nimic, puteai să plăteşti şi dublu.

Doamna Angeia Raeţchi, din nenorocire, n-a reuşit să pună pe picioare nimic. Nici cu Fundaţia, nici altfel. A fost imposibil. Nu mai era ca prin 90, când exista o cantitate suficientă de bani de spălat. Acuma, ca să împuşti un sponsor, trebuia să-l motivezi tare, nu era simplu.

Chinezii pe cap, dar totuşi plin de străini… Sigur că le trebuia şi-o ştampilă din aia verde de-a lor, dar în general n-au făcut greutăţi cu paşapoartele. Care a

vrut a luat. La cine n-au dat, ei ştiu; motivele lor. Dar mergeai pe stradă şi-i auzeai vorbind; engleză, orice. Grupuri. Abia după, mai târziu ne-am gândit noi: de unde, domnule, atâţia turişti sârbi la Timişoara şi ruşi în toată ţara, vorba aia?… Dar atunci nu ni se părea nimic dubios. Oferi servicii de eclipsă, normal că vine şi omul cu dolarul, mi se pare normal.

Era programată pentru douăsprezece şi opt minute. De pe la zece se instalaseră deja pe terase şi prin curţi, cu telescoape, binocluri, aparate, bere, săratele, cum se face. Intrase-n ei un fel de excitaţie; dacă deschideai televizorul, găseai imediat un cretin ca să te asigure că nu-i decât un fenomen astronomic.

Domnul Raeţchi a prestat o repetiţie scurtă şi s-a întors acasă cu două perechi. Era de presupus că Mugurel avea deja, dar se înşelase. Şi-a atribuit una şi a dispărut; ferbătorea eclipsa la un party, pe undeva. Perechea rămasă şi-au pus-o pe ochi cu rândul, dar nu se vedea n unic. Asta l-a enervat niţel. Au trebuit să deschidă fereastra şi să se uite la soare, direct. Se zărea ceva, nu poţi să spui că nu, mic şi alb. Dar nu-ţi făcea rău. Urmau să folosească ochelarii alternativ; însă presupunea riscuri; puteai să pierzi o fază. Ideea care le-a venit a fost să-i taie pe din două ca să se uite c-un ochi. Părea echitabil.

Legăturile căsniciei se fortifică prin ieşiri. Nimeni nu poate aprecia măsura în care i-a apropiat acea detentă pe Dunăre şi, mai ales, maniera în care s-au încălzit familial, după ce-au zăvorât uşa cabinei, dar reputatul rocker îşi descoperise neaşteptate rezerve de duioşie. Pe

drumul de întoarcere a conceput spontan o piesă în această tematică şi i-a comunicat Angelei că i-o dedică. Angela i-a cumpărat o curea şi i-a făcut cartofi franţuzeşti. Simţea că se eliberase şi

Apa din cizme era un pic trist, iar tristeţea era amăruie şi casantă ca ciocolata menaj.

Nu c-ar fi regretat expierea suferinţei, dar sufletul unui bărbat are un program precar. În realitate e cu mult mai valent. Arderea acelei nopţi bulgare calcinase aproape tot şi golul rămas nu ştia să se umple decât cu trista melancolie a înţelegerii. Alean… Revenirea spre Angela i se părea sănătoasă şi calmă şi plină de adevăr. Se surprindea grăbindu-se spre casă cu remuşcări, în cazul când îl apuca seara şi întârzia. Dacă pare posibili… O ştia în fotoliu, cuminte, cu sonorul mărit. Venea Crăciunul şi nu şi-l închipuia decât în intimitatea lor conjugală, amândoi cu televizorul, îmbrăcaţi frumos, lângă o sticlă de şampanie. O sărmăluţă, o lumânărică, un pahar de ceva… Nu i se mai întâmplase de mult.

Angela simţise schimbarea şi se silea. Desigur, la băutură te gândeşti în primul rând, dar e de la sine înţeles c-o rărise. Făcuse mai cu seamă altele, care ţin de imagine. A venit într-o zi tunsă şi roşcălie, arăta surprinzător de întinerită. S-a pus pe slăbit, lua pastile din alea de le făceau reclamă: Furantril. Era mângâioasă şi jucăuşă, insistent sexuală şi sexy, îşi cumpărase câteva lucruşoare atracţioase, în principal din acelea. Simţea că renaşte şi că vârsta a doua are şi ea desfătările ei. Se încăpăţâna a-l târî la cumpărături, nu dintr-un capriciu posesiv cum majoritatea soţiilor îl dezvoltă cu timpul. Simţea nedesluşit că supermarketul ţine de o anume intimitate, atingi împreună atâtea lucruri pe care vrei să le ai. Îl aducea să-l îmbie. Ceva aproape erotic.

Nu mai cânta din Maria Tănase în stări depresive, descoperise că era suficient să schimbi puţin tempoul şi totul înverzea vesel. Au fost situaţii când şi-a

11:

adus aminte de alintul-fetiţă, ca atunci când se cunoscuseră cu ani în urmă. Iustin fusese mort după asta. În felul acela peltic; dar i-a surprins privirea mirată şi a surâs neglijent. Anumite sacrificii se impuneau, totuşi, trebuia să simţi până unde.

La biserică venea, spre surprinderea tuturor, cu mai multă plăcere. Începuse să iasă cu ea, o scotea şi pe la concerte. Era plăcut s-o ştii în culise, tremurând pentru fiecare acută.

Totuşi, când chestiile acestea noi începură să semene, stereotipul dinamic amâna întâlnirea din pat sub diferite pretexte. Unul dintre acestea, dacă era de neevitat, se deghiza şi sub aparenţă de grabă. Compensativ, energii inferioare produceau atunci arătarea Pusei… Nu era o materializare vindicativă care se iveg-xu sabia, sau cu pumni în stomac. Venea mai curând blândă şi dojenitoare, stârnind moleşeală de viaţă şi un gust mat. Nu foarte grav, Angela nici nu băga de seamă; deja respira odihnită. Dar domnul Raeţchi se ridica serios şi deschidea fereastra ca s-o alunge. N-avea unde să fugă.

— Hai, Angelico, să ne ascundem undeva numai noi. Vreau să miros un brad.

— Unde?

— Nu ştiu, la Sălcuţa.

— Da? Când?

— Când vrei. Şi de Crăciun, dacă vrei.

Pe la douăsprezece, oraşul se făcuse pustiu. Inospitalier, contrar reputaţiei. Nu cred că avea legătură cu ceva, decât că se opriseră maşinile, tramvaiele, tot, şi lumea încremenise cu capul pe spate. Foarte

Apa din cizme neplăcut să te trezeşti dintr-odată pe o stradă mucegăită… Nu se auzea nimic. Au ieşit şi ei în balcon.

— Vezi ceva? o întrebă Raeţchi, care din când în când pierdea imaginea pentru că-i venea să clipească. Deschidea din reflex şi ochiul celălalt, dar îl strângea imediat, fript de lumină. De aia-i bine să ai ochelarul complet.

— Parcă începe, răspunse doamna Angela, nefiind foarte sigură.

Nu le-a luat mult ca să-şi dea seama că şi-n vecini, pe celelalte terase, persista aceeaşi confuzie. Au mai stat, s-a făcut şi zece, nimici… Şi-au luat folia de pe ochi şi s-au uitat în jur. Doamna Cămătaru îi fixa cu aceeaşi expresie dezamăgită pe care o căpătase la trei ani după alegeri.

— Bună, domnu' Raeţchi.

— Sărut-mâna, doamnă.

— Eu cred că…

— Aşa mi se pare şi mie…

Douăşpe şi unşpe, douăşpe şi douăşpe, şi un sfert… aiurea! Nicio eclipsă! Soarele era perfect rotund şi pasiv. Cine se uita la el prin tabla aia, se uita degeaba. Începeai să te simţi ca un fraier şi era şi cam frig. Ori au calculat ăştia greşit… Ori se petrecea în cosmos ceva care-o anulase neaşteptat. Totuşi, anul 2000…

— Le fut muma-n cur, conchise domnul Iustin, în general. Hai în casă.

Era absolut convins că le-au dat ţeapă ăia de vindeau ochelari. Frumos tun! Dar să nu le fie nu ştiu cum, măcar de chinezi, că-s aicea la noi!…

Doamna Angela a început să încălzească mâncarea, iar el umbla cu telecomanda. Şi-a pus şi un pic de tărie înainte de masă, pentru că era iritat. ăia de

la televiziuni rămăseseră la fel de căscaţi ca şi el. În oraş se întâmpla ceva şi încă habar nu aveau. N-au deschis geamurile decât la petardele de pe stradă, dar mult mai târziu.

De neînchipuit ce era acolo, în Piaţa Universităţii. Lasă Universitatea, dar în Piaţa Revoluţiei! N-aveai cum bănui.

După ce-au scris a doua zi ziarele şi după cât a fost accesul la informaţie, au devalizat magazinele Romarta şi Adam. Da, praf! Au spart geamurile cu ceva metalic, că alea-s groase, nu cedează oricum. Un jaf ce nu s-a văzut! Puhoi de mulţime. Nu s-a descoperit persoana care a început toată povestea asta şi de cine era manipulată eventual, dar ce s-a aflat e că aruncau cu rulmenţi de metal. Bile din alea, la picioarele femeilor. Ca să stârnească ţipete, panică, ei ştiau. Poate nuăai să-i întărâte, căci afirmau c-ar fi scârbiţi extraordinar; de la eclipsă, de la guvernare, nu ştiu, dar nu se mai" putea sta de vorbă cu nimeni.

Să zicem că erai o persoană cumsecade şi încercai să-i opreşti; te puneai cu spatele la vitrină. Nu aveai niciun spor. Îi alungai de-aici, spărgeau dincolo. Au spart tot. Că străin, că român, nu conta, până nu s-au tăiat în cioburi nu s-au… Nici nu mai zobeau pentru jaf, o făceau din plăcere; magazine, maşini, semafoare, ce cădea sub mână, să fie masa bogată! Nu-i o plăcere să spargi? Acuma, serios?… Poliţiştii se făcuseră mici, mici şi drăguţi ca miliţienii la revoluţia ailaltă. Dacă

voiai, îţi împingeau maşina, dacă-i puneai să se amendeze, îşi tăiau singuri chitanţă, era o chermeză. Să ştii că era o plăcere!…

Lumânările au apărut nu se ştie de unde, dar aveau destule.

— Să stăm în genunchi şi să ne rugăm!

Apa din cizme

Unul care părea mai şef… N-aveai ce să discuţi, numai că era plin de sticlă peste tot şi te tăia la menisc. Lumânări, însă, au fost. S-a stat, s-au executat câteva rugăciuni, după care s-a mers în coloană la Universitate. Aici erau abundenţi, pentru că se scurgeau din toate direcţiile. Care unde a spart ceva venea după aia în Piaţă. Cuvântări, urlete, ameninţări şi hai pe guvern! Din spusele lor, boala cea mare o aveau pe ăla cu fiscalele. Dacă-l prindeau, îl spărgeau!

Lucrul minunat era starea aceea de exaltare. E foarte rară şi puţini reuşesc s-o prindă la câţiva ani o dată. Când eşti în mulţime, e ca un drog. Devii tembel instantaneu, nu mai judeci matur; urli, faci spu*me* la gură, plângi, te penibilizezi, cânţi din alea patriotice, faci tot ce se poate ca să-ţi crape obrazul. După aia, când te dau ăia pe post…

Dar sunt droguri şi droguri. Una e să zbieri la grămadă şi alta-i să spargi! Când spargi e aşa ca o frăţietate, te simţi bun şi solidar, e singura ocazie când poporu-i unit şi se-ajută. Întorci capul spre ăla din stânga şi simţi că-l iubeşti. Întorci spre ăla din dreapta şi vezi că-i frumos…

În aceeaşi clipă au început să dea şi la televizor. Te uitai şi nu-ţi venea să crezi. Nu era de ales; ori rămâneai acasă, ori dădeai fuga la un moment dat. S-a putut vedea cum au ieşit nişte steaguri de undeva, mai „precis flamuri; după culoare cam asta erau. Şi ăia din opoziţie, au apărut şi ăia. Cu câţiva fusese pe vas la ziua Pusei, îi cunoştea personal.

— Uite, dom'le, ăla…! Cum îi zice? Cu mango, Angelico, nu ciupea ăsta mango?

Au dat un plan mai larg şi au putut să vadă toată piaţa. Arhiplină! Poliţiştii nu se vedeau, decât vreo

MIRCEA i DANELIUC

doi speriaţi înghesuiţi de mulţime. Erau însă soldaţi chinezi. De jur-împrejur. Nu făceau deocamdată nimic, luaseră numai poziţie şi aşteptau.

Domnul Raeţchi se uita şi nu putea să-şi vină în fire. iar, dom'le? Pentr-o eclipsă? A mânuit scurt telecomanda, dar acelaşi lucru. Toată

mulţimea de-a-colo a început să se urnească-n coloană, deşi nu s-a auzit ce ordin s-a dat. Dar cu steaguri cu tot, cu hău-leli, cu pumni ridicaţi, le luăm gâtul, acuma, peste guvern! A durat vreo douăzeci de minute şi, când au ajuns, primul-ministru ieşise pe scări. Ce-o fi crezut, că-i opreşte, sau ce?

— Vă spun sincer, nu înţeleg ce manieră…! Manieră. Se pare că l-au bruscat, pentru că nu s-a mai văzut. Au trecut peste el şi-au intrat. Oricum degeaba, căci nu mai era cu cine discuta, îl călcaseră deja în piioare. Dar e bine să intri ca să vadă că nu te joci şi, dacă ai noroc, mai apuci câte ceva. Chinezii nu s-au interpus; erau treburi interne.

Ce Sălcuţa, că era groasă! Măcar să apuci Crăciunul acasă…

Peste o oră a ieşit Preşedintele la televizor ca să-şi exprime stupoarea, hotărârea şi câteva îndemnuri la calm. Situaţia, slavă Domnului, se găsea sub control. Nu era vorba decât despre câteva elemente declasate, de origine securistă. Din fericire, nu multe. Ce era regretabil era că aceste tulburări aveau loc tocmai acum, când FMI-ul aprobase a treia tranşă de împrumut şi aveam promisiuni certe de introducere a ţării pe lista de aşteptare la TACO. După toate succesele diplomatice cu Strasbourgul, cu Atena şi celelalte. Asta chiar că era păcat…

Iustin Raeţchi se uita la el şi-i număra firele de păr din nas. Era ras proaspăt, probabil că se grăbiseră pentru

Apa din cizme emisie, dar nimeni nu-i umblase prin nări. Eu nu înţeleg ce consilieri au acolo!… Ce păzeşte namila aia?

Preşedintele era palid şi se vedea că-i încropise cineva textul, în viteză. Citea rar, cu buzele roz, pentru că machiajul, grăbit şi acela, nu le acoperise mucoasa. Le ţinuse strâns. Nu părea în apele lui şi lucrul acesta induce în telespectator o stare profundă de stres.

Cum apari în faţa poporului cu perii ăia care-ţi ies de sub nări?

— …acum, când am păşit în cel de-al treilea mileniu şi mai sunt încă atâtea probleme de rezolvat.

Era clar că-l incomodează ceva.

— …şi trebuie să fie… limpede… pentru oricine că… toată situaţia ţării… are… un…

Nu mai citea. Umbla cu ochii prin studio, făcea pauze. Îşi pierdea şirul.

— Se-ntâmplă ceva! urlă domnul Raeţchi ca s-o facă pe Angela

să iasă din bucătărie. Se-ntâmplă ceva!!

Şi începu să sară prin cameră, isteric. Când femeia deschise uşa, încremeni acolo. Iustin nu mai putea vorbi, îşi pierduse respiraţia. Arăta numai cu mâna spre aparat.

În platou se petrecea, într-adevăr, ceva ce ne era ascuns vederii. Ceva care pe omul de-acolo îl înspăimânta. Se uita năucit în direcţia camerei, deci spre noi şi hârtia stătea neterminată sub microfon. Apoi, imaginea a început să tremure, de parcă cineva lovise obiectivul şi s-a sculat încet în picioare, tăcut şi pierit. Degetele căutau pe măsuţă, dar nu se vedea ce anume. Păr ea că dintr-o clipă în alta va izbucni în plâns.

Spatele cuiva a intrat în cadru. Înainta spre el şi parcă ţinea un obiect lunguleţ în mână, nu era clar, noi îl vedeam din stânga, dinspre umăr. În clipa următoare, ecranul s-a făcut negru.

NOUĂSPREZECE

Am fost absolut convins c-au aranjat mânăria aceea cu eclipsa ca să pornească toată demenţa. Să te ia repede şi să te tâmpească de cap, cred că m-apuc de thai-chi. Nu pot să cred că dacă calculezi ceva cu umbra pământului, sau a lunii, mă rog, stai la mâna unui computer defect. Hai să fim serioşi. Mamă, e – , – a fost atuncea, să ferească Dumnezeu! Dar mai ştii… Nenorocirea era că Mugurel nu dădea niciun semn.

Aveam în dreapta un gard de beton. Mergeam toţi de-a buşelea şi le auzeam cum fluieră pe deasupra. Ce să te scoli în picioare, că te rădeau ca la ciori. În faţa mea mai erau vreo trei inşi şi mă ţineam după fundurile lor. Dacă dădeau peste vreo piatră, încercau să atingă becurile de pe stâlpi şi bine făceau. Intrai în lumină, ăla erai! Ţintă vie.

Şi dacă n-am sunat şi eu şi Angela pe la toţi găşcarii lui cu care se vede! Nu ştia nimeni. Pe cuvânt dacă nu-mi era frică să nu fi păţit ceva, că ştiam că se bagă. Un singur telefon s-a îndurat ca să dea, pe la cinci, că-i bine şi vine. Dar încă nu începuseră să tragă, n-aveam de ce să-mi fac griji. Unde umbla el acuma, că poate mă împuşcă, naibii, sub gardul ăsta şi-i rămân pe conştiinţă!

Apa din cizme

Mi-a intrat mâna-n ceva moale şi am ştiut în ce, puteam să pun şi pariu. În iarba dintre stâlpi… Nu în ce te gândeşti tu; râme! Ai văzut râme noaptea? Uite c-atunci era plin! Am ajuns la un colţ şi ne-am înghesuit unii într-alţii ca să ne uităm. Piaţa era pustie şi luminată slab.

La Alt Fel ardea neonul; am cântat şi-aici, am cântat peste tot… Până la gura de metrou erau vreo două sute de metri, trebuia să traversezi, n-aveai cum. În spatele statuii am dat de doi soldaţi chinezi. Înarmaţi, dar nu trăgeau. Stăteau pitiţi şi se păzeau de noi, credeau că venim peste ei. L-am căutat şi la Soni…

— Iustine, fă-te că plângi! îl aud când am ajuns în rându-ntâi la televiziune, umăr la umăr. Credeam că nu ne filmează, dar porcii ne filmau şi nu spuneau un cuvânt. Ne dădeau în emisie. Tot e ceva adevărat când auzi că presa manipulează! Nu-i chiar aşa o scorneală.

Când l-am văzut la televizor, am înnebunit. Intrasem în casă cu nevastă-mea, după ţeapă cu eclipsa; fusese arestarea cotroceanului, cam la o oră-jumate. Şi-odată îl văd pe postul naţional, cu degetele răşchirate:

— Am învins! Am învins!!…

Mă, avea o faţă de ţicnit!… Adică ştii, că l-a văzut toată lumea. Erau vreo douăzeci acolo, de ziceai că ăia-s şefii ţării: Soni cu ăia! Nişte muiane, mă, să râzi cu muci. Erau aşa: Soni, o dată. Pe urmă Ţuchi Ştefârcă – limbă de plop, cine mai era? Mango Dumitrescu, ţi-am spus, ăla de pe vapor, îl ştiam. Avea boală la mango. Un băiat Relu… unul Vasile… Era ăla, inginerul, cum îl cheamă? S-a dat şi-un film de micţiune… cu bătălia de la Bumbeşti, cealaltă… Sebi Generalici! Aşa. Cine mai era? Nu-i mai ţin

minte pe toţi, erau mulţi, vreo douăzeci. Generalul Prihană… erau mulţii Am învins, futu-i mama mă-SII

Cum a ajuns Soni acolo între ei, nu ştiu nici azi. Tot ce mi-a îndrugat după aia, că trecea pe-acolo şi l-a bulucit lumea până-n platoul de ştiri – *bulishit*, nici nu merită să ţii minte. Nu se poate, cred că era băgat în ceva, prea a sărit dintr-odată, asta-i ultima ţigară? Dă-o şi ultima.

În sfârşit. Îl văd pe ecran, descompus cum îţi spun, şi o strig pe Angela vino să vezi cu ochii tăi!

— Şi tu ce stai aici? îmi zice soţia, dar un pic mai târziu, după ce o dăduseră pe muzică populară. Ce aştepţi? Nu vezi că se împarte din nou?

— Ce se-mparte?

— Avuţi-naţională, patrimoniul, se împarte tot!

— Unde ai văzut tu că se împarte?

— Da' tu nu vezi?!

Dom'le, îţi spun cinstit, sunt un artist, n-am pretenţii. Nu mă pricep la afaceri, n-am veleităţi, nu vreau nu ştiu ce funcţii, dar cum să scapi de gura ei că parcă-i băgase ardeiul! Atunci, în secunda aia, le scăpa ea pe toate! I le smulgeau din mână! Mi-a făcut părul creţ, înţelegi? Mugurel nu era acasă, cine să se ducă? Ies ca tâmpitul noaptea pe stradă ca să se caţere populaţia pe maşina mea şi să-mi care pumni în capotă! Şi umblau şi cu foc, beţi ca la chermeză, nici n-aveai cu cine să te înţelegi. Revoluţie!

A trebuit să ocolesc centrul şi brusc mi-am dat seama că eram mai aproape de casa lui Soni, decât de TVR. ia stai, dom'le, mi-am spus, păi ce, ăla doarme-n Televiziunea aia? Au băgat populară, după aia aveau un film cu boxeri; era acasă omul, îşi

Apa din cizme punea pijamaua. Ajung, sun, întuneric, nimic! Patru-je chinezeşti peste tot. Mai sun, tot aia… hai la tevereu, ce era să fac? Am întors maşina, dar nu-mi făceam nicio iluzie c-am să pot răzbi prin îmbulzeala de-acolo. Pe stradă, acelaşi hai! Torţe, măscări şi fraternitate, ca după meci. Atâta că-ţi săreau în spate şi luai pumni în tablă, când treceai pe lângă. Ole, ole, nu ştiu ce!

I-am văzut de la distanţă, erau ca un roi de albine africane. Umpluseră toată curtea. Am parcat ceva mai încolo, pentru că nu numai că nu găseai loc, dar erau în stare de orice. M-am dat jos şi m-am uitat la aripa din dreapta. În sfârşit, putea să fie şi mai rău. N-aveam cine ştie ce entuziasm, însă m-am apropiat cât de cât. Bubuiam din piciorul drept.

— Raeţchi de la Nemesis! îl aud pe unul şi mi s-a făcut frică. Dar le-am văzut imediat mutrele încântate, de parcă apărusem pe coperta de la *Playboy*. Să trăiţi, că ne trebuiţi!…

— V-aşteptam… vine altul şi-mi strânge mâna cu ale lui, amândouă. Dar ştiam că nu voia decât să-mi bage limba-n ureche, n-avea cum să m-aştepte. De unde ştia el c-o să apar tocmai eu? Probabil că aşa le spunea la toţi. Însă uite-l că mă ia de braţ şi mă trage spre gloată.

— Loc! Loc!… Domnu' Raeţchi!

N-ai să crezi, dar se dădeau la o parte, chiar dacă nu era unde şi chiar dacă se călcau pe picioare. Nu protesta nimeni. Făceau un culoar

nu foarte adânc şi ăla era nevoit repete:

— Domnu' Raeţchi! Loc, vă rog!

Erau diferite baraje păzite de ţipi cu brasarde. Aveau şi arme. Când se trezeau acolo cu noi, se întorceau furioşi de ziceai că acuşi îţi bagă pistolul în

gură, dar ăla mă prezenta şi deveneau dintr-odată serviabili. Mă împingeau mai departe; mergeam, ce era să fac, am intrat, acuma mergeam. La barajul următor, la fel. Şi tot aşa, până la uşa televiziunii. Aici era şi actorul ăla cu faţă de moş, zi-i, ăla care face moşi prin toate filmele; în sfârşit.

— Ai fost membru PNŢ?

— Eu? Nu.

— PNL, ceva?

— Nu, dom'le, pe cuvânt!

— Dac-ai fost, arde-ţi aici carnetul în faţa noastră, altfel nu intri!

— N-a fost, domnu', zice ăla, îl cunosc eu, e cântăreţu domnu' Raeţchi.

— Cântăreţ, cântăreţ… clătină ăla din cap, neconvins, dar neta lăsat.

Acuma, înaintam pe coridoarele de la parter şi am băgat de seamă. că în afară de tipul care mi-a deschis drumul, s-au mai adăugat vreo câţiva. Cinci, şase, aveam un fel de suită care mergea înainte. Profitaseră de mine ca să intre şi ei, iar acum se prefăceau că mă anunţă la punctele de control. Ca şi cum veneam în inspecţie. N-aveau decât, îmi convenea. Aici erau şi ofiţeri de amândouă felurile, români şi chinezi, mi-au cerut buletinul. Dar politicos; m-au scris pe o listă şi mi-au dat ecuson. Îţi spun sincer, aveam emoţii ca la concert. Îmi transpiraseră palmele. Sigur că te bucuri când vezi că ai atâţia fani, dar simţeam că se mai întâmplă şi altceva.

În platoul de ştiri era pază mai tare. Arme, tot!

— Domnu' Raeţchi! m-a prezentat garda în mod coral, dar aşa, cumva pe blat, de parcă eram Zorro şi n-aveam masca la mine.

Apa din cizme

Am fost singurul pe care l-a lăsat chinezul. ăia au rămas la uşă şi dădeau din buze. Salut, salut, mersi! Totdeauna mi-am închipuit că într-un platou din ăsta trebuie să fie ca-n biserică. Podeaua nu scârţâie,

tipi care umblă pe vârfuri şi vorbesc în şoaptă, crainice care surâd cu mâinile împreunate jos ca Leana… Nici pomeneală! Era o îngrămădeală şi-un fum de nu puteai respira. Fiecare striga la celălalt, nu te puteai auzi. Doi din ăia cu căştile pe cap se certau ca la uşa cortului şi se făceau securişti. Păreau terminaţi de oboseală. Nu le dădea nimeni nicio atenţie, vorbeau toţi deodată. Erau şi ceva şpicheri, i-am recunoscut, discutau cu ăia de-i văzusem de-acasă, cu brasardele. Mi-au dat şi mie una, dar mi-au luat ecusonul.

Soni, întors cu spatele, dicta ceva unuia care nu părea să priceapă. Era cam aprins şi a trebuit să mă duc până la el ca să mă arăt. De fapt, singurul pe care-l cunoşteam; şi pe ăla… Mango Dumitrescu. L-am bătut pe umăr. Soni s-a întors şi, când a dat cu ochii de mine, m-a luat în braţe. După aia am avut impresia că-i părea rău c-o făcuse, nu ştiu de ce. Dar m-a îmbrăţişat de parcă nu mă văzuse de o sută de ani, ca pe-un tovarăş. După ei au început să mă strângă şi ceilalţi, la fel de bucuroşi. Nu ştiu ce-aveau, pe unii îi vedeam prima dată, dar poate mă cunoşteau ei. Era şi Ţuchi Ştefârcă şi Vasile şi Relu, toţi, dom'le. Ne-am pupat pe amândoi obrajii. Au venit şi de la interne şi de la Armată, ne-am felicitat reciproc; mi-am făcut o grămadă de relaţii.

— Unde umbli, mă? făcu Soni, de parcă întrebase de mine în toate părţile şi nimeni nu ştia ce să-i spună.

— Păi…

— Domnu' general! strigă el către Prihană, domnul Iustin Raeţchi!…

Ca şi cum ar fi zis păi ce facem aici!…

— Aaa! Ce mai faceţi? se interesă ăla extrem de afabil, deşi nu-l văzusem în viaţa mea. Sunt unul care detest serviciul militar, dar am dat prietenos din codiţă şi ne-am strâns mâinile cu drag.

— Să-l trecem pe listă, sugeră Soni.

— Sigur că da, domnu' Şonţea, poftiţi.

M-am apropiat şi l-am simţit pe unul care se aţinea în spatele meu. Am întors capul şi l-am văzut că se uita la mine foarte serios. Cu mustaţă.

— Îmi daţi un act? mă întrebă generalul ca şi cum s-ar fi scuzat.

I-am dat buletinul. Aşteptam să-mi transcrie datele şi mă gândeam la ce-i trebuie. Mă ardea să întreb, da-mi era fuşine. Cum să

întrebi?

— Asta-i pentru…

— …Comitet.

Comitet? Comitet, comitet, dar al cui, vorba aia. Nu putea să fie decât un Comitet Central. A terminat şi mi-a întins documentul.

— Vreţi şi o armă?

— Poftim? Nu. Mai târziu.

Nu ştiu de ce am refuzat, am fost prost. Când mă întorc, mă pocnesc de mustăcios. Am prins ocazia:

— Comitetul…?

— Comitetul Revoluţionar.

Aşa, da. Era clar. Normal! Am simţit câteva priviri respectuoase şi mi s-au părut sincere; eram în Comitet, nu te joci, de mâine trebuia să luăm ţara la condus. Ai văzut, în zece minute!… Dar ceva mă rodea. Nu pot să spun că nu s-a purtat mişto, vorbesc de Soni, dar i-am surprins expresia aia brusc obosită, ca

Apa din cizme un pas îndărăt. De ce? La urma urmei, eram cu mult mai notoriu ca el.

Şi nu mai scăpăm de mustaţă, ăla! Făceam un pas, el după mine, cu coatele uşor depărtate, dârz şi servil, ce-i cu ăsta, mă Soni?

— Vrea să fie badigardul tău. Îl accepţi sau îl dăm afară?

— Ştiu eu? Dă-i pace.

Tipul m-a privit cu recunoştinţă. Începuse să-mi placă. Mă mişcam de-al naibii pe-acolo, ca să-l văd cum mă apără de gloanţe. Cum bagă pieptul ca Matrosov. Cum ţine spatele ca Voican Voiculescu la iliescu, în revoluţia ailaltă.

Deci eram în Comitet şi aşteptam sarcini.

— Atenţie, intrăm în emisie! strigă cineva din spatele unui pupitru şi am înţeles de ce era haloimă-sul ăla acolo. Dădeau filmul cu boxerii, dacă voiai puteai să-l şi vezi în monitoare şi acum îi bătea gândul să-l întrerupă puţin ca să intrăm. Comitetul. N-a fost o idee prea bună să dai boxeri. Nu numai că era film românesc, dar şi boxerii arătau ca nişte jartele desfăcute. Trebuia dat ceva tare, dom'le, să le iei faţa! ăla care anunţase a început să numere de sus în jos, ca la NASA. Pe cuvânt dacă nu m-au luat emoţiile, aveam trac! Te gândeşti şi câţi te văd, nu? Mă uitam disperat după Soni şi-odată îmi face semn. Caut loc ca să ţin aproape.

— Iustine, îmi zice, fă-te că plângi…

— Să plâng?

— Fă-te că plângi de bucurie.

M-a surprins niţel. Mă uit la el şi văd că-i ieşise. Dăduse lacrima. Zâmbea ud.

MIRCEA îi DANELIUC

Atâta numai că nemernicii ne băgaseră în emisie cu vorbe cu tot, de-am auzit ce-am auzit după aia… Ştii la ce mă refer. Nu se face!

Primul s-a înfipt în microfon ăla, inginerul, Generalici.

— Cer cu toată fermitatea, sau nu ştiu cum a zis, ca toate trupele să intre-n cazărmi. Şi cele de la Interne şi cele de la MAPN! Generalii de la Marele Stat Major să dea ordinele care se impun. Trebuie oprită vărsarea de sânge!

Ce vărsare de sânge, că doar umblasem prin oraş, era bal… Dar pesemne că ştia el ceva, pentru că se pricepea la revoluţii. Publicase o istorie alternativă despre prima, fusese şi-n aia. Înc*ercare asupra adevărului nu* ştiu cum, nu pentru că ar fi fost un fel de eseu, dar jucase pe vremuri într-o echipă bănăţeană de rugbyv aşa zicea. Oricum, la adevăruri era expert şi între termenii de import şi cei din sport îi prefera totdeauna pe ultimii; încercare era exact ce trebuia, ţi-ai luat-o? L-ai văzut, tare tipul; Prihană în spatele lui şi el dădea ordine la generali!… Mă întreb ce grad are.

— Un singur adevăr are revoluţia aceasta! Era cam scapete, dar vorbea ca la Senat.

— Un singur adevăr. Că a fost făcută de poporul român! Ţi-am spus că la adevăruri era beton, n-avea moarte.

Veneau pe masă tot felul de bileţele şi noi le citeam populaţiei. Lupte la Arad şi Constanţa, ceea ce înseamnă că era ceva vărsare de sânge la extremităţi, arestări de teroriști, barajul de la Pecineagu dinamitat, oţet de mere otrăvit, cianură pe Tisa, lucruri din astea. Îţi băga biletul şi dacă erai la microfo-n îl citeai. E drept că te simţi important şi-ţi place.

Apa din cizme trebuie să recunosc, dar în acelaşi timp aveam şi un sentiment de jenă, uşor. Dar foarte fin… M-am uitat şi la ceilalţi; probabil că erau aici de la trei şi le trecuse. Ceea ce aş fi vrut eu era altceva. Aş fi luat, microfonul şi aş fi spus uitându-mă fix în cameră: – Mugurele, dacă mă vezi, du-te, bre, acasă, că stă şi plânge.

Nu era cazul. A început după aia programul artistic ca să încurajăm populaţia. S-a recitat din Eminescu şi Bolintineanu, au spus rugăciuni; erau şi popi, nu ştiu dacă… Să ştii ceva de la mine: nu există revoluţie fără actori, popi şi ceteraşi! Nici nu începe bine şi ăştia-s prezenţi. Pe mine m-au pus să cânt. Atunci am înţeles de ce m-au băgat în Comitet, atât de scurt. Aveau nevoie de feţe cunoscute, cu priză la public şi eu posedam una… Aveam fani şi notorietate. Aveam biografie, înţelegi? Le-am cântat romanţa aia, A venit *aseară* m*ama, care le-am* înfipt-o şi la bulgari, ce era să le cânt? Apropo, îmi veniseră banii de la ZIadko, m-au anunţat de la bancă. N-aveam orchestră, n-aveam negativ, n-aveam nimic! Pe ce să fac play back?

Bun. Au dat drumul la runda următoare cu boxerii ca să ne relaxăm puţin. Când se-ntâmplă asta, îţi dai seama imediat de ce încep să vorbească toţi deodată, ca-n Parlament. Trebuie să te dezumfli cumva. Comitetul s-a adunat într-un colţ, a făcut o şedinţă secretă şi s-a hotărât suspendarea banderolei ca semn de recunoaştere, cu parola *Victoire*. După asta, unii dintre noi am plecat. Am crăcănat două degete şi ne-am văzut de treabă.

Mugurele, băga-ţi-aş sârmă-n nas, or să mă împuşte ăştia ca pe-o răţuşcă…

M-am târât pe scara rulantă şi nu îndrăzneam să pun piciorul pe trotuar. Era înţepenită şi de pe acoperişurile din jur trăgeau ca la revelion. Se riposta şi de-aici; era un grup al unuia răguşit, îi spuneau Vandam. Aveau nişte veste pe ei, făcuseră rost de kalaşnikovuri şi se legaseră la frunte cu bentiţe albe. Se piteau sub parapeţi şi trăgeau în sus. Nu-ţi spun, că nici nu vreau să-mi aduc aminte! Murdari de funingine şi de sânge, stăteau acolo de vreo cincisprezece ore şi pierduseră deja doi oameni. Copii…

— Până la capăt! Până la capăt!! urla Vandam şi ieşea pe scări complet descoperit ca să-şi golească încărcătorul. Întâi mă lipisem de-un stâlp şi aşteptam din clipă. În clipa să-l văd secerat.

— Şi dacă mă omoară, ce?! răcnea sfidător şi-şi strunea descreieraţii cu care intrase în hora aia. Nici nu mai avea voce. Lumea le aducea mâncare, ceai cald şi cineva, nu ştiu cine, muniţie. Aveau ca la balamuc şi nu se zgârceau. Cred că l-au şi ras după ce am plecat, aşa am auzit.

— Vrei să ieşi? îmi strigă. Acuma!!

Şi-l văd că se urcă în capul scărilor, ca un diavol jegos, că se lasă pe spate şi urlă. Mă uitam şi nu-l vedeam bine. Nu-mi stăteau ochii decât pe gura ţevii şi pe flăcările alea. Mi s-au tăiat picioarele, te rog să mă crezi. Mi-era şi frică, mi-era şi ruşine. Adică ăla îmi face loc cu arma, se expune şi eu mă fecalizez pe rabla aia de scară! M-am târât afară, am avut noroc. Am luat-o întâi în genunchi, după care am tăiat-o ca glonţica. Ştii cum simţeam în spate? Ca o bubă, aşa, de o palmă, pe unde trebuiau să mă umple cu plumb.

Apa din cizme

După două blocuri am prins un taximetrist înnebunit, care nu mai ştia nici cum s-o bage-n viteză.

— Unde?

— Ia-o din loc! am răcnit şi eu. Dă-i drumul!

Am mers aşa câteva minute, până am fost sigur că nu trage nimeni din spate. Tocmai mă gândeam cum să-l întorc spre cartierul Pusei, când ne opreşte alt baraj.

— Jos! Mâinile pe capotă.

Ne-am executat, nu ne costa nimic; dacă-i enervam, ce?

— Ce transportaţi aici?

Au deschis uşile, portbagajul, au început să cotrobăie. În buzunare, peste tot.

— Arme, ceva?

Mă gândeam să-i spun parola, să nu i-o spun…? Cine ştie cine erau şi ăştia? De unde să aibă ei habar de parola Comitetului? Mi-ar fi prins bine acuma mustaţă, ăla, Răzvan…

Am plecat aseară din televiziune şi l-am luat în maşină, că nu se mai dădea dus. Nu că m-ar fi ajutat la ceva, dar, oricum, eram doi. Încă nu trăgea nimeni, era haios ca după meciul cu Anglia. Se uita el în toate părţile, dar cred c-o făcea ca să mă impresioneze, nu-s născut ieri. Nici nu ştiu dacă avea pistol. Voia să mănânce şi el o bucată de pâine mai albă; să mănânce, dă-l în mă-sa! Plăteşte statul.

Mi-am adus aminte că încă n-am întrebat dacă ne dădeau şi vreo leafă. Aş fi băut o bere şi mă gândeam dacă n-ar fi nimerit să cer o badigardă, ceva, cum avea Voican. O tipă din alea mişto, să-i dezlegi centura de la karate… Cred c-am să-i fac vânt ăstuia, nu-mi place deloc.

În clipa aceea mi-am adus aminte de Pusă! Imensă bucurie să-ţi dai seama că, de când te-ai implicat în politică, nu ţi-a stat gândul la ea niciun fir… Am tras aer până-n rinichi: gata, eram scăpat! Nici n-a mai fost nevoie de o iubire nouă, mi s-a luat. Înţelegi ce spun? Nu m-am gândit la Pusă nicio secundă. Ce înseamnă o revoluţie care-ţi cade pe cap!… Te bulversează complet.

Am oprit maşina în faţa porţii şi l-am sfătuit să ia un taxi. Nu era să-l duc pân-acasă, că nu eram badi-gardul lui! Mugurel tot nu venise. Nu-ţi mai spun în ce hal am găsit-o pe Angela…

M-am trezit pe la nouă şi ceva şi am deschis televizorul. Dăţeau în reluare chestia cu noi, aia de ieri. M-am privit cu toată obiectivitatea şi m-am plăcut. Cred că n-a fost rău. Când au dat-o pe muzică de operă, am închis. Băiatul a sunat de undeva că-i sănătos şi apare în cursul după-amiezii. Foarte bine, am ieşit, am luat pâine şi lapte şi mi-am băut cafeaua.

— Ce gânduri ai? mă luă Angela.

— Vreau să trec pe la bancă, mi-a trimis ZIadko banii ăia.

Banii pe sidiu.

— De Comitet, te întreb. Când te duci?

— Or să-mi dea telefon.

— N-o să-ţi dea nimeni nimic. ăia-s acolo.

— Aiurea! De unde ştii?

— De la revoluţia ailaltă. Eu zic să te duci, că rămâi papagal.

Ce-o înghimpa pe ea de politică, nu-mi intră-n cap! M-am dus pe la unşpe, dar am trecut întâi pe la

Apa din cizme bancă; îmi trebuiau banii cum nu pot să-ţi spun. Pe bulevard – manifestaţie groasă! Zic groasă, pentru că era lată cât strada, cred c-am răcit. Poporul din primul rând se ţinea braţ la braţ, dar eu ştiam ce-i asta, mai văzusem. Nu atâta ca să lase impresia că sunt strâns uniţi în jur la ceva, dar ca să nu dea buzna în faţă cei din rândul doi… Dacă nu te ţineai cu coatele, ăia spărgeau şi intrau. Aveau steaguri roşii şi urlau că nu le mai trebuie democraţie în veci. Ce-aveţi, mă, şi cu asta?…

Mă gândeam să-mi chem badigardul prin telefon, dar am renunţat. Nu trebuia să ştie el ce scot eu din cont. Am ocolit, am luat bănuţul – ZIadko, salon! – şi m-am dus la televiziune. Aici, linişte. Comitetul? Nu ştia nimeni, poate la Senat. Am întors spre Senat,

începeam, deja, să mă neliniştesc… Să ştii că avea dreptate Angela!

Ajung şi văd înghesuială la uşă. Era ceva… în parcaj, nişte ţigani cu arme făcuseră un foc şi păzeau Senatul dintr-un impuls spontan. Le aducea lumea mâncare şi păreau sătui; căzuseră pe potol. Între ei şi clădire, puhoi de lume. Câţiva, cu banderole, ia uite, dom'le! Mi-am pus-o şi eu, m-am prins că exista alt consemn şi am început să mă înghesui în faţă.

— *Victoire*! strigam de unde eram, dar nu se uita nimeni. ăia de la uşă controlau nişte liste. *Victoire*!…

— De unde ai, bre, brasarda asta? se întoarce unul la mine.

— Sunt din Comitet.

ăla mă priveşte suspicios şi-l văd că strigă spre uşă:

— Costele, ia vino, mă, încoace, că am un infiltrat…

Te rog, pune-te în situaţie! Ce faci? Nu-ţi vine să bei gaz? Cu kalaşnikovul ălora pe tine!… Dă-i, explică, caută martori, nu era nimeni. Parola? Poftim parola: Victoire! Victoar, pe naiba! Care-i parola? De unde-i brasarda? Nu vezi că-i îngustă?

Noroc că era o fată printre ei, m-a recunoscut aia.

— Este, este, îl ştiu eu. A fost ieri. Raeţchi de la

Nemesis.

O scurtez. Au mai cârâit, dar mi-au dat drumul. Am lăsat buletinul şi m-a condus fata. Avea un nume cam ciudat, o chema Buldănej Stănescu; rromană, dar curăţică.

— S-a schimbat parola, m-a lămurit când am început să urcăm scările. E *joi*. Parola:] *oi*. Şi fără banderolă îngustă, că din astea au teroriştii.

— Ce teroriști?

— Sunt te roriști peste tot.

La etajul întâi spărgeau unii o uşă cu picioarele.

— Daţi-vă la o parte, ne-a grăbit un individ, că nu se ştie ce iese de-acolo! Cred că au arme.

I-am depăşit ceva mai vioi şi Buldănej m-a băgat într-o sală de consiliu. Aici, fum ca la nebuni, câţiva din ăia de ieri şi alţii noi. Şi Soni, futu-l în nară!… Era şi unul Marcel, îl ştiam de pe baltă. Venea şi el la Pârlita, îl ştiam bine, dădea la caras. Nu m-au întrebat nici ce-i cu mine, nici de ce-am venit, se certau mai departe. Parcă nici nu eram. Mi-am

luat un aer pătruns, cum am văzut la ceilalţi şi m-am dat mai aproape. N-oi fi fost mai prost…

— În niciun caz n-a fost o lovitură de stat, afirma tăios Generalici. Nu putem admite această tâmpenie! A fost o revoluţie înfăptuită de poporul român!

Mi-a plăcut că vorbeau deja la trecut. Înseamnă că mai dura o zi, două şi gata.

Apa din cizme

— Şi tot ce avem acum de făcut e să ne păstrăm independenţa de stat.

La independenţă era bun. Înainte, cu două-trei scăpări, fusese numai senator independent. Cineva traducea grupului de ofiţeri chinezi care aşteptau aşezaţi, iar ăia dădeau responsabil din cap.

Seara, când a început să ardă biblioteca universitară, parcă dăduseră-n boala copiilor. Au năvălit în balcon ca la Festivalul Berii, la artificii. Şi era o pălălaie în bibliotecă, te apuca mila, de-abia o refă-cuseră! Asta chiar a fost o porcărie, nu te supăra.

— Nu trageţi, răcnea unul în difuzoare, nu mai ştiu cine, nu trageţi!

Dar nu trăgea nimeni.

— Suntem de neînvins! striga şi Ţuchi Ştefârcă, care, de ieri până azi se mărise, îl ţineau mai de şef. Se băgase în faţă, la microfon. Ce-aţi avut de pe urma democraţiei ălei a? Şomaj? SIDA? Hoţie? Cu ce v-aţi ales?

— Jos… nu ştiu cel urla piaţa-n delir.

Mă copii, îmi venea să le zic… Eu credeam c-au dat jos Preşedintele, punem altul, se numesc consilieri şi s-a terminat. Nu mă gândeam chiar la asta. Începusem, dar rămâne între noi, începusem să mă simt cam naşpa. Parcă le vedeam pe alea care aplaudau la mineri. Ce uşor e în gloată: zbieri şi-ţi arăţi muşchii! Creierul îl duci la pachet, sub palton, cu pantofii, cu rahatul şi mucii, ce ai şi tu. Lider e numai dacă-l porţi pe sus; ia bagă-l la loc în înghesuială şi să-l vezi dacă nu urlă la fel de scremut ca şi tine! Căpetenie eram la urma urmei şi eu, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Roata… Roata istoriei! îi sufla Generalici şefului.

Ăsta ştia cum se ţine un discurs. Înainte ţinuse o groază.

— Ce v-a dat Occidentul, ca să merite căciuleala trădătorilor? în numele vostru! Ne-au întreţinut cu bună ştiinţă o imagine vexantă! Nu arătau pe la televiziune la ei decât handicapaţi. Se sculau cu noaptea în cap ca să filmeze tarabele goale, să nu se vadă hărnicia poporului nostru. Industria – o grămadă de fier vechi! Trăiască marele popor chinez!

Chinezii nu spuneau nici da, nici nu. Ascultau şi tăceau.

— Roata, roata…! şoptea Sebi Generalici, inginerul.

Se pricepea la roţi. Studiase roata cu mult înainte. Vorbesc de roata istoriei, o metaforă.

— Ne-auvăsucit sula…

Nu, asta cu sula era a altuia. Parcă s-a auzit o împuşcătură. Ştefârcă a ezitat, dar a reluat pripit.

— Ne-au răsucit cuţitu-n rană! Şi noi, popor blând, am iertat. Şi tot noi, împreună, o să întoarcem roata istoriei.

În sfârşit, a zis de roată. Generalici a răsuflat liniştit. Urale, scandări, nebunie: roata! roata! roata!… Trăgeau acum de-a binelea, dinspre Palat. Se auzeau pârâituri şi pe acoperişul Senatului, dar nu se vedea nimic, căzuse noaptea. Piaţa a intrat în panică, se călcau în picioare, se ascundeau după TAB-uri. Normal, ştiau câte ceva de data trecută… Nu ne iese. Alea de catifea nu ne ies. Dar, dacă nu se-ntâmplă nimic, venim iar la loc.

— Nu trageţi! striga Soni într-un văzduh care se bănuia plin de ochi şi urechi. Nu trageţi, tovarăşi! E plin de lume aici!

Apa din cizme

Se vedea cu ochiul liber… ăia, cine or fi fost, probabil democraţii, au lăsat-o mai moale, dar dirijau acum focul spre bibliotecă. Pompieri nu se vedeau, dar trasoarele – o frumuseţe!

— Nu trageţi, bre!…

Am simţit tot timpul c-ar fi trebuit să apuc microfonul, dar acum era cam târziu. Era momentul să ne strângem catrafusele.

— Adresăm un apel către populaţia care ne vede acum la televizor să vină şi să apere Senatul României!

Ştefârcă se emoţionase.

— Se-na-tu! Se-na-tu!

— Să vină pe jos, şopti Generalici.

Ştia destule şi despre mersul pe jos… înainte mersese mult.

Trăgeau ăia şi la fiecare împuşcătură îmi sărea un cartilagiu din suflet. Nu mai era de stat. M-aş fi cărat de-acolo mâncând pământul, însă nu se putea. Nu numai că târâm pietroiul acela la picior, dar strânsura avea poftă de scandat. Mă uitam şi nu-mi venea să cred; ne şuierau gloanţele pe deasupra capului şi nu cădea nimeni. Pe de o parte te ia frica, na, ai văzut ce-au păţit şi alţii care aveau impresia că merită să mori. Dar nici nu se întâmpla nimic. Era şi spaima, dar aveai şi o linişte; undeva, ceva era vorbit, simţeai că faci parte din deal. Ca în centrul tornadei: nu te-atingea nimic, puteai hăuli.

Oricum, destul şi-atât! Balconul e mult mai sus… Greşea vreun răcan sau ţinea automatul prost şi ăia eram! M-am tras lângă Soni ca să-i fac semn că-i timpul s-o tundem şi l-am văzut că se gândea la acelaşi lucru. Mă, şi-mi părea rău că n-am vorbit, cum nu pot să-ţi spun! Dacă eşti în Comitet, trebuie să iei

microfonul, să vorbeşti cu masele, să le agiţi, să le spui ceva ce le place, nu să taci ca proasta-n şedinţă.

— Bă iustine, mă ia Soni de-o parte, tu crezi în revoluţie, sau nu?

M-am prins imediat.

— Ai venit aici din tot sufletul?

— Soni… ce dracu', domnel

S-a uitat la mine şi a lăsat din cap, serios, ca să-mi dea curaj. M-a strâns şi de unde mă ţinea, de deasupra cotului. După asta, s-a tras în biroul din spate cu Ştefârcă, cu Mango, cu alţii şi ce crezi că făceau?… Alt Comitet! între ei, ca nişte nesimţiţi. Mă băieţi… M-am dat mai aproape, dar se uitau la mine ca prin sticlă. Scriau nişte nume pe hârtie, al meu – ioc! M-am dus peste ei şi până la urmă n-au avut încotro, m-au pus. Dar nu mă-ntrebi prin ce-am trecut? Soni, norocu mă-tiâl… Am unele momente când mi-e clar c-a fost capabil s-o cheme la telefon. Cred că i-a dat şi-o cheie…

Eram aşa de nervos, că nici n-am mai stat. Eu, dacă am un prieten şi-l văd că-i ţepar, gata, l-am şters! Se temea de mine, credea că-i suflu locul, ce naiba credea? Mi-am luat parola şi-am sunat acasă ca să-i spun Angelei că-i bine. Mugurel tot nu apăruse, aia era terminată.

— Unde eşti la ora asta?

— Nu te uiţi la televizor? La Senat.

— Pe dracu', la Senat.

— Pe cuvântu' meu de om, ce dracu'!

— Hai, lasă, că nu mă prosteşti. Vino acasă imediat! Şi începuseră teroriştii să tragă ca la fasole! Cum să ieşi de-acolo? Badigardul meu se dusese dracului, nici n-a mai apărut. Era supărat, m-am gândit, că nu l-am dus aseară acasă, da ce-s eu! Până la urmă.

Apa din cizme ne-au băgat pe toţi în două TAB-uri şi ne-au scos la Romană.

Era infernal! Nu mai vreau să trec printr-o chestie ca asta, câte zile oi avea! Stăteam cu mâinile pe capotă şi eu şi taximetristul zdruncinat cu nervii şi trăgeau democraţii de ziceai că ne termină. Cum i-am văzut pe teroriştii ăilalţi, aşa o să ni-i arate şi pe ăştia! Ne-au controlat la cămaşă, dar ne-au dat drumul.

Am mai trecut prin două cordoane de control şi într-o oră mă dădeam jos la Pusă. Puteam să spun că sunt din Comitet, dar mi-am zis hai dom'le să plătesc taxiul, aveam banii de la ZIadko. Unde crezi că era Mugurel?... Ai ghicit!

— Bine, mă, nesimţitule, nu poţi să dai un telefon acasă? Omori femeia aia cu zile!

Vorbeam de mama lui.

— Păi, n-am dat?

Erau amândoi cam sfecliţi când s-au trezit cu mine acolo, deşi nu i-am prins în flagrant. Ţara moare şi... Mi-era o lehamite că nici n-am vrut să mă aşez undeva, cred că mă înţelegi. Eram şi cu gheata aia de ghips...

— Când ai dat? Acum o sută de ani? N-ai mobil?

— Ni s-a interzis să mai sunăm pe mobil, ca să nu ne repereze din satelit. Sunt badigardul tovarăşului Mocea.

— Mocea? Care Mocea?

— De la MAPN.

— A... Şi cine te-a pus badigard? Treci acasă imediat!

Nu ştiu de ce îmi venea să-l umilesc în faţa ei, nu mă puteam abţine.

— Stai, dom'le, ce zbieri aşa!

— Lusti, te-am văzut la televizor, încercă aia mai fin, mă credea tolomacul perfect.

— Treci acasă imediat… Nici nu m-am uitat la ea.

— Şi Mocea ăla unde-i?

— L-am dus acasă.

— Şi ce cauţi aici?

— Nu-I găseşte pe Sung-Ho.

— Unde-i Sung-Ho?

— Nu-I găsim nicăieri, se smiorcăi Pusă, de parcă eu trebuia să i-l caut. Avea dintr-odată un fel slugarnic de a se miorlăi, îi crescuse respectul de când mă văzuse în Comitet.

— Da Ba5 ă ce-i cu el?

— Dă-l naibii de Buză, Sung-Ho îi trebuie.

— Porcăceluvte rog frumos!…

Porcăcelu i când are nevoie de ceva… Ah, cum am ajuns să te cunosc! în faţa fiului meu, pe care… nici nu vreau să mai vorbesc. Nu-mi venea să mă uit, dar am văzut-o involuntar. Arăta groaznic, spaima îi dădea o vulgaritate respingătoare, ca la vânzătoarea aia din colţ.

— Ce-ai slăbit aşa?… Să te văd acasă imediat! l-am avertizat şi pe Mugurel cu toată autoritatea şi am trântit uşa fără să întorc o privire. Uite, dom'le, pentru cine era să iau eu gloanţe în cap…

Am ieşit afară şi am regretat instantaneu că am dat drumul taxiului. Dar puteam să ştiu ce găsesc înăuntru? în stradă, ţipenie. Şi se auzeau ăia cum trăgeau de pe case. Nu puteam să intru înapoi, ce dracu'! Cum am ajuns acasă, mai bine nu mă întrebi.

Apa din cizme

— L-am văzut, e bine, e pe drum.

Angela, de groază, de grijă, Dumnezeu ştie de ce, era praştie. Când am văzut-o şi trotilată, mi-a venit să mă arunc pe geam. Avea nevoie să se vopsească, se vedea alb la rădăcină. Nu, trebuia să pun odată picioru-n prag, nu se mai, gata! Am vrut să mă duc la culcare, dar ce, m-a lăsat?

— Lusti, ce ne facem, ăştia vor dictatură…

Avea gura căzută într-o parte, nu puteai să te uiţi.

— Dar cine m-a tocat la cap să mă bag între ei? Ce s-o întrebi, nu mai ştia nimic de ea! Era aşa cum se încheagă albuşul în apa caldă: o spaimă flască şi sleită; dezgustător.

— Lusti, nu te mai du. Fă-o măcar pentru mine.

Şi dacă nu mă duceam ce era, îi opream pe Soni şi pe Ştefârcă? Ştie cineva cum e bine? Au un fel de peristaltism mitral; se reped în ceva, după care se trag înapoi ca să nu mai înţelegi nimic. Mugurel tot nu apăruse.

Am deschis frigiderul, dar a sunat telefonul. Credeam că-i el.

— *Cântăreţu* …

M-a trecut rece, cred că-ţi dai seama.

— Unde pleci? s-a alarmat Angela subit.

— Un coleg din Comitet…

— S-a întâmplat ceva cu Mugurel!

— Nu, dragă, vrea să-mi transmită ceva.

— Şi de ce nu-l inviţi în casă?

— Pentru că-i secret, e cu maşina.

— Nu te duce, presimt ceva rău!

Am ieşit, nu era să mă iau după abureala ei. Creţu mă aştepta pe trotuarul de vizavi. Mi-a deschis portiera.

— Cum e?

— Normal…

— Cine a intrat în Comitetul cel nou? Stătea sucit spre mine.

— Dom'le, uite ce e! Eu nu vreau să fiu informatorul vostru, m-ai înţeles? Nu-mi trebuie. Mâine-poimâine scot ăştia arhiva şi mă găsesc în dosar.

— Hai, nea iustine, eşti om serios, ce dracu'!

— Nu-mi trebuie.

— A intrat şi generalul Borcea?

— Dom'le, nimic, ai înţeles? Şi dacă te mai ţii de capul meu, o să păţeşti ceva nasol! Să nu spui că nu ţi-am spus.

— Bine, dom'le.

— Vreau s-aud: am *înţeles*!

— Am înţeles…

DOUĂZECI

Deci Pusă m-a sunat pe celular, tocmai când mă tupilam prin faţă la Cină. Trăgeau şi de pe Hilton şi de pe Ateneu, nu mai ştiai cum să treci.

— Nu pot, dragă, acuma, sunt în şedinţă… Se-aude, pentru că am geamul deschis. Am să încerc după-masă… Bine, pe la prânz. Mai

devreme nu pot. Mă cam săturasem de mofturile ei. Voia acuma, minten, urgent! ia mai stai tu o mână şi vezi cum e… După chestia de aseară, mă mir că mai avea şi obraz. Ţineam în mână punga pe care mi-o pregătise Angela şi înaintam îndoit de mijloc, în şir indian, odată cu prăpădiţii nevoiţi să iasă din case. Vreau să-ţi spun că mă obişnuisem cu mersul ăsta, deşi nu era simplu, de la falangă. Gloanţele şuierau pe deasupra, destul de sus, dar nici nu era deştept să-i sfidezi. Am auzit de unii care au luat-o aşa, provocator, şi zac acum pe cimentul din morgă. Îi înfrunţi prosteşte şi te găuresc între ochi… Or fi având şi ei mândria lor.

Ai să-mi spui poate că nu era demn. Aş fi vrut să te văd demn, acolo. Vrei să-ţi spun ceva? Demnitatea e ceva contra naturii. Omul a inventat-o, nu i s-a dat; e o perversitate perdantă, împotriva acomodării şi evoluţiei. Când totul pe lumea asta te obligă la învoieli şi la adaptare, e ridicol să faci paradă de onoare.

Apa din cizme pentru că nu reuşeşte nimeni total. Şi care au reuşit, câţi trăiesc?

Mă gândeam, însă, cât o să ţină, că te îmbolnăvea de nervi! Anunţau tot timpul că prind terorişti şi când te duceai să-i vezi, cucu! Cineva le dădea de fiecare dată drumul, nu existau nici dovezi. Dispăreau şi de prin spitale. Dacă ai demnitate şi asta nu se dă la televizor, sau la ziar, degeaba o ai! Te ţii tare zece minute şi te căciuleşti după aia cinci anii…

Am luat-o pe Boteanu, mi se părea mai sigur. Pe Soni – eram mie-n sută – îl aduceau cu maşina. Biblioteca mai fumega încă, nenorociţii naibii! Era plină de mizerii şi apă, mirosea a pârlit, probabil fuseseră şi ceva draperii pe-acolo. Am visat cireşe… Mâneam cireşe. Asta, pe timpuri, însemna cădere la aşternut. Pe timpuri normale, acuma ce să…?

Ajung în Piaţa Revoluţiei şi mă duc întins la ăia care-şi puseseră cortul şi păzeau Senatul. Erau la foc, cu armele lângă ei şi-şi turnau cafeaua din termos.

— Iar cozonac?! s-a scandalizat ţiganul care mi s-a uitat în pungă, de parcă aveam de unde să ştiu ce le aducea lumea. Asta mi-a pus Angela, asta le-am adus! auzi la el, supărat!… Dar nu erau mârle toţi. Mi-a zis altul pune-o, dom'le, acolo, las-o… Bântuie pe-aici tot felul

de amărăşteni.

Am lăsat-o, dar nu mi-a picat bine. Simţeam c-am început-o prost de dimineaţă. La intrare era plin de lume şi chiar mă gândeam dacă n-or fi schimbat iar parola. Bineînţeles c-au schimbat-o. Când i-am zis-o ăluia de la uşă, s-a uitat la mine ca la felul trei. Mai mult ca sigur mă săriseră şi din Comitet! Nici nu vedeam pe cineva cunoscut, n-aveai cu cine vorbi. Am sunat la Soni, dau de robot. Marcel avea telefonul închis. La Ştefârcă n-am dat; ştiam că nu mă înghite şi nici eu nu mă omoram după el.

Cum să intri? Aveam nişte nervi pe mine, de nu pot să-ţi spun! M-am dus la intrarea C, poate văd vreo faţă care mă ştie. Aceeaşi poveste, dar nu m-am mai obosit cu parola, că tot degeaba era. Nici Buldănej, aia, nimeni! Mi-era şi ruşine să mă învârt pe-acolo; membru în Comitet şi mă căscam pe la uşi… Nu-ţi spun c-a venit unul şi mi-a cerut un autograf!… Am vrut să-i dau dracului şi să plec, dar îl văd pe Mango. Pe el primul, după aia pe Soni şi pe Generalici! Şi-un ofiţer! Veneau de undeva, cine ştie ce aranjaseră. Au coborât dintr-un TAB.

Ce crezi că-mi dă prin cap? Mă arunc în faţa lor şi încep să le deschid drumul, cum făcuseră ăia cu mine la televiziune.

— Loc, vă rog! Loc! Tovarăşul Şonţea! Tovarăşul Mango Dumitrescu! Comitetul!

Şi-aşa mai departe. Adevărul e c-a funcţionat; m-am trezit înăuntru. Era o umilinţă, dar avea şi-un avantaj: le băteam obrazul, tot Comitet eram şi eu… Crezi că s-au simţit? Au trecut fără să se uite, de parcă eram badigardul lor şi-mi făceam treaba. Nici nu m-au recunoscut, aşa am avut impresia.

Până în sală, când ne puneam baloanele în cuier. M-am dezbrăcat odată cu ei, de-al dracu'! Am rămas în pulovere.

— Ce faci, dom'le? a mârâit Soni, în loc de bună ziua. Ostenit, ştii?, de parcă n-a fost nimic.

— Cum mă laşi, mă, pe la uşi?

Aş fi fost capabil să-l strâng de gât.

— N-am nicio vină, te rog să mă crezi. Suntem asediaţi de tâmpiţi.

— Şi nu puteai să-mi spui parola la telefon?

— Nu se spune la telefon, dar asta nu-i scuză. Trebuie să facem

un pic. de ordine, nu se mai poate. O să facem azi un comitet serios, unul definitiv.

— Când?

— Mai încolo. Stai pe-aici.

Îl uram. Jartea nenorocită! Adică stai pe-aici, că dacă nu te vezi, eşti nimeni; ai sărit din schemă… Eram atât de nervos, că nici n-am putut să stau tot consiliul. Probleme cu armata, voiau imediat o mărire de soldă şi trebuia să le dai, din toată sărăcia, că dacă nu… Mizerii din astea.

— Pe cine punem la Justiţie? Dămăroaie?

— Aiurea, Dămăroaie! N-ai văzut ce-a dat din el pe post?

— E bun, Dămăroaie, dom'le, e bun.

— Dă-l în mă-sa! Are ăsta faţă de ministru? Eu zic Bontaş…

— Bontaş? Un idiot!

Trebuia guvern, pâine nu aduceau că se temeau de teroriști… m-am săturat şi-am ieşit.

Fumam pe hol şi mă ţineam departe de geam. Aşa era consemnul, putea să te ia vreun lunetist. Nu-mi ieşea din cap chestia cu Soni… Dom'le, ăsta-i o cutră! Clar că el mă carota, altcineva n-ar fi îndrăznit de obrazul lui. Era clar.

La un moment dat, mi s-a făcut să mă dau mai către fereastră. Îmi venea să-i turtesc moaca lui Soni, dar nu ştiu de ce m-am expus. Trage, dom'le, poftim! Dar în acelaşi timp îmi spuneam că dacă n-a tras niciun terorist pân-acum, n-o să tragă nici azi. Era vreo convenţie, cred… Şi nici geamurile astea nu erau din rahat. Le-au făcut antiglonţ, nu le-au lăsat chiar aşa. Ca să vezi ce jeg de om… Politica-i un jeg.

— Aţi văzut câte ciori? o aud dintr-odată în spate.

Apa din cizme

Era Buldănej. Extraordinar ce te poţi obişnui! Mă uitam pe geam şi nici nu mai vedeam ciorile. Vederea se obişnuieşte ca şi mirosul.

— Ce faci pe-aici?

— M-au luat la secretariat.

— Mă bucur c-ai băgat de seamă.

— Ce?

— Ciorile.

— Dă-i plin!

— Ai idee de ce?

— Le-o fi foame.

— Ce-ţi închipui că mănâncă?

— Cioara?

Habar n-avea şi mi-a părut bine că pot să-i explic. A înţeles repede, era isteaţă.

— Ei, nu-mi spune!…

Şi, dacă te uitai mai bine, destul de drăguţă. Poate puţin cam scândură, dar nu era rea.

— La secretariatul cui? am întrebat ca să ştiu cine i-o trage.

— Tovarăşul Petrache.

Nu-I ştiam. Lume nouă… Era născută la Paris, s-a apucat să-mi povestească. Bătrânul Stănescu fugise de vreo douăzeci de ani, ea avea şaptesprezece, deci cam la trei după ce s-au roit. Ştiam eu că trebuie să fie ceva cu Franţa; bulgărele de zăpadă are o consistenţă nici tare nici afânată. Se descurcau binişor, încropiseră un lanţ de reciclare, deşeuri, ceva în genul ăsta. Până-ntr-o zi când îi cade poliţia franceză pe cap, îl pune să semneze nişte hârtii şi-i face vânt par avion. Complet pe degeaba. Nici n-a ştiut pentru ce. Şi vin acuma şi ne dau nouă lecţii cu minorităţile!

— Aşa m-am ofticat, zice, că nici n-am vrut să-i mai văd! Eram născută acolo, aveam cetăţenie, tot, dar pentru chestia asta, fa *suffit*! Mi s-a luat!

Dacă stai şi te gândeşti, puteai s-o înţelegi. Nu vreau să fac iar caz de cuipabilizarea occidentului, sau mă rog, dar nu-s nici ăia stropiţi cu apă sfinţită, te rog să mă crezi. Îşi cam bat joc… A venit şi s-a înscris în partidul lui Ştefârcă, pentru că numai ăştia, aşa şi pe dincolo, mi-a explicat ea cum.

Mă uitam la gura Buldănejei. Mă întrebase de ghips şi, în timp ce-mi povestea cum intrase ea în politică de la şaişpe ani, am simţit treptat că nu mă mai deranjează nici Soni, nici Consiliul, am observat chiar o uşoară erecţie, cât o fi ceasul? Mi-am băgat mâna în buzunar. Cireşele de azi-noapte… Cine ştie? Avea nişte. buze plinuţe de ziceai că-s injectate şi un ten creol, atâta mi-ar mai lipsi să mă îndrăgostesc şi de asta! Până una alta, îmi vorbea cu aerul acela parşiv-oficial pe care numai la activistele exersate l-am văzut, dar ea o făcea cu inocenţă, din intuiţie. Era foarte deschisă. Eu o priveam puţin aplecat, negru şi

neguros cum mă ştii. O simţeam ca pe o admiratoare care vine cu pixul la mine, după concert. Extrem de flatată că stă de vorbă cu Iustin Raeţchi, un tip cool, şi voia s-o remarce Conducerea. Dar nu lăsa să se vadă. O ascultam cu îngăduinţa puleşă cu care numai bărbatul matur şi elegant sexual poate face o domnişoară să se simtă frumoasă.

A sunat telefonul. Am scos mâna şi l-am desprins din curea.

— Păi nu ţi-am spus, dragă, după-masă, nu pot acum…

Pusă nu mai avea răbdare, era în pragul plânsului.

— Ce-i aşa de urgent? Nu poţi să vii aici, la birou?

Apa din cizme

Cum să vină? Telefonul, însă, picase la fix. Buldânej a simţit că vorbesc cu alta, s-a prins că nu era nici soţia şi s-a depărtat doi paşi, nu numai din discreţie, dar să-mi arate că nu dă buzna peste tipii sufocaţi de femei. Făcuse şi puţin bot, m-am simţit foarte bine; trebuie să le laşi să se atace puţin, asta grăbeşte multe. Mi-am promis să mă ocup un pic de ea, în răgazuri.

Până una, alta îmi făceam calculul următor: dom'le, cât mai durează şedinţa asta? Pe puţin două ore sau trei. Nu? De ce n-aş da o fugă până la Pusă, dacă tot e aşa de impacientă? Şi dacă tot sunt stârnit parţial de domnişoara Stănescu… O fugă de-o oră. Într-o oră-s înapoi, hai o oră-jumate, tot n-apucau să înceapă Comitetul ăla definitiv. Decât să stau aici şi să bântui!… ideea mi se părea din ce în ce mai atrăgătoare, pentru că trebuia să-i şi spus ieri ceva de la obraz şi n-am spus. Dar de unde maşină, căci venisem pe jos?… De taxiuri nu mai vreau să aud multă vreme. Mi-am adus aminte de şoferul lui Soni şi m-a lovit o bănuială…

— Auzi, tovarăşul Petrache primeşte leafă pentru ce face aici?

— Cum să nu! încuviinţă Buldânej.

— Şi tovarăşul Şonţea?

— Păi?… De ce, nu v-a dat?

— Ba da, i-am confirmat grav ca să nu creadă că mă ţin ăştia de prost, dar realizasem că eram păm-pălăul din Comitet. De aia se şi poartă aşa cum se poartă. Dacă n-ai puţin tupeu, mori cu zile. M-am înfipt în faţa Comandantului Gărzii şi i-am zis scurt:

— Tovarăşu', am nevoie de-un TAB.

Nici nu i-am spus pentru ce, nu dau explicaţii. A bătut din călcâie şi a dat fuga să vadă ce găseşte.

Gâţii mă-tii, nea Soni!… Peste un sfert de oră eram deja pe Dacia. În TAB e cel mai bine, pentru că nu te opreşte niciun control. Mă uitam pe gemuleţ şi-i vedeam pitulaţi pe sub ziduri. Poliţiştii amabili, făcuseră cerere să se cheme iar milițieni, îi ocroteau, îi ajutau, îşi dădeau tot concursul. Cred c-o să se aprobe.

Am oprit în faţa imobilului, i-am spus ăluia să aştepte şi am intrat. Pusă, când a văzut hărăbaia pe geam, s-a albit. Acuma, cinstit, era într-un hal fără hal. Slăbise, se ogârjise, o speriase ceva.

— N-ai prea dormit astă-noapte, am început eu destul de direct.

— Lasă-mă, lusti…

Începuse să plângă, trebuia să plusez.

— Cum) mă, şi cu copilul meu!…

— Îţi jut că nu! se răsti la mine cu gura udă.

— Hai mă, Pusă, ce naiba, ne cunoaştem de ieri?

— Uite, să nu mă mişc din locul ăsta! Şi s-a mai jurat pe ceva, nu mai ţin minte. Nu-i adevărat!

Plângea în hohote. Nu pentru asta venisem, dar un pic de plăcere-mi făcea, nu pot să te mint.

— Foarte bine, O.K… Mi-e totuna.

— Dacă nu-i adevărat, nu-i adevărat! Singurul pe care l-am iubit ai fost tu…

Totdeauna, când începea cu plânsul, mă tăia şi veneam să-i şterg ochii. O sărutam peste tot, avea pielea umedă şi se lăsa împăcată greu, cu suspine şi recăderi. Asta aştepta şi acum. Se uita la mine cu lacrimile curgând ca să le văd clar, dar m-am ţinut tare.

— Bun. Care-i treaba?

— L-am chemat, pentru că nu ştiu unde-i Sung-Ho.

— Foarte bine, ce pot să fac eu?

Apa din cizme

— Păi, asta e… A dispărut.

— Cum a dispărut? l-ai dat telefon?

— Nu e nicăieri. Am vorbit şi cu Wang Ling Huo… şi iar o dădu pe plâns, dar nu m-am apropiat. Nici n-am întrebat cine-i ăla, bănuia că s-ar fi cuvenit să cunosc.

— Şi nu puteai să-mi spui la telefon? M-am dat puţin deranjat.

— Mugurel zice să nu vorbim despre asta.

— Unde-i Mugurel?

— E cu Mocea ăla, al lui.

— Bine, o să mă interesez. Altceva? Aşteptam, dintr-o clipă în alta, să sară pe mine, să mă implore, dar se ţinea şi ea. Vedea că aştept.

— Te-o fi părăsit.

— Nu cred… Piggy, vreau să plec.

— Unde vrei să pleci?

— Nu ştiu, în America, în Australia, nu ştiu unde. Am nevoie de-un paşaport.

— De asta-ţi trebuie Sung-Ho?

— Da.

— Mi se pare normal. Şi crezi că-ţi pot face eu rost de viză?

— Da.

Mi se părea normal. Voia s-o întindă. Una ca Buldănej se întoarce, altele se cară fără niciun regret. Frumos!

— Şi cariera?

— Marşuri nu ştiu să cânt. Cu mine s-a terminat aici. Dacă e să încep în altă parte, la vârsta astase-ncepe.

Cu alte cuvinte, pentru voi ăştia mai purii, gata, s-a închis. Scapă cine poate. A luat-o gura pe dinainte, dar ştiam cum gândeşte, n-o cunoşteam de ieri.

— Mă rog… O să văd ce pot face.

Se uita la mine neajutorată, cu lacrimile pe obraz. Era sigură că sunt milos. Imediat a bătut-o un gând şi s-a aplecat să scotocească ceva în dulap, la prosoape. Nu prea mi-a convenit, pentru că s-a rupt telepatia aceea cu implorația; fusese chiar pe punctul de a ceda. Când a revenit, mi-a deschis o cutie de bomboane pentru pom. Cu nişte chiclazuri: inele, cercei, lănţişoare, argint, lucruri din astea. Şi jad.

— Găseşti pe cineva să le vindem?

Era chitită pe plecat. Am umblat cu degetul printre alea, sperând să dau de medalion. Nu era. Am văzut însă un rubin asemănător, pus pe un inel din aur de 14. L-am ridicat în lumină şi dincolo de fereastră, neclar, am văzut TAB-ul şi militarul care fuma. Se adunaseră copii. Nu m-am uitat la ea, dar ştiam ce faţa făcuse.

— Medalionul ăla pe unde-i?

— L-am dus la mama. Lucrurile de valoare le-am dus la ea.

— Uite o piatră aproape la fel…

— Da, că am vrut să-mi fac şi un inel garnitură şi-am tot căutat.

Pe naiba, nu ţi-a plăcut medalionul, Puşico, şi l-ai topit. Măcar recunoaşte onest.

— Cât vrei pe inelul ăsta?

— Ţie ţi-l fac cadou.

— Nu pot să primesc. La cât te-ai gândit?

— Nu, porcuţu, nu ţi-l vând. Ţi-l dau amintire. Nu ştiu de ce mă târguiam. Intrasem în joc ca prostul. Ţineam inelul pe vârful degetului şi mă uitam la el ca şahul din Brunei.

— Am bani. Spune-mi, te rog, cât?

Apa din cizme

Când mi-a spus, am înţepenit. Credea, pesemne, că ne plăteşte la Comitet. Mai bine o lăsam să mi-l dea cadou. Începuse să mă doară falanga, dar nu mai puteam da înapoi. Aveam banii de pe sidiul lui ZIadko. Ce mi-o fi venit să mă duc la bancă, nu puteam să mai stau?!… Am început să-i număr şi ea se făcea preocupată de altceva.

— Crezi c-o să le putem vinde? Ai zece la sută.

— Nu-mi trebuie nimic. Dacă pot, o fac cu plăcere. O să întreb.

Nu mai plângea. Se uita la mine; aştepta să mă umilesc şi s-o iau în braţe. M-am umilit… M-am apropiat de fereastră, aşa cum te uiţi la maşină. Nu vii în fiecare zi la reconciliere cu TAB-ul… Era tot acolo, încălecat de copii. Cel mai deştept cedează, mi-am spus, şi mi-am scos ceasul. După aia, pantoful. Trebuia să-mi scot şi ghipsul săptămâna asta.

A început să se dezbrace şi ea, reticent. Când a fost goală, mi s-a ghemuit la piept cu aceeaşi naturaleţe.

— Te iubesc, purceluşu, mi-a spus.

Nu mi-a mai plăcut ca pe vremuri, când mă visam sub cireş. M-am aşteptat la mai mult. Poate unde m-am indispus şi cu banii. Sau că m-am urcat cu copita în pat… A fost un amor de serviciu. Afară, cu mult mai bine dispuşi, copiii îmi călăreau TAB-ul.

DOUĂZECI ŞI UNU

Sung-Ho a fost găsit într-o valiză, undeva pe şoseaua de centură. În două bucăţi, fără cap. L-au identificat după amprente.

În mod paralel, tovarăşul Iustin Raeţchi se găsea la Senat. N-avea de unde să afle lucrul acesta la nouă seara şi fără un telefon. La

fel de ignorant era şi asupra evoluţiei sale în răstimpul celor câtorva ore care urmau, lucru ce-i sporea o angoasă abia reţinută. Cu atât mai puţin ar fi putut să-şi închipuie bizareria că în nici patru luni Buldănej cea slabă şi brună îşi va achiziţiona un aparat nemţesc de bigu-dat, se va face roşie şi creaţă şi va ajunge prezentatoare TV. Iar Soni, ministru.

Deocamdată, se afla în biroul de la etajul trei. Cel care-l păzea, mai exact şeful lor, pentru că-l mai ajutau doi, era un tip la vreo douăzeci şi cinci cu faţă de paznic de parcaj sau braconier; unul Papi. Foarte pornit şi-i mirosea gura rău, ca la oameni bătrâni, rânced, dar n-avea mai mult de douăzeci şi ceva. Cu ceilalţi trei presupuşi terorişti pe care-i ţineau acolo situaţia era oarecum clară, l-au sictirit, i-au umplut de sânge, dar cel puţin îi lăsau să aştepte. Pe

Iustin, nu.

— Tămpuşc, banditule, futu-ţi muzica mă-tiil

— Vă jur…

Apa din cizme

Nu avea ce să-i mai jure, pentru că explicase de o sută de ori cui a vrut. A dat şi două declaraţii. Nu luase TAB-ul ăla decât că-i era frică să circule altfel. Trebuia să aducă nişte documente de stat.

— Plătesc motorina, dacă asta-i problema!

Nu asta era, a aflat mai târziu. De la MAPN plecaseră trei transportoare blindate, pe la unu şi ceva, pline de terorişti. Dacă ajungeau la Senat, tovarăşul Iustin Raeţchi n-ar mai fi avut la întoarcere ce să discute cu nimeni. Ar fi găsit o sită din Comitet şi guvern. În timp ce se dădea alarma, TAB-ul lui le trecuse fix prin faţă, în intersecţia din Sf. Elefterie. Nu se ştie dacă e de-ajuns pentru ca un lucru să fie considerat dubios, în orice caz a fost ghinionul perfect, pentru că nici măcar nu le văzuse în drum. Poate că era dubios; nu că venea de unde venea, dar ce treabă avusese cu ăia, de-au trecut prin giratoriu în mod simultan? Şi toţi spre Senat!…

— Ai vrut guvern democrat, ce-i vrut, mă? Dăn ce doctrină faci parte?

— Domnu' Papi…

— Gura!

Iustin tăcu, dar ăla parcă înnebunise. Avea cel puţin un kil de whisky în el.

— Gura! Dăschide gura!

Raeţchi a deschis-o şi a simţit fierul cum îi striveşte limba, oprindu-se în osul palatin. Sângele avea gust de unsoare pătrunsă cu funingine de silitră. Era cu mâna pe trăgaci. Îl privea galben. Nici nu se mai gândea cum arată, dacă e muistic sau nu, cu automatul ăla în bot. Altă dată poate-ar fi râs, mă gândesc la vreun film. Dar acum, cu cocoşul ţevii zdrelindu-i gingia. Ce era comic? Era terminat, i s-au deschis automat toate sfincterele, ca şi cum ar fi vrut să urle

din toate gurile. Urina trecuse prin pantalon, făcând o pată sub şliţ ca lui Nicuşor, în prima. Nu-şi dădea seama.

N-avea habar nici ce rămăsese pe bulevard, dincolo de Elefterie. TAB-urile fumegând cu cauciucurile aprinse şi ăia aruncaţi de-a valma, pe jos, ca să poţi scuipa peste ei. Scriseseră cu creta şi pe tabla transportoarelor şi pe hârtiile înfipte în plăgile alea oribile: TERORIŞTI. Au deviat şi circulaţia, puteai să stai şi să te uiţi cât aveai chef. Totdeauna gheaţa morţii are ceva hipnotic, pentru că, vrei sau nu, te pune brutal în situaţie. Îţi face cu ochiul. Puteai să studiezi buzele negre ale intrărilor de glonţ, unde sângele se răcise şi prinsese o crustă. Puteai să pui şi degetul, nu te oprea nimeni. Dimpotrivă, dacă trăgeai câte-o flegmă sau… aruncai vreo mizerie, gură-cascărimea se hlizea uşurită, pentru că încremenise acolo cu nodul în gât. Mai ales după ce-i tăiaseră ăluia capul şi-l proptiseră pe aripa unei roţi. Unii se pişau.

Risca aproape acelaşi lucru, dar ceva, sau Cineva îl cruţase de spectacolul mizeriei. Îi dăduse, în schimb, asta.

— Ce căcat dă muzică faci tu, bă?

Îi scosese ţeava din gură pentru că-l durea mâna, trebuia s-o ţină prea sus. l-o proptise în burtă.

— Dă ce mă plictiseşti? Dă ce tre' să t-ascult io la radio, bă?

— Vă rog să mă iertaţi… bâigui Raeţchi.

Instinctul inventa orice ca să-l facă scăpat. Ce mofturi, tipul nu era numai beat, părea nebun! O armă în mână poate dezechilibra multă lume, ăia din armată ştiu chestia. De aceea ies noaptea la trageri cu bucile strânse.

— Ce faci, bă, tă pişi pă tine? lo-te, bă, la ăsta!

Apa din cizme

— Îmi cer scuze… Vă rog să-l anunţaţi pe tovarăşul Şonţea că

sunt aici. Trimiteţi pe cineva să-l anunţe.

— Adică, ce crezi? C-o să te vadă pişat pă tine şi-o să te ia la pupat?! După muzica aia dă doi bani care-o faci!…

— Am înţeles.

— Ai auzit dă techno, hip-hop?

— Da.

— Da dă muzica dă cartier?

— Da.

— Că cânţi prost, bă, auzi?! Cânţi prost şi ai o muzică dă rahat, gura mă-tii să-ţi fut!

— Da…

Îl văzu că înţepeneşte şi se uită la el cu ochii subţiri.

— Ce faci, mă îngâni? Bă, io-l împuşc p-ăsta! Aoleu, îl împuşc!

Şi armă automatul. Au sărit ceilalţi doi cu care era: lasă-l bre, dă-l în pizda mă-sii!

— Dă ce să nu-l împuşc? Futu-i laptele mă-sii d-artist! Tu ştii cine-s eu?

— Domnu' Papi!…

— Tovarăşu' Papi, că nu-s domn cu tine! Ştii câţi am ras pân-acuşi? Patru! Ştii cât e de uşor? Spune, ştii ce uşor e? E foarte uşor… Uşor! Nu faci niciun efort, strângi numa deştu'. Patru şi cu tine cinci! Ultima dorinţă! Ull-tiii-mă dorinţă!!…

Urla ca la box. Noroc cu ăia, erau mai treji. Dar nu pentru multă vreme, l-au mai desfăcut o sticlă. Ceilalţi trei arestaţi, inclusiv ofiţerul care-i dăduse TAB-ul, priveau scena livizi. Aşteptau să le vină rândul.

— Bă, artistu la peşte… luă Papi sticla de la gură cu glasul scremut, pentru că ori înghiţise prost, ori îl ustura. Bă pulică, bagă o dorinţă.

— Să-l anunţaţi pe tovarăşul Şonţea.

— Ai pierdut dorinţa, s-a vărsat. Tovarăşu' Şonţea a fost informat, da' n-a avut timp.

— Nu se poate.

— Bă, tu cu cine vorbeşti? Dacă-ţi spun că nu vine, nu vine. E ocupat.

— Duceţi-mă pe mine acolo.

— Ete, da o muie nu vrei? Bă, terorist nenorocit, vrei să-i strici

dispoziţia cum mi-ai stricat-o şi mie? Tu n-apuci dimineaţa, ascultă ce-ţi spun… V-a dat prin cap să ne terminaţi, da' n-a ţinut. N-apuci dimineaţa, să nu mi-o mişc io d-aici-şa! Că-i şi împer-tinent!… Ai da ceva pă gât, n-aşa?

— Nu…;":

— La roagă-mă să-ţi dau ceva dă băut.

— Mulţumesc-frumos, nu beau.

— Băi democraţie, eu când îţi spun să mă rogi, mă rogi, nu tă tocmeşti acial

Iustin se supuse. Demnitatea şi alte prostii nu mai intrau în discuţie. O gură de alcool, poate vorbise serios; jinduia după arsura catifelată. Avea ca o rană lăuntrică ce mirosea a stătut.

— Vă rog să-mi daţi puţin de băut…

— Cum tă rogi, bă? la apleacă-te. Sau nu, în genunchi! în genunchi e mai bine. Acum!

Iustin Raeţchi hârşâi cu ghipsul, până-şi simţi rotu-la dreptului că atinge parchetul. Îl puse şi pe celălalt. Ştia că umilinţa vine totdeauna mai leneş, dar acum nu simţea nimic; ori îngenunchea, ori asuda ca cei din spatele lui, totuna. Se temea numai să nu-l apuce iar isteria, avea încă mâna pe trăgaci.

Apa din cizme

— Vă rog…

— Vă rog frumos!

— Vă rog frumos.

— …să-mi daţi…

— Vă rog frumos să-mi daţi puţin de băut…

— Linge-mi pantofii, domnu' artist.

Iustin şovăi, dar Papi parcă se aştepta să ezite. Îi apăsa capul cu arma şi urla ca la miting. În vârful ţevii se simţea mâna cum tremură.

— Faci pă dăşteptu? Linge! Gândeşte-te la gagica ta cum stă ea crăcită. Linge pantofii şi ia-ţi-o la labă!

Fără să vrea, chipul Pusei i se vărsă în minte şi zăbovi. Dar nu aşa; necăjită, se uita lung la el. Era de presupus ca pantofii lui Papi să aibă gust de fecale, există pe jos tot felul de scârboşenii. Gustul, de fapt, nu-l ştia, dar trebuia să fie ca şi mirosul. Îi umezise bombeurile, suptura spălase numai noroiul şi praful, rămăsese un iz vag de gras şi amar. N-o să mă-mpuş-te, îşi spunea. Uite un excrement! Se lăsa privit

şi-şi dădea seama ce-i trece ăluia prin cap. Nu poţi să împuşti un excrement…

În timp ce limba pipăia şiretul, o mare mirare i se lăsa în inimă. După tot chinul. Pusă venea totuşi de undeva din lumină. Nu putu s-o evoce aşa cum i se ordonase. Ce-o fi găsit la ăla, chiar şi interes, ce interes poţi să ai cu Sung-Ho? se întreba rece, pentru că nu putea stăpâni nimic din ce i se întâmpla pe sub ţeastă, gândurile umblau alandala. N-avea de unde să ştie c-ar fi apărut şi capul chinezului…

Când a auzit că-l găsiseră la Sălcuţa, a fost sigur că n-au putut să dea peste el decât acolo, la *Pont*. Ar fi putut să bage mâna în foc. Existau martori care-l văzuseră venind cu undiţele; mai fusese cu doi… Clar – pentru el era clar – era clar că acolo-l făcuseră!

Omul reţinuse locul şi venise la fix, la pont, cum s-ar zice. Nici nu puteai s-arunci din alt loc, apa intra în pădure. Avea gâtul secţionat cu bomfaierul, aşa stabilise ancheta. L-or fi chinuit ceva, dacă nu l-au găurit înainte…

Dar cum să ştii asta, când te reţine ca terorist şi te pune unul să-i lingi cu ce era încălţat? Aştepta să-ţi crape fierea sau ce? Nu i-a crăpat nimic. Nu aflase nici măcar că ştabii din China şi-au uns singuri vreo cincisprezece episcopi, iar Papa că-şi anunţă demisia. Asta e, când ai putere, îţi permiţi… începea nebunia.

— Bă, tu puţi! observă Papi, când se întinse lângă el, pentru noapte, la treci la perete şi să nu vii acia, dăcât după ce te-ai uscat.

Se retrase – docil şi dădu să se aşeze pe duşumea.

— În picioare!

Se ridică în picioare. Stătea lipit de perete şi era mulţumit că nu mai vedea orificiul ăla, fixându-l. Imposibil – încerca să se încurajeze – poate n-are loc de întors. Se gândea la Soni… Cine ştie ce-i acolo, l-or fi arestat şi pe el. Nu era ticălos, nu se poate, ca să-l lase aici şi să se spele pe mâini. Întâlni privirea ofiţerului, le căută şi pe ale celorlalţi şi-şi dădu seama că se gândesc la acelaşi lucru. Ba şi mai rău, aşteptau să le vină rândul la pantofi.

Papi, însă, părea doborât de băutură; se trântise cu arma alături. N-a stins lumina. Avea trăsăturile pungite de spirt şi nesomn, dacă-l vedeai undeva puteai să-l iei drept curier, încasator de lumină, ceva aşa. Cum or fi arătând, se gândea Iustin, noile Certificate de

Revoluţionar? Asta îl frământa pe el acum! Să nu te miri că în timpul ăsta se şi tipăreau… Ce ghinion

Apa din cizme pe ăia cu primele, dacă nu cumva erau aceiaşi!… Nici n-ar fi fost nevoie să le arzi cum dai foc la carnet, puteai să le ţii în sertar, amândouă; tot însemnau o scutire de impozit, tot se lua ceva. Dacă mă împuşcă, nici n-o să aflu ce asociaţii de patrioţi au mai trântit nenorociţii, nici câtă recunoştinţă le datorez. Am să-l las pe Mugurel să-i slăvească, şi-aşa stăm precar cu eroii, sau poate fiu-su, nepotă-miu făcut probabil cu Pusă…

Se gândi imediat la Angela, cu tandreţea apăsată, compensatorie a panicatului care vrea să se agaţe de ceva, de orice. N-a avut timp să întârzie mult pe acest sentiment, pentru că s-a deschis uşa, iar Papi şi-a smuls kalaşnikovul de unde-l ţinea. A băgat capul unul la fel. Pentru o fracţiune de secundă, în spatele lui s-a zărit Buldănej.

— Tovarăşul Şonţeal… a apucat să scoată Iustin un strigăt al implorării, suprimat instantaneu cu un pat de armă în foaie.

— Ne schimbăm, a zis ăla înainte să iasă. Papi şi cu ai lui s-au trântit la loc, pesemne ştiau că durează.

— Păloc-repaus.

Nu-i era ruşine nici de unii, nici de ceilalţi. Nu se simţea umilit. Altul ce făcea-n locul lui? Singurul instinct puternic, chiar primul, îţi cere să supravieţuieşti. Asta ai de făcut, asta faci. Demnitatea nu-i instinct, e o treabă care ţine de caracter, sau de ce vrei, de şapte ani de-acasă, tu ştii. Ca să ai demnitate, trebuie întâi să trăieşti! E obligatoriu. Unii, care n-au păţit niciodată nimic, spun că trebuie s-o ai şi când mori. Ce-i aia când mori? Când mori, înseamnă că de fapt trăieşti pe ultimii metri. După ce ai murit, atunci e altă poveste. Complet alta; nu-ţi mai

foloseşte nicio demnitate, singurul lucru care-ţi trebuie e câte-o colivă din când în când.

Şi iar se gândi la Angeia. Ce copilăreşte s-a bucurat de inelul ăla!… N-a avut cum să-i dea telefon, cu siguranţă îl aştepta şi la ora asta. Se pl Este de una singură, precis, gândindu-se că întârzie prin patul nu ştiu cui. La altceva n-o ducea mintea. Trebuie că-i deja asupra unui pahar de vin.

Nu erau nici douăzeci şi patru de ore de când Iustin Raeţchi îi

dăruise o bijuterie ce o făcuse să țipe. Trecuse pe-acasă c-un TAB. Înlemnise și ea, odată cu vecinii, crezuse că vin s-o ridice. Dar ce bucurie să vezi din nou o asemenea piatră! L-a sărutat în fața doamnei Cămătaru.

Nu era chiar genul de inel cum mai avusese; păstra undeva gritul, știrb. Dar rubinul, la prima vedere, părea foarte; asemănător cu unul pe care-l pierduse. Dacă voiai și voiai, și numai dacă te uitai extrem de atent, puteai să vezi oarecari diferențe, dar aproape insesizabile. Și-avea niște ape, o minune să-l privești în lumină, sau cum vine pe deget! L-a ales bine lusti, ținuse minte.

Ținea inelele lipite unul de altul; cred că se poate muta o piatră, ce mare lucru, pe ăsta mai vechi. Aur bun, alt model, de pe timpuri. Ceva îi spunea că s-ar potrivi. Sau să le topească împreună ca să iasă mai gros…

— Da' de ce. Iubi, pe cuvânt dacă aveam acum nevoie de asta!…

— Știu cât ai ținut la ăla. Să-l porți cu plăcere!

— Nu vezi ce se-ntâmplă? Trebuia să arunci banii de pe sidiu?

— Îți place sau nu?

— Ei, cum să nu?… Mersi, lusti! Te pup…

Apa din cizme

Nu se așteptase la bucuria ce-i căzuse pe cap. Îi privea iar cu drag.

Era ghemuit pe dușumea, în fața lui. Păstrase arma îndreptată spre el. Acolo îi făcuse semn să încremenească.

Raețchi îi păndea căderile în somn și trăsăturile buhăite lăsate pe lemnul puștii. Incomod pentru amândoi, îți bătea oasele, iar mirosul de mochetă nespălată era mai rău ca orice. Mai greu chiar decât ce-i ieșea pe gură și, vorba aia, o ținea destul de aproape. Papi se mișca prin somn și umbla cu niște ochi cleioși, îngreunați de cât nu dormise. La fiecare tresărire se temea să nu atingă trăgaciul. Nu era mult, putea s-o facă din nebăgare de seamă. La fel cum putea și cu bună știință, simulând pripeala, o încercare de evadare sau altă nesupunere. Iustin abia respira, străduindu-se să pară adormit ca să nu-l provoace, să-l știe acolo cuminte. Dar cât puteai s-o faci? Pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai convins că de aceea îl și culcase acolo. Simțea automatul la douăzeci de centimetri lângă ureche. Ultimul zgomot de pe lumea asta putea să fie un pocnet. Deschise pleoapele, atât cât să

poată zări ceva şi văzu luciul ţevii intrând liniar sub falca flască şi nerasă a patriotului.

Trebuia să se depărteze cumva. Dar cum. Dumnezeule! Ca să faci aşa ceva, cum te ridici? Ca să te ridici, e nevoie să pui în mişcare sute de muşchi, să faci zeci de mişcări, să te propteşti în cot, să te sprijini cu mâna, să aduci un genunchi. Cum să faci toate astea, fără să-l sperii? Sau, mă rog, să nu-i dai ocazia. Să nu-i pari suspect, că e de-ajuns să chircească un

deget, nu…?! rămase ţeapăn pe loc şi încercă să nu se mai gândească la asta.

Dar amorţea. Simpla idee că n-avea voie să mişte îi dădea cârcei nervoşi în picioare şi crampe-n dorsali. Curând deveni un supliciu, cât poţi sta într-o postură încovrigită, nu poţi s-o înduri mult! Şi-n pat dac-ai fi, tot e greu. Simţea duşumeaua ca fierul şi încercă să întindă gâtul puţin. N-a ajutat la nimic, dar constată că pe lângă toate necazurile i se pusese şi intercostalul. Când vine ăsta, nu mai ţine seamă de nimic. Trebuie să te întinzi unde eşti, că nu te lasă să respiri şi te doare inima infernal, e ca un piron. Începu să-şi audă respiraţia şi-şi dădu seama că scăpa câte-un geamăt. Cu tot riscul, fără să se deplaseze, se aplecă într-o parte, dar îl săgeta atât de nemilos, încât abiajeuşi să nu urle. Reveni la loc, cu toată durerea*?*

Măcar dac-ar putea să se lase pe spate ca să scape de junghi… Evalua mişcarea mental. Avea de scos cotul în afară, să se reazeme pe el şi să facă să-i alunece bazinul. Picioarele, la fel, trebuiau întinse, lucru ce deriva din deplasarea mijlocului. Plus ghipsul! Abia după asta ar fi putut, dacă totul mergea bine, să se sprijine şi în celălalt cot şi să-şi lase coloana uşor spre podea. Ah, cât îşi dorea lucrul ăsta!… N-avea curaj, rămase inert. Şi pe bună dreptate! Odată sărea ăla din somn că vrea să-l apuce de gât!

Mişcă un deget. Nu se întâmplă nimic. Papi nu se trezi, dar nici nu mai încercă altceva. Îl durea inima de parcă se rupea acolo sub el. Încercă să respire adânc; o idee prostească. Junghiul ţinea, abia izbuti să inspire infim şi-l măcelări. Totul înăuntru începu să răcnească. Se lăsă greu peste pumn, avea pumnul sub inimă. Uneori ajută dacă te-apeşi, dar nu aşa

Apa din cizme cum stătea, cu inima deasupra. Era cum nu se

poate mai rău şi începu să se teamă c-o să-l lase puterile. N-o să îndure prea mult, o să cadă strigând şi ăla gata, trosc! Nici nu ştii ce-i mai bine… Au! Nu mai rezist! Nu mai pot! Nu se mai… Mor! Mişcă iar degetul, îşi adună toată voinţa şi-şi propuse să mişte cotul, fie ce-o fi. Porunci mental spre muşchii abilitaţi. N-au îndrăznit.

Dacă i-ar smulge arma?… Alungă gândul pe loc, cu multe picioare în dos. Asta mai lipsea! Cât îi trebuie lui ca s-o smulgă şi cât ăluia să îndoaie un deget?! O idee tâmpită! Dar nici aşa nu e chip. Atent la sforăitul celorlalţi, întoarse puţin capul. Doi arestaţi, ofiţerul şi încă unul, îl priveau atenţi. Vedeau că se întâmplă ceva.

Mai exista o soluţie… îi veni mai târziu, dar nu era cea mai rea. Să facă toate mişcările simultan, în aşa fel încât lăsarea pe spate să pară a fi o rostogolire adormită, însoţită evident de ceva sonor. Riscul se reducea la 50%, mai rămâneau însă 50. Închideai ochii, te întindeai moale, un sforăit convingător şi aşteptai cu toate simţurile înnebunite trosnetul şi lovitura în coaste, pe stânga. Sau, poate, nu… Dumnezeu e mare! Apăsă timid pe clapeta cu Enter şi *de d*ata asta comanda din creier percuta, inserţiile musculare se crispară, sau se relaxară ca însăşi fiscalitatea, fiecare după cum erau încâlcite, polipii nazali intrară-n vibraţie şi vertebrele atinseră mocheta timid. În aceeaşi clipă se auzi: trosc!

Iustin Raeţchi sări în sus, dar nu reuşi să răcnească, pentru că durerea din piept îl coşcovi imediat. Mai apucă să vadă uşa trântită de perete şi pe individul de adineaori, cel cu schimbul. Primenea garda, adusese alţi trei.

— La-loc-comanda! zbieră Papi, dar mai mult ca să se-nvioreze.

Iustin se lăsă imediat aşa cum dorise, pe spate, fericit că-i întreg. Nou-sosiţii preluară armele şi ceilalţi ieşiră. Se grăbi să respire zgârcit, câte-o bucăţică, ştia din experienţă că asta atenuează durerea. N-au trecut nici cinci minute şi s-a auzit o împuşcătură.

Le-a sărit inima ia toţi. Paşi care se apropiau, se auzea clar. Închizătoarele clănţăniră, dar nu toate deodată. Erau livizi; şi ăia şi ăia. Venea cineva, se auzea mai aproape şi-n aşteptarea aceea de neîndurat tovarăşul Raeţchi se uită la ceas, nici el n-a ştiut pentru ce. Era trei şi un sfert.

Apăru iar tipul, şeful, cel care rotea paza.

— Raeţchi şi Pană.

— Aici!

— Prezent! s-a repezit şi ofiţerul, el era Pană.

— La mine!

De ceilalţi doi n-a zis, ăia nu ştiau ce să facă, se uitau timoraţi. Iustin a ieşit bocănind şi ţinându-se cu mâna; inima i-o luase la vale. Picioarele, de la genunchi în jos, moi. Gata…

Erau nişte scări de coborât şi la etajul de dedesubt au dat de un mort cu cămaşa scoasă din pantaloni. Îl ţâra cineva de picioare spre o uşă deschisă. Era Papi… Lăsa o dâră roşu-negricioasă în urmă. Când l-a recunoscut, s-a mai scăpat o dată, puţin.

Tipul n-a părut impresionat, mai precis nici n-a întors capul. Au umblat destul de mult după ăla, la dreapta, iar la dreapta, au traversat câteva culoare şi s-au oprit într-o cameră din corpul B, atât cât au putut să-şi dea seama. Iustin era terminat. A auzit cheia răsucindu-se.

— Ai cui sunteţi? întrebă ăla în şoaptă.

Apa din cizme

— Pe cuvântul meu de onoare, dacă am fost cu cineva! începu Raeţchi.

— Nu mă tolocăni la cap!

— Vă rog să-l întrebaţi pe tovarăşul Şonţea…

— Pancea? o scurtă individul.

— Poftim?

— *Ion Vodă cel Cumplit*! făcu Pană şi celălalt se mulţumi cu atât. Deschise fereastra şi le ordonă scurt.

— Săriţi.

Erau la etajul 1, spre curtea din spate. Sub fereastră se vedea o Salvare, care asta şi aştepta. Ofiţerul nu pierdu timpul, încalecă pervazul şi sări pe capotă. Buuum! Dar nu se-ntâmplă nimic, nu apăru nimeni, iustin închise ochii şi se gândi la copită. BUM!! căzu pe tălpi, după aceea în genunchi, apoi în dos, pe urmă se lovi la cap. Unde intrase cu boalfa de la piciorul drept, înfundase plafonul. Ghipsul sări în câteva locuri. Falanga urlă.

— Dispari! îi şuieră Pană, înainte de a se pierde în beznă.

Îl durea inima de-i crăpa. O luă împleticit spre locul unde se auzea circulaţia din bulevard. La poartă era cineva, dar nu făcu vreo mişcare. Se uita concentrat într-un televizor cu mâner. Peste câteva

minute era în Regulă, sau cum s-o fi chemând acum.

Nu se oprise ca să se odihnească. Trebuia rezolvată problema cu junghiul; găsise un zid şi stătea rezemat. Cu mâinile amândouă făcute pumn, se îndesa ţeapăn în piept, pe stânga, la fiecare expiraţie. Câteodată ajută. Se afla însă la limita geamătului. Nu era să se întindă pe trotuar! Asta i-ar mai fi lipsit; trăgeau de pe Inter, dar aici, de bine de rău, era la adăpost. Nici nu putea să întârzie mult, îşi dădea seama foarte bine, evaporarea, i-o spusese şi Pană. Poţi să ştii cine te ia în cătare?… Uite un prost

MIRCEA i DANELIUC

pe stradă; ia să văd, îl nimeresc între ochi sau nu-l nimeresc? Linia de miră! îşi aduse aminte cum scrisese din armată: am pierdut linia de miră şi mă pun ăştia la plată; trimiteţi bani… Mai ales că ajunsese şi terorist.

Clar că era terorist, altfel de ce-i făcuse ăla scăpaţi? Erau pesemne mai multe grupări; ghinionul lui Papi e că fusese în alta. Putea acuma, Doamne fereşte, să fie în locul lui foarte bine. Cu cămaşa scoasă din pantaloni şi cu mâzga aia roşie ieşind de sub el… Ce, nu se putea? Se putea perfect, avusese noroc. Hai c-am păcălit-o! Dar ieşise ca terorist, acuma pe bune. Ai *cui sunteţi? Tr*oglodit jegos, tu vorbeşti de muzică, pitecantropule! Nu era bine să fi luat o armă?… Şi ce să faci cu ea? Hai că ne-am scos!… Unde să fugi?

Tot acasă – ai vreo idee mai bună? Măcar îţi pune ceva sub nas… Trase aerul încetişor, cu frică şi văzu că poate. Plămânii se umpluseră. Îl mai ţinea, aşa, ca o durere morocănoasă, dar nu mai simţea ţăruşul acela. Scăpase. Nici nu stătu pe gânduri, o luă la picior. Se auzeau împuşcături peste tot şi se gândea cum să treacă de Telefoane. Putu să mai grăbească şi pasul, ce avea în piept îl lăsase. Un terorist care fugea pe Regală… Nu se simţea bine, ceva urduros şi cenuşiu cobâlţâia în el odată cu pasul, dar nu stătu să-nţe-leagă. Poate de la stres, îşi spuse. Avea şi dreptate.

Una peste alta, era viu. E ceva mai important decât asta? Foamea începuse să roadă în el ca un şobolan muncitor şi ăsta era semnul divin. Hai că le-am tras-o! Am ieşit la vopsea… Eliberă o eructaţie fesală, zgomot ce se dovedi mai grav şi mai viguros decât fusese preliminat, iar strada sună trădătoare. Se uită cu grijă în jur, dar din mers. Lucrul acesta îl uşura oarecum, dar nu se simţi mântuit.

Apa din cizme

Ciudat, Angela nu era băută. Când auzi cheia-n uşă a sărit să-i deschidă şi puteai să vezi imediat prin ce chinuri trecuse.

— Ai avut şedinţă? îl întrebă înspăimântată, arătând că preferă să i se dea răspunsul acesta. Soţul încuviinţă.

— De ce n-ai dat un telefon?

— Ţi-am spus că nu pot suna de-acolo… Mi-am dat demisia.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Femeia îşi pocni palmele. O mare îngrijorare şi o privire nesigură.

— Hai să te pup.

Iustin Raeţchi se lăsă felicitat, deşi ceva îl ţinea amărât.

— Foarte bine. I-am văzut la televizor: nişte canalii! Totdeauna am ştiut că nu-i bine să te încurci cu ei. Cine se amestecă-n tărâţe… Foarte bine-ai făcut!

Reputatul muzician nu mai consideră necesar să înceapă o discuţie în contradictoriu. Îşi scoase pantofii, intră în papuci şi nimeri uşa bucătăriei. Şi frigiderul.

— Du-te-n living, te servesc eu, îi spuse Angela cu fervoarea devoţiunii. Îi fac zile fripte şi lui Mugurel.

— Cine? Unde-i Mugurel?

— Cu Mocea, ăla, unde lucrează.

— Şi ce vor?

— Asta cu… chinezul de pe vapor.

Şi-i povesti ce ştia de Sung-Ho şi de capul chinezului.

— La Sălcuţa?!

— Nici nu-mi vine să cred. Cu bomfaierul, tu! Doamne fereşte şi ne păzeşte! Au spus şi la televizor. Era şi el când a sărit Mugurel de-acolo, de pe baraj.

Apa din cizme

Q

— Şi ce vor acuma?

— Nu ştiu, sâcâieli. Întreabă pe toată lumea cine l-a cunoscut, ce, nu ştiu ce. Era şef mare, nici n-am ştiut.

— A dat declaraţii?

— A scris ceva. i-am spus vorbeşti numai despre ce ştii. L-am cunoscut, aşa şi pe dincolo, gata! S-ar putea să ne ceară şi nouă, am fost pe vapor.

— Asta nu-i bine deloc.

— Da ce-am fost numai noi?

— Nu-i bine că dă declaraţii.

— Aşa m-am temut şi eu, zice că-s formalităţi. Cât e cu Mocea ăla, n-are probleme.

El tăcu şi o lăsă să pună masa. Treaba asta cu băiatul nu-i plăcea. Ce-are Mugurel cu chinezul?! L-a cunoscut o grămadă de lume! Poate dau toţi… Angela despăturea feta de masă de la Paşti şi apretul se dezlipea hârşfind, de parcă ar fi sfâşiat-o. Nu înţelegea de ce avea nevoie de asta, era tăbloasă şi inhi-bant de albă. Cred că pentru inel. MI-I plimbă prin faţă… A adus şi tacâmurile primite la botezul lui Mugurel, apoi vodca, saleurile, pe urmă o lumânărică. A dat-o pe şedinţă şi-şi făcea acuma reproşuri. Nu rămăsese c-un gust bun… Se mai şi consuma în faţa lui ca să-l festiveze. Oricum, tot aia: înapoi nu mai era loc de întors.

— Dacă întreabă cineva, nu ştii nimic de mine. N-am apărut, n-am dat telefon, nu ştii nimic.

— Da cine să-ntrebe?

— Oricine întreabă! Or să tragă de mine să-mi retrag demisia. Nu mai am niciun chef. Gata! Mi-ajunge!

Căzuse pe gânduri şi o auzea la aragaz. Încălzea ce gătise. Îşi turnă o vodcă şi, nemâncat cum era, îşi aprinse stomacul. Gustul de bombeu mai slăbi.

— Eu cum te-am aşteptat, de ce n-ai răbdare? strigă Angela din bucătărie.

Cum Dumnezeu putea să simtă când atingeai dopul, era un miracol! Nu plutea în apele lui. Cum să-i spun, nici n-am cum! îl rodea ceva confuz, nu reuşea să-şi lămurească. Poate treaba cu Mugurel… îşi aduse aminte de pantofii ăluia şi se gândi c-ar fi trebuit să se spele pe dinţi. Se mohorî şi mai rău. Avea o silă din aia când calci în ceva; nici nu te poţi şterge ca lumea de bordură, nici să pui mâna nu-ţi vine şi unde te duci împuţi locul. Umilinţa, ca umilinţa, dar se simţea excrementţial ca un hipopotam. Animalele astea infecte, genul ciorap-umplut, se uşurează în chiar cloaca unde se răcoresc. Defeca şi se bagă cu capul la

fund, s-a văzut şi la Teleenci-clopedia. Iar dacă au vreun litigiu, aruncă din coadă şi stropesc cu mizerie în botul oricărui peţitor la domeniu sau la iubită. Poate că de la stres, se gândi.

DOUĂZECI ŞI DOI

L-am văzut dimineaţa, la Ştiri; era bine mersi. Nu arestat, nu nimica, în şedinţă de Comitet. De mine n-a întrebat nimeni, nici n-au dat telefon, parcă eram transparent… Al dracu' să fie ăla care ţi-o mai da bună ziua, jigodie!

Am pus mâna pe celular ca să-l scuip în faţă; aiurea! Mi-a răspuns robotul. Număr nealocat… Şi-a schimbat şi telefonul, javra. Mă credea probabil lichidat. Asta mă enervează! Când văd aşa o chestie, îmi vin dracii ăia răi! Mă credea pe lumea cealaltă şi Comitetul funcţiona nestingherit, nici măcar nu mai întreba unde-i ăla, dom'le, ştie cineva ce-i cu el? Sula şi căciula! Precis c-a avut treabă cu ea şi i-a dat şi cheia de-acasă… îţi spun, dacă l-aş fi avut în faţa ochilor, chit că eram cu piciorul, îl băteam de-i suna apa-n cap, mai dă-mi o gură.

După aia, iar cu amărâtul ăla de Sung-Ho, parcă înnebuniseră. Am văzut două reportaje; într-unul filmaseră şi ciori. Începeau să-şi dea seama, m-am prins, dar nu era pentru toată lumea. Badea Pârţan le vede pe mirişte şi i se pare normal, n-are de unde să ştie care-i subtextul… Mugurel nu răspundea pe mobil, trebuia s-o văd pe Pusă neapărat.

S-a bucurat când m-a auzit.

— Vino, te rog, cât poţi de repede!

Apa din cizme

Părea înghesuită rău. A închis imediat.

— Pusă, spune-mi ca la popă, voi ştiţi ceva de Sung-Ho, sau nu ştiţi?

— Nu. Ai auzit tu ceva?

— Atunci de ce dă Mugurel declaraţii?

— A dat? Nu ştiu nimic, pe cuvânt! Ce-am văzut şi eu la televizor…

— L-au luat declaraţii. Ţie nu ţi-au cerut?

— Nu.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Pe Mugurel?

— Chinezul! S-a gândit puţin.

— …Joia trecută, că nu eram cu geaca. Eram în poneiul ăla, roşu.

— A zis ceva, se temea de ceva?

— Pe cuvântul meu!

— Cine a fost cu el la pescuit? l-au găsit capul la Sălcuţa?

— Nu mi-a spus.

— Nici n-avea cum, bănuiesc… Asta-i treabă românească, se vede cu ochiul liber.

— Nu l-au găsit în valiză?

— Tocmai de aia. Dacă erau chinezi de-ai lui, nu-l făceau chinezeşte. Şi nici nu lăsau bagajul pe şoseaua de centură, unde au ei angrourile, ca să-ţi bage degetu-n ochi. Ăştia-s amatori de-ai noştri.

— Doamne fereşte!

Când a auzit că-mi dădusem şi demisia, parcă-i trăsesem preşul de sub picioare.

— Vai, porcuşoru, ce-o să ne facem!

— Cu ce?

— Cu paşaportul…

— N ştiu ce să-ţi spun. Sună-l pe Soni. Da' nu m-ai văzut, nu ştii nimic despre mine!

— L-am sunat, dar nu pot să trec de curva aia de secretară. Îmi zice staţi să văd dacă e. Pune muzică, se duce şi după aia îmi pare rău, a plecat. Cred că-i spune el să nu mă dea.

Normal. Cine-i porc e porc! Mi-am adus aminte de viza pentru Bulgaria…

— Caută-l acasă.

— Nu răspunde nicăieri.

— Du-te peste el. Ai o cheie, nu?

— De unde să am eu cheie?

Nici n-a clipit. Dar ştiam că are, eram mie-n sută. Îl cunoşteam pe Soni, îi cunoşteam pe amândoi! Iar mi s-au pus nişte zoaie pe suflet şi mi-am zis că-i mai bine să plec. Kă duc să-mi scot ghipsul. Cine ştie, sunt uşor de răscolit sufleteşte, e mai bine aşa. Mă uitam deja după trenci.

— Ai găsit pe cineva pentru aur?

— Pusă… nu prea. Lumea-i isterizată.

— Te mai interesează vreun inel, ceva?

— Deocamdată, nu…

Eram pe punctul să-mi trag o mânecă şi s-a lipit de mine ca o căţelă.

— Lusti, am suferit enorm…

Ce vorbeşti? Asta ar veni cam aşa: a trebuit să mă cuplez şi cu ăla şi cu ăla şi cu ăla, poate şi cu Mugurel, însă m-a obligat vaca asta de viaţă. Dar în timpul respectiv, numai petinete-am purtat în inimă! Numai pe tine te-am iubit! Nu ştii ce-am îndurat!

Dă-mi un foc. Deschide-o şi pe aia de trei sferturi. Cam ce crezi tu acuma? Că mi-am scos trenciul de pe mână, mi-am smuls nasturii, i-am rupt guma şi

Apa din cizme m-am aruncat peste ea ca un soldat hămesit? Disperat, s-o înfulec? Hapa – hapa – hapa!?

Ai să râzi, nu… Mi-am băgat-o şi pe mâneca cealaltă, i-am sărutat degetele şi am ieşit dezolat, cu demnitate. Eu aşa sunt! Te porţi frumos cu mine, s-mierea lui Dumnezeu, nu, nu! Nici n-am vrut să ştiu ce se-ntâmpla acolo în urma mea, probabil dăduse în plâns.

Ce era mai prost era că Mugurel scrisese declaraţia aia. Şi nici n-aveai de unde să-l iei, nu răspundea pur şi simplu. Sper că mai era cu Mocea şi nu… Doamne fereşte! Sigur că putea să fie şi-o treabă de rutină, dar dacă? Mă, şi nu i-am spus: du-te dom'le şi-ţi dă bacul, faci pe recuperatorul ca toţi mafioţii, cu cine crezi tu că te-ai înhăitat? îţi dădeai bacul, frumos, poate-ţi găseam un serviciu lejer, ce-i aia badigard?

Şi nici n-aveam pe cine să-ntreb e, dom'le, băgat, sau nu e? Pentru că asta era toată chestia: să nu fie băgat! Totul se bolovănea peste noi ca o avalanşă. Am scos portmoneul şi am început să umblu după cârdul lui Creţu. Oricâtă greaţă-mi făcea, n-aveam de ales.

— Vă salut! *Cântăreţu* …

— Da.

— Am o întrebare. În cazul ăluia, Sung-Ho, cum e?

— Nu-i la departamentul ăsta.

— Nu te poţi interesa? i-au luat lui fiu-meu o declaraţie. E ceva?

— Nu înţelegi românește? Şi să nu mai dai telefoane pe-aici, că-ţi fut norocul!

— Cum îţi permiţi?

— Hai sictir!

Şi mi-a închis. Cred că ştia ceva. Şi de mine cu Comitetul şi de el, de Mugurel… Mitocan. Când ai

Apa din cizme de-a face cu unul ca ăsta, mai bine te-ntorci cu spatele. Începea să fie groasă. Mă înnebunea, înţelegi? Am luat mobilul şi, îţi spun, cu toată sila l-am sunat pe Soni s-o lămuresc, naibii! Poate-l arestaseră, trebuia acţionat, nu să…!

Aceeaşi chestie: număr nealocat! La bestia aia de secretară nu puteam să m-anunţ, sper că mă înţelegi. M-am dus să-mi taie ghipsul. După aia m-am băgat în maşină şi mă uitam prin parbriz. Mişcăm degetul uşor, mă mai durea, poate l-au scos prea devreme. Din când în când porneam ştergătoarele, pentru că începuse să plouă. A trecut una şi când Le-a văzut că se mişcă s-a întors acră. Pesemne că de-afară aşa dădea: trece un fund şi-ţi zvâcneşte ştergătorul la Opel… Era şi nasoală. Lume rară, maşini puţine. Se vorbea că împuşcau şi prin capotă.

Nu era bâitte. Chestia asta cu declaraţia nu era exact ce-mi trebuia mie acum. Iar scârbele alea de ciori aveau un curaj fenomenal! Nici nu le mai păsa de împuşcături. Se lăsau până aici, sub rigolă şi scurmau ca găinile. Râmele parcă se mai împuţinaseră, intraseră la adânc. Ori că trecuse eclipsa, sau, mă rog, se terminase sezonul… Mă duc acasă pe capul lui! îl aştept până apare!

Am întors şi am luat-o cât mai cotlonit, căci pe străduţe nu stricau muniţia. Nu-ţi spun cum mă ţineam de covrig, eram terci. Am prins la noroc o coloană de chinezi şi m-am luat după ei; ştiam de la Comitet că în ăştia nu trag. Cum, necum, am ajuns. M-am dat jos, lemn. Îmi înţepenise şira spinării cât strânsesem din fund.

Casa lui Soni, aşa cum îmi apăruse când am intrat pe stradă, mi-a dat senzaţia că făcuse un pas pe trotuar. Avea, nu ştiu cum, ceva solemn. Mă refer la aerul acela distant, de Floreasca. Se simţea că ocroteşte un tip la vârf, nu ca a mea. În faţă era parcat un Fiat cu şofer şi lângă gard fuma un răcan. Avea puşcă. Am dat-o-n bară, mi-am zis, n-am cum să intru.

Cu toate acestea, am coborât cum am spus şi tocmai mă îndreptam spontan de şale. Soldatul palmă ţigara şi luă poziţia de drepţi. Am avut o baftă extraordinară! Mă recunoscuse, credea că vin pe linie de Comitet. A fost o greşeală; a lui.

— Să trăiţi!

— Ce faci, mă? l-am luat tare, dar în stilul ăla pon-tos, ministerial.

L-am văzut că se pierde şi i-am pus-o imediat pe a doua.

— Tovarăşul Soni?…

— Poftiţi, îmi spuse, şi am fost sigur că nici maşina nu era străină de revoluţie. Era alta. Am intrat în hol şi mă gândeam cum o să-i cadă faţa, când o să dea ochii cu mine viu. Eram pregătit să-i spun vreo două. Puteam să-l şi rog să lămurească problema cu Mugurel, eram disponibil pentru orice eventualitate.

Uşa întredeschisă… Pustiu. Jos, ceva scule, îi schimbau yala. Uite, mie nu-mi dăduse prin cap; erau schimbări. Pun degetul şi sun. Aştept… nimic! mai sun o dată şi, fii atent aici, am impresia că cineva vine pe vârfuri şi se uită prin vizor. N-am zis bă Soni, n-am dat buzna, n-am făcut nimic. Mi-era ruşine de ruşinea lui; am stat să-mi deschidă. Şi ce crezi că face? îşi închipuia că nu văd. A luat uşurel lanţul zăvorului şi l-a pus fin, pe blat, pentru că uşa n-o putea închide. Pe blat, înţelegi? Credea că-s tâmpit! Ca şi cum nu era nimeni acasă… Dom'le, eu la chestii din astea am handicap. Adică cine era înăuntru, tâmplarul?!

Da şi eu de-al dracu', pun mâna şi sun. Mă prefăceam că nu-l văzusem, am avut generozitatea să tac. Nimic, casa moartă! Soni, futu-ţi guriţa mă-tii!… Dom'le, am crezut că-mi cade părul din cap. La aşa ceva… pe cuvânt, îmi ies bube! Jigodie crasă! Toată chestia cu pantofii ăluia şi cu arestarea mi se părea acum absolut în firea lucrurilor. O japiţă! Dacă eşti şuifă la zece ani, ai toate şansele să fii şi la patruzeci şi la şaizeci! Asta nu îmbătrâneşte, rămâne proaspătă, ca şi prostia… Eu ca eu, dar cu Pusă de ce?! De ce să te faci că plouă? Cel mai oribil lucru e să-i întorci spatele unei femei, mai ales că nu-ţi cere nu ştiu ce chestie. Ce-ţi cere? Un paşaport nenorocit, îl rezolvi c-un telefon. O fi având şi ea necazurile ei. C-a fost şi destul de drăguţă, domnu' Soni, să fim serioşi!… Nţi, vreau să mai vorbim.

Crezi c-ar fi dat cu picioarele în uşă? Puteam să-l expediez şi-n mă-sa ca să-l audă şoferul, aşa ştab cum era! Puteam s-o fac, dar n-am vrut. Mi se rupea de jandarm, n-am vrut. Înţelegi? Eram atât de dezgustat, că mi s-a luat complet de la inimă. Silă, înţelegi? Dezgust! Nici nu voiam să-l mai văd. Mă uitam amărât la sculele alea şi mă gândeam la ceva, nu mai ştiu la ce. Arătau ca şi mine. Zăceau

împrăştiate pe jos şi între ele o pânză de bomfaier… Ruginită, prăpădită, am fost sigur că Le-a scos de undeva de prin beci. Erau sigur marafeturile lui, sper că… nu? Au început să-mi păcăne prin cap toţi contactorii, nu ştiu dacă sunt clar? Ştii la ce mă gândeam… Mă îndemna ca o voce, nu ştiu ce m-apucase. Acuma, când mă gândesc, cred c-a fost o chestie paranormală. Dacă nu pricepi, spune-mi că-ţi explic. Îţi spun de-a dreptul, azi mi-e totuna, mi se brehăne. Da? Bun.

Apa din cizme

Dom'le… Deci mă aplec după pânza aia de bomfaier, încă nu ştiam precis de ce, nu eram chiar foarte conştient. Şi odată înţepenesc cu mâna întinsă!… Mă caut în buzunar şi scot batista. Am luat-o cu batista văd că te-ai prins.

DOUĂZECI ŞI TREI

Vectra lăsase în urmă breteaua spre Câmpina. Mohorât. Şoseaua era destul de liberă, din cauza evenimentelor nu se încumetau mulţi. Doar câţiva ia-mă nene şi ciori isterizate înnegrind asfaltul mâncat. Scociorau prin gropile ieşite de sub cârpeala din vară, dar râme nu se vedeau. Cu siguranţă nu erau nici pe arătufă, altfel nu se explică ce căutau păsările acelea în mtflocul drumului, ţâşnind de sub roţi în ultima clipă. Dădeai peste ele şi te alegeai cu masca sau parbrizul spa ne. Iustin Raeţchi aprinse faza mică şi, înainte de a se lăsa pe spate, aranja cu mâna steagul ce fâlfâia prin geamul din dreapta. Vântuia şi un fel de ceaţă… Motorul părea vioi, motor german; 160.000 de km, mai nimica.

Pânza aia de ferăstrău umbla undeva prin portbagaj. O aruncase imediat ce o scosese afară şi nu s-a mai uitat ce-i cu ea. Când a ajuns acasă, Angela punea farfuriile. Ce să te mai duci la birou, cine mai umblă pe străzi! Doar nebunii.

— Nu ţi-ai adus aminte să suni?

— Credeai că m-au împuşcat? Nu vrei să ai un erou în familie?

— Da' se poate-ntâmpla, nu?

— Mugurel a dat vreun semn de viaţă?

— E la el în cameră. Hai la masă.

Apa din cizme

A! ia să te văd la faţă!… Raeţchi deschise uşa.

— Unde umbli, mă?

— Păi nu ştii?

— S-a terminat, nu mai ieşi din casă! Să n-avem discuţii!
— Ete, caca! făcu Mugurel pe un ton care nu admitea replică.
— Ce declaraţie ai dat?
— Nişte prostii; cum l-am cunoscut şi ce ştiu, chestii din astea.
— Mie de ce nu mi-au cerut? Sau maică-tii?
— O să-ţi ceară, iau de la toţi.
— Jură-te că n-ai niciun amestec în treaba asta!
— Ce amestec să am, dom'le?
— Jură.
— Mă jur, na!
Dar nu s-a jurat pe ceva anume. Nici nu părea prea convins.
— Numai asta mai trebuie! Pusă de ce n-a dat?
— Cum n-a dat?
— Mi-a spus ea.
— A dat, dom'le, ce dracu', a dat prima! Asta-i chiar culmea…
— Şi?
— Şi ce? Nu ştie nici ea nimic, ce să ştie?
Simţea că i se umflă capul. Cum, dom'le, iar minte? Cât o să fiu papagalul ei?! începu să se-ncalte, dar se trezi cu Angela.
— Unde pleci iar? Am pus masa.
— Vin imediat.
— Unde pleci?
— Bine, hai să mâncăm.
Nu avea niciun rost să forţeze. Viaţa lui conjugală luase o turnură calmă. Angela o mai scăpa din când

Apa din cizme în când, dar se silea, era evident, se silea. Puteai să discuţi cu ea chiar şi seara. Şi vine o vârstă când trebuie să fii mai înţelept, n-ai de-ales.
A înghiţit cu noduri, uitându-se la ceas. Şi n-avea voie, i-au spus mai mulţi, mânca prea repede. Mâncarea trebuie s-o mesteci ca lumea, s-o îmbibi cu salivă, altfel te arde când bei. Gastroduodenită.
În sfârşit, la trei era înapoi peste ea.
— De ce mă minţi, mă, de ce mă minţi iar?
— N-am vrut să te supăr, porculeţu …
— N-ai vrut să mă superi…
— Ştiu că te doare inima.

Nu ştia nimic de niciun Sung-Ho; când voia s-o vadă, primea telefon. Se trezise cu asta pe cap, aştepta toată ziua speriată.

— Mă scoate din minţi orice zgomot. N-am vrut să te sperii, lusjit, nu mă părăsi!

— Şi vrei paşaport să te care…

— Da, vreau să scap din cloaca asta.

— Nu pentru cântat. Vrei să te care pur şi simplu.

— Nu ştiu, cum o da Dumnezeu. E o lume infectă, m-am săturat de invidii, de bârfe, de declaraţii, de tot!

Dacă stăteai puţin, puteai s-o înţelegi. Cui nu-i vine să-şi ia lumea-n cap? Restul discuţiei l-au sfârşit în pat, acolo unde-i călduţ şi pâlpâie un pic de tandreţe. De data asta, a fost înalt! Iustin Raeţchi a cunoscut iar radianţa, aşa cum nu mai simţise de-un secol. Sau, mă rog, putem admite că fericirea e doar un concept, dar i-a adus mulţumire şi înduioşare. Se simţea capabil de fapte generoase. I-a părut rău că ratase propunerea de dimineaţă.

A intrat în Comarnic, oraşul acela în care îţi vine să apeşi pe acceleraţie. Cum stai, cum faci ciment la plămâni. Închise geamul şi aştepta să prindă o gură de aer. În orice caz, ce trebuia să intre intra prin geamul din dreapta, acolo unde fâlfâia tricolorul. În centru – baraj!…

Controlau acte şi se uitau în maşină: o iniţiativă revoluţionar-locală. S-a supus.

— Mergeţi la pescuit? îl întrebă unul aţos, în vreme ce-i scutura cizmele de cauciuc cu gura în jos. L-au pus să deschidă portbagajul. N-a căzut nimic din ele. Între timp, iustin se gândea.

— La pescuit? insistă ăla.

— Da.

— Ce-i cu steagul ăsta?

— Păi, nu-i revoluţie?

— Autorizaţia…

— Ce autorizaţie?

— Că ţi-a dat voie să-l pui? Şi unde-s lansetele?

— Le am acolo, la cabană.

— La dă un telefon să verificăm.

Tipul se uita cam lung la el, i se părea că-l ştie, dar n-avea de unde să-l ia.

— Aţi mai trecut pe-aici?

— Astă-vară.

Da, de la televizor. Ori de la Comitet, ori de la vreun concert. E bine să ai oarece notorietate, dar nu totdeauna. Simula că trage puţin de celular, apoi îl închise.

— Nu bate până acolo.

Jigăritul se apropie şi se uită curios la aparat. I-I luă din mână.

— Ai semnal. Ce număr? Voia să încerce şi el.

— Cinci, patru… încercă Raeţchi să câştige timp. L-am uitat. Cinci, patru, opt… Cinci…

— Da sezonul nu-i închis? Unde mergi?

— La baraj.

— Ce baraj?

Nu era să-i spună de Sălcuţa.

— La lac, la Paltin.

— Mă, Neluţu, strigă aţosul spre altul, la vino-ncca! Ăsta merge la Paltin, îi spuse când Neluţu îşi făcu timp. Controla altă maşină.

— De unde ai steagul ăsta?

— De la revoluţie, din Bucureşti.

— Dă-l jos imediat! La ce Paltin te duci mata? Nu ştii că nu i-au dat drumul? îl privi Neluţu lung.

Raeţejii se uita de la unul la altul. N-avea un aer prea liniştit.

— Cum, dom'le?…

— Gura mamii voastre de de terorişti, trage acolo pe dreapta! Şi scoate steagul, ţi-am spus!

Simţi iar că-l taie un pipi irepresibil. l-au luat cheile şi l-au băgat în Primărie. Aici i-au cerut şireturile şi cureaua. Mai erau vreo cinci şoferi şi unul care punea întrebări.

— Buletinu!

I l-a dat, ce să facă? ăla l-a pus la urmă, completând teancul de legitimaţii pe care le ţinea în pumn şi, din când în când, le netezea marginile. Actele maşinii nu-i Le-a cerut.

— Raeţ-chi? îl întrebă, când îi veni rândul.

A recunoscut, omul se uita în buletin, i-a spus şi adresă şi tot.

— De la Nemesis. Sunt solistul trupei.

Apa din cizme

Spera să-l capaciteze cumva, poate stârnea o urmă de simpatie. ăla, nimic! Se uita la el ca prin sticlă. Putea să-i spună că-i şi Episcopul de Blaj, tot aia era.

— Şireturile şi cureaua!

— Le-am predat.

— Ce transporţi?

— Nimic, m-au controlat.

— Unde circuli?

— Mă duceam să braconez ceva.

S-a gândit bine. Scăpa cu o amendă şi gata. Dar ăla nu era sigur ecologist, puţin îi păsa. Voia să ştie unde.

— Unde?

— La… Paltin, bâigui iustin, dar nici nu mai avea ce face. Apucase să le-o spună afară. Şi altceva decât Sălcuţa nu-i venea în cap. Or, asta în niciun caz!

Individul îl privea de câteva clipe cu ochii mijiţi.

— De unde ştiu eu că nu vrei s-arunci baraju în aer?…

Ei, na! Tâmpenii din astea puteai să auzi toată ziua la radio. Terorişti silitori care dinamitau poduri, aruncau baraje, otrăveau apa, puneau rahat pe clanţă, orice zvon era bun, orice isterie. Parcă se tâmpiseră. Tâmpiţi pe naiba, şcoală ca lumea!… Şi ieri lajurnal, când s-a întors de la Pusă; e unul acolo mic şi slinos: că nu mai e sânge! La spitalul nu ştiu care au smuls pungile de la transfuziile răniţilor şi le-au tăiat cu cuţitul. Săriţi să donaţi aşa şi pe dincolo şi prim-plan cu Sung-Ho în valiză! Noroc că fără cap. Da' se poate?!… Asta-i presa de-aici!

Ancheta chinezului nu mergea foarte repede, în schimb evolua enigmatic. Nu mai era sigur că tâlhăriseră un ofiţer de manutanţă acoperit, sau ce era el, lăsau să se înţeleagă interese de bănci, servicii britanice, tot felul de MI5, MI5 şi aşa mai departe…

Părerea domnului McBride de la ambasada Canadei era aceea a unei decontări mafiote.

Cu binecunoscutul rocker s-a petrecut însă un fenomen surprinzător, ieri, când a văzut relatarea de pe Antena 1, i s-a limpezit mintea. În sfârşit, a înţeles cu claritate de ce avusese pornirea de a sustrage lama aceea pentru metale. Cedase unui instinct obscur, care,

cu niţel ghinion putea să-l şi coste, dar acum se mai decantase. Redevenise lucid.

Nu s-a apucat de lucru imediat, a aşteptat şi reportajul de pe TVR. Chiar dacă nu se deosebea cu nimic. Din fotoliul celălalt, doamna Angela a întors spre el o privire intrigată, aşteptând un comentariu marital. Acesta n-a venit niciodată şi în cele din urmă şi-a aprins o ţigară, deschizând berea ce ameninţa să se încălzească. Avea s-o bea singură, pentru că soţul s-a ridicat tăcut, a intrat în camera lui Mugurel şi a căutat un ziar vechi. A început să decupeze litere, conform urtei motivaţii pe care n-o destăinuise. Primele lipite au generat două cuvinte neliniştitoare: DORIŢI AMPRENTE.

Nu era un anunţ publicitar. Când a terminat, a ascuns hârtia şi ziarul estropiat, revenind în living. Putea încă să dea înapoi, dar nu-şi puse problema.

— La ce te gândeşti? se interesă ca de obicei doamna Raeţchi.

— Trebuie să plec mâine la Târgovişte. Bineînţeles că nu i-a pomenit de Sălcuţa. Îi venise

Târgovişte, a ieşit Târgovişte. Poate de la revoluţie şi din sugestia subliminală a marilor execuţii. Târgovişte!

— De ce? se alarmă soţia.

— E ceva cu drepturile de autor pentru sidiu. Nu-mi place cum e lansat.

Apa din cizme

— Vin cu tine.

Se impunea obligatoriu o ripostă rapidă. Nu se cunosc mijloacele prin care Iustin Raeţchi a convins-o să rămână acasă, dar e un lucru de importanţă minoră.

Intra în Sălcuţa… E vorba de Sălcuţa-Vale, satul, nu barajul; lacul era mai sus, trebuia să treci prin defileu. Asta, în cazul fericit când prindeai şoseaua liberă. Azi nu era.

Deşi după povestea de la Comarnic ar fi trebuit să se-aştepte, neglijase aspectul. Cel puţin pitise steagul în spate. În centru era strânsură de lume. Cumva tot în faţa Primăriei, evident, dar în jurul unicei statui care fiinţa acolo, cea a eroului dintr-al doilea război. Cineva se căţărase lângă soldatul cu elanul de bronz şi făcea nu ştiu ce, în orice caz un lucru neplăcut celor doi miliţieni care se aburcau după el. Efort formal, pentru că obezitatea e totdeauna un handicap.

Singurul ei avantaj, dacă vreţi, e acela că te face oarecum mai important în societate sau în Parlament, dar în rest nu merită. Deci n-avea nimeni nicio pretenţie ca să aresteze beleregul pentru ultragiu, tocmai acolo la câţiva metri de sol. Iustin a claxonat de vreo două ori, fin, ca să nu-i enerveze, cu vârful degetului, dar nu s-a dat niciunul. Când I-a recunoscut pe Ciorap, s-a gândit să coboare. A renunţat însă destul de repede; nici şireturi, nici curea, cum să te dai jos?

Paznicul de la cabană, aşa lingău cum îl ştia, se afla într-un moment de audienţă notabilă. Se dezbrăca cu gesturi teatrale, atârnându-şi hainele atent pe baioneta ăluia, de parcă le punea la uscat. Ce-l

MIRCEA IM DANELIUC

Încurca niţel era pălăria din mână; cea de pe cap nu-i făcea niciun neajuns. Nu mai avea prea multe de scos, dar o pulsiune nemărturisită începu să-l grăbească. Flutura din şale într-o manieră lipsită de orice echivoc, ceea ce stârni un uragan de urale. Îşi făcea încălzirea. Se clătină, neascunzând că s-ar afla şi asupra unui pahar de vin. Încurajat de asistenţă, Ciorap se dădu spre dinapoia ostaşului coclit pentru a executa ceea ce, într-un termen absolut ipotetic, s-ar putea numi o intromisie. Lăsa impresia că doreşte să-l facă acolo, cât îl simţea împlântat în beton, motiv pentru care se afla în căutarea unei strategii. Infanteristul rezista încă, prin însuşi materialul. Adunătura era în delir, iar miliţienii, pentru conformitate, se săltau hotărâţi de la bază, cam cincisprezece centimetri cu totul, dar pe rând. Ciorap probă câteva încercări de învăluire; nu-l supăra adversitatea oficialilor şi îşi evalua şansele. Nimeri cu privirea pe Raeţchi şi, pentru o clipă, păru că se răzgândeşte şi da să coboare. Nu izbuti, dar asta îi ameliora mult supleţea elocinţei. Turuia harnic fără a-şi desprinde privirea de pe chipul cântăreţului, ca şi cum ar fi avut undeva un al doilea creieraş pe care-l pusese la treabă. Vorbea una şi cugeta simultan la ce-i putea veni mai târziu dinspre turist. Nu puteai şti ce e-n mintea lui; ori gândul războirii aliajului ori posibilitatea neaşteptată a unei alianţe, sau din contră, pentru că alunecările fizionomice vădeau deplasări în umori: de la încântare, la antipatie sinceră şi înapoi. Tropăia lângă oştean cu o pălărie pe cap şi una în mână ca Ceauşescu în Scânteia, după ce revenise din Danemarca, atunci când regele hamletios rămăsese acoperit, iar Pupincu făcuse prostia s-o scoată primul, ca milogul. Nu

c-ar fi fost vreun bai; avea una în mână, i-au mai pus alta şi-n cap la *Apa din cizme* retuşul din patrie. Rămăsese, însă, cu două dopuri, ca ăsta. Şi ce? în orice caz, pălărier nu era.

Sergentofilul se lăsă să alunece de pe poalele mun-dirului atacat de găinaţ, lăsându-şi la vedere coapsele prizărite, gălbui. Alegătorii ar fi putut să constate că era aproape complet lipsit de volumul fesal. Doar doi pumnişori cafenii, ca două gutui stafidite ţinute pe dulap până-n martie… Dar nu asta reţinea atenţia, ci ceea ce flutura el în mâini.

— …am borsalin, declară Ciorap, am la mine şi una de fetâr! Şi io şi tata-meu am avut bâzdâc pe americani şi ţâfnă pe ruşi! Tata-meu o luptat în prima bătaie mondială, ca ţugăncrigmaistăr. O căzut prizonier la Ferara şi nu s-o lăsat, că nu era român moale! O apucat telefonu şi o răcnit la Tisa Pista că sârbu le pune mâna-n grumaz. Dă Tisa Pista un ordin scurt şi-n trei ore e la Dunăre. Cu trenu! încălecat pe locomotivă şi cu cucăru la ochi. l-o bătut de i-o smintit şi s-o întors cu cei unşpe feciori la Ferara.

— Du-te, bre, acasă că eşti beat, îl sicuri una de sub el, care părea decisă să-l compromită. Vii aici cu poveşti de morţii…

— Io te-am ascultat cât ai vorbit, obiectă Ciorap, cum văzuse că fac toţi prin şedinţe sau la televizor. Amuţesc vreo cinci minute, după aia se bagă-n vorbă şi dacă zici ceva, sar de cur: eu nu te-am întrerupt! Te rog frumos!

— Ciorap Vasile l-o făcut pe-al doilea, pân' la Cotu' Donului! Şi m-o luat la ruşi, lăţi el discursul, izbucnind brusc în lacrimi. Care vrea, am hârtii. Şi vine unu la mine… Făceam vagoane la ruşi şi vine unu cu mustaţă la mine: era Stalin. De unde eşti? Din Sălcuţa, aşa şi pe dincolo. Lângă Merisani? Da. Cum te cheamă? Io? Aşa şi aşa. Nu stai lângă calea ferată?

Ba da. Ai grădină frumoasă, zice Stalin, ţi-am văzut grădina din tren…

Asistenţa amuţise. Chiar şi femeia aia, una la vreo cincizeci de ani, tăcea şi ea. O privase de argumente.

— Aşa că primar aici nu pot să fiu decât io, nu curva asta, că nu pentru curve am luptat ce-am luptat! conchise veteranul de pe statuie, cel viu, într-un lăudabil efect retoric.

Se uita fix în ochii lui Iustin, aşteptând aprobarea. Uitase pentru moment de ce se urcase. Ispita confruntării electorale e câteodată irezistibilă, chiar dacă te tragi inconştient de brăcinarul izmanei.

— Nu ţi-e ruşine, ghiuju dracului! îşi reveni aia din opoziţie. Tovarăşii chinezi nu s-ar fi urcat acolo!…

Opoziţie, v, pentru că aşa veni vorba. Se terminase cu opoziţia, i „o desfiinţaseră oficial.

— Pentru ce ne-am cucerit libertatea, ca să ne punem o curvă în cap? îl chestiona paznicul direct, cu glas tare, ca să audă toţi.

Raeţchi n-a fost sigur că trebuia să-i răspundă, de fapt îl preocupa altceva. Se gândea dacă n-ar putea ieşi cu o roată pe şanţ.

— Curvă eşti tu, că bărbat n-ai fost niciodată, măcăni femeia de dedesubt.

Dacă până atunci în mulţime se mai hăhăia unul, altul, acum începură să tropăie şi să-şi care cu entuziasm pumni în spate. Chirăiau şi-şi îndoiau genunchii, când râsul le slăbea ţinerile. Ciorap scădea în sondaje, dar se proptea în picioare.

— Nu ştiu io ce ştii tu, da' io nu mi-am făcut bătaie de joc din corp!

— Da' ce-am făcut în corpu tău? Am făcut în corpu meu!

Apa din cizme iar hlizeli şi Iustin remarcă vreo câţiva care veneau alergând să nu scape panarama. Discursul doctrinar luase altă turnură, pentru că ultima intervenţie a preopinentei îl făcu pe ăla să se lanseze în consideraţii etilice asupra dezinfectării trupeşti şi a ecologiei în genere.

Se auziră claxoane; şoferi grăbiţi, contrarevoluţionari lipsiţi de interes pentru lupta de idei. Aveau treabă, unul dintre ei începuse deja să se împingă în gloată, sunând şi făcând din faruri. Iustin Raeţchi nu pierdu timpul, se înghesui după el. În toate acestea era şi un lucru bun. Cât stătea Ciorap aici pe statuie şi se ocupa cu mitingul, cabana trebuie să fi fost destul de pustie. Lucru ce se adeveri.

Nu-i luă mult să parcurgă defileul, nu era circulat, într-un sfert de oră ajunse la baraj. Aici ploua subţire şi se dădu jos ca să-şi pună ştergătoarele. Trecu peste asta şi mai merse zece minute ca să treacă şi de cabană. Deşi nu întâlni vreo maşină pe serpentine, părea tensionat. Lăsă ştergătoarele pe temporizator, dar nu se uita numai în faţă, întorcea capul în toate părţile. După vreun kilometru, încetini şi

rămase înăuntru, ascultând zgomotul picăturilor care burau pe capotă. Altceva nimic, decât şuieratul acela pe care poţi să-l auzi în pădure, chiar şi când nu e vânt. Cădeau frunzele. Lamelele se ridicau rar; parbrizul se opaciza imediat. Începea să se aburească. Cea din dreapta scârţâia. Când şterseră, zări un câine obidit, muiat de ploaie şi scăpat probabil de la ciobani. Avea o urmă de vopsea pe greabăn. Nu-i ardea nici de cerşit, de nimic. Nici n-a întors ochii, alerga încet în lungul şoselei, cu capul greu.

Se uită în retrovizoare; linişte. Ieşi, primind neplăcut moina sub guler. Scoase batista, luă pânza de bomfaier din portbagaj şi închise maşina. Traversă

şoseaua şi începu să coboare spre iac. În pădure era mai umed, crengile pe care le evita cu mâinile şi se frecau lipicios îl jilăviră curând. Geaca luă o culoare închisă.

Se opri. Era la *Pont*… în faţă, dincolo de lizieră, se vedea apa încreţită şi micul golf. Nimerise puţin în dreapta faţă de rarişte şi căută din ochi mesteacănul. Era acolo, chelise. Arăta ca un loc virgin, doar câteva pungi şi vreo trei cutii de bere. Nimic nu mai păstra amintirea morţii oribile a chinezului. Ca şi cum nu fusese; pădurea şi apa păreau neatinse.

Îşi dezlipi o frunză de pe gât şi privi în jos, apoi în urmă. Paşii nu prea se cunoşteau în muşchi şi pe uscături, unde călcase, dar existau locuri şi cu pământ dezgolit. Râme deloc, dar nu era tocmai calm… Se întoarse fără tragere de inimă ca să-şi ia cizmele de pauciuc. Nu trebuia să mă întorc din drum, se gândi, nu-i bine…

Îşi lăsase pantofii noroiţi în spate şi încălţat cu ele cobora iar spre apă. De departe părea un pescar nebun, venit pe ploaie. Atât că n-avea undiţă. Ar fi trebuit să ia una, în caz că… Strângea în pumn, prin batistă, lama de metal ruginit şi se poticni într-o rădăcină. Erau incomode, numărul 46, încăpea şi Mugurel în ele. Îi juca piciorul, falanga a fost prima care s-a indispus. Le legase deasupra, de curea, aveau nişte bride; cizme înalte, din acelea verzi.

Ajuns la mal, băgă mâna: rece, bineînţeles. Căută un loc potrivit şi avansa un pas, pregătindu-se să arunce lama de oţel. Îi veniră în gând şi Mugurel şi Pusă, dar mai ales Soni cu mutra lui de ţepar. Îşi duse cotul în spate ca să-şi ia elan; nu trebuia mult, unul scurt, la doi

metri era de-ajuns. Dar se gândi că poate să cadă în mâl şi n-o mai găseşte nici dracu'. Renunţă, trebuia pusă cu mâna. Mai făcu doi paşi.

Apa din cizme pipăind fundul cu picioarele, după nişte alge, ceva. Nămol… Era intrat până spre genunchi. Avansa puţin, pipăind cu talpa şi încercând să simtă dacă jos e verdeaţă. Manevra îl făcu să alunece şi-l aruncă în faţă. Ca să se repună la plumb, trebui să mai tropăie vreo trei paşi şi simţi apa că-l udă rece la fund. Trecuse de cizme. Curgea înăuntru. N-ar fi crezut că malul coboară atât de abrupt. Dădu să se smulgă, dar ceva îl ţinea. Se scufundase în mâl şi se uita alarmat cum îl suge. Se zbătu, dar nu reuşi nimic. Îl apucă panica. După câteva gesturi necontrolate, trase cu mâna de cizme, dar inutil pentru că le simţea ca o tonă. Erau înţepenite în clisă. Disperat, aruncă batista şi-şi băgă pânza între picioare, hârşâind bridele care-l ţineau de curea. Ar fi fost suficient să-i deschidă catarama şi s-o lase să cadă, dar nu-i dădu prin cap. Se zbătu apoi să iasă din ele şi reuşi anevoie. Manevra îi forţă degetul cu problema şi gemu. Se târî spre mal ud şi îngheţat, cu groaza în creier. Trebuise la un moment dat să se culce în apă, era ud până-n umeri. Cizmele rămăseseră undeva la fund, prinse în nămol, nu se mai vedeau. Ţinea încă bomfaierul în pumnul albit de frig şi-l aruncă în spate, la nimereală.

Apa din cizme

DOUĂZECI ŞI PATRU

Ştii cum e să te afli în două cizme pline cu apă? Rece?… Pun pariu că nici măcar nu ţi-a trecut prin cap. Să le simţi îngheţate şi grele, să vrei să le mişti şi nici să nu se gândească…! nehipuie-ţi c-ai scos de pe tine până sub brâu, eşti goluţ şi te-a băgat cineva în hidrogen lichid. Cu două pietroaie de treizeci de kile la fiecare. picior… Ai zis ceva?

Nu, treaba ăsta cu hidrogenul, zero absolut, nu-ţi prea spune nimic. Gândeşte-te, cel puţin, la soldatul ăla de bronz cu picioarele băgate-n beton. Înţelegi? Aşa eram. Zici, mă rog, e rece şi gata. Dar apa?… Gâl… gâl?… Cum intră apa? Ai ceva noţiuni de vase comunicante? Se simte cu pielea cum intră pe sus şi se ridică de jos. Vorbesc de picior. Sau picioare. Când s-a umplut, nu mai eşti decât de la mijloc în sus. Un creier înnebunit. Atât. Dedesubt, peste tot, e doar lacul… Eşti conştient c-a rămas un rest din tine acolo şi încerci să-l recuperezi; te zbaţi, tragi cu mâna, te smulgi! Nu poţi, te ţine. Vezi o rădăcină, dar e la câţiva metri enormi şi eşti singur şi congelat.

Ce faci?

Vrei să ştii cum m-am tras afară? Te rog, nici nu mă-ntreba.

Ca ţiganul la mal! Ce mă enerva mai mult e că lăsam semne. Am coborât până la apă şi mi-am dat seama că rămân urme de la pantofi. Urcă, tăticu', din nou, ia-ţi cizmele, bagă-te şi înfundă-te! Noroc că aveam chestia aia de tăiat.

N-aş putea să spun că erau indicii, dar eu le vedeam. Poate că altul nu le-ar fi observat, dar nu era mai bine să-mi iau alea? câţi pescari nu trec pe-acolo? Terminam chestia şi le făceam dispărute, îţi spun: nu poţi lucra perfect, oricât te-ai păzi. Tot laşi ceva după tine, depinde cine vine să te miroasă. Şi-aşa m-au văzut o grămadă de inşi la statuie!

Nu numai că s-a urcat tembelul şi voia să i-o pună neapărat ăluia cu baioneta – futu-l în nară să-l fut de imbecil, asta a învăţat el în Siberia! – dar n-auzi că-l apucase şi ocrotirea naturii? Arăta, dom'le, cu degetul la mine, uite aşa, mă arăta cu degetul şi răcnea uite cine dă la peşte şi face focu-n pădure şi lasă hârtii de plastic şi pungi!… îmi venea să-i dau două şpiţe-n cur de să-l arunc de pe soclu, dar m-am abţinut, ce să te pui cu prostul? Şi-aşa eram morcovit că mă văzuseră ăia pe-acolo. De miliţieni nu-ţi mai spun că nu făceau nimic, nu ştiu dacă înţelegi, absolut nimic! Şi eu, dacă vreau să mă fac miliţian, mă fac mâine fără să întreb pe nimeni!

Ţi-am zis de ăia, că nu numai la Sălcuţa m-am umplut de doamne-ajută, am lăsat urme şi la cretinii din Comarnic. Mi-a dat prin cap să le spun că-s din Comitet, mai aveam legitimaţia. Credeam c-or să ia poziţia de drepţi şi oricum îmi trebuia buletinul. Era la ei.

— Da' de unde ştiu eu că nu e semnată-n fals?… ia să dăm telefon.

Futu-i… Asta mai lipsea! Cui să dea telefon? Am amuţit dintr-odată ca un ilegalist din Floreasca, nu le-am dat niciun număr. Să-i vezi atunci cum s-au

pus pe mine. E secret, dom'le. Ce secret, nimic! Terorist! Judecata poporului!

Gândeşte-te puţin în ce rahat intrasem, băi, cât au făcut iar benzina?!… Nu-mi mai trebuia decât să sune la Senat, avem, dom'le, unul aşa şi-aşa, nu-i cumva ăla de-a sărit pe geam şi v-a turtit Salvarea?

Cum o dai, tot terorist ieşi! Bine că n-apucasem să le spun nimic de Pont.

— Să vină Miliţia!

A venit Miliţia şi mi-a luat şireturile. Ştii care-a fost norocul meu? Mă-sa unuia! Era ceva femeie de serviciu la primărie; când a intrat şi ne-a găsit acolo, s-a luat de cap.

— Aoleu, de ce-am dat eu cu teu!

— Stai, mamă… a început ăla, Neluţu.

— De ce nu vă ştergeţi? Uite la ăsta ce mi-a cărat aici! i".

Şi arătă spre picioarele altuia, nu spre mine. Într-adevăr, se cam mocirlise.

— Da ce-s servitoarea voastră, ce-s eu aici?! ta, afară! Să nu vă mai văd!

— Stai, doamna Borta, sau cum i-o fi zis miliţianul, le-am luat buletinele.

— Nu mă interesează, du-i la tine. Afară, că nu ştiu ce fac!

Şi ne deşertă peste pantofi o găleată cu zoaie. Nu numai mie, la toţi.

Ne-au scos în stradă, dar nu ne puteau ţine acolo că se uita lumea. Iar şoferii au prins curaj şi au început să cârtească. Nici la Miliţie nu ne putea duce, că n-avea ordin de la superior şi ăla nu era. Nu putea să-i comande Neluţu. Debandadă ca la Evenimente!… între timp, aţosul prindea grămezi de suspecţi. Nu mai prididea, era de-o hărnicie ceva de speriat!

Apa din cizme

N-au avut ce ne face. Ne-au pizduit individual şi ne-au dat drumul, nu puteau să ne ţină acolo. Dar îmi băgasem degetele în priză, le-am băgat! Cât era Pusă de speriată, ţi-am spus, la mutra mea trebuia să te uiţil…

Deci. N-aş vrea să-ţi închipui cine ştie ce. S-a întâmplat cu ea, atunci, din două motive. În primul rând, pentru că eram sigur că n-o să-mi placă. Nu-mi plăcuse nici data trecută şi-am vrut să mă verific. Nu-ţi place, înseamnă că nu mai ai nimic pentru ea. Şi dacă n-o iubeşti, treaba asta nu-i decât frichi-frichi, ceva de rutină. Eşti liber.

Pe urmă, sunt exagerat de sensibil. Aşa sunt făcut. Când văd o fiinţă neajutorată cum tremură şi mi se-atârnă de gât ca de ultimul pai, nu ştiu, devin o cârpă. Poate într-adevăr credea că sunt unica ei

salvare, în afară de asta, mi s-a părut şi aşternutul extrem de curat. Ăsta ar putea fi un al treilea motiv… Era imaculat şi scrobit, de parcă-l schimbase atunci, în după-amiaza aceea. Nu c-aş ţine cumva la prostii apretate. Slavă Domnului, am făcut faţă în tot felul de situaţii, dar ea. Pusă, emana ceva special, înţelegi? Mirosea a săpun bun şi ori îi atingeai pielea, ori perna cu limba ca să scapi de un perişor, îţi dădea o idee de proaspăt. E foarte important pentru o femeie! Ai să-mi zici iar i s-a părut idiotului că s-a purificat, numai bună ca să-ncepi o viaţă de la capăt, hai să uităm!… Ştii ce vreau să-ţi spun? E uşor să te hlizeşti. E foarte uşor! Fiecare trecem prin perioade excreţionare, n-ai cum să le sari. Dar ce te costă să fii generos? Cum te deosebeşti de toţi nătărăii care-i dă pe la ziar? Mă-nţelegi? Nu poţi judeca pe nimeni, până n-ai avut parte de aceeaşi belea. Şi dacă viaţa vrea s-o ia într-o parte, poţi să te pui pe picioarele

MIRCEA MDANELIUC

dindărăt, poţi să te pui şi-n fund, tot acolo te duce. Măcar să-ţi facă niţică plăcere… Sunt fatalist.

Mi-a plăcut, îţi jur şi nu mint! Pusă era exact ca o dimineaţă de vară la Singapore: caldă şi umedă… M-a răcorit, cum n-am mai simţit de o mie de ani! Plăcerea era ca mirosul de înmugurit, când vine primăvara la loc şi ridică hârtiile şi praful uscat şi-ţi vine să zburzi şi să te caţări pe garduri. Mă crezi, bine, nu… Era curată şi bună şi m-am scufundat în ea ca o cange pentru înecaţi. Sigur c-o suspectam că-i amestecată în povestea chinezului. Mai mult ca oricând, cu Mugurel cu tot! Dar a venit ca o disperare tristă şi ăsta ar putea fi, dacă vrei, chiar al patrulea dintre motive… A fost un potop, o deflagraţie, o calamitate a ruperii, nimic nu se compară cu asta! Diseminam într-o nebuniev. şi mă expandam ca universul…

— Da, Puşa! i-am spus după aia, când m-am trezit. Aş vrea să pot face ceva pentru tine.

Nu aţipisem decât vreo cinci minute. Îmi place îngrozitor să adorm, după ce istovesc o iubită, după ce o răpun şi o fac să se tânguie. Sunt două acte de dragoste derivate. Îi ofer rândul ei de a se simţi mă-ternal, ţinându-mă ca pe-un prunc vlăguit, după ce am fost fiară. Nu râde, că aşa e! Au ceva mamal, prevenitor, în timp ce derbedeii mei, mult mai treji decât mine, îi aleargă prin pântec.

— Ce vrei să faci?

— Încă nu ştiu.

Dar mi se părea anormal să las fata asta la cheremul oricui, să-i ia declaraţii, s-o sperie şi s-o şantajeze ca pe un ştiu care.

— Chiar dacă, nu te supăra că-ţi spun, aş băga mâna-n foc că ştii ceva de Sung-Ho.

— Îţi jur că…

Apa din cizme

— Şi tu şi descreieratul ăla de Mugurel.

Cum să laşi doi copii? Nemernicul de Soni le întoarce spatele, ălà la fel, ălà la fel, cine să-i apere? Pe cine au ei?

— Dacă vrei, mă crezi; dacă nu, nu.

Minunat! Dacă nu vreau, rămân în bafta mea şi mă chinuiesc cu bănuiala. Câteodată parcă-i nebună. Stau acuma şi mă gândesc şi pe cuvântul meu dacă ştiam de cine mă durea mai tare; de ea sau de fiu-meu? Nu mă crezi, nu-i aşa, cât e ceasul?

— Ce-ai visat? a vrut să ştie, amuşinând cu buzele lângă urechea mea, aproape, atât de aproape că simţeam cum se înalţă şi trompa lui Eustache şi tot. Pentru un timpan muzical nu sunt bune şocurile astea, ţi se face pielea găinii.

— Am uitat.

— Îţi mai aduci aminte de visul meu verde? Acela a fost momentul când m-am trezit de-a binelea. De ce-mi spunea asta? Era chestia aia veche cu soarele prăzuliu şi căsătoria. Ce-o apucase? Iar voia?

— Mda, am mormăit neutru ca să nu alunec într-o conversaţie neplăcută. Să nu creadă că gata, am şi sărit sub pirostrii. Că-s prost la infinit. Sau că ţin minte toate fleacurile… Am vrut o dată, acuma nu mai ştiu. Mda era un cuvânt destul de potrivit. Am început să mă uit după lenjerie, aşa cum face orice bărbat serios, atunci când discuţia o ia nesupravegheată pe panta asta.

Dar mă intriga, ştii? Ce-i venise? E plăcut să-ţi spui din când în când că cineva te-a iubit constant, de multă vreme şi în pofida a tot felul de mizerii. Dar nici să te-arunci cu capu-nainte, că nu mai ai şaişpe ani! în orice caz, după ce mi-a spus asta, îmi venea IMIRCEA DANELIUC

s-o ajut cum nu pot să-ţi spun. Aş fi făcut ceva pentru ea, nu ştiu de ce.

Chestia cu Soni a pus capacul, mă refer la vizorul din uşă. Sunt umilinţe care nu par prea mari, dar pe care nu le mai înduri. Gata! Ajungi la limită. Asta se întâmplă întotdeauna cu şogorii: devin ghiolbani! Am simţit dintr-odată că nu se mai poate răbda. M-am dus acasă şi am căutat ziare vechi.

Da, domnu' Soni, o să-ţi administrez ţeapa-ţepelor. Regina frigăruilor! O să ai de la mine ce n-ai visat cu somnul. DORIŢI AMPRENTE… După aia m-am răzgândit la punctuaţie. Mergea mai bine fără. Telegrafic. Deci. DORIŢI AMPRENTE ARMA CRIMEI CHINEZ SĂLCUŢA GOLF MESTEACĂN COMITET. Orice miliţian, dacă nu era cretin, trebuia să-nţeleagă.

Sigur cănt-ri uşor să lipeşti literă cu literă, cu prezervativele lui Mugurel pe degete, că n-aveam mănuşi, şi cu nevasta care vrea să vadă ce faci. Şi te întreabă o dată la zece minute la ce te gândeşti. Era anevoios că alea au ţâmburucul ăla în vârf. Dar când am terminat-o, am avut o satisfacţie de Lăpuşneanu. Era un act riguros. Şi demn! N-am pus eu niciodată un preţ exagerat pe chestia asta, dar simţeam cum onoarea mă încinge ferm şi mirosind a sânge. Pot să-ţi spun că nu e un sentiment neplăcut. N-aveam răbdare, abia aşteptam să se facă ziuă şi s-o pun la poştă. Adresa Expectoratului General al Miliţiei am luat-o din cartea de telefon, era tot acolo pe Ştefan cel Mare. Da, dom'le, am pus-o la cutie, m-am urcat în maşină şi am ieşit prin Băneasa.

Mă băiete, ştii cum e să-ţi intre apa aia pe dinăuntru? înnebuneşti înainte să le vezi umplute, pentru că nu intră ca râma, nu târâie ca din sticlă, se varsă

Apa din cizme dintr-odată ca o vomă. Înainte să constaţi că-s ţepene, deja ştii asta.

Ţi-ai tras vreodată nişte cizme ude fără să pui mâna? Fă, te rog, chestia asta! Fă-o şi spune-mi cum e. Chiar dacă nu te doare nicio falangă. N-ai loc de-ntors! Nu conta că te-apleci, eşti intrat pân' la brâu. N-ajungi nici cu degetele, nici pe ştaif, că-s prinse-n nămol. Fă cumva şi ieşi din ele… Ai spus ceva? N-am să uit câte…! Să zicem că ai cu ce şi le tai. Ce să tai? Ştii cât mi-a luat ca să retez două zgârciuri nenorocite, bridele alea? Guma se ia pe tăiş, scapă, se-ntinde de-ţi vine s-o rupi cu dinţii. Fioros!

Am avut baftă că erau 46… Erau 46, m-am întins în apă, am dat din picioare şi-am reuşit nici eu nu ştiu cum; mă trăgeau îndărăt,

credeam că acolo rămân.

Îţi dai seama cât de prinse erau… Ciment!

Ud ca un şobolan, m-am târât pe mal şi-mi făceam cruci. Ploua, dar cine se mai uita la aşa ceva! Am avut o baftă senzaţională, nici nu-mi vine să cred. Am urcat horcăind, mă durea în pix că-s în picioarele goale şi las numai urme. Nu mă gândeam decât să nu mă înţep. Abia în maşină am început să reflectez la asta. Tâmpenii!… Cizmele-n apă, indicii peste tot: ca un bou! Şi miliţianul din sat, dacă-şi punea mintea, mă lua ca din oală. Am dat drumul la căldură, dar în ce să te schimbi? N-aveam de unde să ştiu că-s atât de idiot.

S-a încălzit de bine de rău şi am scos cataplasmele alea de pe mine. Nu poţi să stai ud, că mori, naibii! Mirosea a frig şi a gaze. Am rămas numai în chiloţi, dar şi ăia i-am tras muiaţi pe genunchi, să-i am dacă apare vreunul. M-am învelit cu steagul, îl aveam pe bancheta din spate. Bun, m-a văzut o lume întreagă că am luat-o spre lac; unde am fost eu de fapt? Dacă

mă întreabă, ce spun? Ce alibi am? Cad mesa ca prostul. Ar fi fost bine dacă dădeam mai întâi prin cabană, să mă vadă pe-acolo… Dar nu, ca nehalitul, direct în baltă!

Mi s-a lăsat talpa goală pe acceleraţie şi degetele au învârtit cheia de capul lor, fără comandă, fără nimic. M-am supus, eram în pielea goală şi când eşti dezbrăcat devii mai docil. ăia din puşcării ştiu chestia asta. Auzeam motorul ambalându-se şi parcă mă vedeam din afară cum întorc şi o iau spre motel. Slavă Domnului că am oprit în parcaj şi nu m-am prezentat aşa cum eram. Nu ştiu ce aşteptam, poate să mă vadă cineva, câteodată e bine. Am lăsat ploaia să-mi pâclească parbrizul, n-am acţionat niciun ştergător, m-am mulţumit cu căldura. Eram ud ca un rahat. Stăteam şi dârdâiam, dar de fapt cugetam interogaţiv-la posibilitatea întoarcerii prin Sălcuţa şi Comarnic fără a fi văzut la volan. Căci nu puteam să m-arăt… Până Ya. *Bu*cureşti poate se uscau.

Am zărit o umbră albă, mată şi am şters parbrizul. Era o fată de la bucătărie. Se ducea în beci cu un coş. I-am surâs, dar nu m-a văzut. Am început să aştept, privind precaut în jur. La două spaţii de mine, cum se cheamă alea, cât să intre două maşini, mai era ceva din pata de miniu pe care-o văzusem cu trei luni în urmă. Era aproape uscată şi

prinsese o crustă maronie. N-au şters-o. Au preferat să se ia natural pe roţile turiştilor. După aia s-a mişcat ceva, dar era iarăşi câinele ăla murat.

Ieşirea bucătăresei m-a luat prin surprindere. Am aşteptat-o tot timpul şi uite că… Mi-am tras reflex chiloţii, de parcă urma s-o invit în maşină. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit; pesemne mă cunoscuse, nu cred c-a văzut ce făceam. Până aici, foarte bine! l-am

Apa din cizme surâs şi eu. M-am temut puţin să nu vină după un autograf, dar nu s-a întâmplat nimic. Cui îi arde de treaba asta pe ploaie? A intrat.

Trebuia să plec, era de-ajuns. Nu sunt sigur dacă aia şi-a dat seama că n-am cămaşa pe mine, m-am tras în jos cât am putut şi eu. Ştii cum e. Iar mi-au căzut ochii pe pata de miniu de plumb şi am simţit o nevoie bruscă să-mi bag degetu-n ea…

Dar în ce să-l iau? N-aveam nicio cutie, nimic. Şi nici să murdăresc ceva prin maşină, ferească Dumnezeu! Asta mai lipsea! Am tras ţipla de la pachetul de ţigări, mai aveam unul uscat în torpedo. Trebuia şi-o aşchie, cu care să-l râcâi… Am ochit pe asfalt un băţ de chibrit. Bun, dar cum ajungi pân-acolo? Foarte simplu, întorci maşina şi te aşezi deasupra. Deschizi portiera, întinzi mâna şi l-ai săltat. Dacă ai fi avut loc de trei manevre… Dar n-aveai din cauza unui Are pe care l-au pus de-a latul nişte mârlani.

Dragă, m-am hotărât de vreo cincizeci de ori şi m-am dezhotărât tot de-atâtea. Cam cinci minute, în care am început iar să tremur. Cred că de concentrare. Şi-am păţit exact ca acolo, în şosea. Mi-am văzut mâna că deschide portiera, iraţional, că iau celofanul cu cealaltă şi că plec de nebun, învelit în tricolor, ca să scociorăsc în balega aia de miniu. Parcă nu eram eu. Parcă eram cu pătura-n cap în hotelul Ţentăr… Când m-am aplecat după chibrit, mi-am dat seama că am chiloţii pe vârful târţiţei şi în faţă la fel; ieşea părul. Ştii cum e să cazi gol în ploaie… Şi rece, îţi dai seama, nu eram la mare! Noiembrie… Băţul de la steag mă lovea între picioare, nu-ţi mai spun. Cam asta se vedea de la orice geam, dacă s-ar fi uitat cineva: maşini, bălţi creţe, un câine ud şi un ţicnit cu steagul pe cur! Nu mă gândeam decât la bucătăreasă şi mă

micisem tot. Iese iar şi mă vede cu chiloţii lăsaţi, scormonind în

gunoi ca găina…

Cum am ajuns, vai de capul meu, nu mai contează. Eram undeva prin Mihai Bravu şi mi s-a părut că-s filat. Veneam de la Japiţă, am vrut să ştiu unde-şi ţinea rabla. A lui, nu Fiatul ăla, de la Comitet. Nu se vedea nicăieri, avea pază la poartă; oricum nu se putea face nimic. Mă uitam în retrovizoare încă de la Piaţa Muncii şi vedeam un merţan cârpit, la două maşini în spate. Am făcut dreapta pe Iancului şi nu s-a mai ţinut. S-a schimbat însă cu o Dacie albă. Fac de-al dracului stânga pe aia, cum o cheamă? care dă în Ştefan cel Mare, la iulia Haşdeu, şi o văd că ia viraj. Ce treabă avea acolo, dacă o apucase pe Iancului? Clatf Nu s-a schimbat nimic. Plin de securişti! Opresc să văd ce face. Mă depăşeşte şi stă. Trec în faţă şi când mă uit la primul stop, era în fundul meu…

Nu te trec năduşelile? Pentru că nu ştii; de la chestia cu teroriştii, sau de la ghina de pe unde-am umblat?… Că nu-i totuna! Nasoale-s amândouă, dar nu e totuna, la pune-te în situaţie. Nu mai eşti nici în Comitet, nicăieri, ăia fac guvernul şi tu bântui pe stradă scăpat de la tero… Nu poate s-apară unul cu amortizorul? în orice secundă? Pâc şi gata!

Am stat pitit în casă câteva zile şi mă uitam la televizor. Ziceam că trebuie să anunţe ceva. Pui poşta; 48, 70 de ore şi tot trebuia s-o fi primit, cât face-o scrisoare? Dacă eram miliţie, dădeam deja alarmă zero. Aiurea: Soni – bine mersi! Nici de Sung-Ho nu mai pomeneau nimic, asta mi s-a părut dubios. Ieşise din atenţie, de parcă rezolvaseră totul şi-l aveau deja

Apa din cizme pe fraierul cu bomfaierul… Ţi se face frică, sunt sătul de mişţouri, ţi-e frică, dom'le, înţelegi?! Şi te gândeşti la urma urmei, dacă te ascunzi în casă, ce? Nu pot să intre când vor? Ăştia nu-s încasatori de lumină, te trezeşti cu ei înăuntru. Intră şi pâc!

Şi, colac peste pupăză, ca totdeauna în momentele mele de stres, jumătate de corp îmi funcţiona anormal. Te gândeşti, bineînţeles, c-a început să mă strângă lenjeria; nu te obosi, nu-i asta. Era ceva pur spiritual. Mă obseda o linie melodică şi nu-i găseam refrenul. Dar tot timpul, înţelegi? Nu pot să-ţi spun ce iritări îţi dă şi ce nervi! mai ales dacă eşti închis undeva.

Cât poţi să stai blătuit şi să cugeţi la cizme? Tot trebuie să ieşi. Am ieşit, dar ştii cum mergeam? Mă ţineam de volan şi simţeam cum

mi se strâng ouţele. Îţi spun… Mă gândeam dac-o s-aud măcar când trece glonţul prin sticlă. Simţi numai ură în jur, ca putoarea de crematoriu. Şi nici n-ai cui spune, cel mai rău asta e! Cui să-i spui ce-ai făcut, că te leagă pe loc! Soţiei? Se sonează, începe să urle! Trebuie să duci singur. Ura e instinct primar; te superi, nu te superi, eu aşa cred. Cât vieţuia Pupincu, nu-l uram toţi pe ăla? L-ai terminat, trebuie să faci ceva şi cu instincul, că te neurastenizezi! E normal să te urăsc pe tine, până apare altul. Sau tu nu?

În acelaşi timp, mă încerca un sentiment consolant de… cum să spun? Nu ştiu dacă mândrie, neapărat. Ceva îmi spunea că n-am cum să scap, ori pentru aia, ori pentru cealaltă. Şi cu cât mi se făcea mai frică, pe-atât vedeam că sunt sigur. Nici măcar soluţia Pusei, aia cu roiul, n-aveam cum s-o adopt; nici bani, nici viză, o laie, de unde bani? Nu-mi rămânea decât să-i aştept. Îi vedeam că mă lasă să

fierb, că n-or fi proşti să mă ia nefrăgezit. Mă simţeam, clar, supravegheat. Dacă ăla nu, ăla nu, cine să lupte? Trebuie să se opună cineva. Toţi martirii, la urma urmei, şi toate martirajele încep din lucruri scăpate de sub control, nu mă pot încălţa decât cu sandale.

Am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe Japi. La Creţu nu mai puteam, dar trebuia lămurită povestea. Mă refer la cea cu teroriştii, că mă ardea foarte rău. Cealaltă, mă rog, întâi că nu puteau dovedi că lipisem eu litere şi dacă am chef să fac baie-n noiembrie, mă opreşti tu? Am fost la pescuit. Salut! Am declarat şi la Comarnic. Cel mult mă poate da-n judecată pentru calomnie, cel mult, dar nici asta! Mi-am pipăit buzunarul de la piept, unde aveam plicul. Dar să te ţină unii de terorist, asta-i altceva, nu-i simplu, te iş înţi tot timpul pe sârmă. Nu mai ai nici poftă de mâncare, nu-ţi mai vine să bei, bănuieşti pe toată lumea că vrea să te kilărească, nasol. Soni – aceeaşi treabă, avea telefonul închis. Am mai dat de câteva ori, la *mem Janet*.

Da, scăpa de sub control… Trebuia să mă feresc de Pusă, pentru că ultima dată am fost fericit. Ăsta-i un semn dezastruos, iar cădea bolovanul din vârful muntelui, iar simţeam că iau apă. O simplă cedare de acest gen te aruncă înapoi cu luni de chin şi voinţa terfelită. Şi iar de la capăt, cu spatele, cu pieptul, cu mâinile ca să astupi unde-i spart!… Nu-mi mai trebuie, ajunge! Ai la început impresia unui desen simplu, cu linii clare. Stai deasupra lui cu creionul şi te uiţi de sus. Şi chiar în

momentul acestei neclintiri, una, o linie, undeva, unde eşti neatent, începe să se rupă, să se multiplice, să se dividă virusată acolo unde punctele tind tot timpul către ceva şi niciun

Apa din cizme pix din lume nu le mai poate opri. Marea Devălmăşie a muşcat dintr-un colţ şi dacă vrei să vezi cum progresează infecţia, e de-ajuns să deschizi ochii sau televizorul. Aşa scapă lucrurile. Uită-te îndărăt ia viaţa ta sau la a cui vrei şi spune-mi dacă are umbletul ocoş al glagoriei, câţi ani ai? Sau pare mai curând a avea ceva din efemeritatea inodoră a pârţului unui înger. Nemo brownian… L-am mai sunat o dată pe Japi. Eram mie-n sută că şi-a schimbat numărul ca să nu dau de el. M-am scârbit şi m-am dus la Pusă.

Nu-mi ieşea din cap că-mi lăsasem cizmele alea în apă, dar cum să le fi scos? Oricine intra un pic dădea peste ele… Când ajung, îi văd Toyota: 84 – B – VIP! N-o pusese chiar în faţa casei, ca să nu bată la ochi. Era la vreo cincizeci de metri, pe trotuarul opus. Te-n nară, nea Soni, ia să stăm puţin de vorbă… Dar mai întâi aveam altceva de făcut. De data asta i-am tras-o absolut profesional. Am oprit paralel, am luat punguţa şi m-am dat jos cu manometrul ca să-mi verific, adică, presiunea. M-am uitat, aşa, fără interes, nu era niciun badigard. Eu, între maşini. N-a trebuit decât să îndoi puţin din genunchi şi i-am strecurat miniu între striurile cauciucului. Puţin, ca să pară natural, numai pe stânga faţă şi spate.

După care am parcat în altă parte, unde am ştiut eu. Restul de vopsea l-am făcut pierdut în tomberonul unora, într-o curte. Bun, acum putem sta de vorbă… Mă duc la uşă şi sun. Mi s-a părut că întârzie şi m-am rezemat de sonerie. Mi-au căzut ochii pe mâini, eram curat, nu se cunoştea ce făcusem. Pusă a venit alergând.

— Eu sunt, i-am spus, când am simţit-o că pune ochiu-n vizor. Din ce în ce mai speriată; îşi făcuse părul la loc, nu mai era verde. Pot să intru? am mai

MIRCEA îi DANELIUC

Apa din cizme întrebat-o, cu ironia aceea care făcea evident că nu-s fraier.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

— Eşti singură?

— Bineînţeles. Cu cine să fiu?

N-am mai stat la discuţii. Am deschis uşa băii, apoi am trecut la

dulapuri. Dar nu era.

— Ce-i cu tine?

— Unde-i Soni?

— Da' de unde vrei să ştiu eu?

— Aia nu-i maşina lui?

— Uite, pe cuvânt dacă nu mă supăr! Pe cuvânt dacă mai vorbesc cu tine. Aşa ceva nu admit.

Îşi luase o moacă indignată, mă lua tare.

— Ce caută maşina acolo?

— Şi-a lăsaţ-o, c-au venit după el să-l ia la Senat.

— A fost aili.

— Normal, că nu putea să vină numai maşina.

— V-aţi simţit bine? nu mi-am putut reprima o ultimă inflexiune de milă.

— N-a venit să ne simţim bine, a venit ca să-l rog de viză.

— Şi-aici aranjează el vize?

— Întreabă-l! A zis că-i mai bine să vorbim în altă parte.

— În altă parte… Ce număr are?

— Tot ăla.

— Nu-i adevărat!

— Eu i-am dat tot pe ăla. Altul, nu ştiu.

— Intră robotul. Zice că-i închis.

— Poate nu vrea să-ţi răspundă. Îţi apare numele şi nu vrea.

Era un dubiu destul de pertinent, dar şi eu eram decis să-mi menţin ascendentul.

— Să ştii că povestea cu Sung-Ho e groasă rău!… Mai bine s-aud tot ce ştii, dacă vrei să te-ajut.

S-a cunoscut imediat că i-am luat aerul.

— Dar nu ţi-am spus?… Era palidă.

— Ce mi-ai spus? Nu mi-ai spus nimic. O dată că n-ai dat declaraţie, o dată c-ai dat. Ori spui, ori nu spui, nu mă frichini, că nu pot să merg legat la ochi.

— Nu ştiu nimic, lusti, pe cuvântul meu.

— Bine, atunci o lăsăm aşa. Scuze de deranj. Pa. la Creţu… Şi mă îndrept spre uşă, decis. Când, o aud în urmă:

— a rămas o geantă pe-aici…

— Aha! A lui Soni?

M-am întors spre ea. Îi tremura bărbia.

— Nu. Sung-Ho.

— Unde-i?

— Să nu facem ceva rău.

— Mai rău nu putem. Ad-o.

Am fost foarte mirat că mi-a aportat-o corect. O ţinea învelită într-un prosop.

— Poate c-ar fi bine să-l întrebăm şi pe Soni, nu ştie de asta.

— I-ai spus ceva? m-am oprit, în timp ce-mi scoteam batista ca s-o apuc. A negat. O geantă diplomat. Avea cifru, dar era chinezească, din alea care se găsesc şi la Bucur-Obor.

— Ai un cuţit mai mare?

Îi tremurau şi mâinile. Părea în mare încurcătură, regreta că mi-o adusese. Când am făcut-o să pocnească şi am pus cuţitul alături, nu s-au văzut pe fund decât nişte foi dactilografiate. Cu litere latine, însă.

— Câţi bani erau aici?

MIRCEA îi DANELIUC

Am pus întrebarea fără să mă uit la ea, ca să fie sigură că ştiu ceva.

— Pe cuvânt dacă am habar, era închisă.

Mi-am luat o mină neîncrezătoare, cu puţin zâmbet fin şi am ridicat ochii. Era pe punctul să se jure din nou. Nu i-am mai zis nimic; dacă i-a speriat, să fie primiţi. Foile conţineau o listă de nume. Am început să le citesc, dar nu cunoşteam niciunul. În orice caz, dacă un chinez cu gradul ăluia ţine fişierul într-o servietă încuiată cu cifru, nu erau invitaţii la ştrand. Putea să i se fi tras de la asta… De ce s-o lase aici?

— A vrut să scape de ea sau ce?

— Nu ştiu.

— Uite ce faci… Te duci acasă la Soni şi-i laşi undeva hârtiile astea. Scapi de ele cât poţi de repede!

— Da cum?…

Era pe punctiji să se jure că n-are cheia de-acolo, dar am luat-o la sigur.

— Yala nouă!… Te duci, intri-n vilă, vezi că are pază, şi te faci că urci la etajul doi. Prinzi momentul şi te strecori în casă.

— Lusti…

— Ridici claviatura de la Roland şi le bagi sub clape. Fără amprente, ia un prosop!

Se uita la mine înspăimântată, nu mai spunea nici că da, nici că nu.

— Ai înţeles exact? încuviinţă în tăcere.

— Altfel, nu te poate ajuta nimeni. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine. Încearcă azi. Clar?

Încuviinţă din nou. *Înseamnă că avea cheia*!

Am ieşit ca să termin odată! Aveam dovada. Avea cheia!… Venea la el când voia. N-a mai negat deloc, nici măcar formal. Aveam o stare, că!… Am

Apa din ciznw pus mâna pe clanţă ca să nu mă dau cu capul de pereţi. Nu ştiu de ce m-a îmbolnăvit aşa nenorocita aia de cheie, că nu mai era nimic de sperat. Şi azi când mă gândesc la treaba asta, îmi vine să mă omor, să deschidă cineva o fereastră! Ce fel de judecător ajunge fata asta cu *Dreptul* ei?! Când minte aşa cum respiră! Cum îşi dă ea masteratul? Nici nu vreau să-mi închipui.

Abia aşteptam să pun plicul. Mă mâncau degetele. Dar mai era ceva de făcut, în cazul că eram urmărit. Nu mă liniştisem cu cizmele. M-am dus până la service-ul din Aviaţiei şi am băgat maşina în faţă, pe trotuar. Scot plicul şi mai citesc o dată, pe genunchi: PARCAJ SĂLCUŢA ROŢI ŞONŢEA MINIU PLUMB. Tot din ziar, la fel. Tâmpit să fii ca să nu înţelegi… Te-am înfundat, cu chinezul şi cu vopseaua pe cauciucuri există de-acuma dovezi. Se mai punea o problemă: nu era normal să zic ceva şi de lista chinezului? Poate că nu era rău, dar nu puteam să mă apuc aici să decupez din reviste. Trebuia să ajung acasă şi pe mine mă mânca să i-o pun acuma. Başca maşina la service… Dar la urma urmei, nu-i obligatoriu cu litere. Scrisorile astea se scriu şi cu stânga; de tipar să fie. Şi cine-mi garantează că aia se duce şi-i bagă hârtia sub clape? Nu se duce, nu se duce, or să ia caraliii plasă, oricum nu-i o situaţie prevăzută. Miniul contează! Astea sunt dovezile tari, cele irefutabile.

Iau cu stânga, pun o hartă dedesubt, fac câteva mişcări cu pixul ca să mi se dea mâna şi scriu: LISTĂ TERORIŞTI ROLAND ŞONŢEA ACASĂ. A ieşit destul de bine, nu se cunoştea că e scrisul meu. Litere de tipar, majuscule. Bun. Ies, mă caut de portofel, adică mă duc să-mi deschid comanda dacă

mă urmărea cineva, şi mă topesc pe dincolo, pe la tinichigerie, ştii unde.

Paşa, paşa, ţop în metrou! Întorc capul, aparent nimeni. O iau spre gară, schimb şi o virez spre Unirii. Scap o privire în urmă, nimic suspect. Mă amestec cu ăia care ieşeau şi pac! scap scrisoarea la cutie. Scap şi de pix, îi fac vânt cu piciorul între linii. Ţais!

Aşa, ca să mai încerc o dată, dar ca să-mi fac şi toana, îl sun pe Nemernic. De data asta, n-ai să crezi, îmi răspunde. Avea dreptate săraca Pusă…

— Ce vrei?

— Mă Soni, avem de vorbit. E grav.

— Păi… zice, treci pe la mine, ce-i azi?

— Vineri.

Auzi, pierduse noţiunea timpului. Trebile ţării.

tu-i mama-mă-sii!

— Vino şi tu pe marţi, miercuri…

Ca şi cum nu ştia ce mi se-ntâmplase. Jigodia!

— Mă Soni, e urgent, pe cuvânt dacă nu-i urgent!

Sunt ameninţat!

— Atunci, caută-mă acasă, nu ştiu ce să-ţi spun.

Mai dă telefon, îi durea în curea. L-am băgat în mă-sa în gând şi-am închis.

Şi Angela parcă înnebunise. Măi fată, îi spun, am o problemă la direcţie, vrei să-mi rup gâtul? E la service, i-am lăsat-o ăluia, mi-a zis c-o lucrează pe blat peste noapte, i-am plătit, ce vrei să fac acuma? Nu stau singură, că mă tem. M-a crezut, n-a crezut, treaba ei. Destul că pe la douăşpe noaptea coboram din taxi în Aviaţiei. Aveam o sacoşă în care îndesasem costumul de neopren al lui Mugurel, că nu mai eram prost. Lanternă, toate chestiile. De data asta aveam şi mănuşi. Intru într-a mea, o iau din loc, mă uit în

Apa din cizme oglindă, totul bine. Alimentez undeva lângă Ploieşti şi pe la trei eram la *Pont*.

Ştii cum e cu costumele astea de scufundat… întâi trebuie să se ude, pentru ca apa să ia temperatura corpului. După aia, poate or fi bune la ceva… Dar ştii cum e să te uzi în noiembrie, la trei dimineaţa, într-un lac de munte? Crimă, taţi, nici raţele nu se bagă!

Ei bine, m-am muiat. Sting lanterna, că a trebuit să cobor cumva şi intru în nenorocirea aia. Scot un catar; aveam două. Numai caterul poate să taie aşa ceva, în cazul când nu reuşeam să le smulg. Le tăiam de la bază şi gata. Se rupea, îl scăpăm; mai aveam unul. Dar nici să las cizmele-acolo, să dea vreun prost peste ele!… Stau aşa, rebegit, un timp de nu-mi venea nici să mă omori. Mă temeam numai de inimă, de asta ezitam. Apa rece nu-i bună. Dar aveam alta? îmi iau curajul, iau aer şi mă bag. M-a tăiat, îţi spun… Orbecăiesc cu mâinile prin mâl, acolo unde ştiam că le-am lăsat şi nu dau de nimic. Nu ştiu dacă înţelegi? Nimic. Să te sonezi! Nici urmă de cizme… Pot să-ţi spun că începea să-mi fie cald… Ies după aer şi mă chiorăsc prin beznă. Parcă aici intrasem, dar nu poţi să fii sigur, ştii cum e-n apă. Mai fac doi paşi spre adânc şi mă las iar la fund. LJmblu, smulg zegras, tulbur apa, fleoşcăiesc, nu erau… Nămol! Am simţit că înnebunesc.

Când scot capul, pe mal mă aşteptau doi chinezi… îmi găsiseră lanterna şi mi-o băgau în ochi. Nici nu m-am mirat.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Mirosea insuportabil a clor. Unul, care venise aici cu ceva la urechi, dădea cu teul. Era o treabă pe care o făceau pe rând, exista un program. Dacă te găseau valid, executai sector chiar şi în alte saloane, la operaţi. Nu se vorbea; fleoşcăitul, storsul cârpei, alunecarea lichidă şi alte câteva mici zgomote involuntare erau singurele. permise, alături de gemetele ăluia căruia i-au scos (fuiul din cap. Lumina puţină şi cearşaful scorţos, plin de găuri tăioase, întăreau impresia permanentă că totW oprit la limita cenuşiului. Culoarea aceasta urca prin paturi, pe pereţi, prin haine şi lemnărie; ce surprindea era o uniformitate morocănoasă, dar cu care te puteai înţelege. Celelalte bucurii ale vieţii, cum ar fi mersul pe jos, ori asprimea păturii simţită cu pielea spatelui, când pijamaua prea scurtă se aduna înspre umeri, trebuiau meritate sau viclenite.

Dar era mult mai bine. Cu mult mai bine!… îşi depărta picioarele. Le simţi susţinute de tensiunea cearşafului şi descoperi că senzaţia era totdeauna la fel de plăcută. Paturile se întindeau la şase dimineaţa şi la şase seara, iar dacă şeful de salon arunca un ban, trebuia să se vadă sărind. Totul era să zaci întins fără să-l deranjezi, altfel erai pus să-l faci suplimentar, dar împreună cu alte lucruri silite.

Apa din cizme

Iustin Raeţchi prinse un moment de linişte şi gemu. Trebuia din când în când să provoci evidenţa suferinţei, iar caraliul de la uşă o primea ca pe un gest de respect, un fel omagial, cine ştie cum s-a ajuns la înţelesul acesta, dar devenise semn. Geamătul era pentru el, chiar dacă nu tresărea din moţăiala. Făceau şi gardienii pe dracu-n patru ca să ajungă-n spital, nu numai prăpădiţii ăia.

Din patul lui, Moşoiu oftă de două ori, răsucindu-se cu faţa la perete. Adică se va înfiinţa după stingere… Raeţchi îşi trecu reflex prin minte diferenţa dintre tamp*on şi* băg*area vastului şi* întinse călcâiele. Niciodată înainte nu şi-a dat seama cât e de plăcut şi ce uşurare pentru muşchii gambei! Statul în pat provoacă acumulări de acid lactic şi devin dureroşi. Mai ales când iei cretă. La fel şi mijlocul; faci un unghi nenorocit şi te ţii în vertebrele sacrale. De fapt, stai pe ele. Cu timpul deprinzi tehnica şi poţi jongla cu muşchii fără să te mişti. Încordezi într-o parte sau alta şi-i simţi cum se lasă pachet şi răspund. E nevoie să te înveţe cineva.

Orice s-ar spune, e mult mai bine. Miroase a clor, dar e bine. În orice spaţiu închis, prima problemă e respiraţia. Abia după aceea sănătatea capului, dar asta, dacă nu eşti izolat, vine oarecum de la sine. Vorbitul uşurează şi, chiar dacă nu vorbeşti, stai cu mintea trează la ceva, pentru că-ţi vin tot felul de coduri, ţi se comunică din toate părţile şi trebuie să fii atent. Dar respiraţia, asta e o problemă… Ţine de cubajul de aer şi celulele-s bucşite, cu paturi suprapuse. Sunt şi câte treizeci. Toţi consumă oxigen şi toţi scot din ei. Clorul e-un moft.

Lucrul colţuros de care dădu cu capul în noaptea ieşirii din apă, când se lăsase încătuşat, a fost înţelegerea carcerei. Împrejurările pe care nu le-ai trăit pot

rămâne abstracţiuni toată viaţa, chiar terifiante, poţi muri cu ele încredinţat că le ştii. Dar Raeţchi n-a găsit nici marii damnaţi, cu atât mai puţin marile pocăinţe. Sau trudele spiritului… E greu de prevăzut cum sedimentează lecturi vechi, zvonuri şi poveşti la mâna a treia. Admiţi numai că le pricepi şi le cunoşti de undeva, ajungând să fie aproape totdeauna mulţumitoare şi suficiente.

Să zicem că n-a nimerit locul potrivit sau n-a avut când, E destul de posibil. L-au azvârlit printre cei de drept comun, în arestul preventiv din Rahova şi a zăcut acolo cele treizeci de zile ale

mandatului. Sunt situaţii când nici nu ai cum să anunţi acasă, să te pregăteşti măcar sufleteşte. De aceea clorul e-un fleac. Înspre cei care te-au vânat cu cuşca răspunzi cu efluvii. De viscere, de muci, acreală de picioare, scuipat. Amestecul lor fetid te face să uiţi câteva din bufniturile cutiei de beton cu care au ţopăit după tine şi salturile disperate de greier care nu ţi-au ajutat la nimic. În primul moment, mintea încearcă să scape orbeşte, îţi inhibă mirosul, până când izul obişnuit de fecale te înfrânge cu permanenţa. Te chirceşti, şi carnea, ca şi răsuflarea, începe să-ţi pută. Nu-ţi doreşti decât puterea sau nesimţirea ca să-i înduri pe ceilalţi şi cu băgare de seamă îţi pipăi muchiile cele groase ale duhului. Pentru că, lipsind femeia, ierarhiile şi valorile bărbăteşti se aşază în falii grosiere. Horcăitul, vânturarea de sfincter sau eructaţia grasă pot impune la fel de sever ca şi fulgerarea mâinii pe brici. Cine se scutură şi nu se lasă cu coatele-n ud, încercând ca să-i semene, trăieşte un timp cu gândul scăpării. Dacă nu din apăsarea celulei, măcar în clorul spitalului. Şi înghite linguri, îşi taie vene, îşi bate piroane…

Apa din cizme

Lipăitul deţinutului care spăla pe jos, apoi zgomotul ferestrei. Probabil că-i făcuse semn caraliul, n-ar fi deschis-o de capul lui. Valul de aer rece răspândindu-se printre paturi şi mârâitul calm al şoselei. Trupurile care umflau păturile începură să se vaiete înviorate, aproape simultan. Dinspre Moşoiu mai veni un rând de două oftaturi ca să fie sigur. Ruptura cearşafului… Degetele întârziind pe rugozitatea scrobită. Dezlipi o aţă. Căld*ură, Cr*ăc*an, C*rea*nga, Ma*nga, Bu*lan… *Cota*rcea mirosea greu. Mirosea gras. Mirosea vechi a excremente fosile.

Şeful de cameră din Rahova era unul Cotarcea. Acuzaţia de omor cu care intrase cântăreţul nu era tocmai lucrul aşteptat să-l impresioneze. Mai făcuse opt ani prin Brăila şi Râmnicu Sărat, îl băgaseră pentru tâlhărie şi era pe cale să se căptuşească şi cu o pruncucidere, în caz că nu-şi putea frâna de-aici procurorul. O ţoapă vicleană şi păroasă, cu dinţi de metal. Era mort după bancuri fizice şi ţinea să arate că-i tata arestului. Ca toţi recidiviştii, te citea imediat şi-ţi dădeai seama după cum îi trezeai interesul. La Iustin nici n-aveai de ce să te uiţi: umbla ca un căcăcios.

— Băi pulică! Hai la tata…

Şi Iustin venea, era ultimul intrat, nu se negocia. Îi vedea pe ceilalţi cum ridică privirile, cu excitaţia amuzată cu care aştepţi intrarea clovnului printre acrobaţi. Cotarcea desfăcea picioarele, invitându-l să i se aşeze în poală. Iustin se codea.

— Hai, bă, eşti bărbat sau ce dracu' eşti?

Îl apuca de mijloc şi-l apăsa peste coapsă. Simţea braţul ca o cătuşă, strivindu-i intestinele.

— Câţi parai ai?

Era sigur că trebuie să aibă bani. Degetul ăluia îi inspecta neplăcut anusul prin pantalon.

— La cântă-mi tu ceva frumos. Se aduna greu, nici nu mai simţea umilinţă. Atât că se culegea anevoie de pe jos, ca după un knock-down. Începea ceva popular, asta îi ceruse şi ieri. Curând bufneau râsetele, pentru că individul îl trăgea treptat spre mijloc, până-i simţea umflătura scrotului. În timpul ăsta trebuia să cânte, nu avea voie la nicio reacţie. Nici măcar când Cotarcea scutura din fund în ritmul melodiei, ceea ce stârnea o vomă de ilaritate jilavă şi linguşitoare. Îi simţea fesele mişcându-i-se sub el, de parcă i-o trăgea acolo, spre bucuria şi isterizarea comună. Nu se oprea decât la sfârşitul refrenului.

Nu puteai să-l reclami, gardienii ridicau din umeri. Sau, dacă voia unul să-şi pună mintea, cerea dovezi. O prostie să denunţi, nu-ţi mai rămânea decât să-ţi baţi un cui în bot ca să scapi de-acolo. Era şeful de cameră; *jus* pe/mae *noctis*!

— Pulica tatii, dacă nici diseară nu-mi baţi în perdeluţă, am să-ţi cos guriţa cu sârmă, ca la purcică…

Atârnau nişte rupturi de cearşafuri pe marginea patului. Izolare precară, dar de-ajuns ca să instituie un teritoriu privat şi ursuz, unde se furişa o intimitate geloasă. A trebuit să inventeze câteva cântece, în genul ălora care se cântă dimineaţa la nuntă. Porcăriile se ţin minte uşor, nu te crede nimeni că uiţi. Nu cânţi, nu vrei… şi nu-i bine.

Apa din cizme

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Nu-i adevărat, dom'le, nimic! Minciuni. Adică nu ţi-aş spune eu, dacă era vorba de ceva? Am greţuri sau ce? Hai, fă paşi! Cu animalul ăla de Cotarcea? Mă vezi pe mine c-aş fi bun de treaba asta? Trebuie să-l vezi cum pute! Complet abject. Curge slinul pe el. Măcar atât; dacă sunt

bănuit de ceva, cel puţin nu cu ăsta. Uită-te şi tu un pic la mine.

Vrei să ştii cum e? Dacă prinzi în Rahova o trompetă din astea, nu mai scapi de ea în toate puşcăriile pe unde umbli. ăla eşti! Dacă te-au fript în Rahova. Păi trebuie să-l cunoşti pe ăla ca să vorbeşti!… Şi, să-ţi spun ceva, chiar dacă dai peste câte unul mai porc, să ştii că nu-i o cocină! Foarte mulţi religioşi. Mă deranjează foarte mult. Pe cuvânt dacă mint!

Apa din cizme

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— Jură că nu-i adevărat.

— Mă jur pe ce vrei.

— Jură!

— Pe cuvântul meu de onoare.

Moşoiu îl privea cu destulă îndoială, dar nici nu putea trage de guma asta o sută de ani. Iustin Raeţchi se aştepta; întotdeauna se găsea cineva ca să-l pună să jure. Cum îi vedea căutătura aia de părea că mârâie, se jura imediat. Se cam obişnuise, nici nu-i mai păsa.

— Bine, dacă-i pe cuvânt de onoare…

— Mă, Georgele, eşti nebun? Mă jigneşti.

Era un băiat foarte fin. Şi foarte sensibil, îi ştia cântecele pe de rost. Chiar şi din alea, de pe vremea ăluia, dinainte de 89. Fan bolnav, zicea că obţinuse cândva şi un autograf de la el. Foarte posibil. Intrase ca panacotar, dar defectul lui era că ducea simţul prieteniei până la egoism. Avea ceva morbid, tot de la sensibilitate-i venea.

— Domnu' Iustin, dacă se adevereşte cu Rahova, eu mă omor şi te schilodesc, nu ştiu ce fac!

Nu putea renunţa la domnu', îl respecta prea mult. Era mort după Nemesis, avea acasă toată grămada de discuri. Tot, ce mai!

— Şi la lucru-mi sună muzica în urechi, dacă vrei să mă crezi!

La lucru, adică în autobuz. Troleibuz, de fapt; l-au săltat din 87.

— Da. Hai să vedem de gabori, propuse Moşoiu ca s-o scurteze.

— *Mănuşii*, *volanta şi garda*.

— Buzunaru de la piept…

— *Cântă verde-n primărie*!

— De la geacă…

— *Bulan*!

— Nu. Ăsta-i?… Unde-i ăsta?

— La spate, la pantaloni.
— La geacă! insistă Moşoiu serios, pedagogic.
— …Căld*ură!*
— Căldură, aşa… Stânga-faţă?
— *Creanga crăcan*!
— Dreapta-faţă.
— *Creanga manga*. Le văd, Georgele…
— Nu le vezi. Încă te mai gândeşti. Ştii cum trebuie să-ţi vină? Brici!
— Cum ies de-aici, le uit.
— Nu se ştie, dădea celălalt din cap, sceptic.
— N-am destul curaj. N-am piele de şuţ.
— De câte feluri există?
— *Panacotari* şi *şobolani*, răspunse cântăreţul, după ce se gândi puţin. Georgel Moşoiu îl lăsă să respire. Părea abătut.
— E bine să ieşi c-o meserie… Nu se ştie.
— Mă iei cu tine pe traseu ca să-ţi bag vastul? Ultimele cuvinte le râse uşurel, ca şi cum imagina un hatâr. Georgel zâmbi amărât.
— Nu ştii niciodată cum ajungi să duci la gură. Măcar s-o ştii şi s-o uiţi. Să ne uiţi pe toţi…

I se făcu milă. Ridică mâna şi i-o trecu prin păr.
— De ce eşti prostuţ?
Era o jumătate de promisiune că nu se va întâmpla asta. Lucrurile de suflet ies din discuţie, se ţin. Puştiul se topi tot, dar nu lăsă să se vadă nimic.
Avea douăzeci şi unu de ani şi era destul de închis. Şi la ten şi cu alţii. Cu degete osoase şi exersate, soiul din care ies marii acordeonişti şi şuţii de centru. Ţigan din Găneasa, dar nu era pricinos. Ştia pesemne că o inimă de lăutar, smiorcăită, e un handicap şubred şi-şi aduna cutele gurii până i se lipea automat pe faţă ceva nemilos. Dar Iustin ajunsese să-l ştie. Alţii se cam fereau de el, bănuindu-l viclean sau nevrând să-l stârnească, el nu.
Când a aflat de Raeţchi că l-au adus la jilava, s-a dat peste cap ca să-i intre-n celulă. A plătit, a uns, a făcut pe drpteu în patru şi până la urmă a putut. Totul e să te simţi motivat şi să dispui de o sumă de parai suficientă. Acum stăteau pe-aceeaşi pătură şi-i spunea *domnu'*

Iustin tipului pe care-l divinizase. Putea să discute şi altceva decât greţuri, putea să-l înveţe şi el una, alta, putea să-i facă şi frecţie. Raeţchi răcea uşor şi-i plăcea masajul la clavicule.

Spitalul cum s-a obţinut? Când a izbutit artistul să se blătuiască acolo, ţop după el! Şi nu mai e chiar simplu… Au stricat preţurile toţi gaşperii ăia de după prima revoluţie, ăia care nu suportă detenţia de la bătături. Nu ajunge să bei cretă, trebuie să-ţi baţi cuie, taţi, şi să dai Iova! Plăteşti la şeful de celulă că închide ochii, plăteşti la ăla care-ţi pune pironul – că poţi să mori, naibii – la caraliu, la ăla, la ăla, la doctor, ţi-ai băgat-o-n zece mii! Dacă-ţi spun cât s-a făcut un pat de spital, cât ai de şpăguit, mori aici şi ceri apă!

Apa din cizme

Băiat foarte bun, atâta că-ţi lua aerul. Stătea pe tine ca ventuza pe cur şi te păzea de toată lumea. Iustin era de câteva luni şi încă habar n-avea de avantaj. Îţi trebuie o grămadă de lucruri: un pix, un capăt de lumânare, o sfoară, o sârmă, orice. Un algocalmin! De unde le iei; costă ca dracu'! I se arăta vreo nevoie… Georgel!

Atâta numai că avea marota aia…

— Mă, şi e o bală de om, l-am cunoscut.

— Da.

— Cotarcea ăla, al tău, futu-l în steag!

— Da Georgele, nu ţi-am spus?

— Nu, dar aş vrea să te juri o dată serios.

— Cât de serios?

— Domnu' iustin, nu-ţi fac nimic. Să mor eu dacă mă supăr! Vreau numai să ştiu.

— Păi nu m-am jurat?

— Ţi-ai dat cuvântu' de onoare.

— Şi? Nu-i bine?

— Nu vreau pe cuvânt de onoare. Vreau să te juri pe copiii tăi.

— Pe copiii mei nu mă jur.

Se gândi imediat la găliganul cu 46 la pantofi. Cum tropăi tu, Mugurele, prin Rotterdam şi-ţi arăţi muşchii la babe, că nu te-ai dus tu să faci cârca-n port! Asta-l înnebunea. Nu că nu dădeau niciun semn de viaţă şi l-au uitat aici, dar de ce Olanda, dom'le? Ce dracu-i Olanda asta? Altceva nu există? Şi aia şi ailaltă; amândouă-n Olanda, ca două pupe-ze! Măcar dacă s-ar fi cunoscut din ţară… Dar să n-ai un pic de

fantezie, o Franţă, o Belgie, ceva… Olanda! Nicio movilă, nimic; o ţară ca o scândură pentru tăiţei. Şi-o limbă ca dracu'! Nici fotbal nu mai au. Ce-a putut să găsească tâmpită la blegomanul de

Mugurel, băga-i-aş sârmă-n nas! Că-i şi mai tânăr ca ea! Când i-a spus Angela că s-au cuplat scurt şi-au întins-o, era să cadă la vorbitor.

— Ce-i cu tine? se nelinişti Moşoiu.

— Ce?

— Vorbeşti singur?

— Eu?!

— Vorbeai singur, domnu' Iustin.

— Uite, ştii?…

— Nu tare, în cap. Se cunoştea după gură. Vorbeai singur şi te uitai la Murgoci.

— Cine-i Murgoci?

— ăla pansat la nas.

— Mă uitam la Murgoci?…

— Da. De ce te uitai aşa la Murgoci? Vă faceţi semne?

— Mă, Georgele, tu eşti nebun? Dacă-ţi dau cuvântu'!…

— Hai s-o lăsăm.

— Nu poate să stea cineva în cuşcă lângă Cotar-cea, că gata, ăsta-i rade pe toţi?! Ce crezi tu despre mine? Acuma, Murgoci!

— Bun. Lasă. Discutăm mai târziu. De ce te superi aşa?

— Da' de ce insinuezi?

— Bun. Fă-mi *tuf la de bani*.

Raeţchi respiră de câteva ori adânc, ca să-i fie clar băiatului că se linişteşte greu. Încercă să se adune, dar tot aşa, enervat, ca şi cum i-ar face-un hatâr. Probabil trebuia imaginat un interlocutor iluzoriu, era ceva de interpretat, pentru că dădu să pornească de vreo două ori şi greşi bătaia:

— Ce, mă? Care bani? Te cac în bani, io-te-aici, n-am nevoie să fur! Cât ţi-au luat? la de-aici!

Apa din cizme

M

Şi flutura ceva fictiv sub nasul profesorului, bancnote, desigur. Asta în cazul când erai prins şi scoteai purcoiul de sute. Din patul lui, Murgoci aplaudă slab. Cădea întunericul. Trebuia să înceapă vizita de

seară. Închisoarea-tranzit Jilava îşi aprindea miradoarele. Portavionul USS Falcon urca spre Marea Chinei. USS Defender aruncase ancora la nord-vest de Java. Preşedinţia Croaţiei a fost luată de Stipe Mesici. În vestul Norvegiei s-a semnalat o aplicaţie intensă cu aparate Stealth. O ştire neconfirmată anunţa uciderea lui Şamil Basaevân al doilea război cecen. Treaba că l-ar fi spânzurat ca pe Mussolini a fost zvon. Austria n-a putut împiedica temporar intrarea în guvern a extremei drepte, a lui Jorg Halder. Au luat poziţie Uniunea Europeană, ţările baltice şi persoana care şi-a rătăcit futacul în Ucraina. Ulterior, pentru alte motive, a fost declarată *persona non grata*. Nu se cunoaşte, deocamdată, interdependenţa dintre aceste evenimente. Va fi stabilită peste câteva luni, când această relatare se va fi încheiat.

Procesul mergea încet, dar câtă vreme nu luase o turnură proastă, se putea spune că evoluează normal. Refuzaseră să-l judece în libertate, totuşi, în ciuda unor circumstanţe agravante, nu s-a putut dovedi o implicare certă în cazul Sung-Ho. Existau, cu siguranţă, presiuni de sus. Creţu, băieţii… Soni ajunsese ministrul sportului şi faptul că nu se arăta era mai mult decât relevant. N-a încercat Angela să stea de vorbă ca omul? A primit-o? Era la curent, clar! Mă rog, trebuia să se aştepte. Când joci totul pe-o carte…

Strategia avocatului era de a recunoaşte probatoriul Parchetului, dar motivându-l prin intenţia unei farse, în felul acesta, tindea să schimbe încadrarea juridică de la crimă cu premeditare, la inducerea în eroare a autorităţilor şi subminarea prestigiului unui demnitar. Adică Soni, futu-l în cur! Demnitarul Soni! De aia se şi fac revoluţii atât de des. E plin de căcăcioşi. Fac revoluţii şi sar în faţă ca păduchii!

Lui Raeţchi nu-i prea convenea povestea asta, dar n-avea alta mai bună. Ce-i aia farsă? Dacă-i pentru farsă, stai închis degeaba. Intri ca un golan, nu-i nimic serios. Te sacrifici şi nu dă nimeni doi bani!… Şi, dacă stai sate gândeşti, chiar se sacrificase, dar să nu mai vorbim. Că n-a avut pentru cine, asta-i altă problemă!

Şi de ce trebuie să recunoşti? Chiar dacă-i farsă, de ce să recun Pbşti? Ai recunoscut, eşti pe jumătate legat. În sfârşit…

— Nu crezi că-i cam tâmpit? o întrebă pe Angela, când îl chemă a doua zi la vorbitor. Nu ştiu cum făcea, împingea dolari, reuşea să-l vadă

destul de des.

— Cine?

— Avocatul ăsta.

— Am băgat o grămadă de bani… se sperie Angela. Aşa e, numai ea ştia. Se împrumutase, vându-se un inel cu piatră, vându-se Vectra, congelatorul. Slăbise. Li s-au dus şi economiile. ăla era lacom, iar ca să aduci pe cineva în spitalul penitenciarului nu numai că te usucă, dar ia încearcă să-l ţii acolo mai mult de o săptămână! Ca să se facă doctorii că-i iau analize sau nu ştiu ce. Au aruncat toate tarifele-n aer, din cauza javrelor ălora care nu se uită la bani. Crimă! Te jupoaie de piele! îmbătrânise, se vedea după mâini. Era galbenă şi trasă; se uita la ea cu înduioşare. Nici

Apa din cizme nu mai era roşcălie, se lăsase natur, neglijent. Totuşi, singura fiinţă care se consuma pentru el; îl mai iubea cineva?

— Ce scriu copiii?

— Bine. Dau telefon.

— Des?

— Cam la trei săptămâni. Greu să înţelegi o femeie. Olanda… Când ţi-e lumea mai dragă. Nu merită. Pe lumea asta nu merită nimic! Şi aia şi Pusă; degeaba te investeşti.

— La ce te gândeşti? vru să ştie Angela.

— Când se căsătoresc?

— Mai încolo, încearcă să facă rost de-o casă, ceva.

— Ar trebui să se căsătorească. Cât o mai freacă aşa?

— Şi eu zic la fel, recunoscu Angela, pe gânduri. Mai vine şi vreun copil…

— Nu-i mai bătrână cu vreo patru ani?

— Acuma, ce vrei să faci?

— O să-şi facă treaba şi-l lasă.

— Nu, că-i geloasă ca dracu'!

Te foloseşc şi după aia te-aruncă la gunoi… O tâmpenie să te sacrifici! îşi aminti de Bulgaria şi nu-i făcu nicio plăcere.

— Iubi, începu Angela timid, ţi-e mai bine aici?

— Cum? Sigur că-i mai bine. Nu ştiu cât o să ţină.

— Da de ţigani ai scăpat, nu?

Deveni atent. Angela îl privea palidă, se vedea c-o roade şi că-şi luase curaj.

— Care ţigani?

Când întrebi şi tu, mai câştigi puţin timp.

— Care te necăjeau la duş…

— Cine mă necăjea? M-am plâns eu de ceva? Uite ce-o durea pe ea capul! îi văzu mâinile că încep să-i tremure. Cine ştie ce prostii auzise.

M

— Nu?…

— Când m-am plâns? De aia m-ai mutat aici?

— Te rog, spune-mi că nu-i aşa.

— Ce să fie?

— Spune-mi că nu-i aşa!

— Ce-ai auzit? Cine ţi-a spus? Cretinul ăla de avocat?

— Iusti…

— Da' ce crezi tu că-i aici?

— Spune-mi.

— Nu-i absolut nimic adevărat. Şi văzu că mai aşteaptă ceva.

— Scorneli! Angela încă aştepta.

— Pe cuvânt de onoare!

Uite de ce nu poţi tu dormi! Extraordinar! Simţi nevoia să se răstească puţin, dar o văzu că boţea o batistă. Aveajvene pe mâini şi pielea uscată.

— Iusti, ai slăbit. Te iubesc atât de mult…

— Şi eu te iubesc, dar dacă mai vii cu chestii din astea, să ştii că nu mă mai duc la niciun spital! Am terminat!

Plângea. Te uiţi şi ţi se face milă. ia uite, dom'le, da nu te uiţi puţin la mine?!

Acuma, adevărul e că ideea cu transplantul a plecat de la Georgel. Era în ziua în care-i venise refrenul, îl obseda o piesă încă dinainte de puşcărie. Nu găsea refrenul; uite că l-a găsit aici. Moşoiu era atât de bucuros, săracul, c-a vrut să i-o dea cadou.

— E-a ta, i-a spus. Dacă ieşim de-aici şi mai scot vreun sidiu, ţi-l dedic. Scriu pe el, de tipar, nu aşa. *Lui Georgel Moşoiu, în amintirea anilor de suferinţă*… Crezi c-or să ne priponească ăştia ani de zile?

Apa din cizme

Atât s-a bucurat!… Un fan mai devotat încă nu avusese. Venea

lângă ei, se aşeza pe pat şi fredona încetişor. Îi făcuse şi nişte versuri drăguţe, l-a lăsat.

— A mai adus nevastă-ta ceva mălai? Că luni, de obicei, refac efectivele şi expediază înapoi.

— N-am eliminat încă piatra.

— Li se rupe lor de piatră, domnu' Iustin! Trebuie să ieşi tot timpul la interval, altfel îţi face vânt. Cât crezi că poţi să tragi de-o litiază? Un transplant ţi-ar fi bun.

Iustin Raeţchi ţistui din dinţi, simultan cu o ridicare de cap: semnul bulgăresc al fatalităţii.

— Aş fi bucuros dacă ai vrea să accepţi unul…

— Ce s-accept?

— Un rinichi.

Îl privi lung. Vorbea serios. Se sperie.

— De ce, că ţi-am dedicat aia?

— Nu. Asta-i oferta mea. Vreau să ai ceva de la mine. Adică vreau să am ceva în tine, cum să spun?… Cred că ne-ar opera odată, am sta pat lângă pat.

— Nu, Georgele, nu pot să primesc.

— Mă gândesc de mult.

— Nu, nu! scuturǎ muzicianul din cap, privindu-l convingător. De ce să nu-ţi dau eu unul?

— Căcat, surâse Moşoiu trist, eu n-am intrat aici cu litiază. Şi am nişte rinichi beton.

— Fii serios! E şi chestia aia cu potriveala. Nici nu ştiu dacă nu resping.

Problema e că s-a scăpat Angelei şi din clipa aceea n-a mai stat la nicio discuţie.

— Ţi-l dau eu! Cum să bagi în tine rinichiul ăla de ţigan?!

N-a fost prea frumos, dar era notoriu că soţia nu era un spirit excesiv de european. Nu împărtăşea simpatia unanimă pentru această gintă îndemânatecă.

— Îţi dă mama rinichi!

Se mai înserase o dată… Deasupra penitenciarului Jilava încă nu se aprinseseră proiectoarele, însă spre cer ţâşni o fulguraţie de lumină. A putut fi observată din câteva locuri. Era puseul de recunoştinţă

care-l gâtuia pe Iustin Raeţchi în faţa unicei fiinţe care-l iubea calm şi statornic. Îl uitaseră şi fanii şi impresarii. Singura de-afară care tânjea de dor era ea.

— Stai, dragă, nu te ambala.

— Nu, nu!

Avea în ochi determinarea eroică a sacrificiului.

Iustin ştia cum e asta.

— Cine ţi-e mai apropiat, eu sau el?

— Iar începi

— Am impresia e; a nici n-ar trebui să discutăm.

— Te-ai gândit bine? Dai un organ…

— Dau.

Era pornită pe Georgel. Nu se cunoaşte de ce-l antipatiza în aşa hal.

— Poate nu se potriveşte. E fenomenul ăla de respingere.

— Nu ştiu, dragă. Vreau să-l ai de la mine. Poţi să-l păstrezi şi pe hoţ, dacă te temi, dar vreau să intru în licitaţie. Am dreptul ăsta.

Poftim! Pe el nu-l întreba nimeni. Îi scoteau, îi băgau, îi umblau cu labele prin burtă şi nici măcar nu-şi puneau problema că poate era dureros. Başca banii ca să închizi ochii la doctori.

— Operaţia asta, s-a informat Moşoiu, nu pot s-o facă aici. Ne scot în oraş. Cu convalescenţă cu tot

Apa din cizme i-am fentat de un an. Cel puţin! Ai un avocat bun, îţi dă drumu' şi condiţionat.

Nu suna rău. La urma urmei, ce te costă un test de profil imunologic? Un an afară; altfel duci procesul. Dar mai era o chestie.

— Da, mă, da-mi scoate un rinichi sănătos… Dacă fac respingere la al tău după doi ani? N-am belit-o?

— Asta, Dumnezeu cu mila! aprecie Georgel filosofic.

— Şi rămâne unul în plus.

— Cum în plus?

— MI-I scoate pe-al meu şi mi-l pune pe-al tău. Tu rămâi cu gaura şi cu-al meu ce face?

— Îl dă la pisici.

— A, nu, exclus!

Totuşi, un an… Scapi de Soni, scapi de toţi nemernicii şi poţi să te reîntregeşti dincolo, cu copiii. Costă ceva, dar… Era mai convenabil

de la Georgel, douăzeci şi unu; rinichi tânăr. Angela, oricât de dragă, îl avea mai obosit. Şi vârsta şi spriţul… Contează. Săraca.

— Da, mă Georgele, da să-l dea la pisici!…

Apa din cizme

DOUĂZECI ŞI OPT

Treaba s-a făcut la Fundeni. Erau s-o ia întâi pe ea, să i-l scoată şi să-l pună la borcan. După aia să mă aducă pe mine, dar n-am vrut. Nu ştii niciodată cu ce ţi-l poate schimba. Mai ales dacă te vede nenorocit, în zeghe şi cu futu-i norocul, ca mine! Şi-aşa eram întors că nu-mi iese niciodată nimic. Georgel n-a trecut de teste, nici nu mai ştiu ce face.

Aveau două-lâiese în sala aia; m-au pus pe burtă şi mă uitam la ea cum o taie. Am văzut şi când i l-au recoltat. L-au ridicat deasupra cearşafului şi picura din el. Abia atunci mi-au făcut anestezia.

Când era asta? în 22… Cu o săptămână înainte, Angelei îi trecuse, nu mai era băţoasă. Se temea, normal, la pune-te puţin în locul ei! Dar n-a zis nu, n-a zis că ceva. Era mai palidă şi-avea nevoie de apă. I se uscau buzele. Dacă crezi cumva că eram mai breaz, poţi să mă-ntrebi. Eram terminat, taţi, mă luase şi cufureala, nici nu vreau să-mi aduc aminte. Nu vedeam decât gaura aia din spate cum colcăie de sânge; îşi bagă labele, îl trage afară şi-l aruncă-n closet, în gura mă-sii!… Am căutat s-o încurajez, i-am spus vreo două bancuri. Asta mi-a venit, ce vrei să fac?! Aveam şi emoţii; făcea pentru mine chestia aia şi nu se plângea. Da' ce crezi că-mi spune? – lusti, zice, tu eşti sigur de băiatu' ăla?

— Ce-i cu el?

— O să ne umble-n sânge, să nu luăm vreo SIDA, ceva…

Aoleu, am crezut c-o omor! M-am enervat cum nu pot să-ţi spun şi n-aveam voie. Adică nu să luăm, *să nu-i dau* nu ştiu cel… Asta credea ea despre mine! Dacă asta crezi, de ce mai faci toată chestia? Dacă n-avem încredere unul în altul, la ce bun tot circul?! E moartă dacă nu face vreo aluzie, n-o ţine rânza… Da' pe ce să mă mai jur?! Iar să mă jur! Gata, dom'le, s-a-nchis! Mă întorc de unde-am venit.

Prea mult nu puteam să mă dau la ea, că eram în rezervă şi aveam caraliul la uşă. Să mai vadă şi ăla ce am eu în familie!… Dar ce m-am supărat, ştii cum, eram negru. N-am mai vorbit până-n dimineaţa când au venit să ne ia.

— Nu crezi c-am putea vorbi cu profesorul să facem schimb? am

întrebat-o.

— Ce?

— Tu mi-l dai pe-al tău şi eu ţi-l dau pe-al meu. S-a gândit puţin şi-n timpul ăsta îi cădea faţa a regret.

— Nu cred că se poate.

— De ce? Nu ne-a luat banii?

— Ba da, dar nu ţine. Nu te gândeşti?

— E perfect sănătos. Nu-i păcat să-l dea la raţe? Iar a căzut pe gânduri.

— Cum la raţe? Cine dă rinichi la raţe?

— La pisici, mă rog! Nu-i păcat să mi-l dea la pisici?

Mă privea rătăcită şi mi s-a făcut milă. Când am intrat în sala de operaţii, o iubeam.

Eram numai noi în rezervă. Afară ne păzea unul. Ne-au adus şi ne-au pus sub perfuzii, transfuzii, sonde.

liRI MIRCEA

mă DANELIUC

toate chestiile. O mizerie. Aveam un metru între paturi şi când mă întorceau, o auzeam de parcă gemea lângă mine. Suferea îngrozitor, sărăcuţa. Mi se topea sufletul. Aş fi vrut s-o pot dezmierda, să fac ceva ca să vadă ce simt, dar nu puteam să mă mişc. Nu cred că merit ce mi-a oferit. Nu cred nici c-aş fi fost în stare s-o fac, dacă eram în locul ei. Uneori, când îmi dau seama ce josnic sunt şi când mi se răspunde cu dragoste, mă dau lacrimile. Ce noroc am avut în viaţă cu ea! Zăcutul acela la pat ne-a legat enorm.

Când s-a blocat în noaptea aia, am crezut că-şi pierduse cunoştinţa; o auzeam cum horcăie. Am început să strig, dar dormeau toţi, inclusiv dobitocul de la uşă. Doamne, ce scandal am făcut! Dacă murea, muream cu ei de gât! N-au apărut decât când am început să răcnesc. Îţi spun, sunt extrem de nervos în ultima vreme… l, mi sare din senin.

— Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că am rămas lângă tine. N-ai dat tu peste una ca să-ţi mănânce zilele… Nu ştiu de ce te iubesc! mă avertiza uneori soţia, când avea impresia că nu realizez suficient sacrificiul. De la transfuzii, săraca. Înţeleg prin ce trecea. Era un chin.

Oribil te simţi. ăia coborau cu trupe prin Suedia şi pe mine mă

durea în spate de nu puteam să mişc ochii. Umbla taifunul Ch'ang Po la sud de Taiwan şi nu mai voiam să ştiu de nimic. De nimeni, mi se aia! Nu mă uitam decât la Angela.

Când stai aşa, împuţinat, cu acu-n venă şi plosca la piciorul patului – nici aia izbutind să ţi-o pui singur, trebuie să chemi – multe din cele urgente se usucă şi cad ca huştele, coji. Mai mult te preocupă albeaţa de dincolo de geamul aburit; pieliţa de gheaţă a crengii şi negrul ei umed. Uite ce-am ajuns să fac ca să ajung aici!… Până acum vreo trei ani era

Apa din cizme suficient să invoci vreo claustrofobie, un ulcer, ceva şi-ţi dădeau drumul.

Din când în când vedeam ciori. Nu mai sunt sigur că tot din cauza aceea… Cine eram? Ce mai aveam eu cu muzica? Sau cu Pusă?

Au trimis o fotografie. O fântână arteziană, ceva aşa, cam barocană, un trotuar curat şi ei doi. Era recentă, pentru că-şi înnodaseră fularele peste geci şi li se vedea respiraţia. Se ţineau de mijloc şi aeriseau zâmbetul acela încrezător. Dracu' ştie în ce. Mie îmi spun ei cum e asta? Primul lucru pe care-l faci acolo când te pozezi e să-ţi iei o moacă serioasă şi veselă de băiat laborios. Poate păcăleşti pe cineva… Tipul pune aparatul la ochi şi tu îţi zici un fore*ver hot*ărât. Nu chee*se, nu* păsă*rică. Fo*re*ver!… Num*ai aşa îţi iese surâsul acela stăpânit şi bărbătesc cu care eşti gata să te-apuci de muncă, futu-i mama mă-sii!

Mugurel… Ea mi s-a părut cam ofilită. Sugera, am avut impresia, aerul ăla de gagică fără serviciu care bate la uşi capitonate. Ascultă tot felul de propuneri şi o dă acasă pe gătit. Extraordinar cum se trec femeile! Mastera-te-aş… Dar poate n-a fost decât o părere.

În orice caz, telepatie sau nu, ne uitam la poză şi ne-au sunat pe mobil. Cum vă simţiţi? Aşa şi aşa, mai bine. Vai ce îngrijoraţi am fost. N-ai de ce… Dacăse-ncurcă ceva, să ne daţi telefon. Da. Ce frumoşi sunteţi amândoi! Da? Ştii că-s însărcinată? Da? Ca să vezi!… Foarte bine, ce era să-i spun? într-a câta? Mi-a spus într-a câta. Să fie într-un ceas cu cuc, ce să-i spun! Bine c-ai mai rămas o dată… Rămâne-n familie. Nu ştiu de ce mi-a venit în minte mausoleul lui Gheorghi Dimitrov. Poate că asta eram.

Copil vă mai trebuie! Avea dreptate asta bătrână. Mirosise. Am orbecăit cu mâna prin sertarul noptierei după diazepam. Eram, mai

nou, îngrozitor de nervos. Poate de la operaţie. Eram irascibil, nu puteam nici să dorm, aş mânca o tochitură.

Angela s-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Începuserăm să ne mai mişcăm. A stat vreo zece minute, s-a uitat şi dintr-odată i s-a făcut negru. De la zăpadă, te orbea. Moale şi se rezema de pervaz; am sărit din pat. Sărit, cât am putut şi eu… Am luat-o încetişor, am culcat-o ca pe-o fetiţă, am învelit-o şi-mi venea să urlu de disperare. Nu ştiu de ce, nu reuşeam s-o iubesc atât cât aş fi vrut. Te rog să mă crezi, îţi spun cinstit: aş fi vrut s-o iubesc mult mai mult. S-a schilodit, a făcut ce n-a făcut nimeni. Nu puteam… Ea nu ştia, sărac – , dar ăsta era chinul care mi s-a dat să-l plătesc. Să n-o pot iubi pe cât merita.

Şi dac-ai şti ce drăguţă se făcuse! Se aşeza lângă mine, mă mângâia delicat pe tăietură şi se interesa de al ei: cum îl simţi, merge bine? Iubita de ea; o iubeam. Caraliul precis că trăgea cu urechea. Tot pe şoptite discutam şi de proces şi de restul… Eram încredinţaţi că le-am tras-o.

Când mi s-a făcut şi mie negru, tot la fereastră eram. Nu de la biletul ăla cretin, ci de la lumină. Dacă ai pierdut sânge, există o limită în care te poţi uita la zăpadă. Te ameţeşte strălucirea şi cazi ca popicul. Aveam în mână peticul de hârtie şi stăteam cu ochii în gol. SUNG-HO. SEE YOU SOON… Banc

Apa din cizme tâmpit. PE CURÂND; mi l-a adus gardianul. Ca să nu uiţi nicio clipă că stau cu telescopul pe tine şi s-au prins de transplant. Mâna lui Creţu… Sau chiar a lui Japi, îi cunosc după poantele lui de bou. Dai tot în ăla căzut. Cred şi eu. Când ieşi la trântă şi pierzi, n-ai nici măcar dreptul să te vaieţi.

Afară ninsese proaspăt şi dădeau cu fărăşele. Toată grădina se lăsase, trandafirii erau în genunchi. Hârşâitul lopeţilor se auzea nefiresc de clar, îl ţin minte şi-acum. Care a putut să iasă îşi strângea poalele halatului şi lua zăpadă în pumn, uitându-se cum se face apoasă şi albăstruie. Niciodată spitalul nu e mai dureros decât într-un soare de iarnă. Nu mi-a ieşit nimic…

Sunt monumentul Marelui Eşec din faţa Primăriei. Cine vrea să mi-o înfigă stă la coadă. Ridicaţi-mi măcar poalele de bronz ale tunicii. Îmi pun centura pe gât şi nădragii mi-i las singur. Lucrurile mi s-au scurs printre degete. Unii sunt de părere că totul are ambiţia să scape de sub control, dar eu cred că le-am pierdut printre degete. De fapt,

nici nu începi bine ceva şi nu ştii cum poţi s-o opreşti. Ce-am izbutit? Dragostea mea pentru Pusă – dar ce era, ai trecut tu prin ce-am trecut eu? – am avut-o tot timpul ca apa aia care-mi chiftea înăuntru. Aşa a fost felul ei lichid: ceva călduţ şi ud care-ţi smulge călcâiele din ciorapi şi faci rosături. Şi nici să le scoţi nu te lasă, degeaba te calci pe ştaifuri… Dar dacă n-ai păţit chestia asta, nu ştii cum e. Şi-odată dispare ca şi cum n-ar fi fost! Olanda… Pac! O disperată şi ea. Angela-Piţi, altă nebună, cu pieliţa ei transparentă. Pusă, cu buricul ei cârn… Rămâi şi te uiţi ca viţelul.

Chiar mă uitam să văd, poate apare vreo râmă degerată în urma lopeţii, când mi s-a făcut negru, brusc. Dar nu de la biletul ăla tâmpit. N-aveam destul sânge, am auzit-o pe Angela strigând după soră. M-au scos afară şi m-au ţinut jumătate de oră la Reanimare.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Nu s-a întors niciodată în rezerva unde-l aştepta Angela. Când şi-a venit în fire, i-au pus hainele pe pat. Cele de puşcărie în care-l aduseseră, zeghea; l-au ajutat să se îmbrace şi să intre-n bocancii fără şireturi, l-au pus cătuşele. Se uita iar speriat. Încă nu era refăcut, de ce-l duceau înapoi?

— Pot să-mi iau rămas bun de la soţia?

— Nu.

Au coborât cu liftul. Maşina Salvării îi aştepta în curtea din spate. Drumul prin oraş i-a rămas necunoscut. Duba avea gratii şi geamurile vopsite în alb. Era un gardian înăuntru, dar n-a putut scoate nimic de la el. Fuma taciturn şi nu I-a servit. Deşi îl cunoştea, era unul din Rahova.

— Ce-ai slăbit aşa? i-a zis imbecilul, în loc de bună ziua.

L-au dat jos în incinta stadionului Li Man Liu şi a recunoscut intrarea la vestiare. Aici l-au preluat alţii, chinezi. În spălător a mai văzut vreo cinci nenorociţi ca şi el, încătuşaţi, tot din ăia subţiri pe la ochi. Doi îşi păstrau uniforma, dar cu epoleţii smulşi. Erau dispuşi la şase, şapte metri unul de altul şi îi păzeau din uşă. L-au pus şi pe el într-un capăt. Ultimul.

Ceva ca o ameţeală uşoară i se urca din plămâni, înţelegea că e gata; ce urma să se întâmple afară ştia.

f! ţ

Fusese cândva în tribună… Avu pornirea de a ţipa, de-a se zbate, dar niciunul nu făcea niciun gest. Nu s-a mişcat nici el, deşi ar fi putut striga cel puţin că nu-i vinovat, dar cui, la ce bun? Cui să strigi? Aici se execută un ordin, nu protesta nimeni. Doar dacă voiai să te rupi neapărat în figuri. Dar, ce rost?

Aşa arată la urmă?… Mirosul ăsta de sudoare râncedă intrată în grătarul de lemn putrezit de sub duşuri? Şi frica asta cenuşie, căzând fetid în balonul stomacului ca o depunere gri? Nu există spaimă săracă de contrariul ei, fără nădejde, afară de asta. Tăceau toţi. A stat şi el, privindu-i năuc, cam jumătate de oră. Făceau nişte pregătiri. Aşa arată asta?

Se gândi la Angela, la Pusă, la Mugurel, la Angela cealaltă şi la Soni… Şi la întâmplarea prostească ca-re-l adusese în vestiarul acesta. Fără niciun motiv, i se arătă şi BuâHănej. Aici era locul unde se închideau drumurile. Îşi aminti cum l-au încuiat în catedrala din Sofia. Începu o rugăciune, dar n-o termină. Gardienii chinezi se foiră deodată şi apăru unul care latră ceva. S-au pornit să-i hămăie din toate părţile, până-i încolonară în şir indian. Tribunele erau probabil pline şi tropăiau de nerăbdare şi ger. Se pomeni că-i curios dacă se mai găsesc programe la plasatoare şi dacă-l băgaseră cu tot cu e.v. îşi propuse să iasă cu capul sus, oricum nu-i mai putea ajuta altceva.

Lumina de afară umfla perdelele. Asta era impresia. Tremurau subţire, bosumflându-se, de parcă Angela lăsase deschisă uşa rezervei şi trăgea curentul. Şi ceaţa – cum să-i spun, ceaţă *lăptoasă*, poţi să-i spui cum vrei; lăptoasă, nelăptoasă, pot să-i zic şi lăptoasă pentru că şi laptele când îi vine se face

Apa din cizme verde, normal – domnule, ceaţa se strecura difuz ca răsuflarea de pe urmă a unui oraş terminat. Dacă e cineva să creadă! Nu se auzea niciun murmur, niciun câine, mă-nţelegi ce vreau să…

Era o pâcia verzuie, nu-ţi venea nici s-o respiri. Când i-au scos afară, s-au oprit o secundă, nu mai văzuse nimeni una ca asta. Nici gardienii nu erau tocmai calmi. Terenul era acoperit cu zăpadă bătătorită, n-o răseseră de tot ca să nu strice gazonul. Era verzuie. Ce era alb părea verde; venea de undeva lumina aceea.

Iustin ridică privirea şi văzu soarele îmbăiat de norii mucoşi. În primul moment crezu că, în sfârşit, vine eclipsa. Pe urmă se gândi că trebuie să existe o explicaţie, probabil dăduseră cu ceva arme chimice

prin Mitroviţa, pe-aici, aproape, la sârbi. Era straniu şi otrăvitor, îşi aduse aminte că parcă visase cineva chestia asta; Angela sau Pusă, cine mai ştie? Pusă! Din reflex îşi duse mâna la gură, impunându-şi să nu respire adânc. I se părea nesănătos. Apoi, îşi aduse aminte pe ce lume e…

Gradenele erau aproape goale, câţiva speriaţi. Ciori, nu. Îşi aminti şi de ăla pe care-l văzuse din tribuna oficială, cu Pusă. Nefericitul care se uita în jos, de-ţi făcea impresia că descoperise o râmă. Realiză cu surprindere că face acelaşi lucru, dar nu viermi căuta. Pur şi simplu rămăsese cu ochii în zăpada aceea coclită. Ridică privirea.

Nicio cascadorie, nimic… Sosea plutonul şi-i mai puseră o dată în rând, acum cu spatele la zid. ăia veneau furând în sus pe sub crăpătura pleoapelor, nimeni nu se simţea ca lumea. La ce bun tot circul cu grefa, toată suferinţa şi rinichiul pierdut? Pentru ce? Ca să îngraş pisicile de la Fundeni? Nu-i comic? începu din nou rugăciunea şi avu timp s-o termine. A fost surprins cât de clar îi veneau vorbele în minte; de obicei, când i se întâmpla să se roage, îl sminteau gânduri hoaţe. Le aduna cu greu înapoi, de departe, la înţelesul cuvintelor care-i cădeau în sine ca spuse de altul. Poate că Dumnezeu era mulţumit de cum îşi gestionase eşecul, bravo băiatu', nu te-am trimis chiar degeaba… Poate izbutise un lucru ce întrecea puterea comună. Asta măcar.

Angela trânti uşa de perete şi se opri înspăimântată. Ieşise pe hol pentru o ţigară şi o văzu înverzindu-se. Gardianul nu mai era… Duse mâna la spate, în partea dreaptă, acolo unde-i umblaseră. Când o speria ceva, acolo ducea mâna, nu la inimă. Îşi roti privirea şi se apropie tiptil de fereastră. Şchiopăta uşor, tot pe dreapta. O femeie verde într-un culoar verde. Mişcă prudent perdeaua şi aruncă o privire în stradă. Moartă. Ştii cum e mucegaiul… Asta sărea în ochi din prima. Zăpada parcă mucegăise verzui. Se temea să şi respire. Aerul nu mirosea, dar avea consistenţa fumului. Simţi c-o pândeşte ceva rău, dar nu se întâmplă nimic. Prinse curaj şi se aplecă peste pervaz, uitându-se îngrozită într-o parte, apoi în cealaltă. Ridică ochii şi privi soarele.

Lumina ceţoasă, fără umbre, începea să se risipească. Se ridica deasupra peluzei. Au vrut să-l lege la ochi, dar refuză. Poate c-ar fi trebuit să spună

Apa din cizme ceva, dar sentinţele memorabile nu-ţi vin când le scremi. Sau cel puţin lui Soni, ceva… Soni, dragă, n-ai vrea tu să mă pupi puţin dacă mă întorc cu spatele, măcar acum, pe ultimii metri? observă cu amărăciune că nu-i în stare să facă nimic. Se auzi un ordin curios, gutural, din două silabe şi văzu ţevile; văzu chiar şi găuricea de la gură. Trecu o secundă, poate două şi se făcu negru.

TREIZECI

— Uite ce e, eu vă rog foarte mult!… Există tribunale, există şi Haga! Şi, nu mă faceţi, că nici nu trebuie să caut foarte departe. Belgia, Olanda, sais *pas*, *ce*va Benelux! Nu ştiu ce au românii cu zona, dă-i trage ceva. Ce qui *est de* p*lus amer* e că nici doamna Angela nu-i de găsit. Îmi pare rău, aveam altă impresie. vDe asta vă şi pleacă investitorii, că nu sunteţi corecţii l-am trimis drepturi de autor, i-am deschis piaţa în Ucraina, că nu ştia nimeni de niciun Nemesis, de ce faceţi voi porcării? Lunar acte contabile, de ce să tragă ţeapă la colegul bulgar? E frumos asta? Şi-aşa ne-aţi fraierit cu podul ăla pe Dunăre… Ou pas? E frumos? Nu mă luaţi cu fente româneşti, că nu ne jucăm. Astea-s poveşti, pe mine nu mă îmbrobodiţi. Nici nu vreau s-aud, vă sfătuiesc să-l găsiţi singuri. Escrocul se învârte undeva prin Amsterdam, nu mă-ntrebaţi de unde ştiu; românul se descurcă! Ţeapă de amator, sper că credeaţi că-n-ghit. Dacă până-n data de 20 nu-mi viraţi ce mi se cuvine şi nu văd TIR-ul cu sidiurile pe care le-am editat din finanţare privată, am chitanţă, avocatul meu depune plângere la Strasbourg! M-aţi înţeles? Daţi câte tunuri vreţi, dar nu la bulgari! Dacă până-n 20 nu ieşiţi cu ce-mi datoraţi, ne vedem la Strasbourg! Şi ciuciu U.E., s-a terminat cu România!

Apa din cizme

Eu atâta vă spun! Nu mă luaţi pe mine cu tromboane şi poveşti, că nu pun botul; ţepari balcanici!… Vă credeţi deştepţi? Ce Sung-Ho?! Aveţi o dovadă că ăla din valiză era vreun chinez? Cine i-a văzut capul? Hai, daţi-o dracului, că nu m-am născut ieril… Şi cu Ceauşescu ne-aţi aburit la fel, nu se ştie nimica precis. A deschis cineva cutia cu Nicuşor, când l-au adus de la Viena? De unde am eu garanţia că exista ceva înăuntru? M-am uitat la teve şi n-au arătat. Nu-i o mânărie şi aia?… Dacă au dat bănuţul şi-s undeva bien mergi, *adun*ă *bana*ne?

Bucureşti, *nov*. *1999 – mai 2000*

Editor: Gr. Arsene

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. arh. Ion Mincu 11, Bucureşti tei.: (021) 222.57.26, (021) 222.47.65
0744.554.763
distribuţie: 222.25.36
fax: 223.16.88
Internet: www.curteaveciie.ro e-mail: redacţiecurteavecine.ro
Tipant la TCL PRINI
685.05.14
CURTEA VECHE PUBLISHING
tel./fax: (021) 222 57 26, 222 47 65; departamentul redacţie 0744 55 47 63; departamentul distribuţie 0744 36 97 21
e-mail: redacţiecurteaveche.ro;
Internet: vww. curteaveche.ro

Curtea Veche vă oferă cărţi cu reducere de aproximativ 15%. Comandaţi numărul de exemplare dorite, indicaţi datele dumneavoastră şi trimiteţi comanda pe adresa editurii. Plata se face ramburs în momentul primirii coletului.

AUTOR TITLU
ROMANELE LA CURTEA VECHE
Ioan Lăcustă După vânzare
Bogdan Burileanu A treia dimensiune
Anamaria Beligan mama bena.com
POVESTAŞI ROMÂNI
Anamaria Beligan Tudor Octavian Teodor Mazilu Dumitru Radu Popa Călin Torsan Cristian Teodorescu
Dragostea e un Trabant Proşti, dar mulţi Singurătatea şi diavolul milos Skenzemon! Şcoala de mucenici Maestrul de lumini
CRITICĂ LITERARĂ
Emil Manu (Emil Manu
Emil Manu Monica Spiridon Emil Manu
Leon Volovici Daniela Zeca Brânduşa Armanca
Generaţia literară a războiului Ion Minulescu şi conştiinţa simbolismului românesc Reviste româneşti de poezie Eminescu – proza jurnalistică Istoria poeziei româneşti moderne şi moderniste
Apariţia scriitorului în cultura română Melonul domnului comisar Mesajul lui Crypto

ESEISTICĂ

Suzan Mehmet Suzan Mehmet Suzan Mehm-et Ion Biberi Suzan Mehmet Adrian Cioroianu Virgil Nemoianu Călin-Andrei Mihăuescu C.—A. Mihăilescu Mircea Vasilescu Alexandru Mirescu

Valentin. Protopopescu Călin Andrei Mihăilescu

Capital de toleranţă

Ieri bisect

Eul dement

Thanatos

Sau nu

Scrum de secol

Tradiţie şi libertate

16 – 17. Renaştere, manierism, baroc

Ţară europsită

Mass-comedia

Mozaic dintr-un jurnal în gândirea spaţială

Ciorba de burtă

Antropomorfina

SERIA ACTUAL

Virgil Nemoianu i*! Mircea Mihăieş

Victor Neumarm Vladimir Tismăneanu Virgil Nemoianu Basarab Nicolescu, Michel Camus Stelian Tănase Cristian Bădiliţă Cornel Ungureanu

Toader Paleologu Cristian Bădiliţă Monica Heinz Nicolae Corbeanu Cristian Bădiliţă Calinic Episcopul

Micro-Armonia

Scutul lui Perseu. Nicolae Manolescu între oglinzi paralele

Neam, popor sau naţiune?

Scopul şi mijloacele îmblânzirea romantismului

Rădăcinile libertăţii

Zei şi semizei

Văzutele şi nevăzutele

Europa Centrală. Geografia unei iluzii

De la Karl Marx la stenograme

Nodul gordian

Etica muncii la românii de azi

Leptopiseţul unui european moderat

Degetul pe rană
Ve; nicia de zi cu zi
INEDIT
Willis Bamstone
P. Apuleyo Mendoza
Jorge Luis Borges Carlos Fuentes Augustin Sánchez Vidal
Borges, într-o seară obişnuită, la Buenos Aires
Parfumul de guayaba. Convorbiri cu Gabriel García Márquez
Arta poetică
Crezul meu
Buñuel, Lorca, Dalí: Enigma fără sfârşit
* * *
* * sf
DOCUMENTE PRO ŞI CONTRA
„Dosarul" EHade. Pro şi contra, vol. I (1926 – 1938) „Dosarul" Eliade. Cu cărţile pe masă, vol. H (1930 – 1944) „Dosarul" Eliade. Elogii şi acuze, vol. În (1928 – 1944)
„Dosarul" Eliade. Jos farsa! Partea întâi, vol. IV (1929 – 1936) „Dosarul" Eliade. Jos farsa! Partea a doua, vol. V (1936 – 1944) „Dosarul" Eliade. Niet! Partea întâi, vol. VI (1944 – 1967)
„Dosarul" Eliade. Niet! Partea a doua, vol. Vn (1944 – 1967) „Dosarul" Eliade. Reabilitare provizorie, vol. Vm (1967 – 1970) „Dosarul" Eliade. Infamie morală, vol. IX (1967 – 1970) „Dosarul" Eliade. Inspiraţie şi erudiţie, vol. X (1978 – 1979)
* *»
* * *
MEMORII ŞI CORESPONDENŢĂ
Carol al II-lea între datorie şi pasiune.
Ion D. Sârbu
Ion Brad, M. Anton Ioan Slavici
Însemnări zilnice (vol. I, IV, V, VI) Iarna bolnavă de cancer Monologuri paralele Primele şi ultimele